

Кралете на трилъра®

Патриша Корнуел

ВОЕННА МОРГА

„Патриша Корнуел е най-непредвидимият
автор в криминалния жанр.“

— *Таймс* —

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА **БАРД**

ПАТРИША КОРНУЕЛ

ВОЕННА МОРГА

Превод: Елика Рафи

chitanka.info

Плашещо близо до дома на Кей Скарпета един млад мъж внезапно умира, на пръв поглед от сърдечен удар. При аутопсията на тялото обаче са установени странни улики, които навеждат на мисълта, че не е изключено той да е бил жив, когато са затворили ципа на непрозрачния чувал и са го заключили в хладилната камера. Анализът на триизмерните снимки, направени със скенер от последно поколение, разкрива вътрешни наранявания, каквито Скарпета никога не е виждала, и тя осъзнава, че е изправена пред коварен и непривично безскрупулен враг. Разследването се превръща в надбягване с времето, за да установи идентичността на престъпника и подбудите, заради които убива, преди да е причинил смъртта на повече хора...

Патриша Корнуел е сред водещите световноизвестни автори на бестселъри — нейните романи са преведени на трийсет и шест езика в над петдесет страни.

На Стейси

Трябва да живееш с мен, докато го преживявам...

БЕЛЕЖКА ДО МОИТЕ ЧИТАТЕЛИ

Макар и белетристична творба, това не е научнофантастичен роман. Съдебномедицинските методи, технология и апаратура, с които ще се запознаете тук, вече функционират, дори в този момент — докато четете книгата. Някои от нещата, на които ще се натъкнете, са крайно обезпокоителни. Но всичко това е възможно.

Някои споменати в текста обекти са реални и действащи. Сред тях са:

- Военната морга при Военновъздушната база в Доувър;
- Съдебен лекар към медицинските служби на Въоръжените сили;
- ДНК лаборатория на Въоръжените сили;
- Институт по патология към Въоръжените сили;
- Министерство на отбраната;
- Агенцията за авангардни изследователски проекти към Министерството на отбраната;
- Британски кралски институт на обединените служби по отбрана и сигурност;
- Дистанционна система за наблюдение на специално въоръжение с пряко действие.

Макар да са изцяло в сферата на възможното, Кеймбриджкият център по съдебна медицина, Изправителният център в Чатам, „Отуол Технолъджис“ и Транспортът по оперативно отстраняване на трупни останки са плод на авторското въображение, както и героите на настоящото повествование и самият сюжет.

С ПРИЗНАТЕЛНОСТ КЪМ:

Всички чудесни мъже и жени от Системата за съдебномедицински експертизи към Въоръжените сили и Института по патология към Въоръжените сили, които бяха така любезни да споделят своите прозрения и авангардни познания и които ме впечатлиха с дисциплината, всеотдайността и приятелството си.

Както винаги, съм дълбоко задължена на доктор Стейси Грубър, директор на Центъра по когнитивно и клинично невроизобразяване в болницата Маклейн и доцент към Медицинското училище в Харвард, Катедра по психиатрия.

И, разбира се, изразявам признателност към доктор Марчела Фиеро, бивш главен експерт по съдебна медицина на Вирджиния, и доктор Джейми Даунс, съдебен лекар в Савана, Джорджия, заради вещината им във всичко, свързано с патологията.

1.

Захвърлих изпъстрения с петна медицински халат в контейнера за заразено с биологични агенти облекло в съблекалнята на женския състав и свалих от себе си останалите дрехи и медицинските обувки. Зачудих се дали надписът с черни букви „Полк. Скарпета“ върху гардероба ми ще бъде свален още на сутринта, когато вече ще съм в Ню Ингленд. По-рано не ми беше минавала през ум тази мисъл, но сега се изпълних с безпокойство. Част от мен не искаше да напусне това място.

Въпреки шестте месеца изнурителна подготовка и потискащата необходимост всекидневно да се занимавам с трупове като част от задълженията си към правителството на Съединените щати, животът във Военновъздушната база в Доувър си имаше своите хубави страни. Престоят ми тук се оказа изненадващо лек. Дори приятен, бих казала. Щеше да ми липсва събуждането преди зазоряване в непретенциозната стая, военните панталони, спортното поло и ботушите, които обувах, преди да се отправя в хладния сумрак през паркинга към клуба на голф игрището за чаша кафе и закуска на път към военната морга, където завеждащият беше друг. Вече не бях шеф на дежурните съдебни лекари. Всъщност, доста хора имаха по-висок ранг от мен и основните решения не бяха мое задължение. Но в Масачузетс, където всички зависеха от мен, нещата бяха различни.

Понеделник, 8 февруари. Стенният часовник над блестящите бели мивки сочеше 16:33 с осветени в червено цифри, сякаш ме предупреждаваше. Очакваше се след по-малко от деветдесет минути да се появя по Си Ен Ен и да обясня какво е да си специалист по съдебномедицинска радиологична патология, защо аз съм такава и какво общо имат с това Доувър, Министерството на отбраната и Белият дом. С други думи, вече не съм съдебен лекар, ще кажа аз, не съм дори бивш служител към органите за издаване на изпълнителен лист към медицинските служби на Въоръжените сили. След 11-и септември, след нападението над Ирак от Съединените щати, а сега и с

повишеното военно присъствие в Афганистан — преговарях точките, на които щях да се спра: границата между военния и гражданския свят завинаги ще си остане размита. Бих могла да дам пример: миналия ноември само за четирийсет и осем часа тук бяха докарани тринайсет убити бойци от Средния изток; същият беше и броят на жертвите от Форт Худ, Тексас. Масовата смърт не се ограничаваше до бойното поле, макар да не бях съвсем сигурна кое наричаме „бойно поле“. Може би то е повсеместно, ще кажа аз по телевизията. То е в нашите домове, в училищата ни, в църквите, в самолетите от търговската флота; навсякъде, където работим, пазаруваме и ходим на почивка.

Подреждах тоалетните си принадлежности, докато систематизирах коментарите, които трябваше да направя относно триизмерната радиология, ползата от компютърната томография, сканирането в моргата. Напомних си да не пропусна да подчертая, че макар новата централа в Кеймбридж, Масачузетс, да беше първата в Съединените щати гражданска институция, упълномощена да извършва виртуални аутопсии, тази в Балтимор щеше да е следващата, и в крайна сметка това беше технологията на бъдещето. Благодарение на технологията традиционната аутопсия чрез дисекция, при която постфактум се правят снимки с надеждата да не пропуснеш нещо или да не замърсиш обекта с някакъв артефакт, можеше да бъде драстично подобрена, да бъде прецизирана — и това щеше да стане.

За съжаление, довечера нямаше да се появя по „Вести от света“, понеже като се замислих, ми се стори, че ще е по-добре, ако водех този диалог с Даян Сойър. Проблемът с редовните ми появи по Си Ен Ен беше, че прекалената информираност често подхранва презрение, но трябваше да се сетя за това по-рано. Хрумна ми, че интервюто може да излезе твърде лично и че би трябвало да спомена за това пред генерал Бригс. Трябваше да му разкажа какво се случи сутринта, когато обезумялата майка на един мъртъв войник се нахвърли върху мен по телефона с обвинения за предумишлени престъпления и заплаши, че ще се оплаче пред медиите.

Когато хлопнах вратата на гардероба си, металът изтрещя като оръдеен залп. Пристъпих по жълтеникавите плочки, които винаги усещах хладни и гладки под босите си крака. Носех тоалетна чантичка с шампоан и балсам със зехтин, ексфолиант от фосилизирани морски водорасли, обезопасена самобръсначка, флакон с гел за бръснене за

чувствителна кожа, течен сапун, кърпа, освежител за уста, четка за зъби, четка за нокти и ароматно масло марка „Нютроджина“, което щях да използвам накрая. Прилежно подредих вещите си на покрития с плочки рафт в откритото сепаре, завъртях крана и горещата вода плисна върху мен. Обърнах се, за да ме облее цялата, и вдигнах лице нагоре, после вперих очи в пода, в бледите си крака. Оставих водата да струи върху врата и главата ми с надеждата, че схванатите ми мускули малко ще се отпуснат. Представях си, че влизам в гардеробната в апартамента си и избирам какво да облека.

Генерал Бригс — Джон, както го наричах насаме — искаше да нося синята бойна униформа на летец от Военновъздушните сили, но аз му се противопоставих. Би трябвало да избира обичайните си цивилни дрехи за интервюта по телевизията — може би сепъл тъмен костюм, блуза с висока яка в цвят слонова кост и скромния „Брегет“ с кожена каишка, подарък от племенницата ми Луси. Не огромния „Бланпен“ с тъмен циферблат и керамичен фасет, също подарък от нея, понеже тя беше обсебена от часовниците — всъщност от всичко технически сложно и скъпо. И не панталони, а пола и обувки на ток, за да изглеждам безобидна и достъпна — трик, който научих преди време в съда. По някаква причина съдиите обичат да съзерцават краката ми, докато подробно и картинно описвам анатомичните данни за смъртоносните рани и последните мигове от живота на жертвата. Бригс щеше да остане разочарован от избраното от мен облекло, но по време на Суперкупата снощи, след като вече си бяхме пийнали, аз му напомних, че никой мъж не може да казва на жена как да се облича, освен ако не е Ралф Лорън.

Парата от душа се раздвижи, понесена от течението. Стори ми се, че дочувам стъпки. Изведнъж ме обзе безпокойство. Би могъл да е всеки — военен служител, лекар или някой друг, упълномощен да пребивава на тази строго охранявана територия, който отива до тоалетната, да ползва дезинфектантите или да се преоблече. Сетих се за колегите, с които току-що бях в главната зала за аутопсии, и си казах, че сигурно пак е капитан Авалон. Тя неотстъпно присъстваше цяла сутрин по време на компютърната томография, сякаш след толкова време аз още не можех да се справя сама — а после, лепкава като мъгла, цял ден се навърташе около работната ми маса. Трябва да е

капитан Авалон. Почти сигурна бях — винаги беше тя. Заля ме вълна от раздразнение. „Махай се.“

— Доктор Скарпета? — разнесе се познатият безизразен, лишен от страст глас, който сякаш неотстъпно ме следваше по петите. — Търсят ви по телефона.

— Току-що влязох — провикнах се през шумния плисък на водата.

Това беше моят начин да ѝ кажа да ме остави на мира. „Малко лично пространство, моля.“ Точно в този момент не исках да виждам нито капитан Авалон, нито когото и да е, и това нямаше нищо общо с факта, че съм гола.

— Съжалявам, госпожо. Пийт Марино иска да говори с вас. — Безизразният глас се приближи.

— Ще трябва да почака — креснах аз.

— Каза, че е важно.

— Бихте ли го попитали какво има?

— Само каза, че е важно, госпожо.

Обещах, че след малко ще се свържа с него. Навярно е прозвучало неучтиво. Колкото и да се стараех, невинаги можех да съм очарователна. Пийт Марино беше съдебният лекар, с когото бях работила през половината си живот. Надявах се, че у дома не се е случило нищо ужасно. Не, той щеше да се погрижи да науча, ако имаше нещо неотложно — нещо със съпруга ми Бентън, с Луси, или някакъв проблем в Съдебномедицинския център в Кеймбридж, който оглавявах. Марино щеше да направи нещо повече от това да помоли да бъде уведомена, че ме търси по телефона и че е важно. Това си беше типично неговият нисък праг на контрол над импулсите, реших аз. Хрумнеше ли му нещо, решаваше, че трябва незабавно да го сподели с мен.

Отворих широко уста, за да отмия вкуса на разложена, овъглена човешка плът, заседнал в гърлото ми. Вонята на онова, върху което бях работила днес, се надигаше на вълни дълбоко в синусите ми. Донесла бях със себе си под душа молекулите полуразложена органична материя. Изстъргах ноктите си с течния антибактериален сапун, същият, с който обеззаразявах таблетите и ботушите си на местопрестъплението; изчетках и зъбите, венците и езика си с антисептична паста. Измих ноздрите си възможно най-основно,

изстъргах всеки сантиметър плът, после си изплакнах косата, неведнъж, а два пъти, но вонята си оставаше. Изглежда, не можех да я отмия от себе си.

Трупът, който току-що бях обработила, беше на Питър Гейбриъл — като легендарната рок звезда; само дето този Питър Гейбриъл беше редник първи клас, изпратен преди по-малко от месец на мисия в провинция Бадгис в Афганистан, жертва на импровизирана крайпътна бомба от пластмасова канализационна тръба, натъпкана с пластичен експлозив 4 и затворена с меден лист. Бомбата пробила бронята на неговото „Хъмви“ и превърнала кабината в огнена пещ. Редник първи клас Питър Гейбриъл отне по-голямата част от последния ми ден тук, в това огромно, обзаведено с последна дума на техниката хале, където патолози и учени от Въоръжените сили бяха привлечани за работа по случаи, с каквито широката общественост не беше свикнала да ни свързва: убийството на Джон Кенеди; наскоро извършената ДНК експертиза на членове на семейство Романови и на екипажа на подводницата „Х. Л. Хънли“, потънала по време на Гражданската война. Ние сме аристократична, но малко позната организация. Корените ѝ стигат далеч назад във времето до 1862 г., когато хирурзи, чиито инструменти днес могат да бъдат видени във Военномедицинския музей, посетили смъртоносно ранения Ейбрахам Линкълн, а след това извършили и неговата аутопсия. Трябваше да кажа всичко това по Си Ен Ен и да забравя репликите на госпожа Гейбриъл. Не бях чудовище, нито пък тесногръд фанатик. „Не можеш да виниш бедната жена, че е разстроена“, казах си аз. Току-що беше загубила единственото си дете. „Как, за бога, щеше да се чувстваш ти на нейно място? Разбира се, че не си расистка.“

Отново долових нечие присъствие. Някой беше влязъл в съблекалнята, която бях успяла да напълня с пара като римска баня. Сърцето ми биеше силно заради топлината.

— Доктор Скарпета? — разнесе се гласът на капитан Авалон, вече не така колеблив, сякаш носеше новини.

Спрях водата, грабнах кърпата, за да се подсуша, и излязох от сепарето. Капитан Авалон, едва различима, трептеше смътно сред маранята до умивалниците и сешоарите за ръце. Различавах единствено тъмната ѝ коса, военните ѝ панталони цвят каки и черната блуза с копчета на врата и избродираната емблема на

съдебномедицинските служби към Въоръжените сили — щит в златно и синьо.

— Пийт Марино... — започна тя.

— Ще му се обадя след минута. — Грабнах друга хавлия от полицата.

— Той е тук, госпожо.

— Какво искаш да кажеш с това „тук“? — Нямаше да се изненадам, ако се материализира в съблекалнята, подобно на праисторическо създание, изплувало от мъглата.

— Чака ви отзад на паркинга, госпожо — информира ме тя. — Ще ви отведе в Игълс Рест, за да си вземете нещата. — Сякаш бях арестувана или уволнена и ме отвеждаше ФБР. — Имам указания да ви придружа и да ви помогна в случай на нужда.

Малкото име на капитан Авалон беше София. Както винаги, униформена; за миг излязла от амплото си на радиолог, но неизменно преизпълнена с дяволска военна прецизност и сервилна любезност, докато се размотаваше около мен. Точно сега обаче не беше най-подходящият момент. Забързано понесох тоалетната си чантичка, все така неотстъпно следвана по петите от нея.

— Трябваше да тръгна утре сутринта, а пътуването с Марино не е предвидено в програмата ми.

— Мога да се погрижа за колата ви, госпожо. Няма да шофирате, доколкото разбрах...

— Попита ли го за какво, по дяволите, става дума? — Грабнах нервно четката и дезодоранта от гардероба.

— Опитах, госпожо — отвърна тя, — но той не беше така любезен да отговори.

Тежък транспортен Си-5 „Галакси“ изрева над главата ми, преди да се приземи на писта номер 19. Както обикновено, вятърът духаше от юг.

Луси, освен всичко друго, беше и пилот на хеликоптер. Според един от многото авиационни принципи, които бях научила от нея, номерата на пистите съответстват на посоките на компаса. Деветнайсет например означава 190 градуса, от което пък следва, че противоположната посока ще бъде 01, ориентирана по този начин

заради ефекта на Бернули и Нютоновите закони за движение. Необходимо е въздухът да обтече крилото, така че потокът над него да се движи с по-голяма скорост от този под него, издигането и кацането да бъдат по посока на вятъра, който в тази част на Делауеър духа от морето, от зона с високо към зона с ниско налягане, от юг на север. Ден след ден транспортни самолети отнасяха мъртвите по асфалтираната ивица, ширнала се като реката Стикс зад военната морга.

Подобният на сива акула „Галакси“, с дължина колкото футболно игрище, беше толкова огромен и тежък, че сякаш едва се движеше по бледото небе с перести облаци, наричани от пилотите „опашката на кобилата“. Можех да разпозная модела дори без да виждам самолета: високият пронизителен писък и свистенето ми бяха достатъчни. Вече правех разлика между звука на турбинните двигатели, които създаваха тяга седемдесет и два тона, от километри можех да кажа кой е Си-5 и кой — Си-17, отличавах хеликоптерите и наклонящите се ротори, „Чинук“ от „Блек Хоук“ или „Оспри“. При хубаво време, в малкото си свободни минути, сядах на пейката пред блока и гледах летящите над Доувър машини, сякаш бяха екзотични създания: морски крави, слонове или праисторически летящи птици. Никога не ми омръзваха драматичната им непохватност, гръмотевичният шум и сенките, които хвърляха.

Колесниците допряха пистата наред валма дим, толкова близо до мен, че почувствах тътена в стомаха си. Вече вървах към зоната за приемане с четирите ѝ огромни паркинга, оградени с висока стена, и резервни генератори. Приблжих се до покрития фургон — дотогава не бях виждала такъв. Пийт Марино дори не помръдна, за да ме поздрави или да ми отвори вратата. Това обаче не означаваше нищо. Той нямаше навика да пилее излишна енергия, за да демонстрира добри обноски, а и откакто го помнех, стремежът да бъде мил и любезен никога не е бил сред приоритетите му. За първи път се срещнахме в моргата в Ричмънд, Вирджиния, преди повече от двайсет години. Или пък беше на някой обект? Наистина не помнех.

Влязох, затворих вратата и натъпках платнения сак между ботушите си. Косата ми още беше мокра от душа. Той мълчаливо ме прецени и си каза, че изглеждам ужасно. Винаги разбирах — издаваха го косите продължителни погледи, с които ме измерваше от глава до

пети и които нагло се задържаха на определени места. Не обичаше да нося екипа на съдебен лекар — панталони цвят каки, черна блуза с копчета на врата и спортно яке с множество джобове. В редките случаи, когато ме беше виждал в униформа, ми се струваше, че го плаша.

— Откъде взе този фургон? — попитах, когато даде на заден ход.

— Назаем от военновъздушните. — Отговорът му подсказваше, че поне с Луси не се е случило нищо лошо.

Частният терминал в северния край на пистата беше на разположение на цивилния персонал с разрешение да каца на територията на военновъздушната база. Значи племенницата ми беше довела Марино тук. Появата им ме изненада. Пристигнаха без предупреждение, навярно за да ме отведат у дома и да ми спестят пътуването със самолет на сутринта. Въобразявах си. Сигурно имаше нещо друго. Потърсих отговора в грубите черти на Марино. Опитах се да преценя външността му с един поглед, донякъде както правех с пациентите. Спортни обувки, джинси, неизменното кожено яке „Харли Дейвидсън“ с ресни, бейзболна шапка на „Янкис“, която сега, когато живееше на територията на „Ред Сокс“, носеше на свой риск, старомодните очила с телени рамки.

Не можех да преценя дали малкото посивяла коса, която беше останала върху главата му, е гладко избръсната, но беше чист и сравнително спретнат, без червенина по бузите от злоупотреба с уиски; нямаше и бирено коремче. Очите му не бяха кървясали. Ръцете му не трепереха. Не долових мирис на цигари. Успял беше да се откаже от алкохола; всъщност, от много неща. Марино се стремеше да се опази от доста изкушения по пътя през съмнителните територии на собствените си първични наклонности. Секс, пианство, наркотици, тютюн, храна, невъздържан език, фанатизъм, мързел. Навярно трябваше да добавя и лицемерие. Когато му отърваше, той можеше да бъде непочтен или откровен лъжец.

— Предполагам, че Луси е с хеликоптера? — попитах.

— Знаеш как е, когато си ангажиран с такъв случай; по-зле, отколкото в ЦРУ — обясни той и сви по „Пърпъл Харт Драйв“. — Къщата ти може да се подпали и никой няма да обели и дума, а аз ти звънях поне пет пъти. Затова реших да действам и с Луси тръгнахме насам.

— Няма да е зле, ако ми кажеш защо си тук.

— Никой не трябваше да ти се меси, докато не свършиш с войника от Устършър — каза той за моя изненада.

Настина, редник първи клас Питър Гейбриъл беше от Устършър, Масачузетс, но не можех да разбера откъде Марино знае по какъв случай работя тук, в Доувър. Нямах кой да го е уведомил. Всичко, което правехме във военната морга, беше строго поверително. Зачудих се дали майката на убития войник не е изпълнила заплахите си да се обади на медиите. И дали не им е казала, че белият съдебен лекар на сина ѝ е расист.

— Очевидно, той е първата жертва на войната от Устършър — продължи Марино, преди да успея да попитам, — и местните медии са пощурели. Получихме няколко обаждания. Предполагам, че хората са объркани и са решили, че всеки мъртвец, който по някакъв начин е свързан с Масачузетс, свършва при нас.

— Репортерите допускат, че сме му направили аутопсия в Кеймбридж?

— Е, при нас, сертифицираните съдебномедицински експерти, си е чиста проба военна морга. Сигурно затова.

— Все едно всички жертви, от всяко бойно поле, се изпращат в Доувър и медиите вече със сигурност са уведомени — отвърнах аз. — Убеден ли си в причината за техния интерес?

— Защо? Ти да се сещаш за някаква друга причина?

— Просто питам.

— Зная само за няколко обаждания. Препратихме ги към Доувър. Ти беше посред процедурата с хлапето от Устършър и никой не можеше да те намери по телефона, и когато вече зареждахме в Уилмингтън, на двайсет минути път оттук, се обадих на генерал Бригс. Той изпрати сговорчивата госпожа капитан да те търси в банята. Омъжена ли е, или може би е като Луси? Понеже хич не изглежда зле.

— Виждал ли си я? — Бях слисана.

— Нямах те, когато тя мина през нашия център на път към майка си в Мейн.

Не помнех някой някога да ме беше уведомил за това. Току-що ми показаха, че нямам представа какво става в централата, която уж би трябвало да е под мое ръководство.

— Филдинг ѝ организира кралска обиколка; блеснахме в цялото си великолепие. — Марино не харесваше заместника ми Джак Филдинг. — Искам да кажа, че наистина се опитвах да се свържа с теб. Нямах намерение да се появя ей така.

Марино си е мошеник и това, което ми разказваше сега, си беше чист номер. Съчиняваше. По някаква причина е изпитал необходимост да се появи без предупреждение. Навярно е искал да бъде сигурен, че незабавно ще тръгна с него. Миришеше ми на истинска беда.

— Случаят с Гейбриъл не може да е причината да се появиш ей така, както сам се изрази.

— Така е.

— Какво стана?

— Имаме прецедент. — Говореше, вперил неотклонно поглед напред. — Казах на Филдинг и на всички там, че няма как трупът да бъде изследван, преди ти да се прибереш.

Джак Филдинг беше опитен съдебномедицински патолог и не приемаше разпореждания от Марино. Щом заместникът ми е предпочел да остане настрана и да ме изчака, най-вероятно ставаше въпрос за случай, който може да ни навлече политически неприятности или съдебен процес. Фактът, че Филдинг не се е опитал да ми позвъни и не ми е писал по електронната поща, ме обезпокои. Отново проверих телефона си. Нищо от него.

— Вчера следобед към три и половина в Кеймбридж — започна Марино. Бавно напредвахме по „Атлантик стрийт“ в падащия здрач. — Нортънс Удс он Ървинг, на една пресечка от вас. Дяволски зле е, че не си била у дома. Можеше да отидеш на място, да обиколиш там и кой знае, нещата можеше да се окажат другояче.

— Кои неща?

— Бял мъж, двайсетинагодишен. Изглежда, излязъл да разходи кучето си. Умира внезапно от инфаркт. Поне така изглежда, но не е вярно — продължи той. Движехме се покрай редици пристройки, хангари и сгради от бетон и метал с номера вместо имена. — Посред бял ден в неделя следобед, наоколо било пълно с народ заради някакво събитие в една от сградите там — онази с тежкия зелен метален покрив.

В Нортънс Удс беше Американската академия на изкуствата и науките; великолепно здание от дървени трупи и стъкло, отдавано под

наем при специални случаи. Намираше се няколко сгради по-надолу от жилището, в което се преместихме с Бентън миналата пролет, недалеч от моя Център за сертифицирани съдебномедицински експертизи, а и в близост до Харвард, където Бентън преподаваше в катедра Психиатрия към Медицинския факултет.

— С други думи, пълно с очи и уши — продължи Марино. — Дяволско място да пречукаш някого.

— Нали каза, че е получил инфаркт? Или по-скоро, сърдечна аритмия, щом е толкова млад.

— Да, така предположихме. Няколко свидетели го видели как се хваща за гърдите и се свлича на земята. Бил е мъртъв при идването на екипа — вероятно. Докарали го направо при нас, прекарал нощта в хладилната камера.

— Какво имаш предвид с това „вероятно“?

— Днес, рано сутринта, Филдинг отишъл в хладилното и забелязал капки кръв на пода и много кръв по коритото, затова извикал Ан и Оли. Кръвта шуртяла от носа и устата на момчето. Предния следобед, когато била установена смъртта, нямало кръв. Няма кръв и на мястото на смъртта; нито капка, а сега кърви, и това очевидно не е трупна течност, понеже той не се разлага. Платното, с което е покрит, е пропито с кръв; в човека има поне литър кръв, и това е дяволски странно. Никога не съм виждал мъртвец да кърви така. Затова си казах, че имаме шибан проблем, и се разпоредих всички да си държат устите затворени.

— А Джак? Какво направи той?

— Шегуваш ли се? Заместникът ти е един път! Не ме карай да говоря!

— Идентифициран ли е трупът, и защо Нортънс Удс? Наблизо ли живее? Да не е студент в Харвард, или може би следва теология? — Богословският институт беше на две крачки от Нортънс Удс. — Съмнявам се, че е тръгнал към онова събитие, каквото и да е било. Нали е бил с кучето си. — Гласът ми звучеше много по-спокойно, отколкото се чувствах. Вече бяхме на паркинга на „Игълс Рест“.

— Все още не разполагаме с подробности, но, изглежда, е било сватби.

— Но кой планира сватба в деня на Суперкупата?

— Някой, който не иска да привлича внимание, знам ли. Ако не си американец, да речем, или си не американец. Да пукна, ако се сещам, но не мисля, че мъртвото момче е било гост на сватбата, и то не само заради кучето. Носел е деветмилиметров глок под якето. Няма лична карта. Слушал е портативно сателитно радио, затова сигурно се сещаш накъде бия.

— Сигурно не се сещам.

— Луси ще ти разкаже повече за сателитното радио, но по всичко личи, че е наблюдавал някого, шпионирал е, или пък може да е настъпил някого, който сега е решил да му върне услугата. В крайна сметка, струва ми се, че някой му е направил нещо, предизвикал е нараняване, от спешното са го пропуснали, не са го забелязали и при транспортирането. Затова дръпнали ципа на чувала и той започнал да кърви, докато го пренасяли. Е, подобно нещо няма как да се случи, ако не е имал кръвно налягане, а това означава, че е бил още жив, когато са го доставили в моргата и са го затворили в шибаната хладилна камера. При нулевите температури там до сутринта вече е бил мъртъв. Ако допуснем, че не е умрял от кръвозагуба преди това.

— Ако е имал нараняване, което да причини външно кръвотечение — отвърнах аз, — защо не е прокървил на място?

— Ти ми кажи.

— Колко време са го реанимирали?

— Петнайсет-двайсет минути.

— Може тогава да се е спукал кръвоносен съд. — Говорех си сама. — Случва се, ако са достатъчно сериозни, предсмъртните и послесмъртните наранявания да причинят силно кръвотечение. Може да са счутили ребро по време на кардиопулмонарната реанимация и то да е причинило пункция или да е разкъсало някоя артерия. Някаква причина за интубация, която да предизвика нараняването и кървенето, което описа?

Но още преди да съм задала въпроса, знаех отговора. Марино беше ветеран от отдел „Убийства“ и опитен инспектор. Не би принудил Луси да се качи на хеликоптера и да пристигне в Доувър без предупреждение, ако имаше някакво логично обяснение или поне достоверна хипотеза, а Джон Филдинг определено беше в състояние да различи нараняването от случайния артефакт. „Защо не ми се обаждат?“

— Централата на „Спешна помощ“ в Кеймбридж трябва да е на два километра от Нортънс Удс и екипът е стигнал до него за минути — каза Марино.

Седяхме във фургона с изгасен мотор. Вече беше почти тъмно, хоризонтът и небето почти се сливаха, разделени само от тънка ивица светлина на запад. „Кога Филдинг се е справял с критична ситуация без мен? Никога.“ Вечно се скатаваше. Вечно оставяше другите да оправят кашите, които забърква. Затова не се е опитал да се свърже с мен. Пак се измъква. Колко пъти трябваше да се случи, за да престана да го ангажирам?

— Умрял е веднага, според тях — добави Марино.

— Всъщност, освен ако някакъв импровизиран експлозив не те разпилее на стотици парчета, няма такова нещо като моментална смърт — отвърнах аз.

Мразех Марино да прави повърхностни обобщения. Умрял веднага. Рухнал на земята. Мъртъв, преди да падне на земята. Двайсет години все едно и също, въпреки че стотици пъти съм му казвала, че сърдечните и дихателните арести не са причина за смъртта, а симптоми на настъпващата смърт и че за клиничната смърт са нужни минути. Смъртта никога не е внезапна. Не е прост процес. Сега пак му напомних този медицински факт, понеже не се сещах какво друго да кажа.

— Добре де, само ти казвам, каквото предадох на мен, а според тях той не е могъл да бъде реанимиран — отвърна Марино, сякаш медицинският екип за спешна медицинска помощ знаеше за смъртта повече от мен. — Липса на реакции. Така пише в протоколите.

— Взе ли показания от тях?

— Разговарях с единия. По телефона тази сутрин. Нямало пулс, нямамо нищо. Момчето било мъртво. Или поне така твърди парамедикът. А и аз не очаквам да каже, че не са били сигурни, но пак са го пратили в моргата!

— Ти обясни ли му защо питаш?

— Не, за бога! Да не съм луд. Не искам да видя новината на първа страница на „Глоуб“. Ако тази информация стигне до медиите, може да се върна като патрул в полицейското управление на Ню Йорк или да получа работа като охранител, ако няма други кандидати.

— Каква процедура приложи?

— Нищо не съм прилагал. Филдинг пое случая. Казва, разбира се, че спазил всички правила; докторът от Кеймбридж го уверил, че не са открили на местопрестъплението нищо подозрително — очевидно, естествена смърт пред много свидетели. Филдинг дал разрешение тялото да бъде пренесено в Центъра за съдебна медицина, а от полицията задържали пистолета и веднага го отнесли в лабораторията, за да установят на чие име е регистриран. Рутинен случай, или поне така казва Филдинг, а какво ще кажа аз, предполагам, ти е известно. Както и да е. Вината ще падне върху нас. Медиите ще тръгнат по петите ни, и каквото и изявление да направиш, ще реагират така, сякаш случаят е трябвало да бъде пренесен в Бостън. Можеш да си представиш, нали?

Преди да поемем първите си случаи миналото лято, Щатският център се намирал в Бостън и беше затънал в политически и икономически проблеми и скандали, които пълнеха новините. Случваше се трупове да бъдат изгубени или изпратени в погрешни погребални домове, или да бъдат кремирани без пълна експертиза, а при един случай на насилие над дете бяха изследвани чужди очни ябълки. Новите шефове идваха и си отиваха, а местните центрове затваряха заради липса на субсидии. Никоя негативна информация обаче не можеше да се сравнява с картината, която Марино рисуваше за нас сега.

Отворих вратата.

— По-добре нищо да не си представям, а да се съсредоточа върху фактите.

— Това вече е проблем, тъй като, изглежда, не разполагаме с много съдържателни факти.

— И каза на Бригс онова, което току-що каза на мен?

— Казах му, каквото трябваше да знае — отвърна Марино.

— Същото, което каза на мен?

— Донякъде.

— Не биваше. Това е моя работа. Моя работа е да преценя какво трябва да знае той. — Държах вратата отворена и хладен вятър нахлу в колата. Косата ми още беше влажна след душа. Потръпнах. — Не можеш да превишаваш правомощията си само защото аз съм заета.

— Ама ти беше дяволски заета, затова говорих с него.

Слязох от фургона и още веднъж си казах, че няма начин информацията, която Марино току-що сподели с мен, да е точна. Медицинският екип за спешна помощ в Кеймбридж никога не би направил подобна катастрофална грешка. Опитвах се да намеря някакво обяснение за причината една смъртоносна рана да не кърви на местопрестъплението, а после да започне обилно да тече кръв; продължавах да изчислявам времето на смъртта и дори причината за нея, в случай че е настъпила в хладилната камера на моргата. Бях объркана. Нямах представа какво може да означава всичко това, но най-много ме тревожеше младият мъж, докаран мъртъв, както се предполагаше, на моя отговорност. Виждах го, обвит в платнище, затворен в торба и целият кошмар от старите филми на ужасите връхлетя върху мен. Някой идва в съзнание в ковчег. Някой бива изгорен жив. Не ми се беше случвало толкова чудовищно нещо. Досега не бях срещала и намек за такова стечение на обстоятелствата. Нито веднъж в кариерата си. Не познавах такъв случай.

— Поне няма признаци, че се е опитвал да се измъкне от чувала. — Марино търсеше начин да се почувстваме по-добре. — Нищо, което да подсказе, че в определен момент е дошъл в съзнание и е изпаднал в паника. Да се вкопчи в ципа, да започне да рита или нещо такова. Ако беше упорствал, би бил в странно положение върху коритото, или би се изтърколил от него. Чудя се дали е възможно да се задушиш в някой от тези чували. Предполагам, понеже те би трябвало да са водоустойчиви. Но все пак капят. Покажи ми чувал, който да не пропуска. И още нещо — кръвта е по пода от закрития гараж до хладилника.

— Искаш ли да продължим малко по-късно?

Беше краят на работния ден и всички бяха дошли да се регистрират. Отправихме се през пълния с хора паркинг към модерния вход на хотела със семпла гипсова мазилка, а силният глас на Марино отекваше, сякаш говореше в амфитеатър.

— Съмнявам се Филдинг да е погледнал протокола — додаде Марино. — Според мен изобщо не си е мръднал пръста. От сутринта нито съм го виждал, нито съм го чувал, кучият му син. Отново се е явил на дежурство. Като толкова пъти досега. — Отвори стъклената врата. — Още работи за нас, надявам се. Това нищо ли не значи? Правиш му дяволска услуга и му даваш работа, след като е напуснал

последната, а той съсипва Центъра, преди да сме си стъпили на краката.

Във фоайето, наред витрините с награди и възпоминателни плочи на военновъздушните сили, удобните фотьойли и телевизора с широк екран, един надпис приканваше гостите в дома на Си-5 „Галакси“ и С-17 „Глоубмастър III“. Заставах на рецепцията зад мъж в маскировъчна бойна униформа на ивици в приглушени тонове и търпеливо изчаках, докато той пазаруваше: крем за бръснене, вода и няколко малки бутилки „Джони Уокър“. Уведомих служителя, че освобождавам стаята по-рано от предвиденото. Да, няма да забравя да върна ключовете; да, разбирам — макар че няма да остана през нощта, ще трябва да заплатя държавната такса от трийсет и осем долара на ден.

— Как беше поговорката? — не спираше Марино. — Няма ненаказано добро.

— Да се опитаме да не бъдем толкова негативни.

— И двамата се отказахме от добри постове в Ню Йорк, затворихме офиса в Уотъртаун, а виж какво стана.

Не казах нищо.

— Много ми се ще да вярвам, че не сме си съсипали кариерата — не спираше той.

Не отвърнах нищо; стигаше ми толкова. Минахме покрай бизнес центъра и автомата за закуски и напитки и се отправихме по стълбите към втория етаж. Той каза, че Луси не ни чака с хеликоптера на терминала за цивилни. Била в стаята ми. Луси опаковаше вещите ми, докосваше ги, преценяваше ги, изпразваше гардероба ми, чекмеджетата, разкачваше лаптопа, принтера и безжичния рутер. Изчакал е да ми го каже едва сега, понеже дяволски добре знаеше, че при обичайни обстоятелства това щеше крайно да ме раздразни — независимо от това, че ставаше дума за компютърния гений, бившия щатски юридически инспектор, племенницата ми, която бях отгледала като своя дъщеря.

Обстоятелствата бяха всичко друго, но не и обичайни. Изпитах облекчение от мисълта, че Марино беше тук, а Луси — в стаята ми, и че двамата бяха дошли да ме вземат. Трябваше да се прибера у дома и да оправя нещата. Тръгнахме по дългия тъмночервен килим в коридора, отминахме балкона с окачени по стените репродукции на

картини от колониално време и предвидливо инсталирания масажен стол за уморени пилоти. Пъхнах магнитната карта в бравата на стаята си и се запитах кой е отворил на Луси, после отново се сетих за Бригс и за Си Ен Ен. Не можех да си представя да се появя по телевизията сега. Ами ако случилото се в Кеймбридж е стигнало до медиите? Вече щях да зная. Марино щеше да знае. Офис мениджърът ми Брайс щеше да знае и веднага да ме уведоми. Всичко щеше да е наред.

Луси седеше на спретнато оправеното легло, затваряше ципа на козметичното ми куфарче. Прегърнах я, вдъхнах дълбоко чистото ухание на цитрусовия ѝ шампоан и усетих колко много ми е липсвала. Черният пилотски костюм подчертаваше зелените ѝ очи, късата златиста коса с розови отблясъци, тънките черти на слабото ѝ лице и аз отново си казах колко необичайна и удивителна беше тя — женствена, макар и по момчешки, с изваяно атлетично тяло, но с бюст, и така напрегната, че изглеждаше рязка. Независимо дали се държеше насмешливо или мило, моята племенница всъщност беше плаха и нямаше много приятели; навярно нямаше други приятели, освен Марино, и интимните ѝ връзки никога не продължаваха дълго. Дори с Джейми, макар на времето да не посмях да споделя опасенията си по този повод. Не я попитах нищо. Но и не се вързах на историята ѝ, че се е преместила от Ню Йорк в Бостън поради финансови причини. Дори компанията ѝ за компютърни съдебномедицински експертизи да търпеше загуби, в което не вярвах, в Манхатън тя печелеше повече, отколкото ѝ плащаха сега от Центъра за сертифицирана съдебномедицинска експертиза, което си беше направо нищо. Племенницата ми работеше за мен доброволно. Пари не ѝ трябваха.

— Каква е тази история със сателитното радио? — Вгледах се изпитателно в нея и се опитах да разчета реакциите ѝ, както винаги деликатни и обърквачи.

Капсулите изтракаха, когато провери колко са останали в шишенцето. Реши, че не са много, и ги хвърли в кошчето за боклук.

— Времето се разваля и бих искала да се измъкнем отук. — Свали капачката на флаконче „Зантаг“ и също го изхвърли. — Да поговорим по пътя; ще ми трябва и помощта ти като втори пилот. Трябва да се изплъзнем от снеговалежа и ледения дъжд. У дома вали от десет часа и сигурно вече е натрупало трийсетина сантиметра.

Сетих се първо за Нортънс Удс. Трябваше да посетя мястото там, но докато отида, всичко щеше да е покрито със сняг.

— Лош късмет. — Говорех на себе си. — Може да се окаже, че местопрестъплението така и не е обработено.

— Казах на хората от полицейското в Кеймбридж да наминат там днес сутринта. — Марино плъзна изпитателен поглед наоколо, сякаш апартаментът ми се нуждаеше от разследване. — Не откриха нищо.

— Не попитаха ли защо настояваш за повторен оглед? — Отново същият страх.

— Обясних, че са възникнали въпроси. Насочих ги към пистолета. Серийният номер е бил изтрит. Май не ти казах това — додаде той и отново се заоглежда. Очите му се спираха върху всичко, но не и върху мен.

— От балистичната лаборатория могат да опитат с киселина. Виж дали ще възстановят серийния номер. Ако нищо друго не помогне, да пробваме със сканиращ електронен микроскоп с голяма камера — реших аз. — Ако е останало нещо, ще го открием. Ще помоля Джак да отиде до Нортънс Удс и да направи възстановка.

— Да бе. Той направо натам ще се засили, убеден съм. — Марино не криеше сарказма си.

— Може да е завел фотографите, преди да започне да вали — добавих. — Или пък някой друг да го е направил. Дежурният...

— Чиста загуба на време — прекъсна ме Марино. — Никой от нас не е бил там вчера. Не знаем къде точно е мястото; знаем само, че е близо до някакво дърво и някаква зелена пейка. Голяма помощ, няма що, когато говорим за шест акра дървета и зелени пейки.

— А фотографите? — попитах аз. Луси продължаваше да рови из малката ми колекция от масла, обезболяващи, хапчета срещу киселини в стомаха, витамини, капки за очи и препарати за дезинфекция на ръце, разпилени по леглото. — От полицията трябва да са направили снимка на тялото на място.

— Още чакам детективът да ми ги предостави. Момчето, което отговаря за местопрестъплението, донесе пистолета тази сутрин. Лестър Лоу, или Лес Лоу — на улицата всички го знаят като Лес Беззаконника, както и баща му и дядо му. Все ченгета в Кеймбридж, от времето на „Мейфлауър“.

— Мисля, че съм готова. — Луси стана от леглото. — Ще провериш ли да не съм пропуснала нещо? — обърна се тя към мен.

Кошчетата за боклук бяха препълнени, чантите ми — опаковани и подредени до стената, вратата на гардероба зееше широко отворена; в него имаше само празни закачалки. Компютърът, разпечатаните файлове, статиите от списанията и книгите бяха изчезнали от бюрото ми; празни бяха и кошът за мръсни дрехи, банята и чекмеджетата на тоалетката, които проверих. Отворих малкия хладилник. Беше празен и чист. Двамата с Марино понесоха чантите ми надолу, а аз вкарах номера на Бригс в телефона си. Хвърлих поглед към триетажната постройка с гипсова мазилка от другата страна на паркинга, към големия стъклен прозорец по средата на третия етаж. Снощи бях в този апартамент заедно с него и други колеги, гледахме мача и животът беше хубав. Викахме за „Ню Орлийнс Сейнтс“ и за себе си, вдигахме тостове за Пентагона и за Агенцията за авангардни проекти, която направи възможни асистирания с компютърна томография виртуални аутопсии в Доувър, а сега и в нашия Център за сертифицирани съдебномедицински експертизи. Празнувахме изпълнената мисия, добре свършената работа, а днес... Сякаш предишната вечер не беше реална; сякаш бях сънувала.

Поех си дълбоко дъх и изпратих съобщението. Бригс нямаше да остане доволен от мен. По окачения на стената телевизор с плосък екран във всекидневната му пробягваха образи; после той мина покрай прозореца, облечен в бойна униформа в зелено и пясъчнокафяво с права яка, каквато обикновено носеше, когато не беше в моргата или на местопрестъпление. Виждах го как вдига телефона си, обръща се към големия прозорец, до който стоеше, и вперва поглед в мен. Гледахме се лице в лице, сякаш се готвехме за двубой, макар и от разстояние, а между главния съдебен лекар при медицинските служби към Въоръжените сили и мен беше площадката с паркирани коли.

— Полковник. — Гласът му прозвуча мрачно.

— Току-що бях уведомена. Уверявам ви, че ще взема мерки; след час ще съм там с хеликоптера.

— Знаеш какво казвам винаги. — Дълбокият му авторитетен глас отекваше в ушите ми. Опитвах се да определя степента на лошото му настроение и намеренията му. — За всичко си има отговор. Въпросът е да го намерим, и то по най-добрия възможен начин. Уместен и

подходящ. — Гласът му беше хладен. Предпазлив. Много сериозен. — Ще го организираме друг път.

Говореше за заключителния брифинг, който трябваше да проведем. Убедена бях, че имаше предвид и Си Ен Ен, и се чудех какво точно му беше казал Марино.

— Съгласна съм, Джон. Да отложим всичко друго.

— Вече е направено.

— Много предвидливо. — Аз бях даденост, част от интериора. Нямах да позволя да долови несигурността ми, а знаех, че той души, за да се хване точно за нея. Много добре го познавах. — Главната ми цел е да определя дали предоставената информация е вярна. Понеже не разбирам как е възможно да е такава.

— Времето сега не е добро за полет. И не е нужно Рокман да ми го казва, за да разбере.

Рокман беше пресекретарят. Бригс нямаше нужда да говори с него, понеже вече го беше направил. Сигурна бях.

— Да — отвърнах аз.

— Забележителна синхронизация. Ако страдах от параноя, щях да си помисля, че някой се опитва да ни саботира.

— Предвид онова, което знаа, не виждам как би било възможно подобно нещо.

— Ако страдах от параноя, казах — натърти Бригс. От мястото, където стоях, различавах едрата му фигура, но не виждах изражението на лицето му. Не ми и трябваше. Не се усмихваше. Сивите му очи бяха с цвят на галванизирана стомана.

— Съвпадението на времето може да е случайност, а може и да не е — казах. — Основен принцип в криминалното разследване, Джон. Винаги е едното или другото.

— Да не ставаме банални.

— Няма нищо такова.

— Не се сецам за нищо по-лошо от жив човек, положен в твоя дяволски хладилник. — Говореше с равен глас.

— Не знаем...

— Много жалко би било, след толкова усилия.

Сякаш всичко, което изградихме през всичките тези години, сега беше на ръба на пропастта.

— Не съм сигурна, че представеното в докладите е вярно... — понечих да обясня.

— Мисля, че ще е най-добре, ако пренесем тялото тук — прекъсна ме отново той. — ДНК лабораторията на Въоръжените сили може да се заеме с идентификацията. Рокман ще се погрижи ситуацията да бъде овладяна. Тук разполагаме с всичко необходимо.

Бях потресена. Бригс искаше да изпрати самолет до Ханском Фийлд, до свързаната с Центъра за сертифицирана съдебномедицинска експертиза военна база. Искаше ДНК лабораторията на Въоръжените сили, вероятно други военни лаборатории и още един бог знае кой, но не и аз, да поемат разследването на случилото се, каквото и да беше то, понеже не ме намираше за компетентна. Нямахме ми доверие.

— Не съм сигурна дали говорим за федерална юрисдикция — напомних му аз. — Освен ако ти знаеш нещо, което за мен е неизвестно.

— Виж, опитвам се да направя най-доброто за всички ни. — Бригс стоеше с прибрани зад гърба ръце и леко разтворени крака, вперил поглед в мен през паркинга. — Предлагам ти да изпратим Си-17 в Ханском. Тялото ще е тук преди полунощ. Центърът за сертифицирана съдебномедицинска експертиза е военна морга, а във военните морги се прави точно така.

— Във военните морги не се прави така. Въпросът не е телата да бъдат приемани, а впоследствие транспортирани някъде другаде за аутопсия и лабораторни анализи. Центърът за сертифицирана съдебномедицинска експертиза никога не е бил предвиден като приемна за Доувър; като място за предварителна проверка, преди да се намесят експертите. Това не е сред прерогативите ми и не такова беше споразумението, когато похарчихме трийсет милиона долара за факултета в Кеймбридж.

— Би трябвало просто да останеш в Доувър, Кей, а ние ще пренесем тялото тук.

— Моля те да се въздържаши от намеса, Джон. Точно сега случаят е под юрисдикцията на Главния медицински експерт на Масачузетс. Моля те, не ме предизвиквай и не поставяй под въпрос авторитета ми.

Настъпи дълга пауза, след която той по-скоро уточни, отколкото попита:

— Ти наистина искаш този случай.

— Той е мой, без значение дали го искам, или не.

— Просто се опитвам да те защита.

— Недей. — Не беше точно така. Нямахме ми доверие.

— Мога да командиравам капитан Авалон да ти помогне. Идеята не е лоша.

Не можех да повярвам, че е способен да предложи нещо подобно.

— Не е нужно — отвърнах твърдо. — Центърът за съдебномедицинска експертиза ще се справи.

— Предложението ми е регистрирано.

„Регистрирано от кого?“ Обзе ме странното усещане, че на линията или наблизо има хора, които слушат. Бригс все така стоеше прав до прозореца. Не можех да съм сигурна обаче дали в апартамента с него няма никой друг.

— Каквото и да е решението ти — каза той по-късно, — няма да настоявам. Обади се, когато научиш нещо.

Не се сбогува, не ми пожела успех, нито пък каза, че присъствието ми тук през последната половина година е било приятно за него.

2.

Луси и Марино бяха излезли от стаята. Куфарите, раниците, кашоните с документи — бяха отнесли всичко. Нищо не беше останало. Сякаш никога не съм била тук. Почувствах самота, каквато не бях изпитвала от години; може би от десетилетия.

Хвърлих последен поглед, за да се уверя, че нищо не е забравено. Микровълновата печка, малкият хладилник с фризер и машината за кафе, прозорците с изглед към паркинга и осветения апартамент на Бригс, а над тях — черното небе над пустото игрище за голф. Гъсти облаци плаваха над издължената луна и тя просветваше като сигнален фар, сякаш да ми подсказва какво става долу на пистата и дали трябва да остана, или да тръгна. Не виждах звездите. Притеснявах се, че студеният въздушен фронт се придвижва бързо, понесен от същия силен южен вятър, който донася тук големите самолети и техния тъжен товар. Трябваше да бързам, но вниманието ми беше привлечено от огледалото в банята, от отражението в него, и спрях, за да се видя на светлината на флуоресцентните лампи. „Коя си ти сега? Коя, наистина?“

Сините очи и късата руса коса, волевите черти на лицето и фигурата ми не бяха толкова променени, реших аз. Предвид годините, бях забележително запазена. Добрите гени ме поддържаха като кофраж от бетон и неръждаема стомана, а наследствеността щеше да даде обилни плодове като в трагична опера на Верди. Скарпета произхождаха от енергичен род от Северна Италия с изразителни черти, светла кожа и коса и добре скулптирани мускули и кости, формирани от тежкия климат и злоупотребата с големите лични пристрастия, каквито повечето хора не биха свързали с мен. Наклонностите обаче бяха налице — влечението към храната, напитките и всичко, което плътта би пожелала, без значение колко разрушително беше то. Копнеех за красотата и бях дълбоко чувствителна, но и аз бях отклонение. Можех да съм неотстъпчива и непреклонна. Можех да съм неумолима и коравосърдечна, а това бяха

все заучени модели на поведение. Бях убедена в необходимостта от тях. Не бяха присъщи на мен, а и на никого от моето непостоянно, изпълнено с драматизъм семейство. Знаех откъде идвам; поне в това можех да съм сигурна. В другото — не чак дотам.

Предците ми били земеделци, работели и в железниците, но през последните години майка ми прибави художници, философи, мъченици и бог знае още какво към бъркотията, сътворена от нея, след като се зае да изследва генеалогията ни. Според майка си аз бях потомка на вещи в занаята люде, създали високия олтар, тронове на хора и мозайките в базиликата „Сан Марко“, а също и стенописите по тавана на църквата „Архангел Рафаил“. По неведоми пътища се бях сдобила с неколцина калугери и монаси сред дедите си, в по-скоро време — доколкото знаех — с кръвна връзка с художника Караваджо, който си беше убиец, а можех да проследя отделни, макар и слаби нишки, и до математика и астроном Джордано Бруно, изгорен на клада като еретик по време на римокатолическата инквизиция.

Майка ми все така живееше в малкия си дом в Маями, обсебена от усилието да ме разбере. Аз бях единственият лекар в родословното дърво, доколкото ѝ беше известно, и тя не можеше да проумее защо бях решила пациентите ми да са мъртъвци. Нито тя, нито единствената ми близка — Дороти, бяха в състояние да проумеят, че този избор, поне отчасти, би могъл да е предопределен от изживяния в детството ми ужас около грижите за моя неизлечимо болен баща, преди на дванайсет години да стана глава на семейството. По силата на интуицията и подготовката си, бях експерт по проблемите на насилието и смъртта. Бях обявила война на страданието и болката. И някак си винаги съумявах да се нагърбя с отговорността или вината. Схемата беше безусловна.

Затворих вратата на дома, в който живях през последните шест месеца. Всъщност, за мен това място беше много повече. Бригс успя да ми припомни откъде идвам и накъде вървя. Посоката беше зададена далеч преди миналия юли — още през 1987 г., когато вече знаех, че съдбата ми ще е свързана със сферата на държавните служби, но не знаех как да изплатя кредита си към медицинския институт. Допуснах нещо толкова банално като парите и нещо така позорно като амбицията, да променят всичко по един фатален, но не и добър начин — всъщност, по най-лошия възможен начин. Бях млада и изпълнена с

илюзии. Бях горда и исках повече, без да разбирам, че ако не се заситиш, това „повече“ винаги е по-малко.

След пълния курс на обучение в енорийското училище и правните факултети на Корнел и Джорджтаун можех да започна професионалния си път, необременена от дългове. Но отхвърлих възможностите на медицинския институт „Боуман Грей“, понеже отчаяно желяех да уча в университета „Джон Хопкинс“. Желяех го отчаяно, както желяех всяко нещо. Отидох там без финансова помощ и в крайна сметка се сдобих с невъзможен дълг. Единственото ми спасение беше да приема военна стипендия, подобно на мнозина мои състуденти, включително Бригс, с когото се запознах по времето, когато правех първите си стъпки в медицинската професия. Така се записах в Института по патология към Въоръжените сили, предшественика на Съдебномедицинския институт към Въоръжените сили. Бригс ме накара да повярвам, че след кратък и безметежен промеждутък от време, в което ще преглеждам военните протоколи от аутопсиите във военномедицинския център „Уолтър Рийд“ във Вашингтон, област Колумбия, и след като изплатя заема си, ще мога да се преместя на спокойно място в цивилната съдебномедицинска практика.

Онова, което не бях предвидила, беше Южна Африка през декември 1987 г., когато на онзи далечен континент беше лято. Нуни Пиесте и Джоан Рул, приблизително мои връстнички, които работели върху документален филм, били завързани за столове, бити, насилвани, рязани, във вагините им били вкарвани счупени бутилки, а гръкляните ми — изтръгнати. Расово мотивирано престъпление срещу две млади американки.

— Заминаваш за Кейптаун — ми каза Бригс. — Проведи разследване и ги докарай у дома.

Пропагандата на апартейда. Лъжи, и още лъжи. „Защо те, и защо аз?“

Отправих се по стълбите надолу към фойето и си забраних точно сега да мисля за това. „Защо изобщо мисля за това?“ Знаех защо. Тази сутрин ми крещяха по телефона. Прикачваха ми епитети, и случилото се преди повече от две десетилетия отново изплува пред очите ми. Протоколите от аутопсиите изчезнаха, багажът ми беше щателно претърсен. Помня усещането, че накрая ще свърша мъртва,

жертва на банален инцидент, инсценирано самоубийство или убийство, подобно на онези две жени, които още бяха пред очите ми. Виждах ги ясно, както тогава — бледи и вкочанени върху стоманените маси, кръвта им се оттичаше по дренажния канал към пода на една толкова примитива морга, че използвахме ръчни триони, за да отворим черепите им; нямаше и рентген, а аз трябваше да донеса личния си фотоапарат.

Оставих ключовете на рецепцията, превъртах в ума си разговора с Бригс и нещата ми се изясниха. Не знам защо не прозрях истината веднага. Наблюдавах го през прозореца и мислех за дистанцирания му глас, за преднамерената му хладина. И преди го бях чувала да говори по този начин, но досега обикновено се обръщаше така към другите, когато възникналият проблем надхвърляше неговите правомощия. По-скоро ставаше дума за това, отколкото за личното му отношение към мен. Случилото се объркваше сметките му и нямаше нищо общо с конфликтите ни от миналото.

Бяха му се обадили, и то не пресекретарят, нито човек от Доувър, а някой по-висшестоящ. Сигурна бях, че Бригс е говорил с Вашингтон, след като Марино си е развързал езика, дал е воля на въображението си и му е наприказвал какво ли не, преди аз да имам възможност да кажа и дума. Марино не е трябвало да обсъжда инцидента в Кеймбридж, нито пък мен. Беше отключил нещо, което не разбираше, а той не разбираше много неща. Никога не е бил военен. Никога не е работил за федералното правителство и нищо не разбираше от международното положение. Представите му за бюрокрация и интриги се изчерпваха с избора на линия за поведение в местното полицейско управление, окачествяван от него като пълна глупост. Не проумяваше какво представлява властта — онази власт, която може да провали президентски избори или да предизвика война.

Бригс нямаше да предложи да изпрати транспортен самолет до Масачузетс, за да докара трупа в Доувър, ако не беше получил съгласие от Министерството на отбраната, или с други думи — от Пентагона. Било е взето решение, а аз не бях част от него. Качих се във фургона на паркинга, без да погледна Марино. Бях бясна.

— Разкажи ми за сателитното радио — обърнах се към Луси, решена да разнищя случая. Искях да разбера какво знаеше Бригс, или в какво са го убедили.

— „Сириус Стилето“ — каза Луси от тъмната задна седалка, а аз включих радиатора — на Марино, както винаги, му беше горещо, а ние замръзвахме. — Всъщност, обикновена памет за файлове с източник на енергия. Разбира се, може да работи като портативно сателитно радио, за каквото е и предвидено; трикът обаче е в слушалките. Не е кой знае какво, но технически са умно направени.

— С вградена миниатюрна камера и микрофон — включи се Марино, без да откъсва поглед от шосето. — Затова си мисля, че мъртвото момче е шпионирало някого. Как може да не е знаел, че в слушалките му има вградена система за аудиозапис?

— Може и да не е знаел. Може някой да го е шпионирал, без той да има и най-малка представа какво става — каза Луси, а аз долових, че двамата с Марино са спорили по този въпрос. — Обективът на камерата е монтиран върху лентата за наушниците, но върху самия ръб, и е незабележим. И да го видиш, не е задължително да се сетиш, че вътре има вградена безжична камера, по-малка от оризово зърно, и радиопредавател със същия размер, както и сензор за движение, който се изключва, ако деветдесет секунди не се случи нищо. Това момче се е разхождало с микро уебкамера, която записва върху хард драйва на радиото и върху допълнителна SD карта с осем гигабайта памет. Много е рано да се каже дали е знаел — с други думи, дали сам си е осигурил целия набор. Мнението на Марино ми е известно, но не съм съвсем сигурна.

— SD картата в комплект с радиото ли върви, или е добавена след покупката? — попитах аз.

— Добавена е. Има много празно място. Любопитна съм дали файловете периодично не са сваляни някъде другаде — на домашния му компютър, например. Ако успеем да се доберем до тях, ще разберем за какво става въпрос.

Луси каза, че видеофайловете, които е прегледала досега, не са помогнали особено. Подозираше, че мъртвият е притежавал домашен компютър, може би повече от един, но не беше открила нищо, което да ни насочи към неговото местожителство или идентичност.

— Запазеното върху твърдия диск и SD картата е от времето след пети февруари, този февруари — продължи тя. — Не зная дали това означава, че наблюдението е започнало тогава. По-вероятно е, понеже видеофайловете са големи и заемат много пространство на хард диска,

да са били свалени някъде другаде и върху останалото на хард диска или SD картата да е презаписана нова информация. Затова може би разполагаме само със записи от последно време, но това не означава, че няма други.

— Тогава видеоклиповете може да са били сваляни дистанционно?

— Ако шпионирах някого, и аз бих постъпила така — отвърна Луси. — Щях да вляза в уебкамерата и да сваля дистанционно, каквото ме интересува.

— Възможно ли е записите да бъдат гледани в реално време? — попитах.

— Разбира се. Ако е бил шпиониран, достъпът е възможен и заинтересованият би могъл да се прикачи към уебкамерата му и да следи всяка негова стъпка.

— Да го преследва?

— Това би могло да е логичната причина.

— Или да събира сведения, да шпионира. Така правят и някои хора, когато подозират, че партньорът им изневерява. Всичко е възможно.

— Тогава е възможно и неволно да е записал смъртта си. — У мен проблесна надежда и същевременно тази мисъл дълбоко ме обезпокои. — Казах „неволно“, понеже нямаме представа какво стои насреща ни. Може и преднамерено да е записал смъртта си; тогава си имаме работа със самоубиец. Не изключвам нищо.

— Няма как да е самоубийство — каза Марино.

— Нека на този етап не изключваме нищо — повторих аз.

— Като атентаторите самоубийци — каза Луси. — Като в гимназията „Колумбайн“ и в базата „Форт Худ“. Може би се е готвел да отнеме живота на толкова хора, колкото успее, в Нортънс Удс, а после да се самоубие, но нещо се е случило и той така и не е имал възможност да го направи.

— Нямаме представа какво стои насреща ни — повторих отново.

— Глокът е със седемнайсет патрона в пълнителя и един в гнездото — каза Луси. — Голяма бойна мощ. Несъмнено, може да съсипеш нечия сватба. Трябва да разберем чия е била сватбата и кои — поканените.

— Такива хора обикновено носят повече патрони — отвърнах аз. Знаех всичко за убийствата във „Форт Худ“, в гимназията във Вирджиния, на толкова други места, където убийци откриваха огън, без да се интересуват особено чий живот ще отнемат. — Обикновено, ако са планирали масово убийство, такива хора носят муниции в изобилие и имат допълнително оръжие. Съгласна съм с теб обаче. Американската академия на изкуствата и науките е прочуто място и трябва да установим чия е била сватбата и кои — поканените.

— Предполагам, че ти членуваш там — обърна се Марино към мен. — Може би имаш контактите, за да изискаш списък на гостите и програмата на събитието.

— Не съм член.

— Майтапиш се.

Не доуточних, че не съм спечелила Нобелова награда, нито „Пулицър“, и нямам докторска степен — само дипломи по медицина и право, а те не се брояха. Бих могла да му напомня и че в случая Академията нямаше никакво отношение, понеже всеки би могъл да наеме сградата. Нужни бяха единствено връзки и пари. Но не бях в настроение да давам подробни пояснения на Марино. Не е трябвало да се обажда на Бригс.

— Добри и недотам добри новини относно записите. — Луси се пресегна през облегалката и ми подаде таблета си. — Добра новина е, че на пръв поглед сякаш нищо не е трито, поне в последно време. Кое би могло да е довод в полза на факта, че той е шпионирал. Логично е да предположим, че ако някой го е държал под око и ако това е свързано със смъртта му, то този някой би могъл да влезе в убеадреса му и да изтрие хард драйва и SD картата, преди някой да ги види.

— А защо да не изझे проклетото радио и слушалките от проклетото местопрестъпление? — обади се Марино. — Ако е бил следен, ако върху него е оказван натиск — който го е правил, може да му е видял сметката. Да бях аз, щях да грабна слушалките и радиото и да си продължа по пътя. Затова съм готов да се обзаложа, че записите са негова работа. И за минута няма да повярвам, че ги е правил някой друг. Обзалагам се и че това момче е било забъркано в нещо; каквато и да е била причината за екипировката за следене, той е бил единственият, уведомен за нея. Проблемът е, че липсват записи на

извършителя, на онзи, който го е пречукал, а това вече говори много. Ако някой му се е изпречил, докато е разхождал кучето си, защо камерата в слушалките не го е записала?

— Не го е записала, понеже той не е видял лицето му — отвърна Луси. — Не е гледал към никого конкретно.

— Ако допуснем, че има лице, което е причинило смъртта му — напомних и на двамата.

— Така е — отвърна тя. — Камерата улавя всичко, което приносителят ѝ погледне; тази камера върху лентата на наушниците е като трето око.

— Тогава онзи, който го е пречукал, е минал отзад — заключи Марино. — И го е направил така бързо, че жертвата не е успяла да се обърне. Или пък е убийство със снайпер. Може да е бил застрелян от разстояние. Стрела с отрова, например. Нали имаше някакви отрови, които предизвикваха кръвоизливи? Може да изглежда пресилено, но такива неща се случват. Нали помните онзи шпионин на КГБ, когото уболи с върха на чадър, намазан с рицин? Чакал на някаква автобусна спирка; никой нищо не видял.

— Бил е български дисидент, който работел за Би Би Си, и не е сигурно, че е било с чадъра, а ти навлизаш в дълбоки води без карта — казах му аз.

— А и рицинът не би причинил моментална смърт — отвърна Луси. — Така е при повечето отрови. Дори цианидният газ. Не мисля, че е бил отровен.

— Не е особено успокоително — отвърнах аз.

— Моята карта е опитът ми като ченге — обърна се Марино към мен. — Разчитам на дедуктивните си способности. Неслучайно ми казват Шерлок — допря той дебелия си показалец до бейзболната шапка.

— Никой не ти казва Шерлок — долетя гласът на Луси от задната седалка.

— Това не ни помага — повторих и хвърлих поглед към тежкото му тяло. Шофираше, положил едрите си ръце върху кормилото, с опрян в него корем. Последното е неизбежно дори когато, според него, беше в добра бойна форма.

— Не си ли ти тази, която винаги ми казва да разчупя рамките? — Отбранителната позиция правеше тона му по-твърд.

— В случай че ще помогне. Обаче да свързваш точки, които могат да се окажат погрешни, е безразсъдство, и ти го знаеш.

Марино винаги е имал тази наклонност към прибързани заключения, но откакто започна работа в Кеймбридж, нещата тръгнаха още по на зле, понеже отново работеше за мен. Обвинявах военното присъствие в живота ни — неизменно като огромните самолети, които прелитаха ниско над Доувър. И по-конкретно, обвинявах Бригс. Марино се чувстваше привлечен по нелеп начин от този мъж с власт, който освен съдебен патолог беше и генерал в армията. Моята принадлежност към армията никога не е имала особено значение за него, нито пък я признаваше; не и в миналото, дори когато след единайсети септември ми беше присъден специален статут. Марино винаги пренебрегваше връзките ми с правителството, сякаш не съществуваха.

Шофираше с поглед, неотлъчно вперен напред, и фаровете на приближаващата кола осветиха лицето му, свъсено в свойствената му гримаса на раздразнение, която често преминаваше в донякъде странен израз на недоумение. Обикновено привързаността, която изпитвах към него, ме изпълваше със съчувствие, но не и сега. Не и при тези обстоятелства. Не беше нужно да се преструвам, че съм разстроена.

— Какво друго сподели с Бригс — в допълнение към мнението ти по случая?

— Бригс видя същите неща, които и ти — отвърна Луси, понеже Марино не отговори. — Идеята не беше моя и не съм ги изпращала по имейла, просто за да сме наясно.

— Какво точно не си изпращала по имейла? — Но знаех какво е то, и скептичността ми растеше. Марино беше изпратил доказателства на Бригс. Случаят беше мой, а Бригс беше получил информация първи.

— Искях да знае — каза Марино, сякаш търсеше оправдание. — Какво трябваше да му кажа?

— Нищо не биваше да му казваш. Превишил си правомощията си. Случаят не е негов — отвърнах аз.

— Всъщност е — възрази Марино. — Посочи го здравният министър, а на практика това означава, че е нает от президента, което според мен означава, че е с по-висок ранг от всеки друг в тази кола.

— Генерал Бригс не е главният съдебен лекар на Масачузетс и ти не работиш за него. Ти работиш за мен. — Внимавах в подбора на

думите. Опитвах се гласът ми да звучи благоразумно и спокойно, обичайно за мен в съдебната зала, когато враждебно настроен адвокат искаше да ме обезоръжи на свидетелското място; също и когато Марино беше на ръба да избухне с непристойни ругатни и затръшнати врати. — Центърът за сертифицирана съдебномедицинска експертиза е със смесена юрисдикция и понякога може да поема случаи в правомощията на федералните. Разбирам, че е объркващо. Съвместната инициатива между държавата, федералните управления и Масачузетския технологичен институт в Харвард е наша. Разбирам, че концепцията е безпрецедентна и сложна, и именно затова трябваше да ме оставиш да се оправя сама, вместо да ме подминаваш. — Опитвах се думите ми да звучат успокоително и обективно. — Проблемът с преждевременната намеса на генерал Бригс е в това, че нещата могат да излязат от контрол. Но станалото — станало.

— Какво искаш да кажеш? Какво е станало? — Марино вече не беше така самонадеян.

Долових нотка на безпокойство, но нямаше да тръгна да го спасявам от самия него. Нека помисли върху стореното, понеже инициативата беше негова.

— А кои са недотам добрите новини? — обърнах се аз към Луси.

— Виж последните три записа, включително и минутите, когато слушалките са били сваляни от бърза помощ, от полицаите, а тази сутрин и от мен, при огледа в лабораторията.

Екранът на таблета блестеше ярко с пищни цветове в тъмното. Кликнах върху иконката на първия видеофайл, който тя беше избрала. Видях видяното от мъртвия вчера в 3 часа и 4 минути — хрътка в черно и бяло, свита на кълбо върху синята кушетка във всекидневната с дъсчен под и килим в синьо и червено.

Камерата следеше движението на мъжа, понеже той вече си беше сложил слушалките и записът течеше: масичка за кафе, спретнати купчинки книги и списания върху нея и някаква скица на паус — архитектурна или инженерна, върху която беше оставен молив; прозорец със затворени дървени жалузи; бюро с три големи плоски монитора и два сребристи макбука, телефон, най-вероятно айфон, включен в зарядно, и лула от жълто стъкло в пепелник; лампион със зелен абажур; покрито с кожа кучешко легло и разпилени играчки. Видях вратата с резе, фотографиите и плакатите върху стената, но те

прелетяха твърде бързо пред погледа ми, за да забележа никакви детайли. Щях да ги разгледам по-късно.

Дотук нищо не ми подсказваше кой е мъжът или къде живее, но останах с впечатлението, че е обитавал малък апартамент или къща, обичал е животни, бил е финансово обезпечен и се е грижел за сигурността си и за частната си собственост. Мъжът, ако предположим, че жилището и кучето са били негови, е бил ангажиран със специализиран интелектуален труд и е имал висока техническа култура, бил е изобретателен и подреден, най-вероятно е пушел марихуана, избрал е за домашен любимец животно, което се нуждае от компания — не трофей, а създание, страдало от нечия жестокост в предишен живот, което най-вероятно не можеше да се грижи само за себе си. Разстроих се заради кучето и се запитах какво ли се е случило с него.

Несъмнено, вчера екипът от спешна медицинска помощ и полицията не са оставили хрътката при Нортънс Удс сама и безпомощна навън в Ню Ингленд. Бентън ми каза, че сутринта температурата в Кеймбридж била почти минус дванайсет градуса и че ще завали, преди да съмне. Може би кучето е в централата на пожарната, добре нахранено и денонощно обгрижвано. Може би инспектор Лоу, или пък някой друг от полицията го е отвел у дома си. Но е възможно и никой да не е разбрал, че кучето принадлежи на мъртвия. Боже, това би било ужасно.

— Какво е станало с хрътката? — Трябваше да попитам.

— Нямам представа — каза Марино за моя изненада. — Никой не знаеше до тази сутрин, когато двамата с Луси видяхме същото, което и ти гледаш сега. От бърза помощ нямат спомен за хрътка без надзор. Не че са гледали, но когато пристигнали там, вратата към Нортънс Удс била отворена. Както навярно ти е известно, вратата никога не се заключва и през повечето време е широко отворена.

— Не може да оцелее в този студ. Как не са забелязали, че бедното създание скита без каишка? Тичало е поне няколко минути из парка, преди да избяга през отворената врата. Здравият разум подсказва, че когато господарят му е рухнал на земята, кучето не е побягнало веднага от гората към улицата.

— Много хора отвързват кучетата си и ги оставят да тичат свободно из паркове като Нортънс Удс — каза Луси. — И аз правя

същото с Джет Рейнджър. — Джет Рейнджър беше нейният булдог, вече на преклонна възраст; той всъщност май отдавна вече не можеше да тича. — Не е странно, че никой не е забелязал, понеже на пръв поглед не е имало нищо необичайно — додаде тя.

— А и вниманието на всички е било заето най-вече с момчето, което е паднало мъртво — оповести очевидното Марино.

Вгледах се във военните постройки и самолетите по слабо осветения път — ярки и огромни като планети на фона на свъсеното небе. Не виждах логика в казаното. Изненадана бях, че хрътката не е била до господаря си. Може кучето да се е изплашило, или да е имало някаква друга причина никой да не го забележи.

— Кучето трябва да се появи — продължи Марино. — Невъзможно е хората от такъв район да оставят хрътка да се скита сама. Допускам, че някой съсед или студент я е видял. Освен ако момчето не е било убито, а убиецът не е прибрал кучето.

— Защо? — Бях озадачена.

— Както сама казваше — трябва да държим умовете си отворени — отвърна той. — Откъде да знаем, че извършителят не е стоял да наблюдава всичко отблизо? А после, в подходящия момент, не се е измъкнал с кучето, все едно е негово?

— Но защо?

— То би могло да е свидетелство, което по някакъв начин да ни отведе до убиеца — предположи той. — Да ни помогне да го идентифицираме. Някаква игра. Някакво произшествие. Някакъв сувенир. Един бог знае. Но ще забележиш на видеозаписа, че в един момент каишката е била свалена, и знаеш ли какво? Повече не се появява. Няма я нито при слушалките, нито при тялото.

Кучето се казваше Сок. Върху екрана на айпада мъжът вървеше, цъкаше с език и казваше на кучето, че е време да тръгват.

— Хайде, Сок — говореше ласкаво той с приятен баритон. — Хайде, мързеливо куче, време е да се разходиш и да сереш.

Долавям лек акцент, вероятно британски или австралийски. Или може би южноафрикански, което би било странно, много странно съвпадение. Трябваше да изтрия Южна Африка от ума си. „Съсредоточи се върху непосредствените факти“, казах си, когато Сок скочи от кушетката и забелязах, че не носи нашийник. Сок — мъжко куче, ако съдим по името — беше слаб, с типични за хрътките леко

очертани ребра, може би вече в зряла възраст, и едно от ушите му беше нарязано, сякаш на времето е било разкъсано. Беше спасено от надбягванията — сигурна бях, и се питах дали няма микрочип. Ако съумеехме да го намерим, можехме да установим откъде е и евентуално кой го е осиновил.

Две ръце се показаха на екрана, когато мъжът се приведе и нахлузи червена каишка около дългия, конусовиден врат на Сок. Забелязах часовника от бял метал с тахиметър във фасетата; улових и проблясването на златен пръстен с печат на колеж, навярно. Пръстенът можеше да ни помогне, ако още беше на тялото и ако беше гравирен. Ръцете бяха деликатни, със заострени пръсти и светлокафява кожа; забелязах и тъмнозеленото яке, черните торбести панталони с джобове от деним и протрития връх на кафявите спортни обувки.

За кратко камерата се фиксира върху стената над кушетката, ниската ламперия от кестен и ръба на металната рамка на картината, а после, когато мъжът се изправи, в полезрението ми влезе и някакъв плакат или гравюра и съумях да разгледам отблизо позната репродукция. Скица от шестнайсети век на летателен апарат от Леонардо, която ме върна години назад... кога точно? През лятото преди единайсети септември. Бях завела Луси на изложбата „Леонардо изобретателя“ в лондонската галерия Кортуолд и двете прекарахме дълги часове, заплени от лекциите на някои от най-именитите учени в света, докато изучавахме концептуалните скици на Да Винчи за водни, наземни и въздушни апарати: въздушното витло, акваланга, парашута, гигантския арбалет, самодвижещата се кола и рицаря робот.

Големият ренесансов гений вярвал, че изкуството е наука и науката е изкуство, че решението на всички проблеми може да бъде открито в природата, ако сме достатъчно прецизни и наблюдателни, и ако неотклонно следваме истината. През по-голямата част от живота си се опитвах да предам тези уроци на своята племенница. Неведнъж ѝ бях казвала, че ако сме в достатъчна степен смирени и търпеливи, ако имаме и кураж, можем да намерим нужните ни отговори в света около нас. Мъжът, когото наблюдавах върху малкото приспособление в ръцете си, имаше нужните ми отговори. „Говори с мен. Кажи ми. Кой си ти, какво се случи?“

Той се отправи към вратата, плъзна резето и изведнъж перспективата се промени, ъглите пред обектива се разместиха и аз се

запитах дали не е сменил положението на камерата. Може слушалките да не са били точно върху ушите му и сега, когато излизаше, да поиска да пусне музиката. Подмина нещо механично и грубо на вид, може би метална скулптура от скрап. Задържах записа върху изображението, но не можех да видя добре какво е, затова реших, когато имам повече време, да превъртя отделните сцени толкова пъти, колкото трябва, за да разгледам внимателно детайлите. Точно сега обаче трябваше да придружа мъжа и неговото куче до гората, разположена на по-малко от пряка от нашия дом с Бентън. Щях да засвидетелствам случващото се. След няколко минути той щеше да е мъртъв. „Покажи ми, и ще разбера. Ще узная истината. Позволи ми да се погрижа за теб.“

Мъжът и кучето слязоха четири площадки надолу по слабо осветеното стълбище, стъпките им отекваха леко и бързо по голите дъски, после се появи на шумната, забързана улица. Слънцето беше ниско, неравномерно натрупаните преспи сняг бяха почернели от мръсотия и ми заприличаха на бисквитите „Орео“ с препечена коричка, а когато мъжът наведе глава надолу, видях влажните павета, асфалтовата настилка и ивиците сол и пясък, останали след почистването на снега. Коли и хора залитаха и се движеха, сякаш задействани от странни тласъци всеки път, когато той погледнеше в друга посока; някъде на заден фон свиреше музика — Ани Ленъкс по сателитното радио — а аз дочувах единствено шумовете извън слушалките, онова, което беше уловил микрофонът в лентата над главата му. Звукът трябва да е бил много силен, а това не беше добре, понеже така той можеше да не чуе нечий стъпки, ако приближат отзад. Щом е бил обезпокоен за сигурността си, щом е бил толкова притеснен, че е подсигурил двойна ключалка за вратата на апартамента си, защо не се е тревожел, че няма да чуе какво става около него?

В наше време хората не могат да се похвалят с особен интелект. Дори разумно предпазливите са странно разпилени и непоследователни в стремежа си да свършат много неща наведнъж. Изпращат съобщения и проверяват пощата си, докато шофират, управляват опасна апаратура или пресичат улицата. Говорят по мобилните си телефони и карат велосипеди или кьнки, дори летят. Колко пъти бях казвала на Луси да не вдига телефона в хеликоптера, независимо че е с включен блутут и хендсфри. Виждах онова, което е

виждал и мъжът, и разпознавам откъде е минал, следван неотлъчно от Сок — по Конкорд авеню, покрай жилищната сграда от червени тухли, полицейското управление на Харвард и тъмночервената тента на хотел „Шератон“, от другата страна на улицата, пред обществения парк Кеймбридж Комън. Живеел е много близо до парка, в по-стара, поне четириетажна жилищна сграда.

Чудех се защо не води Сок в парка. Двамата с хрътката продължаваха покрай статуи и оръдия, улични лампи, голи дъбове, пейки и паркирани досами улицата коли. Жълт лабрадор гонеше тлъста катерица, а Ан Ленъкс пееше „Вече не те обичам... Нощем демони населяват стаята ми...“. Аз бях очите и ушите на мъжа, докато траеше записът на камерата в слушалките, и нямах причина да подозирам, че той е знаел за скритото устройство, или че подобно нещо изобщо е можело да му мине през ума.

Нямах и усещането, че е кроял някакъв тъмен план или че е шпионирал, докато е разхождал кучето си. Като оставим, разбира се, факта, че е имал полуавтоматичен глок и осемнайсет деветмилиметрови патрона под зеленото яке. Защо? Дали не е тръгнал, за да убие някого, или може би оръжието е било за самозащита — ако е така, от кого се е страхувал? Може би това му е било навик, да се разхожда наоколо въоръжен? Има и такива хора. Хора, които дори не се замислят. Защо е заличил серийния номер на пистолета, или може би го е направил някой друг? Мина ми през ума, че скритите устройства за запис, вградени в слушалките му, може да са негов експеримент или някакъв изследователски проект. Определено, Кеймбридж и околностите бяха Мека за технически нововъведения и това беше една от причините Министерството на отбраната, щатът Масачузетс, Харвард и Масачузетският технологичен институт да постигнат споразумение да изградят Центъра за сертифицирана съдебномедицинска експертиза на северния бряг на река Чарлз, в сградата по биотехнологии на Мемориал Драйв. Може би вече се е дипломирал. Може да е бил компютърен специалист или инженер. Следях върху екрана на айпода странно изкривените картини на жилищните постройки по Мейдър Корт, игрището, Гардън стрийт и наклонените, овехтели плочи на Старото гробище.

На Харвард Скуеър вниманието му привлече вестникарският павилион на Кримсън Корнър и сякаш се замисли дали да не тръгне

натам, може би, за да избере вестник от богатата селекция, която двамата с Бентън обожавахме. Това беше нашият квартал. Тук бродехме за кафе и традиционна кухня, за вестници и книги, и най-често се прибирахме с храна за вкъщи, претоварени с великолепни четива, с които затрупвахме леглото през уикендите и празниците, когато си бях у дома. „Ню Йорк Таймс“ и „Лос Анджелис Таймс“, „Чикаго Трибюн“ и „Уолстрийт Джърнъл“, а ако не ти пречи, че новините са остарели с ден-два, може да откриеш пикантни статии от Лондон, Берлин и Париж. Понякога се натъквахме на „Ла Национе“ и „Л’еспreso“ и аз четях за двама ни за Флоренция и Рим; разглеждаме даваните под наем вили и си представяме, че живеем като местните, обикаляме развалини и музеи из италианската провинция и амалфийското крайбрежие.

Мъжът спря на многолюдния тротоар, но сякаш размисли. Дватама със Сок пресякоха забързано улицата, вече бяха на „Масачузетс авеню“. Знаех накъде са се запътили, или поне си мислех, че зная. Вляво по „Куинси стрийт“ ускориха крачка, а мъжът държеше найлонова торба в ръка, сякаш Сок нямаше да издържи още дълго. Подминаха модерната библиотека „Ламонт“ и Харвардския факултетски клуб, тухлена сграда с джорджианска архитектура, музея „Фог“ и каменната готическа църква на Ню Джерусалем, после свиха вдясно по „Къркланд авеню“. Вървахме тримата заедно. Следвах ги неотстъпно. Пресякохме към „Ървинг“, свихме вляво, бяхме на минути от Нортънс Удс, на минути от нашия дом с Бентън. Слушахме „Файв фор Файтинг“ по сателитното радио: „Дори героите имат право да кървят...“.

Всяка следваща стъпка ни приближаваше към смъртта на мъжа и пропадането на кучето в хапещия студ, а у мен растеше усещането за неотменност. Отчаяно не исках всичко това да се случи. Вървах с тях и сякаш ги водех към ситуацията, понеже знаех какво ги очаква, а те не. Искаше ми се да ги спра и да ги върна. После сградата се появи отляво — триетажна, бяла, с черни жалузи и тъмносив покрив, във федерален стил, издигната през 1824 г. от някакъв трансценденталист, който познавал Емерсън, Торо и Нортън от „Антологията на Нортън“ и Нортънс Удс. Интериорът на къщата, нашата къща с Бентън, беше с оригинални дърворезби и корниз, с гипсови тавани с лъчи, а над площадките на главното стълбище имаше великолепни френски

прозорци със стъклописни сцени от дивата природа, които блестяха като скъпоценни камъни на слънцето. В тясната тухлена алея едно порше 911 изтощено бълваше облаци пушек от хромови ауспуси.

Бентън даде на заден, стоповете пламнаха като гневни очи, когато удари спирачки заради някакъв мъж и кучето му, които минаваха наблизо. Мъжът със слушалки на главата гледаше към Бентън, може би се любуваше на поршето, черен турбо кабрио автоматик, което той поддържаше блестящо, като лакирано. Чудех се дали ще си спомни младия мъж и неговата хрътка в черно и бяло, или може би не ги беше забелязал, но познавах Бентън. Бил е обсебен, може би така обсебен от мъжа с кучето, както бях и аз. Опитвах се да си припомня какво прави Бентън вчера. Късно следобед отиде до кабинета си в Маклейн, понеже забравил да вземе у дома папката със случая на пациент, за когото трябвало да изготви експертиза днес. Няколко степени на абстракция, млад мъж и неговото старо куче, които ще се разделят завинаги, и моят съпруг, сам в колата си на път за болницата, за да вземе нещо, което е забравил. Наблюдавах развитието на събитията, сякаш бях господ; ако това означаваше да си господ, значи наистина беше ужасно. Знаех какво ще се случи и не можех да направя нищо, за да го предотвратя.

3.

Осъзнах, че колата е спряла и Марино и Луси са слезли. Бяхме паркирали пред терминала на гражданската авиация „Джон Уолас“, а аз стоях в купето. Не откъсвах поглед от екрана на айпада, докато Луси и Марино разтоварваха вещите ми.

През отворения заден капак на автомобила нахлу студен въздух, а аз продължавах да се питам защо мъжът е избрал да води Сок в Нортънс Удс, в тъй наречения „Мид-Кеймбридж“, почти в Съмървил. Защо там? Толкова близо до мястото, където живеех? Дали е имал среща с някого? Черна желязна порта изпълни екрана. Открехната е, ръката му я отвори по-широко, а аз осъзнах, че е сложил плътни черни ръкавици, като тези, които носят мотоциклетистите. Студено му е на ръцете, или е имал някаква друга причина? Може би е възнамерявал да използва оръжието. Представих си как вдига предпазителя на деветмилиметровия пистолет и натиска спусъка с дебелите ръкавици, но това ми се стори нелогично.

Чух, че разгърна найлоновата торба, после и аз погледнах заедно с него вътре и видях нещо, което приличаше на малка дървена табакера. „Табакера за пури“, помислих си. Някои от тези кутии бяха изработени от кедрово дърво и снабдени с миниатюрен хигрометър; служеха като овлажнител на пурите. Спомних си лулата от жълто стъкло в апартамента му. Може би е обичал да разхожда кучето си в Нортънс Удс, понеже мястото беше отдалечено и доста усамотено. Полицията не проявяваше особен интерес към него, освен ако не се налагаха мерки за сигурност заради някое събитие на високо равнище. Може би е обичал да идва тук да пуши трева. Подсвирна на Сок, наведе се, изхлузи каишката и му каза: „Хайде, момче, помниш ли нашето място? Покажи ми нашето място“. Последва нещо неясно, което не разбрах добре. Сякаш каза: „А за теб“, после „Искаш ли да изпратиш...?“ или „Изпрати ли...?“. Превъртях записа, но пак не разбрах думите му, може би защото беше наведен и говореше в яката на якето си.

На кого говореше? Не виждах никого наоколо, само кучето и ръцете в ръкавици, после ъгълът на камерата се промени, понеже той се беше изправил, и отново съзрях парка, алеята с дървета и пейки, а встрани, до постройката със зелен метален покрив — пътека. Имаше и някакви хора, но заради топлите им дрехи заключих, че не бяха гости на сватбата, а най-вероятно бяха излезли на разходка в парка, като мъжа. Сок се втурна към храстите, за да си свърши работата, а господарят му влезе в елегантното имение със стари брястове и зелени пейки.

— Хайде, момче, след мен — подсвирна той.

В сянката на гъстите, скупчени на туфи рододендрони снегът беше дълбок и изпъстрен с мъртви листа, камъни и счупени клони, които болезнено ми напомниха за скрити гробове, змийски кожи и обветрени кости, оглозгани навремето, преди да бъдат разпилени. Той се озърна наоколо, а камерата се забави върху триредния покрив от зелен метал на постройката от стъкло и дърво, която двамата с Бентън виждахме от слънчевата веранда на нашия дом. Мъжът извърна глава, аз съзрях вратата на първия етаж към градината. Камерата отново спря — този път върху жена със сива коса, застанала пред вратата. Беше облечена с костюм и дълго кафяво кожено палто и говореше по телефона.

Мъжът подсвирна. Стъпките му изхрущяха по камъните, когато се отправи по чакълестата пътека към Сок, за да прибере оставеното от кучето... „и тази пустота изпълва сърцето ми...“. Питър Гейбриъл. Сетих се за младия войник със същото име, изгорял в своето „Хъмви“. Подуших го, сякаш миризмата на разложение все още беше дълбоко загнездена в носа ми. Спомних си майка му, скръбта и гнева, които изля върху мен, когато ми се обади тази сутрин. Съдебномедицинските патолози невинаги получават благодарност, а в такива моменти оцелелите реагират, сякаш аз съм причината любимите им хора да са мъртви. Положих усилия да не го забравя. И да не го приема лично.

Найлоновата торба — от онези, които ти дават, когато пазаруваш — отново прошумоля в облечените в ръкавици ръце, а след това се случи нещо. Ръцете на мъжа се стрелнаха към главата му, дочух шума от дланите му, които удариха слушалките, сякаш се опитваха да смачкат нещо, и почти беззвучното, стреснато възклицание: „Какво, по...? Ей!...“. Или може би това беше вик на болка. Аз обаче не

виждах нищо и никого, само дърветата и далечните фигури сред тях. Не виждах кучето, не виждах и него самия. Върнах записа. Черните му ръкавици неочаквано се появиха в рамката и той неясно избоботи: „Какво, по...?“, после: „Ей!...“. Стори ми се, че звучи слисано и разстроено, сякаш нещо го беше оставило без дъх.

Отново превъртях; опитвах се да доловя нещо друго, но в гласа му дочух единствено негодувание, може би страх и болка, сякаш някой го беше блъснал с лакът или ударил силно на многолюдния тротоар. После върховете на дърветата се наклониха и завъртяха. Прелетяха и откъслечни кадри от покрития с плочи покрив, които изведнъж придобиха огромни размери и той глухо се строполи върху пътеката. Или падна по гръб, или слушалките се изхлузиха от главата му. Екранът остана закован върху голите клони и сивото небе, после се появи и изплющя подгъв на дълго черно палто, сякаш някой мина забързано, отново се разнесе силен шум като от удар и картината пак се промени. Пак голи клони и сиво небе, но това бяха други клони — през дъските на зелена пейка. Всичко стана толкова бързо, толкова невероятно бързо, а после изведнъж се разнесоха високи гласове и шумове от хорско присъствие.

— Някой да се обади на деветстотин и единайсет!

— Мисля, че не диша.

— Не си нося телефона. Обадете се на деветстотин и единайсет.

— Ало? Тук... ъ-ъ, да, в Кеймбридж. Да, Масачузетс. Боже! По-бързо, моля. По дяволите, сложиха ме на изчакване! По-бързо, боже! Не мога да повярвам. Да, да, мъж, припадна и, изглежда, не диша... Нортънс Удс, на ъгъла на Ървинг и Брайънт... да, тук някой се опитва да му даде първа помощ. Ще изчакам... Чакам. Да, искам да кажа, аз не... Пита дали продължава да не диша. Не, не, не диша! Не се движи. Не диша!... Всъщност не видях; аз го забелязах на земята, изведнъж се оказа на земята...

Натиснах клавиша за временно спиране и излязох от колата. Навън беше студено, духаше силен вятър. Забързах към терминала. Беше малък, с тоалетни и зона за сядане; един стар телевизор работеше. За момент се загледах в новините по „Фокс“ и превъртях по айпада видеото на бързи обороти, докато Луси се приведе към рецепцията и плати за кацането с кредитна карта. Взрях се в голите клони между боядисаните в зелено дъски и вече бях убедена, че

слушалките са се оказали под пейката, камерата е била насочена право нагоре, свиреше сателитно радио... „Мрачната лейди се смееше и танцуваше...“. Музиката беше по-силна, понеже слушалките не бяха долепени до главата на мъжа, а гласът на Шер звучеше абсурдно неуместно.

Виковеите извън обхвата на камерата бяха резки и възбудени, долових шума от стъпки и далечния вой на сирена, докато племенницата ми бърбеше с един възрастен човек, пенсиониран пилот от военновъздушните сили, сега на почасова работа в Доувър като наземен оператор, който ентусиазирано ѝ обясняваше:

— ... Във Виетнам. Ами, трябва да е било „F-4“.

Луси му отвърна нещо.

— А, да, и „Томкат“. Последният, на който съм летял. Но и „Фантом“ още бяха в употреба, чак до осемдесетте. Направени са добре и издържаха неимоверно дълго. Гледай „С-5“ колко време вече не отстъпват. В Израел още може да се намери някой и друг „Фантом“. А може би и в Иран. Тия, дето са останали в Съединените щати — ползваме ги като безпилотни мишени и телеуправляеми апарати. Дяволски самолети. Виждали ли си такъв?

— В Бел Шасе, Луизиана, във военноморската база. Отидох с моя хеликоптер да помогна след „Катрина“.

— Правиха опити да отклонят урагана. Насочиха „Фантом“ към окото — кимна той.

Екранът на айпада потъмня. Слушалките вече не записваха и бях почти убедена, че когато мъжът е паднал на земята, те са отлетели на известно разстояние под пейката. Сензорът не е долавял достатъчно движение, което да му попречи да премине в икономичен режим, и това ми се стори любопитно. Как така слушалките са паднали и са се озовали там? Може би някой ги е подритнал встрани от пътеката? Ако е така, може да е случайност, дело на този, който се е опитвал да му помогне, или да е умишлено сторено от онзи, който го е записвал тайно, който го е следял. Мислех си за подгъва на черното палто, появил се за кратко, и превъртах с прекъсвания назад. Търсех по-късни изображения, вслушвах се за други звуци. Нищо до четири и трийсет и седем следобед, когато дърветата и вече притъмнялото небе се залюляха лудо, на екрана изведнъж се появиха ръце, изшумоля хартия и слушалките бяха положени в кафяв плик, а аз дочух глас, който каза:

„Накъдето и да се обърнеш, все ще изпадне по някой *Колт*“. Друг глас отвърна: „От службите по сигурността ще го приберат. Те имат...“. После се спусна мрак, разнесоха се приглушени гласове, а после нищо.

Видях на страничната облегалка на един диван в терминала дистанционно за телевизора и превключих на Си Ен Ен. Слушах новините и следях смяната на кадрите, но никъде нямаше и дума за мъжа от видеоклипа. Изпитах нужда отново да попитам за Сок. Къде беше кучето? Нелогично би било да приема, че никой не знае. Спрях поглед върху Марино, който влезе в чакалнята и се престори, че не ме вижда, понеже беше сърдит, или може би съжаляваше за стореното и беше объркан. Отказах се да го питам каквото и да е. Имах усещането, че той е виновен за липсващото куче, че той е виновен за всичко. Не исках да му простя, задето е изпратил на Бригс откъси от видеото по електронната поща, задето е говорил първо с него. Ако веднъж не му простя, може би и той щеше да научи нещо. Проблемът обаче беше, че никога не съумявах да се убедя във вината му, във вината на всеки, за когото ме беше грижа. Католическо прегрешение. Не знаех защо, но изглежда вече омеквах и решимостта ми се изпаряваше. Чувствах го, докато сменях телевизионните канали и търсех новини, които биха навредили на Центъра за сертифицирана съдебномедицинска експертиза, а той тръгна към Луси и все така гледаше да е с гръб към мен. Не исках да се карам с него. Не исках да го засегна.

Отдалечих се от телевизора, поне за миг успокоена, че медиите не знаят за тялото, което ме чака в моргата в Кеймбридж. Казах си, че нещо толкова сензационно би се превърнало във водеща тема. Айфонът ми щеше да е засипан със съобщения. Бригс щеше да е чул и също да реагира. Дори Филдинг би ме предупредил. Като оставим настрана факта, че не бях чула и дума от Филдинг. Отново се опитах да се свържа с него. Не отговори на мобилния, нито на телефона в офиса си. Разбира се. Позвъних в дома му в Конкорд, но за пореден път се включи секретарят.

— Джак? Кей е — оставих аз ново съобщение. — Отлитаме от Доувър. Може би ще ми пратиш последните новини с есемес или по електронната поща. Инспектор Лоу не се е обаждал, предполагам? Още чакаме фотографии. Чувал ли си нещо за липсващо куче? Хрътка? Кучето на жертвата. Казва се Сок. Видян е за последно в Нортънс Удс. — В гласа ми се прокраднаха нотки на раздразнение. Не за първи път

Филдинг се покриваше. Беше корифей в изкуството да се скатава; щеше да е странно, ако беше иначе. Постановките му обаче ми идваха в повече. — Добре, ще се опитам отново да се свържа с теб, когато кацна. Надявам се да ни посрещнеш в кабинета, може би някъде между девет и трийсет и десет. Ще потърся Ан и Оли, и се надявам ти да се погрижиш за присъствието им там. Трябва да разрешим този проблем тази вечер. Може би ще провериш в полицейското управление на Кеймбридж за кучето? Не е изключено да е с микрочип...

Нелепо беше да обръщам толкова внимание на Сок. Какво, по дяволите, би могъл да знае за него Филдинг? Не си беше направил труда дори да се яви на местопрестъплението. Марино беше прав. Някой трябваше да си отиде.

„Бел“ 407 на Луси беше черен, с матово задно стъкло. Вятърът свирепе блъскаше рампата, когато тя отключи вратите и багажното отделение.

Ветроуказателят стоеше закован на север, като хоризонтален пътен конус, а това беше и добре, и зле. Вятърът все така щеше да духа отзад, а пред нас беше фронтът на бурята — тежък дъжд, примесен със суграшица и сняг. Марино се зае да разтовари багажа ми, а Луси обиколи хеликоптера, провери антените, тръбата на Пито, носещия винт, перките на ротора, аварийните поплавъци и азотните бутилки, които ги изпълват при нужда, после опашката и опашния редуктор, хидравличната помпа и резервоара.

— Ако някой го е следил, ако тайно го е записвал и е осъзнал, че е мъртъв, то този някой трябва да е свързан със станалото — обърнах се към нея аз. Говорех повече на себе си. — Логично е тогава въпросното лице дистанционно да изтрие видеофайловете, записани от камерата върху хард диска и върху SD картата, нали? Логично е това лице да иска да бъде сигурно, че ние няма да намерим записите, които евентуално да ни дадат някакви улики.

— Зависи. — Тя се хвана за дръжката върху фюзелажа и стъпи с ботуша си върху вграденото стъпало, за да се качи.

— На негово място ти нямаше ли да постъпиш така? — попитах.

— На негово място? — Тя отвори защитните панели с леко алуминиево покритие. — Ако не мислех, че на тях е записано нещо

съществено или уличаващо, не бих ги изтрила. — С малко, но силно тактическо фенерче Луси огледа двигателя и окачването.

— Защо?

— Трябва да отида до едното място — рече Марино, без да се обръща към никого конкретно, и се приближи към мен, преди тя да успее да отговори. — Ако някой има нужда, сега му е времето. — Сякаш беше главният стюард и ни напомняше, че на хеликоптера няма тоалетна. Опитваше се отново да ме спечели.

— Благодаря, няма нужда — отвърнах аз и той се отдалечи през тъмната рампа към терминала.

— Това щях да направя, ако бях на негово място и мъжът беше мъртъв — продължи Луси, без да спира да движи фенерчето по маркучите и тръбите, за да се увери, че нищо не е разхлабено или повредено. — Незабавно бих влязла в системата, бих свалила видеофайловете, а като видя, че на тях няма нищо обезпокоително, щях да ги оставя.

Качи се по-нагоре, за да провери носещия винт, вала и свързвания с него автомат-наклонител, а аз я изчаках да слезе на асфалта и попитах:

— Защо би ги оставила?

— Помисли сама. — Тръгнах след нея покрай хеликоптера. Трябваше да се качи и да огледа другата страна. Въпросът ми почти я развесели, сякаш питах за очевидното. — Ако са изтрети след смъртта му, то това означава, че го е направил някой друг, нали? — каза тя и насочи силен лъч светлина под обтекателя.

После отново скочи на рампата.

— Разбира се, няма да го направи след смъртта му. — Забавих отговора си, понеже можеше да се нарани, докато се катереше така по хеликоптера, особено когато беше близо до носещия винт. Не исках да я разсейвам. — Би ги оставил, ако го е шпионирал и е знаел, че е мъртъв, или ако е отговорен за смъртта му.

— Ако го следях, щях да го последвам, за да го убия, но щях да оставя последните записи. Нямаше да взема и слушалките от местопрестъплението. — Луси отново плъзна ярката светлина по фюзелажа. — Ако са го видели с тях в парка или по пътя му до парка, хората ще се запитат защо липсват после. Слушалките са доста големи и се забелязват. — Заобиколихме откъм носа на хеликоптера. — Ако

взема слушалките, ще трябва да взема и сателитното му радио; да ровя в джоба на якето му, за да го извадя, ще ми е нужно време и ще рискувам да си навлека беля, след като той вече е на земята и някой може да ме види. А свалените някъде другаде файлове, ако допуснем, че проследяването е продължило известно време? Какво е обяснението за тях, ако липсва записващо устройство, което да открием, а намерим записи на домашния му компютър или на друг сървър? Знаеш какво може да означават те. — Тя отвори люка за достъп над тръбата на Пито и насочи фенерчето натам. — Зад всяко престъпление стоят две престъпления — самият акт и деянието, с което се опитваш да го прикриеш. Затова прояви съобразителност да оставиш слушалките и видеофайловете там, където са, и нека ченгетата или някой като мен и теб да си мислят, че той записва за себе си. Марино е убеден в това, но аз се съмнявам.

Отново свърза акумулатора. Разкачваше го всеки път, когато оставяше хеликоптера за неопределено време, да не би, ако някой успее да проникне в пилотската кабина и някак си се справи с лостовете за управление и превключвателите, в крайна сметка да запали двигателя. Това нямаше да се случи, ако акумулаторът не беше свързан, разбира се. Независимо колко бързаше, Луси винаги провеждаше щателен предварителен преглед, особено, в случай че машината е била без надзор, дори на територията на военна база. Не пропуснах да забележа обаче, че сега оглеждаше всичко необичайно прецизно, сякаш подозираше нещо или беше обезпокоена.

— Всичко наред ли е? — попитах я аз. — Всичко ли е на мястото си?

— Проверявам за всеки случай — отвърна тя и долових сдържаността ѝ по-осезателно. Усетих, че крие нещо.

Нямаше доверие на никого. Така и трябваше да бъде. Като се замислех, и аз не трябваше да се доверявам на някои хора. На хора, които манипулираха и лъжеха, и твърдяха, че го правят заради някаква кауза. Правилната кауза, богоугодната кауза или просто кауза. Нуни Пиесте и Джоан Рул са били задушени в леглото, най-вероятно с възглавница. Затова липсваше и тъканна реакция на нанесените им наранявания. На сексуалното насилие, на пробожданията с мачете и проникванията със счупено стъкло, дори на връзките, с които са били обездвижени на столовете. Богоугодна кауза, справедлива кауза в

умовете на отговорните. Немислимо безчинство, а те са се измъкнали ненаказани. И така до ден-днешен. „Не мисли за тях. Съсредоточи се върху онова, което е пред теб, не мисли за миналото.“

Отворих лявата предна врата и се качих на плазовете. Едва устоях на силните пориви на вятъра. Проврях се между лостовете за управление и се добрах до лявата седалка. Закопчавах четириточковия колан, когато чух Марино да отваря вратата зад мен. Беше шумен и огромен и хеликоптерът хлътна под тежестта му, когато се покатери на задната седалка, където винаги седаше. Достъпът до предната седалка му беше отказан, дори когато беше единственият пътник на Луси. Заради втория контролен лост, който можеше да бутне, да блъсне или да използва като облегалка, понеже не мислеше. Той просто никога не мислеше.

Луси се качи и започна втора предварителна проверка, а аз ѝ помагах със списъка. Заедно минахме точките по него. Никога не бях имала желание да управлявам различните летателни апарати, които племенницата ми притежаваше през годините, да карам мотоциклета ѝ или да шофирам бързите ѝ италиански коли, но бях чудесен втори пилот. Добре се справях с картите и с бордовата електроника. Знаех как да включа радиоприемниците, да въведа кода на транспондера и необходимата информация в системата за контрол на полета „Челтън“. При критични обстоятелства вероятно бих могла да приземя хеликоптера безопасно, макар че преживяването нямаше да е от най-приятните.

— ... Превключвателите от горния панел в позиция „изключено“ — продължавах аз по списъка.

— Да.

— Прекъсвачите на позиция.

— Да. — Луси докосваше леко всичко, което проверяваше, докато се придвижвахме надолу по ламинирания лист.

С привично движение задейства ускорителните помпи и превъртя дросела в полетен режим.

— Отдясно чисто — каза тя и погледна през десния прозорец.

— Отляво чисто. — Хвърлих поглед към тъмната рампа, ниската сграда с осветени прозорци и един „Пайпър Къб“ — малък, лек самолет без пилотска кабина, построен някъде около 40-те години на

миналия век, а сега привързан на безопасно разстояние и покрит с развяван от вятъра насмолен брезент.

Луси натисна стартерния ключ и лопатата на носещия винт се завъртя бавно, тежко, с тъп звук като сърдечен пулс, а аз се замислих за мъжа. Замислих се за страха му, за онова, което долових в трите думи, изречени от него. „Какво, по... Ей!...“

Какво е чувствал? Какво е видял? Подгъвът и полите на черното палто, прелетели край него. Чие беше то? Вълнено палто ли беше, или шлифер? Не беше кожено. Кой носеше това дълго черно палто? Някой, който не е спрял да му помогне.

„Какво, по...? Ей!...“ Стреснат вик от болка.

Повтарях го в мислите си отново и отново. Тъгълът на камерата изведнъж се беше променил, после тя застина върху голите клони и сивото небе, а след това подгъвът на дългото черно палто се мярна само за кратък миг, може би за секунда. Кой би подминал човек в беда, сякаш е неодушевен предмет, камък или дънер? Що за човек е този, който не спира до някого, който се хваща за гърдите и пада на земята? Навярно човекът, който е предизвикал това състояние у него. Или някой, който по някаква причина не иска да бъде въвлечен. Подобно на свидетел на инцидент или убийство, който се отдалечава забързано, за да не бъде привлечен към разследването. Мъж или жена? Видях ли обувки? Не, само подгъва на палто, мярнало се за миг пред екрана, а после и втори звук от удар, и картината се измести към други голи дървета, видими през боядисаните в зелено дъски на пейката. Дали човекът с дългото черно палто не беше ритнал слушалките под пейката, за да не запишат още нещо?

Трябваше да прегледам видеоклиповете по-внимателно, но точно в момента това не беше възможно. Айпадът беше отзад, а и сега няхах време. Перките внезапно разпориха въздуха, генераторът беше включен. С Луси си сложихме слушалките. Тя задейства още превключватели от горния панел, главната авионика, полетните и навигационните инструменти: Преместих бутона на интеркома на опция „само за екипажа“, за да не може Марино да ни чува, а и ние да не го чуваме, когато Луси говореше с диспечера. Стробоскопът, навигационните светлини и прожекторът за кацане хвърляха бели отблясъци по асфалта, докато чакахме кулата да ни разреши излитане. Въведох местоназначението на сензорния дисплей и едновременно

коригирах висотомерите върху дисплея с динамичната карта и системата за управление на полета „Шелтън“. Уверих се, че дигиталните индикатори на горивомерите са еднакви с тези на механичните. Правех повечето неща поне по два пъти, понеже за Луси никоя информация не беше излишна.

Получихме разрешение за полет от кулата, рулирахме зависнали до пистата, излетяхме и набрахме височина на североизток. Пресякохме река Делауеър на 335 метра височина. Водата беше тъмна, набраздена от вятъра, течеше тежко като разтопен метал. Светлините от земята примигваха през дърветата като малки огньове.

4.

Променихме курса и поехме към Филадельфия, понеже в близост до брега видимостта беше влошена. Отново преместих бутона на интеркома, за да сме във връзка с Марино.

— Добре ли си там отзад? — Вече бях по-спокойна, а и все още твърде ангажирана в мислите си с дългото черно палто и със стреснатия, измъчен вик на мъжа, за да се ядосвам на Марино.

— Давай по-бързо да се измъкнем от Ню Джърси — долетя гласът му. Знаеше къде сме, понеже видеоекранът в задното отделение за пътници показваше карта със статуса на полета.

— Мъгла и леден дъжд: атмосферните условия налагат управление в съответствие с правилата за полети по прибори, а това ни забавя — отвърна Луси. — През повечето време ще бъдем на режим „само за екипажа“, за да успеем да се справя.

Прехвърлиха ни от една контролна кула на друга и отново отрязахме Марино от разговора. Картата за планиране на полетите на територията на щата Вашингтон стоеше разгърната в скута ми и въведох новите координати за Оксфорд, Кънектикът, на дисплея с динамичната карта и системата за управление на полета „Челтън“, предвидих евентуално спиране за зареждане с гориво, а двете с Луси не откъсвахме поглед от показанията на радара и картината с огромни блокове в зелено и жълто, които приближаваха към нас откъм Атлантическия океан. Според Луси можехме да изпреварим бурята, да я избегнем и да минем встрани от нея, стига да останем на суша, вятърът да е все така благоприятен и да повиши наземната ни скорост, която в момента и без това беше впечатляваща — сто петдесет и два възела.

— Как си? — Не откъсвах поглед от скенера. Следях за мобилни клетки и други летателни апарати.

— Ще съм по-добре, когато стигнем там, накъдето сме тръгнали. Сигурна съм, че всичко ще е наред и ще се изплъзнем от този хаос. —

Тя посочи радарния дисплей с метеорологичната карта. — И при най-малката опасност обаче кацаме.

Но ако беше предвидила, че може да ни се наложи да прекараме нощта наред полето, тя не би дошла да ме вземе. Не се тревожех ни най-малко. Може би вече няхах резерви, за да се тревожа и за това.

— А иначе, като цяло? Как се справяш? — попитах в микрофона. — Много мислих за теб през тези седмици. — Опитвах се да я накарам да говори.

— Зная колко е трудно да поддържаш връзка със своите хора при тези обстоятелства — каза тя. — Всеки път, когато си кажехме, че се прибираш, нещо се променяше, затова накрая съвсем престанахме да мислим.

Заради едни или други непредвидени обстоятелства на три пъти удължаваха стипендията по участието ми в програмата. Два свалени хеликоптера в Ирак за един ден с двасет и трима убити. Масовото убийство при „Форт Худ“, а в по-близко време и земетресението в Хаити. Инженерните войски бяха изцяло ангажирани, нямаше никакви резерви, а Бригс отказваше да ме освободи от програмата за обучение. Само преди няколко часа за пореден път се опита да отложи отпътуването ми с предложението си да остана в Доувър. Сякаш не искаше да ме пусне у дома.

— Имах чувството, че като стигнем Доувър, ще се окаже, че пак ти остават още седмица-две, или може би месец — додаде Луси. — Този път обаче ти приключи.

— Явно съм им дошла в повече.

— Да се надяваме, че сега не се прибираш у дома, само за да се върнеш отново още утре.

— Взех си изпитите. Свърши се. Отговорна съм за цял център.

— Някой иска да е отговорен за него, да. Повече от сигурно е.

Не желяех да чувам повече коментари от този род по адрес на Джак Филдинг.

— А иначе? Всичко наред ли е? — попитах.

— Почти завършиха гаража. Достатъчно голям е да побере три коли, има дори и автомивка. Пространството е общо. — Последните новини от ремонта у дома ми напомниха колко далеч бях в последно време от онова, което ставаше в собствената ми къща. — Гумираният под вече е монтиран, но алармената система не е готова. Нямат

намерение да се занимават със счупените прозорци, макар да им казах, че би трябвало. Един от старите панели от ръчно релефно стъкло от времето на строежа на сградата не оцеля след ремонта. Затова в момента в гаража ти е малко ветровито. Знаеше ли всичко това?

— Бентън имаше грижата.

— Е, той беше доста зает. Имаш ли честотите за Милвил? Мисля, че бяха едно-две-три-точка-шест-пет.

Проверих състоянието, потвърдих честотата и я въведох на Ком I.

— А ти как си? — опитах отново.

Искаше ми се да разбера какво друго, освен мъртвеца в хладилната камера, ме очаква у дома. Но вместо да ми отговори, Луси прехвърли темата върху заетостта на Бентън. Когато изричаше нещо подобно, всъщност тя не го мислеше буквално. Много беше нервна. Обсебена беше от инструментите, радарните екрани и онова, което ставаше извън пилотската кабина, сякаш очакваше да влезе във въздушен бой, да бъде ударена от светкавица или да претърпи механична повреда. Струваше ми се, че е някак си дистанцирана, или може би аз не бях в настроение.

— Ангажиран е с тежък случай — обясних. — Много труден.

И двете знаехме за какво говорях. Името на Джони Донахю, пациент в Маклейн и студент в Харвард, не излизаше от новините. Миналата седмица той призна, че убил шестгодишно момче с пневматичен пистолет за гвоздеи. Бентън беше убеден, че показанията му са изфабрикувани и че полицаите и областният прокурор имат поводи за недоволство. Хората държат признанията да са автентични, понеже не искат да мислят, че човек като него може да се измъкне. Питам се какви ли са резултатите от медицинската експертиза. На видеоклиповете, които току-що бях изгледала, видях поршето на Бентън да излиза на заден ход от алеята. Когато младият мъж и хрътката минаха покрай нашата къща, той е отивал в Маклейн, за да вземе медицинското досие на Джони Донахю. Шестте ръкостискания^[1]. Човешката мрежа, която свързва всички ни; която свързва всеки на тази земя.

— Да не се отклоняваме от едно-две-седем-точка-три-пет, задавам на Ком 2, да не пропуснем Филаделфия — каза Луси, — ще се

опитам да стоя по-далеч от техния клас Б. Ще успеем, мисля, стига бурята да не навлезе много навътре в сушата.

Тя посочи зелените и жълтите сектори върху екрана на сателитния метеорологичен радар, които показваха, че валежната зона приближава, сякаш се опитваше да се нахвърли върху нас от северозапад и да ни запрати към ярките светлини на високите постройки в центъра на Филадельфия, очертани върху нощното небе.

— Добре съм — отвърна тя. — Съжалявам за него и разбирам защо си бясна. — Тя посочи с палец назад, където седеше Марино. — Той си е такъв, какъвто е; не може да е друг.

— Чу ли разговора му с Бригс?

— Проведе го в Уилмингтън. Бързах да платя на бензиностанцията.

— Не трябваше да му се обажда.

— Все едно да кажа на Джет Рейнджър да не се лигави, когато извадя торбата с лакомства. За Марино да се перчи пред Бригс е като рефлекс, а като започне, не може да си затвори устата. Защо си позненадана от друг път? — попита Луси, сякаш вече знаеше отговора, опипваше почвата и търсеше нещо.

— Може би защото сега ни навлече по-тежък проблем от обикновено. — Разказах ѝ за предложението на Бригс да транспортира трупа до Доувър.

Шефът на съдебномедицинските експерти към Въоръжените сили притежаваше информация, която не искаше да сподели с мен. Или поне аз подозирах, че крие нещо съществено от мен. Сигурно заради Марино. Заради кашата, която е успял да забърка, като е тръгнал да върши нещо през главата ми.

— Не мисля, че това изчерпва случая — каза Луси и в същия момент по радиото призоваха идентификационния номер, изписан при опашката на хеликоптера ѝ.

Тя включи радиото и отговори, а докато се разбере със службата за контрол на полетите, аз въведох следващата честота. Прескачахме от една зона в друга, контурите върху екрана на метеорологичния радар вече бяха почти изцяло в жълто, догонваха ни от югоизток като ловно куче и показваха проливни дъждове, които на тази надморска височина неизбежно щяха да създадат трудни условия, когато крайно студените водни частици започнат да се удрят във водещите краища на витлата и

замръзнат. Търсех с поглед следи от влага по плексигласовото предно стъкло, но не виждах нищо — нито капка, и се чудех за какво говори Луси. Кое не изчерпвало случая?

— Видя ли какво има в апартамента? — разнесе се гласът на Луси в слушалката ми.

Реших, че говори за мъртвия и за видеоклиповете, записани от камерата му.

— Каза, че това не изчерпва случая — отново се върнах към думите ѝ аз. — Какво имаш предвид?

— Да, имам нещо предвид, но не искам да повдигам въпроса пред него. Той не забеляза, а и така или иначе не знае за какво става дума. Аз пък не му обърнах внимание, понеже исках да говоря с теб и не съм сигурна, че Марино трябва да бъде осведомен.

— Да бъде осведомен за какво?

— Допускам, че не е било нужно някой да обърне внимание на Бригс върху това — продължи Луси. — Той е разполагал с много повече време да разгледа видеоклиповете от теб, и той или някой друг, на когото ги е показал, трябва да е разпознал металната джаджа до вратата — тази, дето прилича на шесткрака противна лазеща гадинка, споена с жици и всякакви фрагменти, приблизително с големината на пералня и сушилня, сложени една върху друга. Камерата я улавя за кратко, когато мъжът и Сок излизат на път към Нортънс Удс. Сигурна съм, че ако друг не я е видял, ти поне не си я пропуснала.

— Мярнах нещо, за което си помислих, че е груба метална скулптура. — Не схващах накъде бие. Изобщо не бях наясно.

— Робот, и то не какъв да е — информира ме Луси. — Разработван за военните прототип на предполагаемите мултифункционални роботи за войските в Ирак, когато идва предложение за друг гениален проект, който обаче се оказва поредният провал.

В съзнанието ми изплува смътен образ, после от стомаха ми тръгна зловещо усещане и ме заля цялата, стегна гърдите ми и породил представа, а след нея и спомен.

— Този модел, по-конкретно, не оцеля за дълго — продължи тя, а аз мислех, че знам за какво говори.

ТООТО. Транспорт по оперативно отстраняване на трупни останки. Боже мили!

— Така и не е пуснат в експлоатация, вече е безнадеждно остарял, ако не и нелеп. Заместен е от заимствани от биологията крачещи роботи, които могат да носят тежки товари през неравен или хлъзгав терен — каза тя. — Като четириногото, наричано „Голямо Куче“; качено е в „Ютюб“. Проклетото нещо разнася стотици килограми по цял ден при най-неблагоприятните условия, които можеш да си представиш, подскача като сърна и възстановява равновесието си, ако се подхлъзне, ако го спънат или ритнат.

— ТООТО — казах. — Защо му е притрябвал мултифункционален робот като ТООТО в апартамента? Опасявам се, че пропускам нещо.

— Ти лично видя ли го, когато участва в онзи дебат на Капитол Хил? Нищо не пропускаш. Говоря точно за ТООТО.

— Никога не съм виждала ТООТО на живо. Само на видеодемонстрация, на някои от дебатите, на които съм участвала, и то с Бригс. Защо му е подобно нещо? — попитах отново за онова, което Луси твърдеше, че се намира в апартамента на мъртвия.

— Адски отблъскващо. Прилича на гигантска механична мравка, хранена с газ. Издава звук като резачка, когато пристъпва на късите си, скърцащи крака с два набора клещи отпред като Едуард Ножиците. Ако го видиш да идва към теб, сигурно ще хукнеш да бягаш, или може би ще ти се прииска да хвърлиш граната към него.

— Но в апартамента му? Защо? — Смятах за ужасяващи демонстрациите в Уолтър Рийд и в офис сградата на американския Сенат; помнех и разгорещените дискусии, които се превръщаха в злостни престрелки между колегите ми, съдебномедицински експерти и представителите на въоръжените сили, сред които беше и Бригс.

ТООТО. Синоним на маниакален робот, провокирал яростни спорове сред военната и медицинската интелигенция. И не самата технология беше толкова ужасяваща, а по-скоро презумпцията за нейната употреба. Помнех горещото лятно утро във Вашингтон, задуха, който се надигаше над тротоара, претъпкан с бойскаути, тръгнали на обиколка из столицата. Тогава с Бригс се скарахме. Униформите ни задушаваха, бяхме раздразнени и стресирани. Спомням си, че минах покрай Белия дом, сред тълпите, които пълзяха навсякъде, и се чудех какво ли още ме очаква. Каква друга

безчовечност ще ни предложи технологията. А това беше преди почти десетилетие; почти в каменната ера, в сравнение с днес.

— Сигурна съм — всъщност, повече от сигурна, — че роботът пред апартамента на това момче е именно такъв — каза Луси. — А човек не си купува такова нещо от сайт за интернет търговия.

— Може да е някакъв макет — предположих аз. — Копие.

— Невъзможно. Увеличих го и различих отделните компоненти. Някои са поизносени, дори надраскани, може би след експерименти на твърд терен. Видях даже влакнооптичните съединители. ТООТО не са безжични — това беше един от недостатъците при тях. Не е като днешните автономни роботи, които, вместо да влачат тремавите индустриални кутии от лята пластмаса тип „Пеликан“, имат компютри и приемат информация посредством сензори. Това са единици, направлявани от хора. Така, когато са на бойното поле с роботизирани си бригади, момчетата са със свободни ръце. Цялата тази иновация с олекотени, устойчиви на износване процесори, които можеш да носиш вместо колан, ти позволява да управляваш безпилотно наземно превозно средство или въоръжени роботи на принципа на дистанционните системи за наблюдение на специално въоръжение с пряко действие. Роботна пехота, въоръжена с леки картечници M249. Тази мисъл ме притеснява, а мога да си представя какво изпитваш ти.

— Не съм сигурна, че ще намеря думи, с които да опиша какво чувствам точно в момента — отвърнах аз.

— Досега в Ирак са изпратени три поделения с дистанционни системи за наблюдение на специално въоръжение с пряко действие, но все още никое не е участвало в бойни действия. И никой не е сигурен как да накара робот да вземе подобно решение. Изкуствен емоционален интелект. Плашеща перспектива, и все пак съм убедена, че не е невъзможна.

— Роботите би следвало да бъдат използвани в миротворческите операции, за наблюдение, за пренос на товари.

— Според теб, но не и според другите.

— Не може да се очаква от тях да вземат решения по въпроси на живот и смърт — продължих аз. — Все едно автопилот да преценява дали да летим през облаците, които се задават срещу нас.

— Ако хеликоптерът ми беше снабден със сензори за влага и температура, автопилотът би могъл да се справи. Добави и сензори за мощност, и той ще се приземи сам, леко като перце. С достатъчно сензори няма да имаш нужда от мен. Качваш се и натискаш бутон като семейство Джетсън^[2]. Звучи налудничаво, но колкото по-налудничаво, толкова по-добре. Питай Агенцията за авангардни проекти към Министерството на отбраната. Имаш ли представа колко пари инвестира Агенцията около Кеймбридж?

Луси натисна надолу лоста за управление и намали височината и скоростта, когато нов куп призрачни облаци запълзя към нас в тъмното.

— Между другото, какви са инвестициите в Агенцията за авангардни проекти към Министерството на отбраната?

Тонът ѝ се промени, дори изражението на лицето ѝ беше различно. Вече не се опитваше да скрие чувствата си. Това настроение ми беше познато. Много познато. Не го бях долавяла у нея от известно време, но го познавах, както разпознавах симптомите на болест, която от известно време е в ремисия.

— Компютри, роботика, синтетична биология, нанотехнологии — колкото по-ексцентрично, толкова по-добре — продължи тя. — Такова нещо като смахнати учени вече не съществува. Не съм сигурна дали и фантастика има още. Появяваш се с най-екстремното откритие, което можеш да си представиш, и разбираш, че то вече е приложено някъде. И че е остаряла новина.

— Допускаш, че мъжът, умрял в Нортънс Удс, е свързан с Агенцията за авангардни проекти към Министерството на отбраната?

— По някакъв начин и в известен смисъл, да. Не зная доколко пряко или косвено — отвърна Луси. — ТООТО вече не се използват, нито за военни, нито за каквито и да е други цели, но преди осем или девет години, покрай цялата параноя в духа на „Звездни войни“ Агенцията за авангардни проекти към Министерството на отбраната започна да финансира приложението на роботиката и на био- и компютърното инженерство за военни и разузнавателни цели. Също и на съдебномедицинската практика и на други техники, свързани с мъртвите на бойното поле, със случващото се по време на битка, с театъра на военните действия.

Именно Агенцията за авангардни проекти към Министерството на отбраната финансираше изследванията и технологичните разработки в радиологичната патология, които използвахме при виртуалните аутопсии в Доувър, а сега щяхме да въведем и в Центъра за сертифицирана съдебномедицинска експертиза. Агенцията за авангардни проекти към Министерството на отбраната финансираше и моята четиримесечна специализация, превърнала се впоследствие в шестмесечна.

— Съществена част от субсидиите са насочени към лабораториите в околностите на Кеймбридж, към Харвард и Масачузетския технологичен институт — каза Луси. — Помниш ли кога се заговори само за война?

Все по-трудно ми беше да си спомня времето, в което е било другояче. Войната се превърна в наша национална индустрия, подобно на автомобилите, стоманата и железниците навремето. Живеехме в опасен свят. Не мислех, че нещо може да се промени.

— Блестящото в идеята за роботи като ТООТО е, че те могат да бъдат въведени на полето на бойните действия, за да открият жертвите, без да е нужно войници да рискуват живота си, нали? — припомни ми Луси.

Всъщност, идеята не беше блестяща, а по-скоро злополучна. Невъобразимо нелепа идея, казах си на времето, и още мислех така. В това отношение с Бригс не бяхме на едно мнение. Той така и не оцени жеста, а аз го спасих от неправилен пиар ход, който щеше да му излезе скъпо.

— Известно време идеята беше обект на фанатични изследвания, а след това я архивира — каза Луси.

Беше архивирана, понеже употребата на роботи за подобна цел предполагаше, че те могат да решат дали един паднал войник — едно човешко същество — е фатално ранен или мъртъв.

— От Министерството на отбраната изписаха невъобразими идиотщини по този повод, повечето вътрешноведомствени, понеже методът изглежда коравосърдечен и безчовечен — каза Луси.

Съвсем оправдано. Никой не заслужава да умре в клещите на нещо механично, което го извлича от бойното поле, от разбита кола или от отломките на срутена сграда.

— От информацията, до която се добрах, съдя, че ранните поколения на тази технология са погребани от Министерството на отбраната, захвърлени в засекретен склад за старо желязо или използвани за резервни части — продължи Луси. — И въпреки това, твоето момче от хладилната камера държи един такъв в апартамента си. Откъде го е взел? Имал е някаква връзка. Върху масичката за кафе имаше чертожна хартия. Бил е изобретател, инженер — нещо такова, и някак се е оказал въввлечен в секретни проекти с разрешение за достъп до по-високо ниво на класификация, а е цивилен.

— Откъде си сигурна, че е цивилен?

— Сигурна съм, повярвай ми! Липсва му опит, липсва му и подготовка, сто на сто не е от военното разузнаване или федерален агент. Иначе нямаше да се разхожда и да слуша толкова силна музика със скъп пистолет с изтрит сериен номер — с други думи, навярно пистолет, купен на улицата. Носел е нещо, което никога не би могло да се проследи до него или до когото и да е; нещо, което използваш веднъж и захвърляш...

— Невъзможно е да проследим оръжието до определено лице? — попитах за всеки случай.

— Не и до лице, за което знам; все още, което е странно. Това момче не работи под прикритие. Сто на сто. Мисля си, че просто е изплашен — каза Луси, сякаш познаваше фактите. — Бил е — додаде тя. — Бил е изплашен. И някой го е наблюдавал, поне такова чувство имам, а сега е мъртъв. Според мен това не е случайно. Предлагам ти да бъдеш крайно предпазлива, когато говориш с Марино.

— Понякога прави ужасяващи заключения, но не се опитва да ме компрометира.

— Липсва му и компетентност в медицинското разузнаване; може да схване единствено, че не бива да обсъжда случаите с приятелчетата си в боулинг клуба или да разговаря с репортери. Обаче смята, че няма нищо лошо да се доверява на хора като Бригс и си губи ума, когато стане дума за пагони от по-висок ранг. — Луси говореше с обичайния си притеснителен, унил глас, с който я помнех открай време. — В случаи като този — обърни се към мен, обърни се към Бентън.

— Споделяла ли си с Бентън това, което току-що каза на мен?

— Оставих ти да му обясниш за ТООТО, понеже той и така няма лесно да разбере за какво става дума. Не беше до теб, когато се случи цялата онази история с Пентагона. Ти му кажи, а после ще поговорим заедно. Само ние тримата, поне засега, понеже не знаеш кой какъв е. По-добре уточни фактите за себе си и помисли кой с кого е.

— Ако не мога да се доверя на Марино за случай като този, или за който и да е случай, защо го държа? — Отбранителните нотки изостриха тона ми, понеже на времето идеята да назнача Марино беше и нейна.

Тогава тя ме окуражи да го посоча за шеф на оперативните разследвания при Центъра за сертифицирана съдебномедицинска експертиза; пак тя изигра ролята на наш посредник, макар че в това отношение не срещна кой знае какви затруднения. Никога не го е признавал, но той не искаше да бъде някъде, където аз не съм, и когато разбра, че заминавам за Кеймбридж, изведнъж изгуби интерес към полицейските служби на Ню Йорк. Изгуби интерес и към асистента на окръжния прокурор Джейми Бъргър, чийто сътрудник беше. Влезе в открита вражда с хазяина си от Бронкс. Започна да се оплаква от данъците в Ню Йорк, макар че ги плащаше едва от няколко години. Твърдеше, че тесногърдието на градските власти се изразява в липсата на място, където да караш мотоциклета си и да паркираш камион, макар по онова време да нямаше нито едното, нито другото. Беше категоричен, че трябва да се премести.

— Не става дума за доверие. Говорим за признаването на известни граници. — Нетипично за Луси доброжелателно изказване. Обикновено за нея хората бяха просто лоши или безполезни и заслужаваха всяко наказание, което тя измисли за тях.

Отпусна ръчката за „стъпка-газ“ и леко коригира лоста за управление, увеличи скоростта и се увери, че няма да навлезем в облаците. Нощта около нас беше непроницаемо тъмна; не виждах светлина върху цели ивици земя, затова мислех, че летим над дървета. Въведох честотата за Макгуайър, за да следим въздушното пространство, докато държим под око и системата за избягване на сблъсък в трафика. На нея не се виждаше друг летателен обект. Не беше изключено ние да сме единствените в небето тази вечер.

— Не мога да си позволя лукса да предвидя наличието на граници — казах на племенницата си. — Имам предвид, че може би

допуснах грешка, като назначих Марино. А назначението на Филдинг вероятно беше още по-голяма грешка.

— Джак те заряза в Уотъртаун, за да отиде в Чикаго. Да го беше оставила там.

— Ако трябва да бъде справедлива, ние загубихме субсидиите си в Уотъртаун. Той знаеше, че най-вероятно офисът ще бъде затворен — така и стана.

— Той не напусна затова.

Не отговорих, тъй като беше права. Не това беше причината той да напусне. Филдинг държеше да отиде в Чикаго, защото предложиха добро място на жена му там. Две години по-късно поиска да се върне. Каза, че работата с мен му липсвала. И семейството му липсвало. Луси, Марино, Бентън и аз. Едно голямо, щастливо семейство.

— И не са само тези двамата. Тук имаш проблеми с всички — каза Луси.

— Значи не е трябвало да назначавам никого. Включително и теб, предполагам.

— Най-вероятно. Аз не съм най-добрият отборен играч. — Уволниха я от ФБР и от програмата за високотехнологични изстребители. Не мисля, че Луси би могла да бъде надзиравана от когото и да е било, включително и от мен.

— Е, хубаво е да се прибереш у дома — отвърнах аз.

— Каквото и да казват, прототипните инсталации винаги крият риск, винаги са едновременно и цивилни, и военни, едновременно са и под местна, и под федерална юрисдикция. Свързани са и с академичните среди — каза Луси. — Нито риба, нито рак. Хората от екипа не знаят как точно да реагират или не са в състояние да спазват известни ограничения, ако допуснем, че изобщо разпознават границите. Отдавна те предупредих.

— Не си спомням подобно предупреждение. Помня само, че ми говори в този смисъл.

— Да въведем идентификационния код за Лейкхърст и да преминем към визуален полет, понеже ми се струва, че ни чакат дълги часове — реши тя. — Изтласкаха ни още по на запад и ще се натъкнем на страничен вятър, който ще ни забави с повече от двацет възела. В крайна сметка ще бъдем принудени да се приземим в Харисбърг или Алънтаун.

[1] Теория, според която всеки двама души в света могат да се свържат чрез шестима познати. Идеята е тествана от Стенли Милграм, социолог в Харвард, през 1967 г. — Б.пр. [↑](#)

[2] Герои от едноименния анимационен сериал от 80-те години, които живеят в бъдещето. — Б.ред. [↑](#)

5.

Кацнахме на дървената платформа с колела. На светлината на бордовите прожектори във вихрушка от перките снежинки заприличаха на пощурели молци. Плъзгачите предпазливо докоснаха терена, после трмаво се разтвориха под силата на тежестта, а четирите редици прожектори от охранявания портал, близо до оператора от наземното обслужване, се обърнаха към нас.

Пресякохме рампата, осветихме бързо падащия сняг и различих силуета на зеленото порше SUV на Бентън. Познавах и другите две коли, и двете черни — шевролет и рейндж роувър. Но за първи път виждах четвъртата кола — лъскав седан с хромирана решетка на радиатора. Луси и Марино сигурно бяха дошли поотделно и, съвсем логично, бяха оставили спортните си коли на паркинга на наземния персонал. Племенницата ми винаги пристигаше на летището преди останалите, за да подготви хеликоптера, да го провери от тръбата на Пито на носа до опашния редуктор. Отдавна не я бях виждала в това състояние и в двете минути, докато я изчакахме да приключи, исках да си припомня — съвсем точно — последния път, когато е била такава, с надеждата да си обясня какво става. Защото тя упорито продължаваше да мълчи.

Нямаше да ми каже обаче, ако това не влизаше в плановите ѝ. Невъзможно беше човек да изкопчи информация от нея, преди тя да реши, че е дошъл подходящият момент да я сподели. Луси вирееше добре единствено когато беше обгърната в потайност. Чувстваше се много по-спокойна като онази, която не е, отколкото която е, и винаги беше така, още от най-ранните ѝ години. Хранеше се от силата на мистерията, а драмата на риска, на реалната опасност, я изпълваше с енергия. Колкото по-голяма беше заплахата, толкова по-добре. Единственото, което ми разкри до този момент, беше, че в апартамента на мъртвеца има субсидиран от Агенцията за авангардни проекти към Министерството на отбраната прототип на мултифункционалните роботи, наречени ТООТО, замислени на времето да участват в

отстраняването на трупните останки от бойното поле — с други думи, да изнасят труповете по време на война като механични Мрачни жътвари. ТООТО беше безчувствен и нецелесъобразен, и аз непреклонно отстоявах тази позиция през последните години. Но малката подробност, че мъртвият е държал подобен апарат в апартамента си, не обясняваше поведението на Луси.

Помня как веднъж ме изплаши до смърт; всъщност, не беше само веднъж, но тогава помислих, че ще свърши в затвора. Беше преди седем или осем години, когато се върна от Полша след участие в мисия на Интерпол със специфични опции, с които и досега не бях наясно. Никога нямаше да разбере колко точно би ми разкрила, ако бях достатъчно настоятелна, но не упорствах. Предпочетох стореното от нея там да си остане неизяснено. Стигаше ми това, което знаех. Никога не бих казала подобно нещо относно чувствата на Луси, относно здравето ѝ или общото ѝ благосъстояние, защото бях неимоверно загрижена за всяка частица от нея, но можех да си позволя да го заявя относно отделни по-сложни и озадачаващи страни в начина ѝ на живот. За нейно, а и за мое добро, имаше обстоятелства, за които не бих попитала. Имаше и неща, за които не исках да говоря.

През последния час от полета ни до Ханском Фийлд тя ставаше все по-угрижена, неспокойна и предпазлива, а предпазливостта ѝ беше от особен порядък. Това поне можех да различа. Предпазливостта беше нейното оръжие, когато се чувстваше застрашена; но тази предпазливост можеше да премине в странно настроение, от което на времето ме побиваха тръпки. В Оксфорд, Кънектикът, където спря, за да зареди, не искаше и за секунда да остави хеликоптера без надзор. Не откъсваше поглед от камиона с гориво и ме накара да го охранявам в студа, когато се запъти към оператора от наземното обслужване, за да плати, понеже не можела да повери „караула“, както сама се изрази, на Марино. Каза ми, че по-рано днес на път за Доувър, когато спрели да заредят в Уилмингтън, Делауеър, той бил твърде ангажиран с телефонния си разговор, за да мисли за сигурността или да забележи какво става около тях.

Луси каза, че го наблюдавала през прозореца, докато крачел по бетонираната площадка, говорел и жестикулирал, несъмнено амбициран да впечатли Бригс с факта, че по непотвърдени подозрения са затворили мъжа жив в хладилната камера. Нито веднъж не вдигнал

поглед към хеликоптера, уведоми ме Луси. Изобщо не забелязал, когато друг пилот приближил и огледал машината, приклепнал да види термокамерата, инфрачервения прожектор, дори надникнал през плексигласа в кабината. На Марино и през ум не му минавало, че вратите не са заключени, нито пък капачката на резервоара, да не говорим за обезопасяването на обтекателя. Само с едно натискане на бравата всеки би могъл да се добере до трансмисията, мотора, редукторите — все жизненоважни органи на хеликоптера.

Достатъчна била малко вода в резервоара. Щели сме да избухнем в пламъци по време на полета и с мотора щяло да е свършено. Или да замърси хидравличната течност с нищожно количество примес — пръст, да речем — или масло, или да сипе вода в резервоара, и управлението щяло да откаже като сервоусилвател на волана в колата, само може би с малко по-сериозни последици, понеже щяхме да сме на петстотин метра във въздуха. Ако наистина искаш да създадеш хаос, замърси и горивото, и хидравличната течност, и така едновременно ще предизвикаш взрив и ще блокираш хидравликата — описваше Луси кървави сцени, докато летяхме с опция на интеркома „само за екипажа“, така че Марино да не чуе. След залез-слънце, каза Луси, това би било особено злополучно, когато аварийното кацане, и без това рисково, е далеч по-проблемно, понеже не виждаш какво има под теб и можеш само да се надяваш да не паднеш върху дървета, електропроводи или някакви други препятствия.

Разбира се, саботажът, от който най-много се страхуваше, беше експлозивът. Луси и без друго беше обсебена от експлозивите; от онова, за което в действителност бяха използвани, и от онзи, който ги използваше срещу нас, в случай че обслужваше нечии цели. Трябваше да изслушам и това, преди да продължи, за да ме потисне още повече с обяснението колко лесно може да бъде поставено подобно нещо — за предпочитане, под подовата постелка в багажното отделение, така че като се задейства, да взриви и резервоара с гориво под задните седалки. Хеликоптерът се превръщал в крематориум, каза ми тя и отново ме върна към мислите за войника с „Хъмви“ и съсипаната му майка, която ми крещеше по телефона. Правех подобни злополучни асоциации почти през цялото време на полета, понеже, за добро или зло, всяко бедствие, за което станеше дума, провокираше живи

картини от собствената ми практика. Знаех как умират хората. Знаех точно какво щеше да бъде, ако и с мен се случеше същото.

Луси намали газта, включи спирачките на ротора и в мига, в който лопатите спряха, предната врата на колата на Бентън се отвори. Светлините в купето не светнаха. Същото щеше да е и с всяка от колите до пистата, понеже полицаите и федералните, включително бившите, си имаха своите приумици. Не обичаха да стоят облежани на вратите. Мразеха да си слагат предпазните колани и не понасяха лампите в купетата на колите. Програмирани бяха да избягват клопките и ограниченията, които биха попречили на бягството им. Гледаха да не се превръщат в осветени мишени. Бяха предпазливи; но все пак не толкова предпазливи, колкото Луси през последните часове.

Бентън тръгна към хеликоптера и спря да ни изчака до дървената платформа. Беше пъхнал ръце в джобовете на старото черно яке от астраган, което му подарих преди много години за Коледа, посребрената му коса беше разбъркана от вятъра. Високата му слаба фигура се открояваше на фона на снежното небе, а пулсиращата светлина изостряше чертите на лицето му. Всеки път, когато го видех след дълга раздяла, го гледах с очите на непознат и отново се чувствах привлечена към него, точно както на онази среща във Вирджиния, където бях новият шеф, първата жена в Съединените щати, оглавявала подобно мащабно медицинско изследователско звено, а той беше легендата в средите на ФБР, психологът криминалист, звезда и директор на тогавашния Център по поведенчески науки в Куантико. Влезе в кабинета ми и изведнъж почувствах, че губя почва под краката си, а това нямаше никаква връзка със серийните убийства, които щяхме да обсъждаме.

— Познаваш ли това момче? — каза той в ухото ми, когато се прегърнахме.

Целуна ме страстно по устните. Вдишах тръпчивия мирис на афтършейва му и усетих мекия допир на коженото яке до бузата си.

Погледнах през рамото му към мъжа, който в момента слизаше от седана. Всъщност, оказа се, че е тъмносиньо или черно бентли. Моторът V12 бръмчеше гърлено. Човекът беше едър и пълен, с бузесто лице и бретон от изтъняла коса, който сега вятърът рошеше във всички посоки. Сгушен във вдигнатата яка на дългото палто, с ръкавици, той стоеше любезно на разстояние от нас, а върху лицето му беше изписан

непроницаемият израз на шофьор на лимузина. Чувствах обаче, че ни следи. Изглежда, Бентън го интересуваше повече.

— Сигурно чака някой друг — казах аз, когато мъжът хвърли поглед към хеликоптера, а после отново впи очи в Бентън. — Или пък се е объркал.

— Търсите ли някого? — пристъпи Бентън към него.

— Доктор Скарпета?

— По какъв повод? — Тонът на Бентън беше приятелски, но твърд и неотстъпчив.

— Нося пратката и имам указания тя да бъде предадена лично на доктор Скарпета при слизането от хеликоптера, или ако е сред посрещачите. Към кои служби сте? Или може би сте към вътрешна сигурност? Виждам, че разполагате с термокамера, следящ прожектор и специализирано оборудване. Висока технология! Каква скорост развива?

— Какво мога да направя за вас?

— Имам доставка лично за доктор Скарпета. Вие ли сте? Инструктиран съм да ви помоля да се идентифицирате. — За миг шофьорът премести очи върху Луси и Марино, които изнасяха вещите ми от пътническото и багажното отделение. Не се интересуваше от мен. Не дотолкова, че да заслужавам повече от един поглед. Аз бях съпругата на високия, привлекателен мъж с посребрена коса. Шофьорът мислеше, че Бентън е доктор Скарпета и че хеликоптерът е негов.

— Да тръгваме, преди това тук да се е превърнало в снежна буря — каза Бентън и така решително се запъти към бентлито, че на шофьора не му остана друго, освен да ни последва. — Чух, че ще натрупа между двайсет и трийсет сантиметра, но мисля, че вече е доста повече, точно както ни се искаше, нали? Ама че зима! Откъде сте? Не сте тукашен. Някъде от юг. Тенеси, предполагам.

— И това след двайсет и седем години? Трябва да поработя повече върху северняшкия акцент. Нашвил. Разквартирувах ме тук с Шейсет и шестото крило на Военновъздушните сили, и така и не се прибрах. Не съм авиатор, но шофирам добре. — Той отвори предната врата на колата и се приведе навътре. — Сам ли пилотирате това нещо? Не съм се качвал в такова. От пръв поглед разбрах, че

хеликоптерът ви не е на Военновъздушните. Ако сте от ЦРУ обаче, няма да ми кажете, предполагам...

Чаках на пистата, където Бентън ме остави, и сега гласовете им достигаха до мен. Предпочитах така, вместо да го последвам до бентлито, без да имам ни най-малка представа кой беше мъжът, за каква пратка говореше и откъде знаеше, че човек на име Скарпета ще бъде в Ханском и че или ще пристигне с хеликоптер, или ще чака хеликоптера, и по кое време точно ще стане това. Първият, за когото се сетих, беше Джек Филдинг. Твърде вероятно беше той да е уведомен за разписанието ми. Проверих айфона си. Ан и Оли бяха отговорили на есемесите ми и вече бяха в Центъра. Очаквах ме. Нищо от Филдинг обаче. Какво ставаше с него? Нещо ставаше. Нещо сериозно. Нещо различно от присъщата му безотговорност, безразличие или непоследователност. Надявах се, че е добре, че не е болен или ранен, че не се е скарал с жена си. Видях Бентън да пъха нещо в джоба на якето си. Отпрати се към нашата кола, и това беше знак за мен. Приеми нещата, каквито са, и не задавай въпроси. Въпреки спокойния му, любезен тон долавях, че шофьорът не е съвсем по вкуса му.

— Какво е това? — Затръшнахме предните врати едновременно с Марино, който отвори багажника и започна да товари кутиите и чантите ми.

Бентън включи парното и не отговори. Марино внесе повечето ми вещи, после се приближи и почука по прозореца.

— Какво, по дяволите, беше това? — Той погледна към бентлито. Снегът се сипеше тежко, заскрежаваше козирката на бейзболната му шапка и се топеше върху стъклата на очилата му.

— Колко души знаеха, че с Луси отивате в Доувър днес? — Бентън се приведе над мен, докато разговаряше с него.

— Генералът. И капитан — как се казваше — Авалон. Позвъних й, понеже исках да оставя съобщение за доктора. И някои хора от офиса ни знаеха. Защо?

— И никой друг? Може би си изпуснал някоя дума пред парамедиците от спешното или пред полицията на Кеймбридж?

Марино спря и се замисли. Лицето му смени изражението си. Не беше сигурен с кого точно е разговарял. Опитваше се да си припомни, пресмяташе. Ако беше направил някоя глупост, нямаше да иска да признае — вече понесе достатъчно укори за недискретността си.

Опасяваше се да не го нападнат отново, макар че, ако трябваше да сме честни, не би следвало да се държи така, сякаш полетът до Доувър, за да ме вземат с Луси, е класифицирана информация. Местопребиваването ми не беше държавна тайна. Може би единствено причината, поради която бях там и поради която се връщах тук.

— И да си го направил, не е кой знае какво. — Бентън, изглежда, четеше мислите ми. — Само се опитвам да разбера как пратеникът е научил къде да чака хеликоптера.

— Че какъв е тоя пратеник, дето кара бентли? — попита Марино.

— Очевидно такъв, че да бъде осведомен за програмата ви и за идентификационния номер на хеликоптера — отвърна Бентън.

— Дяволите да те вземат, Филдинг! Какви ги вършиш! Изгуби, и това е. — Марино свали очилата си, но нямаше с какво да ги избърше, а без старите телени рамки лицето му изглеждаше голо и странно. — Споменах пред няколко души, че най-вероятно се прибираш днес, не утре. Искам да кажа, очевидно някои хора са били информирани заради проблема с мъртвото момче, дето кърви и всичко останало. — Последното беше адресирано към мен. — Единствен Филдинг обаче беше наясно точно какво правиш, а той несъмнено познава хеликоптера на Луси, понеже се е качвал на него. Мамка му, нищо не знаеш ти — мрачно додаде Марино.

— Ще говорим в офиса — опита се да му затвори устата Бентън.

— Защото какво, по дяволите, всъщност знаем за него? Какви ги върши? Крайно време е да престанеш да го защитаваш. На него определено не му пука за твоите интереси — обърна се към мен Марино.

— Ще говорим по-късно. — В тона на Бентън се прокраднаха предупредителни нотки.

— Опитва се всякак да те прецака. — Марино пак говореше на мен.

— Сега не е моментът да навлизаме в подробности — каза Бентън с равен глас.

— Той иска мястото ти. Или може би просто не иска ти да си на това място. — Марино се взря в мен, зарови ръце в джобовете на коженото си яке и отстъпи от прозореца. — Добре дошла у дома, докторе. — В колата влетяха снежинки и се разтопиха върху лицето и врата ми, студени и мокри. — Хубаво е да си припомниш на кого

всъщност можеш да имаш доверие, нали? — Той не откъсваше поглед от мен, докато вдигах прозореца.

Сигналните лампи хвърляха червени и бели отблясъци по крилете на паркираните самолети, докато бавно прекосявахме пистата към отворените врати на охранявания вход.

Бентлито беше пред нас и забелязах, че върху табелата с номер на щата Масачузетс нямаше щемпел, който да подсказва, че колата е собственост на компания за лимузини. Не бях изненадана. „Бентли“ беше рядко срещана марка, особено тук, където хората, дори онези, които притежаваха частни самолети, бяха консервативни и гледаха да не бият на очи. Рядко виждах бентли или ролс-ройс по тези места; тойота или сааб бяха по-честа гледка. Минахме пропуска — един от няколкото пункта в цивилния сектор на летището — и сложих ръка върху мекия джоб на коженото яке на Бентън, без да докосвам белия плик, който едва се подаваше навън.

— Ще ми кажеш ли какво стана току-що? — Изглежда, му бяха предали някакво писмо.

— Никой не би трябвало да знае, че току-що си се приземила тук или че би могла да си тук; никой не би трябвало да знае каквото и да е лично за теб или за местопребиваването ти. Точка. — Лицето и гласът на Бентън бяха твърди. — Очевидно се е обадила в Центъра и Джак ѝ е казал. Очевидно се е обаждала и преди, а кой друг, освен Джак ще направи подобно нещо? — Каза го, сякаш думите му не подлежах на съмнение, а аз няхах представа за какво говори. — И кой и защо ще я уведомява, за бога! — продължи Бентън, но не вярвах, че е възможно да не разбира каквото и да е от току-що произнесеното. Тонът му подсказваше съвършено друго. Не долавях дори изненада.

— Кой? — наистина недоумявах аз. — Кой е звънял в Центъра?

— Майката на Джони Донахю. Очевидно, това е шофьорът ѝ — кимна той към колата пред нас.

Гумата на чистачките скърцаше върху стъклото и изтласкваше снега, вече превърнат в киша. Загледах се в стоповете на бентлито пред нас и се опитах да разбера смисъла на казаното от Бентън.

— Трябва да го разгледаме, каквото и да е. — Имах предвид плика в джоба му.

— Веществено доказателство е. Ще го погледнем в лабораторията.

— Бих искала да зная за какво става дума.

— Приключих експертизата на Джони днес сутринта — припомни ми Бентън — и знаех, че майка му е звъняла в Центъра няколко пъти.

— Откъде знаеш?

— Джони ми каза.

— Пациент от психиатрията ти казва! И това е благонадеждна информация?

— Откакто го приеха, прекарах с него близо седем часа. Не вярвам, че е убил когото и да е. За много неща не вярвам. Но въз основа на онова, което знам, вярвам, че майка му е звъняла в Центъра — каза Бентън.

— Тя не смята, че ще седнем да обсъждаме с нея случая на Марк Бишъп, нали?

— В наше време хората си въобразяват, че всяка информация е обществено достояние, върху което имат изключителни правомощия — каза той, а за него беше крайно неприсъщо да прави обобщения и да се отдава на принципни умозрения. Думите му ме удивиха със своята повърхностност и уклончивост. — А мисис Донахю определено има проблеми с Джак — допълни Бентън и коментарът му отново ме изуми.

— Джони ти е казал, че майка му има проблем с Джак? А защо тя трябва да има някакво отношение към Джак?

— Донякъде и аз не мога да си отговоря на този въпрос. — Бентън шофираше, вперил поглед напред; снегът се сипеше по-бързо, полепваше по фаровете и стъклата.

Знаех кога Бентън крие нещо от мен. Обикновено не беше проблем. Но не и сега. Изкушавах се да измъкна плика от джоба му и да погледна онова, което някой, може би мисис Донахю, искаше да видя.

— Срецна ли се с нея, разговаряхте ли? — попитах аз.

— До момента съумявах да го избегна, макар че се е обаждала в болницата и се е опитвала да се свърже с мен. На няколко пъти след приемането му. Не е уместно да разговарям с нея. Не е уместно да говоря за много неща и се надявам, че разбираш.

— Ако Джак или някой друг е разкрил някакви подробности относно Марк Бишъп пред нея, това вече е наистина сериозно — отвърнах. — Представям си защо предпочиташ да запазиш информацията за себе си, но мисля, че имам право да бъда информирана дали той е извършителят.

— Не зная какво знаеш ти. Какво ти е казал Джак.

— За кое по-точно?

Не исках да призная пред Бентън, а още повече пред себе си, че не си спомням кога точно говорих с Филдинг за последен път. Контактите ни, ако изобщо ги осъществявахме, бяха формални и лаконични, а през няколкото почивни дни, в които се завръщах у дома, не се видяхме. Заминал беше еди-къде си, за да заведе семейството си, макар да не бях съвсем сигурна в това. От доста време Филдинг вече не споделяше подробности от личния си живот с мен.

— За този случай, по-точно случаят с Марк Бишъп — отвърна Бентън. — Кога се е случило, например. Джак обсъждал ли го е с теб?

В събота, 30 януари, когато шестгодишният Марк Бишъп си играел в задния двор на дома си, на около час път оттук, в Салем, някой забил пирони в главата му.

— Не — отвърнах аз, — Джак не е говорил за това с мен. Бях в Доувър по време на убийството и случаят е бил поет от Филдинг. Рядко изключение, помислих си и тогава. Той никога не е можел да се справя с деца, но по някаква причина тогава решил да се заеме с разследването, а това крайно ме изненада. В миналото, ако тяло на дете бъде насочено към моргата, Филдинг изчезваше. Нямаше никаква логика да поеме случая на Марк Бишъп и сега съжалявах, че не се прибрах у дома, понеже първият ми подтик беше да направя именно това. Трябваше да се вслушам в интуицията си, но не исках да постъпвам със заместника си по начина, по който Бригс току-що се беше отнесъл към мен. Не исках да покажа недоверие.

— Прегледах внимателно документацията, но не сме обсъждали случая с Джак, макар недвусмислено да показвах, че при нужда винаги може да разчита на мен. — Долових, че заемам отбранителна позиция и се намразих за това. — Формално случаят е негов. Формално аз отсъствах. — Не можех да се заставя да млъкна, а знаех, че проявявам слабост, все едно се извинявах, и се дразнех.

— С други думи, Джак не се е опитвал да сподели подробностите. Да сподели своя поглед върху подробностите, бих казал — доуточни Бентън.

— Не забравяй къде бях и с какво се занимавах — припомних му.

— Не казвам, че вината е твоя, Кей.

— Каква е вината ми? И какво имаш предвид под „своя поглед“ върху подробностите?

— Питам те дали си разговаряла с Джак за случая. Или може би той избягва да го обсъжда с теб?

— Знаеш как е при него, когато става дума за деца. Тогава му оставих съобщение, че един от другите съдебномедицински експерти може да поеме случая, но Джак настоя да се справи сам. Останах изненадана, обаче нещата се развиха по този начин. Както казах, прегледах цялата документация. Неговите доклади, полицейските рапорти, лабораторните експертизи, всичко.

— Значи наистина нямаш представа какво става?

— Изглежда, ти си на това мнение.

Бентън замълча.

— Да зная какво става относно скорошното развитие по случая? Във връзка с признанието на Донахю? — направих нов опит аз. — Разбира се, информирана съм за вестникарските публикации — „Студент от Харвард поема изцяло вината“. Очевидно намекаваш за подробности, с които не съм запозната.

Бентън отново замълча. Представих си разговора между Филдинг и майката на Джони Донахю. Не беше изключено Филдинг да ѝ е разкрил подробности относно местопребиваването ми тази вечер, а тя да е изпратила шофьора си да ми предаде някакъв плик, макар че, изглежда, шофьорът не беше уведомен, че доктор Скарпета е жена. Хвърлих поглед към черното кожено яке на Бентън. Съзрях в тъмното белия ръб на плика в джоба му.

— Защо някой от твоя офис ще разговаря с майката на лицето, признало, че е извършило престъпление? — Въпросът на Бентън прозвуча по-скоро като декларация. Беше реторичен. — Много внимавахме информацията, че днес напускаш Доувър, да не изтече в медиите. Заради този случай. — Имаше предвид човека, загубил съзнание в Нортънс Удс. — Може да има логично обяснение за това

как е научила тя. Друго обяснение, несвързано с Джак. Опитвам се да бъда непредубеден.

Изобщо не звучеше като опит от негова страна да остане непредубеден. По някаква непонятна за мен причина говореше така, сякаш беше сигурен, че Филдинг е информирал мисис Донахю. Освен да се е повлиял от намека на Марино отпреди минути, че Филдинг иска да загубя работата си.

— Двамата с теб знаем отговора. — Долових убеденост в гласа си и осъзнах колко съм уверена в уменията на Джак Филдинг в това отношение. — Доколкото ми е известно, по новините няма нищо. И дори мисис Донахю да е разбрала по този начин, това не обяснява информацията ѝ за индикационния номер на хеликоптера на Луси. Не обяснява и откъде е осведомена, че пристигам с хеликоптер и ще кацна в Ханском, и то по това време.

Бентън се отправи към Кеймбридж. Виелицата вече навяваше съвсем дребни снежинки. Снегът шибаше колата, нахвърляше се върху нас на пориви, сякаш за да ни изтласка от пътя. Тъмнината беше рискована и коварна.

— Да добавим и малката подробност, че шофьорът те обърка с мен — додадох аз. — Разбрах го от начина, по който разговаряхте. Мислеше, че ти си доктор Скарпета, а майката на Джони Донахю несъмнено знае, че не съм мъж.

— Трудно е да се каже какво знае — отвърна Бентън. — Филдинг е медицинският експерт по случая, не ти. Както каза, официално ти нямаш нищо общо. Официално не носиш отговорност.

— Аз съм шефът и нося цялата отговорност. В крайна сметка всички съдебномедицински случаи в Масачузетс ще са моя грижа. Имам много общо.

— Нямах това предвид, но се радвам, че го казваш.

Разбира се, нямаше това предвид. А аз не желяех да мисля какво има предвид. Отсъствах. Предполагаше се, че по някаква причина ще бъда в Доувър, а в същото време тук, без мое участие, се подготвяше откриването и администрацията на Центъра за сертифицирана съдебномедицинска експертиза. Може би беше твърде много. Може би бях повишена преднамерено, за да се проваля.

— Имам предвид, че откакто откриха Центъра, ти стана невидима — каза Бентън. — Съвършено неоткриваема за новините.

— По презумпция — отвърнах аз — съдебномедицинските служби към Въоръжените сили не търсят публичност.

— Разбира се, че е по презумпция. Не те виня.

— Презумпцията е на Бригс — изказах на глас онова, за което, както подозирах, намекваше Бентън.

Нямаше доверие на Бригс. И никога не е имал. Винаги съм го отдавала на ревността. Бригс беше властен и крайно предизвикателен човек, а откакто напусна ФБР, Бентън не чувстваше нито власт, нито предизвикателство. Освен това с Бригс ни свързваше общо минало.

Той беше от малкото останали в живота ми предшественици на Бентън. Сякаш още не бях пораснала, когато за първи път срещнах Джон Бригс.

— Съдебномедицинските служби към Въоръжените сили не желаят да даваш интервюта във връзка с Центъра или да правиш публични изявления относно каквото и да е в Доувър, докато Центърът не бъде установен и ти не приключиш с подготовката си — продължи Бентън. — За известно време това ще те задържи встрани от светлините на прожекторите. Опитвам се да си припомня последния път, когато се появи по Си Ен Ен. Трябва да е било поне преди година.

— По странна случайност, тази вечер трябваше да изляза под светлините на прожекторите. И пак по странна случайност ангажиментът ми в Си Ен Ен беше отменен. Всъщност, за трети път, понеже завръщането ми тук все се отлагаше.

— По случайност, да. Много случайности — каза Бентън.

Не беше изключено Бригс умишлено да ме е компрометирал. Блестящо хрумване! Да ме подготвя за по-висок пост — най-високия, който съм заемала досега, и в същото време да ме прави все по-невидима. Да ми затвори устата. И в крайна сметка изцяло да се отърве от мен. Подобна мисъл ми се струваше шокираща. Не исках да повярвам в нея.

— Това, което трябва да разбереш сега е, кой е авторът на всички тези случайности — каза Бентън. — Далеч съм от мисълта, че Бригс интригантства по макиавелиански. Той не е Пентагонът. Той е само едно винтче от много голям механизъм.

— Зная, че не го харесваш.

— Не харесвам машината. А тя винаги ще е около нас. Човек трябва да е сигурен, че я разбира, за да не се окаже смазан от нея.

Снегът потропваше по стъклото от него и отскачаше. Прекосявахме ивици открити поля и гъсти гори; отдясно на моста, по който минавахме, течеше забързано пълноводен поток. Тук въздухът би трябвало да е по-студен. Снегът беше ситен и леден, докато влизахме и излизахме от зони с променливо време, а това ме правеше неспокойна.

— Мисис Донахю знае, че главният съдебен лекар и директор на Центъра по сертифицирана съдебномедицинска експертиза, някой си доктор Скарпета, е шеф на Джак — каза Бентън. — Би трябвало да го знае, щом си е навлякла белята да поръчва нещо да ти бъде предадено. Не е изключено обаче това да е всичко, което знае — обобщи накрая в опит да обясни току-що случилото се на летището.

— Да видим за какво става дума — посочих аз писмото.

— Трябва да отиде в лабораторията.

— Тя знае, че съм шефът на Джак, но не знае, че съм жена. — Звучеше абсурдно, обаче беше възможно. — А единственото, което е трябвало да направи, е да потърси името ми в Гугъл.

— Не всеки е свикнал да го прави.

Едно напомняне колко лесно забравях, че на този свят все още имаше неособено грамотни технически люде, дори сред онези с шофьор и бентли. Стоповете вече се мерзелееха далеч пред нас по тясното двулентово шосе и с всеки миг се смаяваха все повече. Колата се движеше прекалено бързо за тази обстановка.

— Показа ли документи за самоличност на шофьора? — попитах.

— Ти как мислиш?

Разбира се, че не беше.

— Значи той не разбра, че ти не си аз.

— Мисис Донахю, допускам, ще продължи да мисли, че Джак работи за мъж. Странно е Джак да й каже как да ме намери, а да не й подсказе как шофьорът може да ме разпознае или поне да спомене, че не съм мъж. Да не използва дори местоимение. Странно. Не зная — не съм сигурна какво точно гадаем. Но не се чувствам добре.

— Не съм предполагал, че храниш такова недоверие към Джак. Не че е неоснователно. — Бентън се опитваше да ме провокира. Агентът на ФБР още говореше в него. От известно време не ме беше подсещал за себе си.

— Само не ми напомняй за парения и за кашата. Моля те. — Бях разстроена. — Днес чух достатъчно.

— Казах единствено, че досега не съм го осъзнавал.

— А единственото, което аз осъзнавам, са моите привични лоши предчувствия и отрицанието по негов адрес — отвърнах. — Не съм имала достатъчно информация, че да съм по-предпазлива от обикновено. — Това пък беше моят начин да помоля Бентън за допълнителна информация, ако разполагаше с такава. Щеше ми се и да не влиза в ролята на ченге или криминален психолог. „Не премълчавай“, казвах му.

Той обаче нищо не премълчаваше. Просто мълчеше. Вниманието му беше насочено към пътя пред нас, профилът му се открояваше, осветен от контролното табло. Помежду ни винаги е било така. Избягвахме поверителната и секретна информация. Танцувахме около тайните. Случваше се и да излъжем. В началото мамехме, понеже Бентън беше женен за друга. И двамата умеехме да заблуждаваме. Това не беше нещо, с което се гордеех, и бих предпочела ситуацията сега да не ми беше професионално наложена. Особено сега. Бентън заобикаляше тайните, а аз се нуждаех от истината. Истината ми трябваше.

— Виж, и двамата го познаваме добре, и наистина, откакто открихме Центъра, станах невидима — продължих. — Бях във вакуум; полагах неимоверни усилия да се справя със ситуацията от разстояние, докато работех по осемнайсет часа на ден и нямах време дори да говоря по телефона с персонала си. Общувахме най-вече с имейли. Почти никого не виждах. Не трябваше да назначавам Джек за свой заместник при тези обстоятелства. Когато за пореден път му гласувах доверие и заминах, аз се постарях у никого да не остане погрешно впечатление за онова, което ставаше. Ти ме предупреди, и не беше единственият.

— Така и не видя, че имаш сериозен проблем с него. — Думите на Бентън още повече задълбочиха безпокойството ми. — Всъщност, проблемът не е един. Понякога просто липсват достатъчно факти, за да приемем истината, в която не желаем да повярваме. Стане ли дума за него, не можеш да си обективна, Кей. Дори не съм сигурен, че разбирам причината.

— Прав си, и аз не се чувствам добре в тази ситуация. — Притеснено прочистих гърлото си и се опитах гласът ми да звучи спокойно. — Съжалявам.

— Не съм сигурен дали някога ще разбера какво става. — Бентън хвърли поглед към мен. Ръцете му все така бяха върху кормилото. Двата пътувахме по слабо осветения път наред снежната тъмнина. Бентлито вече не се виждаше пред нас. — Не те съдя.

— Той си съсипа живота и отново се нуждае от мен.

— Нямах вина, че той си съсипва живота, освен ако не си ми спестила нещо. Всъщност, и това е без значение, понеже вината не е твоя. Хората го правят — съсипват си живота. Не им трябва друг да го върши вместо тях.

— Не е съвсем така. Той не е избрал онова, което е изживял в детството си.

— И тук нямаш вина — каза Бентън, сякаш знаеше за миналото на Филдинг повече от онова, което му бях казала; от няколкото незначителни неща, които аз самата знаех.

Винаги съм гледала да не подлагам екипа си на проверки и особено да не бъде прекомерно взискателна към Филдинг. Знаех достатъчно за преживяното в детството му, че да предвидя евентуално за какво не би искал да говори.

— Звучи глупаво, да.

— Не е глупаво. Просто една драма, която винаги ще свършва по един и същи начин. Никога не съм разбирал напълно потребността ти да разиграваш този сценарий с него. Имам усещането, че нещо се е случило. Нещо, което не си ми казала.

— Винаги всичко ти казвам.

— И двамата знаем, че това не е вярно — и за двама ни.

— Може би просто ще трябва да си гледам мъртъвците. — Долових горчивината в гласа си, негодуванието срещу ограниченията, върху които бях надградила по-голямата част от съществуването си. Може би просто вече не знаех как да живея без тях. — Чудесно се справям с мъртъвците.

— Не говори така — предпазливо каза Бентън.

„Изморена съм“, казах си. Това беше. И заради случилото се тази сутрин, когато чернокожата майка на мъртвия чернокож войник се нахвърли с укори върху мен, нарече ме как ли не и намекна, че се

ръководя не от Златното правило, а от „Бялото правило“. После Бригс направи опит да подкопае авторитета ми. Не беше изключено той да ме е дискредитирал. Не беше изключено той да желае провала ми.

— Въпрос на стереотип — каза Бентън.

— Странна е тази история със стереотипите. Те винаги са построени върху нещо.

— Не говори така.

— Няма да имаме повече проблеми с Джак. Това ще е краят на драмата, обещавам. В случай че вече сам не е сложил край и не е напуснал. Определено го е правил преди. Трябва да бъде уволнен.

— Той не е като теб, никога не е бил и няма да бъде; и не ти е дете. — Бентън мислеше, че е толкова просто, но не беше.

— Трябва да го оставя да си отиде — отвърнах аз.

— Той е четирийсет и шест годишен съдебен лекар. Така и не заслужи твоето доверие и нищо от това, което си направила за него.

— Приключих с него.

— Приключила си с него. Опасявам се, че е така и че ти се налага да се разделиш с него — каза Бентън, сякаш решението вече беше взето и не ме касаше. — Защо се чувстваш толкова виновна? — Тонът му беше особен, поведението му беше особено. Но не можех да го определя точно. — Защо се връщаш назад към времето в Ричмънд, когато за първи път се запозна с него? Откъде това чувство за вина?

— Съжалявам, че създавам толкова проблеми — изплъзнах се от въпроса му. — Имам чувството, че разочаровах всички. Съжалявам, че не бях тук. Не мога дори да изразя колко много съжалявам. Поемам отговорността за Джак и няма да позволя случилото се да се повтори.

— Има неща, за които не можеш да поемеш отговорност. Някои неща не са твой пропуск и ще продължавам да ти го напомням, а ти въпреки всичко ще продължиш да вярваш, че вината е твоя — говореше моят съпруг, психологът.

Нямах намерение да разисквам кое беше мой пропуск и кое — не, защото не можех да обсъждам причината за нерационалната си лоялност към Джак Филдинг. Когато се върнах от Южна Африка, Филдинг беше моето покаяние. Той беше моят общественополезен труд, санкцията, която си наложих. Изпитвах отчаяна потребност да бъда коректна с него, понеже бях убедена, че съм постъпила несправедливо с всички останали.

— Ще хвърля един поглед. — Имах предвид съдържанието на джоба на Бентън. — Зная как да прочета писмо, без да личи, че е отваряно, а трябва да видя какво има да ми каже мисис Донахю.

Измъкнах плика, леко го прихванах за ъглите и установих, че е залепен със сиво тиксо, което частично покриваше някакъв адрес, изписан със старовремски шрифт. Беше в Бийкън в Бостън Хил, недалеч от Обществения градина и съвсем близо до мястото, където навремето Бентън притежаваше къща от кафяв камък, предавана в семейството от поколения. Разчетох върху лицето на плика: „Доктор Кей Скарпета, поверително“, изрисувано с писалка, с претенциозен почерк. Внимавах какво докосват ръцете ми. Особено тиксото. Добро място за оставяне на отпечатьци, ДНК и микроскопски материал. Разбира се, знаех, че скритите отпечатьци върху порести повърхности могат да бъдат проявени с реактиви като нинхидрин.

— Намира ли ти се нож под ръка? — сложих писмото в скута си аз. — И ще ми се наложи да взема ръкавиците ти назаем.

Бентън се протегна и отвари жабката върху контролното табло. Вътре имаше мултифункционален инструмент „Ледерман“, фенерче, пакет книжни салфетки. Измъкна и чифт ръкавици от сърнешка кожа от джоба на якето си. Ръцете ми се изгубиха в тях, но не исках да оставя своите отпечатьци или да залича нечийи други. Не включих лампата за разчитане на карти; и без това слабата видимост непрекъснато се влошаваше. Осветих плика с фенерчето и плъзнах острието в ъгъла му.

Прокарах го по ръба между двата сгънати листа плътна кремава хартия с воден знак, който не различавах ясно, но ми приличаше на хералдичен символ или семеен герб. Шрифтът беше същият като този на адреса на Бийкън Хил върху плика, а двете страници бяха изписани на машина с курсивен шрифт. От години, навярно от десетилетие, не бях виждала подобно нещо. Зачетох на глас:

„Уважаеми доктор Скарпета,

Надявам се да извините този, както намирам, неуместен и нелогичен жест от моя страна. Но аз съм отчаяна майка — отчаяна, колкото само една майка може да бъде.

Синът ми Джони призна вината си за престъпление, което знаей, че не е извършил и не би могъл да извърши. Несъмнено, в последно време той минава през труден период и това стана причина да потърсим специализирана помощ, но и при тези обстоятелства Джони не демонстрира сериозни поведенчески проблеми — не го е правил дори когато постъпи в Харвард като затворено в себе си петнайсетгодишно дете и се превърна в обект на агресията на другите. Ако е щял да получи някакво разстройство, бих казала, че това щеше да е по онова време. Тогава той за първи път напусна дома, без да притежава естествени умения да общува и да гради приятелски взаимоотношения. Справяше се забележително добре до миналия есенен семестър. Тогава, вече абсолвент, личността му обезпокоително започна да се променя. Но той не е убил никого!

Доктор Бентън Уесли, консултант към ФБР и част от екипа на болница «Маклийн», е добре запознат с атмосферата и проблемите в развитието на моя син и навярно ще се възползва от правото да сподели подробностите с вас, доколкото не изглежда склонен да ги обсъжда с вашия асистент доктор Филдинг. Историята на Джони е дълга и сложна, а аз изпитвам потребност вие да я чуете. Достатъчно е да кажа, че миналия понеделник Джони беше приет в «Маклийн», понеже поведението му беше преценено като опасно за самия него. Не е наранил никого, нито пък е показал, че е способен на подобно нещо. После, съвсем изненадващо, Джони призна едно злостно и ужасяващо престъпление и веднага беше прехвърлен в охранявано отделение за криминално проявени с психични отклонения. Питам ви, как е възможно длъжностните лица с такава лекота да повярват в подобни абсурдни и измамни небивалици?

Трябва да говоря с вас, доктор Скарпета. Зная, че вашата служба е провела аутопсията на малкото момче, починало в Салем, и намирам за нужно да изискам второ мнение.

Разбира се, вие познавате заключението на доктор Филдинг, а именно, че убиецът предварително е обмислил и старателно е планирал тази хладнокръвна екзекуция като посвещение в сатанински култ. Подобно чудовищно деяние е свършено несъвместимо с каквото и да е, което моят син е способен да причини на когото и да е, доколкото той никога не е имал нищо общо с култове от какъвто и да е вид. Безобразие е да се смята, че слабостта му към книги и филми на ужасите или към свръхестественото би могла да му повлияе и да го подтикне към «действие».

Джони е със синдром на Аспергер. Изумително надарен е в определени области и свършено некомпетентен в други. Обсебен е от своите си закостенели навици и привички, и на 30-ти януари, както всяка събота от десет до един, е бил на късна закуска в «Бискит» с лице, което му е близко — изключително надарената абсолвентка Дон Кинкейд. Следователно не би могъл да е в Салем през ранния следобед, когато е било убито малкото момче.

Джони притежава забележителната способност да помни и повтаря дословно и най-незначителните детайли, а за мен е ясно, че казаното от него пред длъжностните лица е следствие от предаденото му за случая и от прочетеното във вестниците. Той, изглежда, наистина вярва, че е виновен (по причини, които в момента не съм в състояние да анализирам) и дори твърди, че «прободната рана» върху лявата му ръка е причинена от пневматичния пистолет за гвоздеи, който е използвал срещу момчето, а това вече е пълна инсинуация. Самонаранил се е; това е прободна рана от кухненски нож и една от много причини, поради които го отведохме в «Маклийн». Синът ми изглежда твърдо решен да изтърпи сурово наказание за престъпление, което не е извършил, и при начина, по който се развиват нещата, имаме всички основания да мислим, че желанието му ще бъде удовлетворено.

Прилагам по-нататък телефоните, на които можете да се свържете с мен. Надявам се, че ще проявите състрадание и че ще се чуем скоро.“

С уважением: Ерика Донахю

6.

Върнах листа от тежка, твърда хартия в плика, обвих го със салфетки, които извадих от жабката, и го прибрах във вътрешния джоб на чантата си, за да го предпазя възможно най-добре. Едно от малкото научени от мен неща беше, че няма връщане назад. Веднъж разрязана, замърсена или загубена, потенциалната улика се превръща в археологическа лопатка, която съсипва древно съкровище.

— Тя, изглежда, не знае, че с теб сме женени — казах, докато летяхме покрай разлюлените от силния вятър и снежната виелица крайпътни дървета.

— Навярно не знае — отвърна Бентън.

— А синът ѝ знае ли?

— Нямам навика да обсъждам личния си живот с пациенти.

— Значи няма откъде да знае много за мен.

Опитвах се да преценя вероятността Ерика Донахю да не уведоми шофьора си, че лицето, на което трябва да предостави писмото, е дребна руса жена, а не висок мъж с посребрена коса.

— Използвала е пишещата машина, ако приемем, че сама е написала това, разбира се — продължавах да разсъждавам аз. — Човек, който би си навлякъл толкова главоболия, че да запечата плика, за да гарантира поверителността на пратката, най-вероятно няма да позволи другиму да пише съдържанието. А ако все още използва пишещата машина, вероятността да влезе в интернет и да търси с Гугъл не е голяма. Релефната хартия с воден знак, писалката с мастило, курсивният шрифт издават пуриста — много прецизния човек, с конкретни, установени навици да прави нещата.

— Човек на изкуството е — каза Бентън. — Класическо пиано. Не споделя интереса на останалите от семейството към високите технологии. Съпругът е ядрен физик. По-големият син е инженер в „Лангли“. А Джони, както сама посочва, е невероятно надарен. В областта на математиката и природните науки. И писмото няма да му помогне. Бих предпочел да не го беше изпращала.

— Изглеждаш наистина заинтригуван от него.

— Мразя уязвимите хора да бъдат превръщани в лесна плячка. Само защото някой е различен и не реагира като нас, останалите, не значи, че трябва да е виновен за нещо.

— Убедена съм, че прокурорът на Есекс няма да е доволен да те чуе. — Допусках, че той е ангажирал Бентън да изготви експертизата на Джони Донахю, но Бентън не се държеше като консултант, или поне не като консултант на окръжната прокуратура. Държеше се странно.

— Подвеждащи показания, отсъствие на зрителен контакт, неверни признания. Едно дете с Аспергер и неговата безконечна изолация и нужда от приятели — каза Бентън. — Не е необичайно за подобни хора да са крайно податливи на внушение.

— Защо му е притрябвало на някого да внушава на Джони да поеме вината за такова ужасно престъпление?

— Всичко опира до впечатлението за нещо подозрително; за странното съвпадение, например, да говориш като луд за евентуално заминаване за Салем, а после онова малко момче да се окаже убито там. Сигурен ли си, че си си наранил ръката, когато си я пхнал в чекмеджето и си се убол на ножа за месо, или се е случило по друг някакъв начин, а ти не помниш? Хората виждат вина, вижда я и Джони. Подведен е да каже онова, което мисли, че хората искат да чуят, и да повярва в онова, в което мисли, че хората искат да вярват. Не разбира последиците от поведението си. Статистически лицата със синдром на Аспергер, особено тийнейджърите, преобладават сред невинните, арестувани с обвинение за престъпление.

Снежинките изведнъж бяха наедрили и увлечени от вятъра, щуро се въртяха като бели листенца на кучешки дрян. Бентън превключи типтроник трансмисията и леко докосна спирачките.

— Може би трябва да отбием — казах аз. Не виждах пътя. Накъдето и да се обърнех, светлината от фаровете се отразяваше в призрачната белота.

— Намираме се в окото на някаква дяволска буря със силно низходящо течение. — Бентън се приведе над волана, взря се настойчиво напред, а вятърът се нахвърли върху нас с гневни пориви. — Мисля, че е по-добре да се измъкнем от него.

— Може би да спрем.

— Върху твърда настилка сме. Зная в кое платно се движим. Нищо не се задава срещу нас — хвърли поглед в огледалата. — И зад нас няма нищо.

— Дано да си прав. — Не говорех за снега. Всичко изглеждаше фатално, сякаш бяхме обгърнати от злокобни сили, сякаш нещо ни предупреждаваше.

— Не е особено интелигентно от нейна страна да изпраща подобно писмо. Емоционален ход, навярно дори злонамерен, но не и интелигентен. — Бентън шофираше много бавно през белия хаос. — Някаква версия, която обаче не помага. Най-добре е да не ѝ се обаждаш.

— Трябва да предам писмото в полицията — отвърнах аз. — Или поне да им го покажа, за да преценят какво да правят с него.

— Тя току-що утежни ситуацията — каза го така, сякаш имаше думата за окончателната преценка за нещата. — Не се замесвай в това с телефонни обаждания.

— Като оставим настрана опита ѝ да повлияе на медицинската експертиза, с какво е влошила нещата?

— Няколко са ключовите моменти, на които се позовава некоректно. Джони няма навика да чете романи на ужасите или фантастика, нито да гледа подобни филми, или поне аз нямам такава информация, а и този факт никак не му помага. После, Марк Бишъп не е убит през ранния следобед. Било е към четири. Мисис Донахю може би не осъзнава какво вменява на сина си — каза Бентън в мига, в който бялата вихрушка стихна така неочаквано, както и беше започнала.

Снежинките отново станаха дребни и ледени, издигаха се като пясък над настилката и се трупаха на ниски преспи покрай пътя.

— Джони е бил в „Бискит“ с приятелка, това е вярно — продължи Бентън, — но по думите му е бил там до два, не до един. Очевидно неведнъж са посещавали това място, обаче нямам впечатлението, че са спазвали някакъв стриктен график и всяка събота между десет и един са ходили заедно там.

„Бискит“ беше на Вашингтон стрийт, на няма и петнайсет минути път от дома ни в Кеймбридж и аз се замислих за съботните дни, когато бях у дома и ходехме с Бентън в малкото кафене с дървени скамейки и меню, изписано с тебешир върху черна дъска. Питам се дали не сме се засичали с Джони и приятелката му.

— А какво казва приятелката му? По кое време са напуснали кафенето?

— Казва, че станала от масата към един часа и го оставила там, понеже той се държал странно и отказвал да тръгне с нея. Според показанията ѝ пред полицията. Джони говорел, че щял да ходи в Салем, някаква врачка щяла да му гледа, бил обсебен от идеята, и когато излязла, още седял на масата.

Заинтригувана бях от факта, че Бентън беше запознат с полицейските доклади и че знаеше подробности от показанията на Дон. Работата му не беше да преценява нечия вина или невинност, а да дава мнение дали пациентът казва истината или симулира и дали може да бъде подведен под отговорност.

— Човек с Аспергер трудно би приел идеята, че бъдещето може да бъде видно, прочетено на карти или изобщо нещо от този род — каза Бентън. Колкото повече говореше, толкова по-объркана се чувствах.

Държеше се, сякаш е детектив и заедно работим върху някакъв случай, а отворех ли дума за Джек Филдинг, изведнъж ставаше странно потаен. В това нямаше нищо случайно. Независимо как изглеждаха нещата отстрани, съпругът ми рядко допускаше някаква информация да му се изплъзне от устата. Когато беше на мнение, че трябва да зная нещо, което не можеше да ми каже, намираше начин да разбере за него. Ако решеше, че е най-добре да не зная, и пръста си нямаше да мръдне. Съжителството ни беше влудяващо, или, според случая, бих казала, че с него никога не се чувствах отегчена.

— Джони не може да мисли абстрактно, не може да възприема метафори. Той е много конкретен — продължаваше Бентън.

— А другите гости на кафенето? — попитах аз. — Може ли някой да потвърди думите на неговата приятелка или казаното от самия Джони?

— Нищо повече от факта, че е бил там в събота сутринта с Дон Кинкейд — отвърна Бентън, а аз си помислих, че не съм го виждала толкова обезпокоен за човек, на когото трябваше да проведе експертиза. — Нямам информация, че това е тяхна ежеседмична практика, а от признанието на Джони бяха минали няколко дни. Удивително е доколко хората не могат да разчитат на паметта си. И колко са склонни да се отдадат на догадки в такива случаи.

— Значи единственото, с което разполагаш, е казаното от Джони, а сега и писмото на майка му — повторих чутото. — Той твърди, че е напуснал „Бискит“ в два, което навярно не би му дало достатъчно време да стигне до Салем и да извърши убийството в четири. А майка му пише, че си е тръгнал в един, и тогава би имал достатъчно време за всичко.

— Нищо добро не следва от писмото й, нали ти казах. Съдържанието му е крайно компрометиращо. За момента единственото реално алиби, което някой може да предложи, за да докаже, че показанията му са пълна безсмислица, е разминаването в часовете. Този един час промяна всичко; или поне би могъл да промени всичко.

Представих си как Джони става от масата в „Бискит“ към един часа и се отправя към Салем. В зависимост от трафика и от това кога точно е напуснал Кеймбридж или Съмървил и се е отправил на север по И-95, би могъл да е в дома на семейство Бишъп в историческия район към два или два и трийсет.

— Има ли кола? — попитах аз.

— Не шофира.

— Такси, влак? Не и ферибот по това време на годината. Ще ги пуснат чак през пролетта, а и ще трябва да го вземе от Бостън. Но си прав, че без кола ще му е нужно повече време да стигне до там. Един час може да промени всичко за човек, на когото се налага да намери транспорт.

— Само не разбирам откъде има всички тези подробности — каза Бентън. — От него, добре. Може би. Може би той за пореден път е променил версията си. Джони каза, че е напуснал „Бискит“ в два, не в един, но не е изключено да е подменил една толкова решаваща подробност, понеже е решил, че някой иска да чуе точно това. Както и да е, подобно нещо е необичайно, крайно необичайно.

— Беше с него тази сутрин.

— Не аз съм онзи, който ще му внуши да промени подобен факт.

Бентън каза, че това е нова подробност и че не вярва Джони да е коригирал версията си относно часа, в който е излязъл от кафенето. Както изглежда, мисис Донахю беше допуснала грешка и се опитвах да си представя как е станало, но усещах, че нещо не е наред.

— Как изобщо е стигнал до Салем? — запитах аз.

— Би могъл да вземе такси или влак, но нямаме доказателствата нито за едното, нито за другото. Никакви резервации, никакви билети, нищо, което да докаже, че е бил в Салем или че е имал връзка със семейство Бишъп. Нищо, освен самопризнанията му. — Бентън хвърли поглед в огледалото за обратно виждане. — И по-същественото — неговата версия напълно повтаря изнесеното в новините; появят ли се нови подробности и теории, променят се и показанията му. В това отношение писмото на майка му е точно. Повтаря фактите дума по дума. Включително всеки сценарий или информация, предложена от друг — от някой, който да го подведе, искам да кажа. Внушаемост, податливост на манипулации, поведение, което подбужда подозрения — все симптоми на Аспергер. — Отново хвърли поглед в огледалото. — И неизменното внимание към детайла, към най-малката подробност, което изумява останалите. Например към това колко е часът. Винаги е твърдял, че е напуснал „Бискит“ в два следобед. Два часа и три минути, ако трябва да сме точни. Питай Джони колко е часът или в колко часа е направил нещо, и той ще ти каже с точност до секунда.

— Защо му е тогава да променя такъв факт?

— Не би го направил, по моя преценка.

— Значи, ако наистина иска хората да повярват, че е убил Марк Бишъп, по-добре да твърди, че е тръгнал по-рано.

— Въпросът не е, че иска хората да повярват в подобно нещо. Въпросът е, че той вярва в това. Не защото помни, а защото не помни и защото така му е внушено.

— От кого? Сякаш прави самопризнания, преди изобщо да е заподозрян и подложен на разпит. Значи не е подведен към погрешни показания от полицията, например.

— Той не помни. Убеден е, че след като е напуснал „Бискит“, в два е имал дисоциативен епизод, някак си е стигнал до Салем и е убил момчето с пневматичен пистолет за гвоздеи...

— Не го е направил — прекъснах го аз. — Това поне мога със сигурност да ти кажа. Не е убил Марк Бишъп с пневматичен пистолет за гвоздеи. Никой не е направил подобно нещо.

Бентън мълчаливо подкара по-бързо, снежинките отново бяха малки и потропваха по колата, сякаш бяха песъчинки.

— Мисис Донахю погрешно интерпретира и медицинската експертиза на Джак. — Говорех убедено, понеже друга част от мен не

можеше да потисне тревогата за това как ще се справя с нея. Мислех да послушам Бентън и да не ѝ се обаждам. Утре, още сутринта, щях да помоля офис мениджъра си Брайс да се свърже с нея и да ѝ предаде, че, за свое голямо съжаление, не съм в състояние да обсъждам случая на Марк Бишъп или който и да е друг случай. Важно беше Брайс да не остави впечатлението, че съм прекалено заета, че съм останала безчувствена към нещастieto на мисис Донахю, а това отново ми напомни за майката на редник първи клас Питър Гейбриъл и за болезнените неща, които ми наговори по-рано днес в Доувър. — Предполагам, получил си резултати от аутопсията — обърнах се към Бентън.

— Да.

— Тогава знаеш, че нищо в заключението на Джак не подсказва за употребата на пневматичен пистолет за гвоздеи, а само че гвоздеите, проникнали в мозъка, са причинили смъртта. — Реших, че все пак не мога да моля Брайс да се обади вместо мен. Трябваше да го направя сама и да помоля мисис Донахю да не ме търси повече. Щях да подчертая, че това е в неин интерес. После отново ме обзе съмнение, колебаех се какво да направя, вече не бях така уверена в себе си. Винаги съм се доверявала на уменията си да се справям със съсипани от скръб, лишени от надежда и изпълнени с гняв хора, но така и не разбрах какво се случи тази сутрин. Мисис Гейбриъл ме нарече фанатичка. Досега никой не ме беше наричал така.

— Пневматичният пистолет за гвоздеи не беше изключен от хората, чието мнение има значение — информира ме Бентън. — Включително от Джак.

— Почти ми е невъзможно да повярвам в подобно нещо.

— Той така казва.

— За първи път чувам.

— Казва го на всеки, проявил добрата воля да го изслуша. Не ме интересува какво има в писменото му заключение, в цялата тази бумацина — повтори Бентън и пак погледна в огледалото за обратно виждане.

— Защо ще твърди нещо различно от лабораторните експертизи?

— Просто ти предавам онова, което зная относно твърдението му, че пневматичният пистолет е оръдието на престъплението.

— Подобно твърдение е в пълно противоречие с научните и медицинските факти. — Съзрях фаровете на кола далеч зад нас в огледалото за обратно виждане. — Пневматичният пистолет оставя следи, аналогично на единичния механичен натиск на ударника върху гилзата на патрона. А вместо това, в случая имаме следи върху гвоздеи, които говорят за употреба на ръчен чук, има и следи от чука върху скалпа и черепа на момчето, а и подлежащите контузни белези им съответстват. Пневматичните пистолети с избухливи заряди нерядко оставят нагар, подобно на огнестрелното оръжие, но раните на Марк Бишъп бяха отрицателни за олово и барий. Подобен пневматичен пистолет за гвоздеи не е употребяван и съм искрено удивена, ако намекаваш, че полицията или прокурорът вярват в противното.

— В случаи като този човек лесно може да си представи нещата, в които хората избират да вярват — каза Бентън и ускори почти до максимално разрешената скорост.

Отново хвърлих поглед в моето огледало за обратно виждане. Фаровете бяха много по-близо. Ярки синьо-бели светлини играеха в огледалото ми. Огромна машина с ксенонови лампи и фарове срещу мъгла. „Марино“, казах си аз. А зад него, надявах се, беше Луси.

— Хората искат да мислят, че признанието на Джони е вярно — продължи Бентън. — Искат да мислят, че нападението е било светкавично, че Марк Бишъп не е могъл да види как нападателят му приближава, понеже иначе би се съпротивлявал яростно. Никой не иска да си представи как едно дете е било притиснато и е знаело какво ще му се случи, когато някой е започнал да забива гвоздеи с чук в главата му, за бога!

— По него няма следи от отбрана, няма данни, че се е съпротивлявал, че е бил притиснат. Пише го в доклада на Джак. Сигурна съм, че си го прочел; сигурна съм и че той е обяснил всичко това и на прокурора, и на полицията.

— Ще ми се ти да беше извършила проклетата аутопсия — хвърли поглед към огледалото Бентън.

— Какво точно казва Джак, извън текста на доклада? Извън вероятната употреба на пневматичен пистолет за гвоздеи?

Бентън не отговори.

— Или може би не знаеш — изрекох, но бях убедена в обратното.

— Казва, че не може да изключи пневматичния пистолет за гвоздеи — отвърна Бентън. — Че е невъзможно да даде категорично заключение. Заяви го, след като беше запитан заради направените от Джони самопризнания. Поставен му беше конкретен въпрос относно евентуалната употреба на пневматичен пистолет.

— Отговорът е категорично отрицателен.

— Той сигурно ще го оспори. Според него в случая не е възможно да се каже нищо определено. Има вероятност да е употребен пневматичен пистолет.

— Казвам ти, че подобна вероятност не е правдоподобна. Сигурна съм — отвърнах — и че сега за първи път чувам за пневматичен пистолет, като оставим информацията от интернет, която както обикновено, разбира се, отхвърлям, както и всичко, изнесено в новините, доколкото не съм сигурна в източниците.

— Според него, ако допреш пневматичен пистолет до нечия глава, ще остане следа, подобна на контактната рана от огнестрелно оръжие. Не било изключено именно това да наблюдаваме върху скалпа и подлежащите тъкани. Няма свидетелства, че момчето е оказало съпротива или че е знаело какво се случва.

— Няма да получиш контактна рана като от дулото на огнестрелно оръжие — отвърнах. — Нараняванията, които видях върху фотографиите, са отпечатыци от чук, а това, че липсват следи от съпротива, не означава, че по някакъв начин момчето не е било заставено, придумано или манипулирано да улесни извършителя. Имам чувството, че отделни страни предпочитат да пренебрегнат фактите по случая заради онова, в което искат да вярват. А това е крайно опасно.

— Допускам, че Филдинг е онзи, който игнорира фактите по случая. Навярно преднамерено.

— Господи, Бентън! Той може да е всякакъв...

— Или от немарливост. Едното или другото — каза Бентън и очевидно имаше нещо предвид. Убедена бях в това. — Слушай, през изминалите шест месеца направи всичко, което ти беше по силите.

— Какво означава това? — Знаех какво означава. Именно онова, от което се опасявах всеки божи ден, откакто заминах.

— Помниш, когато го обяви за твой човек в онзи отчаян момент в Ричмънд. — Макар че едва ли го осъзнаваше, Бентън доближаваше

област извън границите на позволеното. — От първия ден той не можеше да се занимава с деца, това е вярно и ти сама го каза. Възникнеше ли случай с дете, изчезваше яко дим и понякога го нямаше никакъв с дни. А ти обикаляше с колата, опитваше се да го намериш, ходеше у тях, в любимия му бар, в шибания фитнес или в гимнастическия салон, където тренираше таекуондо, напиваше се до несвяст или си изкарваше яда на някого. Никой от нас не обича да се занимава с мъртви деца, за бога; този човек обаче има реален проблем.

Трябваше да окуража Филдинг да отиде в патохирургията, да започне работа в някоя болнична лаборатория, да анализира биопсийни проби. Вместо това аз го напътствах и окуражавах.

— И все пак той пое случая на Марк Бишъп — каза Бентън. — Би могъл да го остави на някой друг от лекарите ти. Само ми се иска да вярвам, че не лъже; дяволски се надявам, че отгоре на всичко и не лъже. — Бентън обаче мислеше, че Филдинг лъже. Знаех го.

— Отгоре на кое? — попитах и погледнах в огледалото за обратно виждане. Чудех се защо Марино се е залепил така за нас.

— Надявам се, че някой не го окуражава да потвърди употребата на пневматичния пистолет въпреки фактите. — Бентън хвърли поглед към страничното огледало, без да движи глава. Да, твърде много години работа под прикритие, през които трябваше да си пази гърба. Някои навици никога не умират.

— Кой? — попитах аз.

— Не зная.

— Говориш така, сякаш знаеш. Но няма да ми кажеш. — Излишно беше да го притискам. Щом не искаше да ми каже, значи не можеше. От двайсет години танцувахме този танц, и не ставаше по-лесно.

— От полицията настояват случаят да бъде решен, това е повече от сигурно — каза Бентън. — Искат оръжието да е пневматичен пистолет, понеже Джони го е посочил при самопризнанията си и понеже е по-лесно човек да се справи с тази мисъл, отколкото с представата за чука. Безпокоя се, че някой е повлиял на Джек.

— Някой му е повлиял? Или допускаш вероятността някой да му е повлиял.

— Безпокоя се, че може би Джек влияе на хората — каза Бентън и наистина го мислеше.

— Ще ми се Марино да се отлепи малко от нас. Заслепява ме с тези светлини. Какви ги върши?

— Не е Марино — каза Бентън. — Колата му няма такива фарове и отпред е с табела с регистрационен номер. А тази не е такава. От нашия щат е, тук не изискват табела отпред, но не е изключено да е свалена или покрита с нещо.

Обърнах се да погледна и очите ме заболяха от светлините. Джипът беше на метри от нас.

— Може би някой се опитва да ни изпревари? — зачудих се на глас.

— Не мисля, но да опитаме. — Бентън забави; същото направи и колата зад нас. — Ще те накарам да минеш пред нас, какво ще кажеш? — Говореше на шофьора на другата кола. — Виж номера от задната табела, когато ни задмине — обърна се той към мен.

Почти спряхме, същото направи и колата. После даде на заден, направи обратен завой и бързо се отдалечи в противоположна посока по пътя в заснежената нощ. Остави след себе си само подобна на рибя опашка следа. Не различих табелата с номера върху задната броня или някаква друга особеност, освен че колата беше тъмна и голяма.

— Защо му е притрябвало на някого да ни следи? — обърнах се аз към Бентън, сякаш той можеше да знае.

— Нямам представа — отвърна Бентън.

— Някой ни следеше. На много късо разстояние, заради времето. При тази лоша видимост трябва да се движиш на малка дистанция, иначе, ако обектът изведнъж свърне встрани, ще го изгубиш.

— Някакъв кретен — каза Бентън. — В никакъв случай не е опитен шофьор. Освен ако предумишлено е искал да забележим, че е зад нас, или е смятал, че няма да го видим.

— Но как е възможно? Пътуваме насред виелица. Откъде се взе, по дяволите? От нищото?

Бентън посегна към телефона си и въведе някакъв номер.

— Къде си? — попита той. После каза: — Голяма кола с фарове срещу мъгла, ксенонови лампи, без табела отпред. Беше се залепила за нас. Точно така. Направи обратен завой и се отдалечи в противоположна посока. Шосе номер две, да. Нещо подобно да е минавало покрай теб току-що? Много странно. Трябва да е спрял. Да, ако... Да. Благодаря.

Бентън остави телефона на поставката и се обърна към мен.

— Марино е на минути път зад нас, Луси е зад него. Колата е изчезнала. Ако някой има глупостта да ни следи, непременно ще направи нов опит и тогава ще видим. А ако целта му е била да ни изплаши — зле е избрал мишената си.

— Сега ние сме мишена.

— Човек, който ни познава, не би направил подобен опит.

— Заради теб, да.

Бентън не отговори. Но бях убедена във верността на думите си. Всеки, който поне малко го познаваше, би осъзнал безразсъдността на подобна мисъл. Чувствах вътрешната му твърдост, усещането за непреклонност, което излъчваше. Знаех на какво е способен, ако бъде заплашен. Когато ги предизвикат, двамата с Луси реагираха твърде сходно. Приемаха провокацията. Само дето Бентън беше далеч по-хладнокръвен, по-пресметлив и сдържан от моята племенница.

— Ерика Донахю. — Първото име, което ми дойде наум. — Тя изпрати човек да ни посрещне, а се съмнявам, че осъзнава колко е опасен харвардският психолог на нейния прекрасен син.

— Няма много логика в това. — Бентън не се усмихна.

— Колко човека знаят местопребиваването ни? — Безсмислено беше да се опитвам да разведрия атмосферата. Напрежението и без това беше неумолимо. Бентън си имаше своите критерии за бдителност. Бяха различни от тези на Луси, а и той беше много по-добър в прикриването им. — Или моето местонахождение. Колко души знаят? — продължих аз. — Майката и шофьорът не са единствените. А Джак?

Бентън отново натисна педала, без да отвърне.

— Не смяташ, че Джак има причина да ни сплашва, нали? Или поне да се опитва — казах аз.

Бентън не отговори. Пътувахме мълчаливо, а около нас нямаше и следа от колата с фарове срещу мъгла и ксенонови лампи.

— Луси подозира, че пие много — най-последно проговори Бентън. — Но сама можеш да разбереш това от нея. И от Марино.

Тонът му беше равен и долових в думите му известна доза строгост. Той изпитваше към Филдинг единствено пренебрежение, макар че през повечето време предпочиташе да мълчи.

— Защо му е на Джак да лъже? Защо му е да се опитва да повлияе на когото и да е? — върнах се на темата аз.

— Очевидно идва късно и бърза да изчезне, а и кожните му проблеми отново са се изострили. — Бентън се изплъзна от въпроса ми. — Надявам се, че на всичко отгоре не взема и стероиди, особено на неговата възраст.

Преглътнах обичайния в подобни случаи рефлекс да защита Филдинг, понеже при силен стрес екземата и алопецията му се влошаваха, а той беше напълно безпомощен да направи каквото и да е. Винаги е бил обсебен от тялото си — класически случай на маниакална отдаденост на трупането на мускули, която в неговия случай се беше превърнала в мускулна дисморфия и най-вероятно можеше да се припише на сексуалното насилие, преживяно от него в детството му. Би прозвучало абсурдно да се поддам на рутината, но този път нямаше да го направя. Сега щях да премълча. Продължавах да хвърлям погледи в страничното огледало. От ксеноновите лампи и фаровете срещу мъгла нямаше следа.

— Защо му е да лъже във връзка с този случай? — попитах отново. — Защо му е да се опитва да повлияе на когото и да е?

— Не мога да проумея как ще накараш едно дете да остане неподвижно в подобна ситуация — каза Бентън. Имаше предвид смъртта на Марк Бишъп. — Семейството е било в къщата и всички твърдят, че не са чули писъци; не са чули нищо. Твърдят, че в един момент Марк си е играел, а в следващия момент го видели паднал по лице в градината. Опитвам се да си представя какво се е случило, а не мога.

— Добре, сменяме темата. Явно няма да отговориш на въпроса ми.

— Искам да го конкретизирам, да го реконструирам, но удрям на камък. Семейството е било в къщата. Градината не е голяма. Как е възможно никой да не види и да не чуе нищо?

Той се намръщи. Минахме покрай големия комплекс по боулинг, където се подвизаваше лигата на Марино. Как се казваше отборът му? „Безпощадните“. Новите му приятелчета — адвокати и военни.

— Мислех, че съм видял всичко, но просто недоумявам какво се е случило — пак повтори Бентън, защото не можеше или не искаше да ми каже какво се въртеше в главата му по адрес на Филдинг.

— Извършил го е човек, който е осъзнавал идеално какво прави — споделих подозренията си. Представях си с болезнена отчетливост

детайлите на стореното от убиеца. — Човек, съумял да предразположи момчето, да го примаме да направи каквото му казват. Може Марк да е мислил, че това е част от някаква игра, някаква измислица.

— Непознатият се е появил в двора му и го е увлякъл в игра, която е предполагала да си забиват гвоздеи в главата — или по-скоро да се преструват, че го правят — размишляваше Бентън. — Може би. Но непознат? Не зная. Разговорите с теб ми липсваха.

— Не е бил непознат, или поне не е изглеждал такъв в очите на Марк. Подозирам, че е бил някой, на когото той не е имал повод да не се довери — независимо какво са го помолили да направи. — Градях предположенията си на онова, което знаех за травмите му или за липсата на такива. — По тялото няма следи, че е бил ужасен или в паника, че се е опитвал да се съпротивлява или да избяга. Мисля, че по-скоро е познавал убиеца или по някаква причина е бил склонен да му сътрудничи. И на мен ми липсваха разговорите с теб, но ето — сега съм тук, а ти не говориш с мен.

— Говоря с теб.

— Тия дни ще сипя в питието ти натриев пентотал. И ще разбере всичко, което някога си крил от мен.

— Ако помагаше, бих отвърнал със същото. Тогава обаче и двамата много ще загазим. Не искам да зная всичко. И на теб не ти трябва. Най-вероятно на мен също не ми трябва.

— Четири следобед, трийсети януари. — Питам се дали е било тъмно, когато Марк е бил убит. — В колко часа е залязло слънцето онзи ден? Какво е било времето?

— В четири и трийсет е било съвсем тъмно, студено и облачно — каза Бентън, сякаш той разследваше случая и това беше първото, което е установил.

— Опитвам се да си припомня валя ли сняг.

— Не и в Салем. Изсипал се много дъжд заради близостта до океана. Водата затопля въздуха.

— Значи в двора на семейство Бишъп не са открити следи от стъпки.

— Не. В четири вече е паднал здрач и задният двор е бил тъмен заради храстите и дърветата — каза Бентън, сякаш случаят наистина беше негов. — По думите на семейството мисис Бишъп, майката,

излязла в четири и двайсет, за да извика Марк в къщата, но го намерила паднал с лице в листата.

— Защо приемаме, че е бил току-що убит, когато го е намерила? Очевидно резултатите от огледа на трупа няма да ни позволят да фиксираме четири часа като час на смъртта.

— Родителите си спомнят, че погледнали през прозореца приблизително към четири без петнайсет и видели Марк да си играе — казва Бентън.

— Да си играе? Какво точно означава това? На какво си е играел?

— Не зная. — Отново старият Бентън и присъщата му уклончивост. — Бих искал да говоря със семейството. — А аз подозирах, че вече го е направил. — Много детайли липсват. Играел си сам в градината, но когато майка му погледнала през прозореца в четири и петнайсет, не го видяла. Излязла, за да го прибере въщи, и го намерила, опитала се да го вдигне и да го накара да влезе у дома. Обадила се на 911 точно в четири и двайсет и три, била в истерия, казала, че синът ѝ не се движи и не диша, че се притеснява да не се е задавил с нещо.

— Защо е помислила, че синът ѝ може да се е задавил?

— Очевидно, преди да излезе да играе, сложил в джоба си някакви останали от Коледа бонбони. Фруктови. Последното, което му казала на вратата, било да не смуче бонбони, докато тича или скача.

Казах си, че точно такива детайли Бентън би научил от семейство Бишъп в личен разговор. Наистина имах чувството, че се е срещал с тях.

— И не знаем на какво си е играел? Бил е сам, бягал е и е скачал? — попитах аз.

— Запознах се със случая наскоро, след самопризнанието на Джони. — Бентън отново се опитваше да се изплъзне. По някаква причина не искаше да говори за това какво е правел Марк в задния двор. — По-късно мисис Бишъп казала на полицията, че не видяла никого наоколо, нищо не подсказвало нечие присъствие в имота им и че преди да откарат Марк в спешното, нямала представа, че е убит. Гвоздеите били забити докрай, косата ги скривала, нямало кръв. И обувките му липсвали. Носел маратонки „Адидас“, когато излязъл да играе. Те изчезнали и така и не се намерили.

— Дете играе на двора, вече е почти тъмно. Не мога да си представя, че ще се съгласи да общува с непознат. Освен ако не е бил човек, на което то инстинктивно се е доверило — продължавах да мисля аз на глас.

— Пожарникар, полицай. Момчето от камиона със сладолед. Нещо такова — изброи Бентън с лекота, сякаш сега беше в безопасна територия. — Или по-лошо — някой от собственото му семейство.

— Член на неговото семейство ще го убие по този садистичен, чудовищен начин и ще вземе обувките му? Това с обувките звучи, като че ли са сувенир.

— Или е замислено да изглежда по този начин.

— Не съм криминален психолог — казах аз. — Опитвам се да вляза в ролята ти, а не бива. Бих искала да видя къде се е случило. Джак никога няма да отиде до местопрестъплението, а би следвало да го направи, макар и със задна дата. — Казах го и се почувствах още потисната. Не е отишъл до мястото на смъртта на Марк Бишъп, не е отишъл и до Нортънс Удс.

— Или друго дете. Играчката е станала плачка — каза Бентън.

— Ако е било друго дете — отвърнах аз, — то трябва да е притежавало забележителни анатомични познания.

Пред очите ми бяха снимките от аутопсията, главата на момчето, скалпът. Пред очите ми бяха и направените с компютърния томограф триизмерни изображения на четирите петсантиметрови пирона, пронизали мозъка му.

— Който и да го е направил, не би могъл да избере посмъртоносни сектори, за да забие пироните — поясних аз. — Трите са проникнали през слепоочната кост над лявото ухо и са пронизали Варолиевия мост. Единият е забит отзад в главата, сочи нагоре и е разрушил цервикално-медуларното съединение или цервикалния гръбначен мозък високо горе.

— Колко бързо би го убило това?

— Почти мигновено. Пиронът отзад в главата може да го убие за минути — колкото издържи, без да диша. Травмите на равнището на цервикалните прешлени 1 и 2 нарушават дишането. Затова ще е трудно да убедиш полицията, прокуратурата, съда и всяко друго лице, че друго дете би причинило подобно нещо. Изглежда целта е била смърт, почти мигновена смърт, и тя е била предварително обмислена, освен ако

чукът и пироните не са били на местопрестъплението, в двора или в къщата, а ако съдя по описанието — подобни данни липсват. Права ли съм?

— Чук е намерен. Но в коя къща няма чук? Белезите обаче не съвпадат. Всъщност, знаеш това от лабораторните доклади. Липсват пирони като тези, които са причинили смъртта. В дома на семейството не са намерени, няма и пневматичен пистолет — каза Бентън.

— Пироните са Г-образни; обикновено се използват при поставянето на дюшеме.

— Според полицейските доклади в къщата не са намерени пирони — повтори той.

— Железни, не от неръждаема стомана — изброявах подробности от фотографиите, от лабораторните доклади, вслушвах се в гласа си и осъзнавах, че разглеждам случая на Бентън, все едно беше мой. Все едно беше негов. Все едно работехме както на времето, в първите ни дни заедно. — Със следи от ръжда, въпреки защитното покритие от цинк, което подсказва, че не са просто закупени — продължих аз. — Може би са били оставени някъде на влага, а навярно и под въздействието на солена вода.

— Нищо подобно на местопрестъплението. Никакви Г-образни пирони, изобщо никакви пирони — каза Бентън. — Бащата разпространява версията за пневматичния пистолет; поне публично.

— Публично? Искаш да кажеш, че е уведомил медиите?

— Да.

— Но кога? Кога е изнесъл това пред медиите? Важно е. Откъде са тръгнали слуховете и кога? Знаем ли със сигурност, че всичко идва от бащата? Има значение. Би могло да означава, че той се опитва да създаде алиби за някого, да внуши наличие на оръжие, каквото сам не притежава и да подведе полицията в погрешна посока.

— Мислим еднакво — каза Бентън. — Мистър Бишъп може да го е подсказал на медиите, но остава въпросът дали преди това някой друг не го е подсказал на него?

Долових още недоизказани неща. Хрумна ми, че Бентън знае откъде тръгват слуховете за пневматичния пистолет за пирони. Знаеше кой е инициаторът и не беше трудно да предположа какво има предвид. Джак Филдинг се е опитал да повлияе на мнението на хората за този

случай. Може би Филдинг стоеше зад слуховете, които сега медиите тиражираха.

— Трябва да погледнем нещата в ретроспекция. Опитвам се да си спомня името на детектива от Салем. — Толкова неща трябваше да свърша, толкова много бях пропуснала. Почти не знаех откъде да започна.

— Сейнт Хилеър. Собствено име Джеймс.

— Не го познавам. — Бях чужденец в собствения си живот.

— Убеден е във вината на Джони Донахю и се опасявам, че е само въпрос на време да повдигне срещу него обвинение в убийство първа степен. Трябва да действаме бързо. Прочете ли Сейнт Хилеър писмото на мисис Донахю до теб, нещата ще се влошат още повече. То само ще затвърди увереността му. Трябва спешно да направим нещо — каза Бентън. — Не би трябвало изобщо да ми пука, но съм загрижен, понеже Джони не е виновен, а никой съдебен състав няма да го хареса. Неадекватен е. Тълкува погрешно хората, те тълкуват погрешно него. Смятат го за коравосърдечен и арогантен. Смее се и се киска, когато няма нищо смешно. Груб е, безцеремонен е, а не го осъзнава. Цялата история е абсурдна. Гротескна. Навярно един от най-класическите примери за неверни признания, на които съм се натъквал.

— Защо тогава още е затворен в „Маклийн“?

— Има нужда от психиатрична помощ, но определено не би следвало да е в отделение с психичноболни. Такова е мнението ми, но никой не ме слуша. Може би ако ти поговориш с Рено и Сейнт Хилеър, поне теб ще послушат. Ще отидем в Салем и заедно с тях ще разследваме случая. И докато сме там — ще огледаме наоколо.

— А кризата на Джони? — попитах. — Ако вярваме на майка му. През първите три години в Харвард е бил добре, а после изведнъж се наложило да бъде хоспитализиран. На колко години е?

— Осемнайсет. Миналата есен се завърнал в Харвард, за да се запише в по-горен курс и бил видимо превъзбуден — каза Бентън. — Агресивен вербално и сексуално, все по-тревожен и параноиден. С разстроено мислене и разстроени възприятия. Симптоми, сходни с шизофрения.

— Наркотици?

— Никакви свидетелства. След самопризнанията му за убийство е подложен на преглед и резултатите са отрицателни; дори в косата му

не са намерени следи от наркотици или алкохол. Приятелката му Дон Кинкейд е в Масачузетския технологичен институт; двамата с Джони работели по съвместен проект. Загрижеността ѝ за него нараснала дотолкова, че накрая се обадила на семейството му. Това се случило през декември. После, преди седмица, Джони бил приет в „Маклийн“ с прободна рана в ръката и казал на психиатъра си, че е убил Марк Бишъп. По собствените му думи взел влака до Салем; носел в раницата си пневматичен пистолет с пирони. Казал, че има нужда от човешко жертвоприношение, което да го избави от злата същност, обсебила живота му.

— Защо пирони, а не друго някакво оръжие?

— Нещо, свързано с магичните сили на желязото. Повечето от тази информация е изнесена в новините.

Припомних си, че бях видяла в интернет нещо по повод дяволската кост, и го споменах.

— Именно. Така наричали желязото в Древен Египет — отвърна Бентън. — В някои магазини в Салем продават дяволски кости.

— Завързани заедно под формата на „Х“ и сложени в червени сатенени торбички. Виждала съм техни описания във връзка с някои вещерски практики. Не са същите пирони, обаче. Тези във вещерските магазини приличат повече на острие и са състарени. Съмнявам се, че са третираны с цинк или галванизирани.

— Смята се, че желязото предпазва от злосторни духове; оттук и изборът на железни пирони от Джони. Поне такова обяснение дава той. Всъщност казаното от него е свършено банално; сама си се убедила, че това беше една от теориите в новините, в дните непосредствено преди самопризнанието му. — Бентън замълча, после допълни: — В твоята лаборатория изказаха предположение за черна магия, навярно заради връзката със Салем.

— Не ни е работа да изказваме предположения. Трябва да сме безпристрастни и обективни, затова не знам какво имаш предвид, като допускаш нещо подобно.

— Просто ти казвам какво обсъждахме.

— С кого? — Разбира се, знаех с кого.

— Джак винаги е бил непредсказуем. Сега обаче, изглежда, е изгубил напълно контрол над импулсите си — каза Бентън.

— Установихме, че Джак е проблем, с чието решение не би следвало повече да експериментирам. Какъв е проектът? — Върнах се към споменатото относно приятелката на Джони Донахю от Масачузетския технологичен институт. — И каква е специалността на Джони?

— Програмиране. От началото на миналата пролет се записал в „Отуол Технолъджис“ в Кеймбридж. Както посочва майка му, той е необичайно надарен в някои области...

— С какво се е занимавал? Какво е правил там? — Съзрях бетонната фасада, издигаща се като стената на язовира „Хувър“ недалеч от мястото, където автомобилът с ксенонови лампи ни следеше, преди да изчезне.

— Софтуерно инженерство за автоматични наземни превозни средства и свързаните с тях технологии — обясни разсеяно Бентън, понеже не знаеше ангажираността ми с автоматичните наземни превозни средства.

Неуправлявани от човек наземни превозни средства. Военни роботи от типа на ТООТО в апартамента на мъртвия мъж.

— Какво става тук, Бентън? — Бях потресена. — Какво, за бога, става тук?

7.

Бурята беше стихнала, вятърът духаше далеч по-умерено, беше се натрупал няколко сантиметра сняг. Движението по Мемориал Драйв беше натоварено; свикналите със зимите на Ню Ингленд жители на града не се влияеха особено от времето.

Вляво от пътя се виждаха покривите на Масачузетския технологичен институт и игрищата, покрити с дебел сняг; вдясно снегът се стелеше като дим над алеите за велосипедисти и навеса за лодки и се сливаше с мразовитата хладина на река Чарлз. По на изток, където реката се вливаше в пристанището, млечната нощ над Бостън беше осеяна с призрачни ъгловати силуети и петна светлина. Над Логан не летяха самолети; не се виждаше нито един.

— Трябва да се срещнем с Рено възможно най-скоро. — Бентън смяташе, че прокурорът на Есекс Пол Рено би следвало да е уведомен за вероятността около самопризнанията на Джони Донахю да има още нещо, както и за евентуалната връзка между харвардския абсолвент и мъртвеца в моята хладилна камера. — Дали обаче това не предполага намесата на Агенцията за авангардни проекти към Министерството на отбраната?

— „Отуол Технолъджис“ са финансирани от Агенцията за авангардни проекти към Министерството на отбраната. Но тук Агенцията за авангардни проекти няма пръст; също и Министерството на отбраната. Това е цивилно, частно производство с международно участие — отвърнах. — И несъмнено е в тясна връзка с правителството посредством значителни субсидии — субсидии от десетки милиони, а навярно и много повече след онова тяхно тромаво изобретение — ТООТО.

— Въпросът е, към какво друго е насочено тяхното внимание във връзка с тази ситуация?

— Нямам представа. Може би един поглед на място ще ни помогне да видим очевидното. — Ако трябваше да се върнем в Ханском, щяхме да минем на около миля от „Отуол Технолъджис“ и

тяхната апаратура за изследвания на суперпроводимостта: внушителен автономен комплекс със собствена частна полиция. — Неутронна физика, най-вероятно, материалознание и неговото технологично приложение.

— Роботика — каза Бентън.

— Роботика, нанотехнологии, софтуерно инженерство, синтетична биология. Луси може да каже повече.

— Най-вероятно, доста повече.

— Със сигурност.

— Вероятно произвеждат някакви хуманоиди, за да не ни свършат никога войниците.

— Като нищо. — Не се шегувах.

— А Бригс определено е информиран относно робота в апартамента на това момче. — Бентън имаше предвид апартамента на мъртвеца. — От видеоклиповете. И какво още? Чудя се дали е подхвърлил нещо на Джак, дали му се е обадил и е дал с въпросите си сигнал за тревога?

Описах ситуацията и обстоятелствата около мъртвеца и записите, открити от Луси — същите онези записи, които Марино неправомерно беше изпратил по електронната поща на Бригс, преди да ги прегледам аз, а когато наистина имах такава възможност, го направих съвсем повърхностно, на път към частния терминал в Доувър. Разказах на Бентън за злополучния шестокрак робот, механизма за оперативно отстраняване на трупни останки, известен като ТООТО, в апартамента близо до вратата и му припомних разногласието, дори конфликта между мен и някои политици, най-вече Бригс, относно приложението на робота при извличането на жертви от сцената на бойните действия или където и да било другаде.

Описвах безсърдечието и ужаса на захранваната с бензин метална конструкция, звука като от електрически трион при всяко заравяне на робота в земята, за да открие ранени или мъртви хора, и ръкохватките, които ги захващаха като челюсти на огромна мравка.

— Представи си посланието, което изпраца подобен робот, ако умираш на бойното поле и другарите ти са изпратили това нещо — казах на Бентън. — Какво послание изпраца то на близките на жертвите, ако го видят в новините?

— Прибягваш към твърде резкия език от времето, когато се яви пред сенатската подкомисия за бюджетно кредитиране на отбраната — заключи Бентън.

— Не си спомням дословно какво съм казала.

— Убеден съм, че не си завързала приятелства в „Отуол“. Навярно си си спечелила врагове, за които дори не подозираш.

— Не ставаше дума за „Отуол“, или пък за друга технологична компания. В „Отуол“ създават единствено автоматични превозни средства. Хората от Пентагона бяха онези, които излязоха с идеята за тяхното тъй наречено утилитарно приложение. Мисля, че първоначално ТООТО е замислен като мултифункционален робот и нищо повече. До тази вечер дори не си спомнях, че въпросната компания беше „Отуол“. Никога не са представлявали особен интерес за мен. Конфликтът ми беше с Пентагона и бях готова да отстоявам позициите си... — „този път“ — едва не се изплъзна от устата ми. Но спрях навреме. Бентън не знаеше за „онзи път“, когато се бях провалила.

— Врагове, които не са забравили. Такива врагове никога не забравят. Съжалявам, че не бях наблизил, когато се случи всичко това — каза Бентън, понеже не беше до мен, докато печелех врагове на Капитолийския хълм. Беше включен в програмата за защита на свидетели, а това не беше точно ситуация, която да му позволи да ме съветва, или дори да ми даде потвърждение, че е жив. — Навярно си запазила някаква документация от онова време; някакви записки.

— Защо?

— Бих искал да хвърля поглед, да се ориентирам по-бързо. Може и да намеря обяснение за някои неща.

— Какви неща?

— Ще ми се да разбера какво се е случило тогава — каза Бентън.

Копия на свидетелските ми показания, видеозаписите, излъчени по Кабелно-сателитната мрежа за обществени дела: пазех всичко в сейфа си в мазето в Кеймбридж — заедно с още няколко неща, които не исках той да види. Голяма сива кутия с джобове за папки и снимки, направени от мен с моя фотоапарат. Зацапани с кръв квадратни листове бял картон, импровизирани преди дните на методите за бърз анализ на ДНК, понеже, ако е изсъхнала на въздух, кръвта може да се запази завинаги, а аз знаех накъде върви технологията. Обикновени бели

пликове с изрезки от нокти, пубисни косми или коса. Тампони с орални, анални или вагинални натривки и пропито с кръв нарязано и разкъсано долно бельо. Празна бутилка от шабли, бирена кутия. Все неща, които тайно изнесох от един черен континент на половин свят разстояние оттук преди повече от две десетилетия; свидетелства, които не би следвало да притежавам; улики, които не би трябвало да изследвам частно, но го направих. Наистина смятах, че ако Бентън знаеше за случаите от Кейптаун, едва ли щеше да изпитва същите чувства към мен.

— Нали си спомняш онази приказка — отмъщението е най-добре да се сервира студено — продължи той. — Ти прецака колосален, мултимилионен проект, съвместна инициатива между Министерството на отбраната и „Отуол Технолъджис“, настъпи мнозина по мазолите, и въпреки че оттогава изминаха няколко години, подозирам, че тук-там има хора, които още не са забравили, за разлика от теб. И ето — сега работиш за Министерството на отбраната в задния двор на „Отуол“. Идеална възможност за отмъщение.

— Отмъщение? Мъртвецът в Нортънс Удс е отмъщение?

— Мисля, че просто трябва да сме наясно с актьорския състав.

После замълчахме, защото бяхме стигнали до моста между Кеймбридж и Бостън, моста при Масачузетс авеню, наричан от местните Харвардския мост или моста на Масачузетския технологичен институт, в зависимост от чувството за принадлежност. Точно пред нас като фар се издигаше моята централа — подобна на силос седеметажна сграда, облицована с титан, подсилена със стомана и увенчана със стъклен купол. Първия път, когато видя Центъра за сертифицирана съдебномедицинска експертиза, Марино реши, че прилича на онези малокалибрени куршуми, които се разширяват при удара и предизвикват сериозни разкъсвания. Предполагам, че в сумрака на снежната нощ наистина беше така.

Свихме по Мемориал Драйв, отдалечихме се от реката и по първата пряка вляво се отправихме към черната ограда с ПВЦ покритие, по която не можеш да се покатериш и която не може да се разреже, и стигнахме до осветения със светодиодни прожектори за охранителни системи паркинг зад нея. Извадих дистанционното от чантата и натиснах бутона, за да отворя високата порта. Минахме върху почти заличени от прясно навалялия сняг следи от гуми. Колите

на Ан и Оли бяха тук, паркирани в близост до закритите фургони и автомобили на Центъра. Един от автомобилите липсваше. Би трябвало да са четири, но единият беше тръгнал нанякъде, навярно преди да започне снеговалежът. Може би беше на дежурния съдебномедицински експерт.

Питах се кой ли е дежурен тази вечер и защо е взел наш автомобил. Оглеждах се, сякаш за пръв път бях тук. От двете страни на оградата се издигаха лабораториите на Масачузетския технологичен институт — постройки от стъкло и тухли, с увенчани с антени и радарни чинии покриви, почти изцяло тъмни, с изключение на няколко слабо осветени прозорци, сякаш от случайно оставена запалена лампа на нечие бюро. Снегът прорязваше нощта и падаше шумно. Бентън се приближи до сградата и спря на определеното за директора място, до това на Филдинг — сега празно и затрупано със сняг.

— Можехме да спрем в закрития гараж. — В гласа на Бентън се промъкна надежда.

— Да не се глезим. И без това друг не може да паркира тук — отвърнах аз. — Забранено е. Единствено коли, минали да ме вземат или да ме оставят, могат да спират тук.

— Доувър явно ти е дошъл в повече. Трябва ли да отдам чест?

— Само у дома.

Слязохме от колата. Снегът стигаше до глезените ми, не лепнеше. Беше прекалено студено. Снежинките бяха дребни, ледени. Въведох кода на клавиатурата до закрития гараж и вратата шумно се прибра, когато Марино и Луси влязоха в паркинга. Закритият гараж приличаше на малък хангар, беше запечатан с бяла епоксидна смола, а на тавана беше монтиран еднорелсов подемен кран — моторизиран механизъм за повдигане на телата, прекалено обемни за ръчна манипулация. Вътрешна рампа водеше към метална врата, а отстрани беше паркиран един от нашите закрити фургони, които в Доувър наричахме „хлебарници“, понеже бяха конструирани да транспортират до шест трупа върху носилки или в ковчези, а при нужда служеха и като лаборатория на местопрестъплението.

Докато чаках Марино и Луси, усещах, че не съм подходящо облечена за Ню Ингленд. Спортното ми яке беше съвсем подходящо за Делауеър, но сега мръзних. Опитвах се да не мисля колко хубаво би било да седна пред огъня с чисто малцово уиски или малко бърбън, да

поговоря с Бентън за нещо друго, различно от трагедии, предателства и паметливи врагове. Да се махна от всички. Да пийна и да си поговоря искрено със съпруга си, да оставя игрите и извъртанятия и да не се чудя какво знае той. Копнеех да прекарам малко нормално време с него, но и двамата не знаехме какво означава това. Дори когато правехме любов, ние пазехме своите тайни и нищо не беше нормално.

— Като оставим имейла от Беззаконника, няма други новини — оповести Марино, без някой да го е питал, докато вратата на закрития гараж шумно се приплъзна зад нас. — Най-после прати по пощата снимки от местопрестъплението. Но не е имал късмет с кучето. Няма обаждания със съобщение за намерена хрътка.

— Каква хрътка? — попита Бентън.

Прекалено бях заета да описвам ТООТО и не споделих много от видяното във видеоклиповете. Чувствах се глупаво.

— Случаят от Нортънс Удс. Черно-бяла хрътка на име Сок, очевидно избягала, докато екипът за бърза медицинска помощ бил прекалено ангажиран с нашия случай.

— Откъде знаеш името му?

Обясних му и задържах пръста си над стъкления сензор на биометричната брава, за да сканира отпечатъка. Отворих вратата към долния етаж на сградата и споменах, че не е изключено кучето да има микрочип, който да предостави полезна информация относно самоличността на неговия собственик. Допълних, че някои спасителни групи като правило поставят микрочип на бивши състезателни хрътки, преди да ги дадат за осиновяване.

— Това е интересно — каза Бентън. — Мисля, че съм ги виждал.

— Видях те да излизаш от алеята със спортната си кола към три и петнайсет вчера следобед — обади се Луси, докато вървахме по коридора: открито пространство с портиер, дигитален ескалатор, а вместо стени — масивни врати от неръждаема стомана към хладилните камери.

— За какво говориш? — обърна се Бентън към племенницата ми.

— Толкова време пътувахте във виелицата, а ти не успя да го уведомиш за ситуацията? — Луси хвърли поглед към мен.

Не беше лесно да се справиш с нея, когато започне да се държи по този начин.

Казах си, че е права, и ме обзе безпокойство. „И тя те познава — мина ми през ум. — Познава те толкова добре, колкото и ти нея.“ Дяволски добре долавяше, ако се безпокоях заради нещо, което упорито държах да запазя за себе си — а откакто напуснах Доувър, непрекъснато се чувствах изпълнена с безпокойство и бях по-неотстъпчива от всякога. Глупаво беше от моя страна да не споделя детайли, с които Бентън би могъл да направи нещо. Не познавах по-прозорлив човек от него, а той би казал много и относно най-нищожната подробност, уловена от камерата, скрита в слушалките на мъртвия.

А вместо това, понеже бях обсебена от мисълта за Бригс, самата аз обсебих Бентън относно Агенцията за авангардни проекти към Министерството на отбраната. Не можех да подмина с лека ръка случилото се по-рано днес, случилото се преди десетилетия, нито пък последиците от него, които, както изглежда, щях да влача докрай. Той знаеше за онова тъмно кътче от миналото ми, до което не допусках никого, а част от мен нямаше да му прости, че навремето го създаде. Идеята да замина за Кейптаун беше негова. Този дяволски добър план беше негов.

— Той мина с хрътката покрай алеята до вас буквално минути преди смъртта си — разказваше Луси на Бентън, все така без да откъсва поглед от мен. — Ако не беше тръгнал, щеше да чуеш сирените. И сигурно щеше да се отправиш натам, за да видиш какво става и да събереш полезна информация за нас.

Гледаше към мен, сякаш не ме виждаше. Невъзможно беше да знае. Не ѝ бях казвала; не бях казвала на Бентън, на Марино, на никого. Като оставим уликите у мен, всички документи бяха унищожени. И Бригс ми обеща същото преди години, когато напуснах поста на съдебен лекар при медицинските служби към Въоръжените сили и се преместих във Вирджиния, но и без неговите уверения вече знаех, че докладите са изчезнали. Луси нямаше комбинацията от сейфа ми, напомних си аз. И Бентън я нямаше. Никой я нямаше.

— Ако минеш през лабораторията ми — каза Луси на Бентън, — ще ти покажа видеоклиповете.

— Не си ги виждал — обърнах се към Бентън, защото не бях сигурна. Държеше се, сякаш не ги е виждал, но не бях сигурна дали и това не беше просто поредната тайна.

— Не съм — отвърна той; изглеждаше искрен. — Но бих искал, и ще го направя.

— Странно е, че те има в тях — обърна се Луси към него. — И къщата ви. Наистина е много странно. Останах шокирана, като я видях.

Човекът от нощната охрана седеше зад стъклена преграда; кимна ни, но не се надигна от бюрото си. Казваше се Рон. Беше огромен, мускулист тъмнокож, с късо подстригана коса и враждебен поглед. Изглежда, се страхуваше от мен, или пък беше твърде скептично настроен и очевидно инструктиран да проявява необщителност, независимо към кого. Можех само да гадая какви истории е дочул. Мисълта за Филдинг отново ме обсеби. Какво се е случило с него? В какво се е забъркал? Какви щяха да са негативите за това място?

Отидох до прозореца на охраната и хвърлих поглед към регистъра. От три часа насам бяха донесени три трупа: произшествие с мотоциклет, самоубийство с огнестрелно оръжие и неидентифицирано задушаване с найлонов плик.

— Тук ли е доктор Филдинг? — попитах Рон.

Пенсиониран военен полицаи от Морската пехота, неизменно спретнат и горд в тъмносинята униформа със знамето на Съединените щати, нашивките на съдебномедицинските служби към Въоръжените сили и месинговата значка на нашия Център за съдебномедицинска експертиза, закачена за ризата му. Лицето му беше бдително и по него не мина и намек за топлота, когато отвърна иззад стъклената преграда, че не е виждал Филдинг. Ан и Оли бяха дошли — уведоми ме Рон, но освен тях нямало никой друг. Дори дежурният инспектор не бил тук. Джанел не била тук, информира ме той с по едно „г’спожо“ на всяка втора дума, сякаш да не ме остави да забравя колко хладно и преценяващо може да звучи „г’спожо, това“ и „г’спожо, онова“ и колко ми беше писнало от него в Доувър. Джанел работела от дома си заради времето, докладва Рон. Очевидно Филдинг ѝ е позволил, макар че не би трябвало. Беше в разрез с установените от мен правила. Дежурните инспектори не работят от къщи.

— Ще бъдем в рентгеновата зала — казах на Рон. — Ако се появи още някой, можеш да ни намериш там. Уведоми ме за всеки друг, с изключение на доктор Филдинг, за да ти дам разрешение.

Всъщност, навярно би трябвало да бъда уведомена и ако доктор Филдинг се появи. Знаеш ли, независимо кой е, уведоми ме.

— Ако доктор Филдинг пристигне, искате да ви се обадя, г'спожо. Да ви предупредя — повтори Рон, сякаш не беше сигурен какво имам предвид, или може би оспорваше думите ми.

— Определено — потвърдих аз. — Никой да не влиза без разрешение. Няма значение дали работи тук. До второ нареждане. Точно сега искам всичко да е наред.

— Ясно, г'спожо.

— Някакви позвънявания от медиите? Някаква следа от тях?

— Неотстъпно следя, г'спожо. — На три от стените бяха окачени монитори с разделени на квадранти екрани, върху които непрестанно се въртяха кадри от охранителните камери, разположени в стратегически точки като закритите гаражи, коридорите, асансьорите, фойето и всички врати към сградата. — Осведомен съм за известната загриженост по повод човека, намерен в парка. — Рон хвърли поглед към Марино, застанал зад мен, сякаш помежду им имаше някаква уговорка.

— Е, знаеш къде да ме намериш засега — отворих аз поредната врата. — Благодаря.

Дълъг бял коридор с под от сиви плочки водеше към поредица зали, подредени според логиката на нашата практика. Първата беше за идентификация. В нея телата се фотографираха, вземаха се пръстови отпечатъци, неиззетите от полицията лични вещи се прибираха в кутии. Следваше просторна рентгенова зала с компютърен томограф; зад нея бяха залата за аутопсии, пералнята и стерилизаторите, преддверието, съблекалните, гардеробните, антропологичната лаборатория, лабораторията за случаи с биологично замърсяване, запазена за прецеденти със съмнение за инфекция или зараза. Коридорът описваше пълен кръг около всички помещения и свършваше там, където започваше — в закрития гараж.

— Какво точно знае охраната за пациента ни от Нортънс Удс? — попитах Марино. — Защо Рон е останал с впечатление за известна загриженост?

— Нищо не съм му казвал.

— Питам какво знае.

— По-рано днес, когато тръгнахме, той не беше на дежурство. Не съм го виждал.

— Чудя се какво ли са му казали — разпитвах търпеливо, понеже не исках да влизат в пререкание с Марино в присъствието на останалите. — Очевидно, ситуацията е крайно деликатна.

— Преди да тръгнем, разпоредих всички да са особено предпазливи относно всяко медийно присъствие — каза Марино и свали коженото си яке, когато стигнахме рентгеновата зала със запалена червена лампа над вратата — знак, че скенерът работи. Ан и Оли не биха започнали без мен, но се стараеха да държат персонала далеч от зони с повишена радиация. — Не беше моя и идеята Джанел или останалите да работят от къщи — додаде Марино.

Не попитах откога нещата стоят така, нито кои са „останалите“. Кой друг работеше от къщи? Това тук беше държавно учреждение, паравоенна институция, а не бюро за надомна работа. Трябваше да си прехапя езика, за да не го изрека.

— Майната му на Филдинг — промърмори Марино. — Всичко прецаква.

Не отвърнах. Сега не беше най-подходящият момент да обсъждаме колко е прецакано всичко.

— Знаеш къде да ме намериш. — Луси отиде до асансьора и натисна с лакът твърде големия бутон за „свободни ръце“. Изчезна зад плъзгащите се врати, а аз прокарах пръст по друг биометричен сензор и отключих бравата.

В контролната стая съдебномедицинският радиолог доктор Оливър Хес се беше настанил зад оловното стъкло пред пулта. Сивата му коса беше разбъркана; изглеждаше сънен, сякаш го бях вдигнала от леглото. През отворената врата видях подобния на бяло яйце „Сименс-Соматом Сенсейшън“ и чух вентилатора на системата за водно охлаждане. Скенерът беше модифицирана версия на онзи, който използвахме в Доувър. Беше снабден с гнездо за главата и обезопасителни ремъци, скрити кабели, херметично затворени детектори; масата беше покрита с тежък винил, който да предпазва струващата милиони долари система от замърсители, например телесни течности. Монтиран под лек ъгъл спрямо вратата, за да се улесни внасянето и изнасянето на телата, скенерът беше в статут на готовност, а технологът Ан Махони поставяше рентгеново-контрастни

ленти — маркери по кожата на мъртвеца от Нортънс Удс. Когато влязох, ме обзе странно чувство. Беше ми познат, а досега бях виждала единствено части от него на записите от айпада.

Различих бледокафявата кожа и ръцете с дълги, леко присвити и вкочанени пръсти, поставени отстрани върху синия чаршаф.

Чух гласа му на видеоклипа, зърнах за миг ръцете, ботушите и дрехите му, но не бях видяла лицето. Не бях сигурна какво точно съм очаквала. Чувствах се леко объркана от деликатните черти, дългата къдрава кестенява коса и гладките, изпъстрени със светли лунички скули. Отметнах чаршафа. Много слаб, с височина около метър и осемдесет и тегло към шейсет килограма, с оскъдно окосмяване. Лесно би могъл да мине за шестнайсетгодишен. Напомни ми за Джони Донахю, който не беше много по-голям. Деца. Дали това не беше общото помежду им? Или всичко опираше до „Отуол Технолъджис“?

— Има ли нещо? — попитах Ан, около трийсетгодишна жена с ненатрапчива външност, разрошена кестенява коса и меки лешникови очи. Навярно беше най-добрата в екипа ми. Беше способна да се справи с всичко, независимо дали става въпрос за радиография, съдействие в моргата или на местопрестъплението. И винаги готова да помогне.

— Да. Забелязах го, когато го съблякох. — Ръцете й в латексови ръкавици обхванаха тялото при кръста и хълбоците и го обърнаха, за да видя малкия дефект отляво на гърба на равнището на бъбреците. — Очевидно е пропуснато на местопрестъплението, защото не е прокървило, или поне не обилно. Знаеш ли за кръвотечението при него? Видях го със собствените си очи, когато се готвех да го сканирам рано тази сутрин. Обилно кървене от носа и устата, след като е бил сложен в чувала и транспортиран.

— Затова съм тук. — Отворих едно чекмедже и извадих лупа; после Бентън се приближи до мен с хирургическа маска, халат и ръкавици. — Има някакво нараняване — обърнах се към него и се приведох над тялото, за да разгледам през увеличителното стъкло раната с размер на илик. — Определено не е вход на куршум. Прободна рана с много тънко острие, от типа на нож за обезкостяване, но с две остриета. Нещо като стилет.

— Стилет в гърба, който го поваля, както си върви? — Очите на Бентън се взряха скептично в мен иззад маската.

— Не. Освен ако не е прободен в основата на черепа и травмата е прекъснала гръбначния стълб. — Сетих се за Марк Бишъп и за пироните, които го бяха убили.

— Както споменах в Доувър, може би му е било инжектирано нещо. — Това бяха думи на Марино, който влезе, покрит от глава до пети с лично предпазно облекло, включително маска за лице и шапка, сякаш се страхуваше от пренасяни по въздуха болестотворни организми или убийствени спори, например антракс. — Някаква анестезия, може би. С други думи, смъртоносна инжекция. Това сто на сто ще те накара да се свлечеш в крачка.

— Първо, анестезия като натриев тиопентал се инжектира венозно. Същото важи и за панкурониум бромид и калиев хлорид. — Сложих чифт плътни гумени ръкавици. — И не се инжектират в гърба. Както и мивакуриевият хлорид, и сукцинилхолинът. Ако искаш бързо да убиеш някого с невромускулен блокер, по-добре да го инжектираш интравенозно.

— Но инжектирани в мускула, пак биха те убили, нали? — Марино отвори един шкаф и извади оттам фотоапарат. После дълго тършува из някакво чекмедже за петнайсетсантиметровата пластмасова линия, която ползвахме като ориентир за размера. — По време на екзекуциите понякога инжекцията пропуска вената и навлиза в мускула, но затворникът все пак умира.

— Бавна и много мъчителна смърт — отбелязах. — А според всички свидетелски показания смъртта на този мъж не е била бавна и раната не е нанесена с игла.

— Не казвам, че затворническият персонал го прави умишлено, но се случват такива неща. Е, може и да е умишлено. Както онези например, които охлаждат коктейла, за да почувства нещастното копеле кога му го слагат. Ледената ръка на смъртта — натърти Марино заради Ан, понеже тя беше заклет противник на смъртното наказание. Неговият начин да флиртува с нея беше да я дразни при всеки удобен случай.

— Отвратително! — възкликна Ан.

— Ей! На тях не им пука за тия, дето пречукват, нали? Пет пари не дават какво изпитват, нали? Каквото повикало, такова се обадило. И кой ската шибания маркер за етикети?

— Аз. Лежа будна нощем и мисля как да ти го върна.

— Така ли? И защо?

— Ами така.

Марино затършува в друго чекмедже и най-после откри маркера за етикети.

— Изглежда дяволски млад; много по-млад, отколкото казаха от спешното. Някой друг, освен мен да го е забелязал? Не смяташ ли, че изглежда по-млад от двайсет години? — обърна се Марино към Ан. — Прилича на хлапак.

— Оскъдно пубисно окосмяване — съгласи се тя. — Но в крайна сметка всички хлапета от коледжките вече изглеждат така. Като бебета.

— Не сме сигурни, че учи в колеж — напомних аз.

Марино отлепи етикета с датата и номера на случая и го лепна върху пластмасовата линия.

— Ще проуча района, да видя дали някой от тузарите от жилищните сгради наоколо няма да го разпознае. И да им затворя устите. Ако живее някъде тук — а като съдя по видеото, изглежда така — някой трябва да си спомни за него и за сивата му хрътка. Сок^[1]. Ама че име за куче!

— Може да не е цялото му име — обади се Ан. — Състезателните кучета обикновено носят много живописни имена, които им дават от кучешките ферми. Като *Разбий ме, чорапче. Кърпено чорапче* или *С чорапи по паркета*.

— Все ѝ разправям, че трябва да се яви в някое телевизионно състезание — каза Марино.

— Не е изключено името му да е вписано в регистрите — предположих. — Нещо с „чорап“. В случай че не извадим късмет с микрочипа.

— А ако намериш скапаното куче?

— Разпространихме ли негови снимки? Имаме и материал за ДНК проби, нали? Още сега. — Бентън се взря настойчиво в трупа, сякаш разговаряше с него.

— Разпечатах снимката му днес сутринта, но засега нищо. Нищо в Интегрираната автоматизирана система за дактилоскопична идентификация. Нищо в Националната база за липсващи и неидентифицирани лица. Утре сутринта ще имаме данните от ДНК анализа и ще го пуснем през Комбинираната система за ДНК индекс. — Едрите ръце на Марино в латексови ръкавици поставиха линията

под брадичката на младежа. — Все пак тази история с кучето е странна. Някой трябва да го е намерил. Мисля, че е добре да изнесем в медиите съобщение за изгубена хрътка. Може да ни се обадят.

— Нищо не бива да излиза от нас — отвърнах аз. — Точно сега стоим настрана от медиите.

— Да, правилно — каза и Бентън. — Не искаме лошите да разберат, че знаем за кучето, още по-малко пък, че го търсим.

— Лошите? — попита Ан.

— Какво друго? — Заобиколих масата и се заех с „голямото разследване“, както го наричаше Луси: внимателния оглед на тялото от глава до пети.

— Преди да го върнем в хладилника днес сутринта — каза Марино, без да спира да прави снимки, — проверих ръцете му за някакви следи; предварително събрах, каквото можах, дори от личните вещи.

— Нищо не ми каза за личните вещи. Само че по всичко изглежда, че не е имал такива — отвърнах аз.

— Пръстен с кръст, стоманен часовник „Касио“. Няколко ключа и ключодържател с верижка. Да видим какво друго. Двайсетдоларова банкнота. Малка табакера — празна, но взех проба за наркотици. Табакерата от видеото. За секунда можеш да я мернеш. Държи я точно след като стига Нортънс Удс.

— Откриха ли я? — попитах аз.

— В джоба му. Поне аз я намерих там.

— Значи я е извадил от джоба си в парка, а после пак я е прибрал преди настъпването на смъртта. — Припомних си видяното на айпада. Малката табакера в ръката в черна ръкавица.

— Бих казал, че трябва да търсим вариант за смъркане или пушене — каза Марино. — Готов съм да се обзаложа, че е марихуана. Не зная дали забеляза — обърна се той към мен, — но в пепелника на бюрото му имаше стъклена лула.

— Ще видим какво ще кажат от токсикохимичната лаборатория — отвърнах аз. — Ще направим тестове за алкохол и наркотици. Много ли трябва да чакаме?

— Ще говоря с Джо да ни изтегли най-отпред. — Ан имаше предвид главния токсиколог, когото доведох със себе си от Ню Йорк; всъщност, когото безсрамно откраднах от лабораториите по

криминалистика на нюйоркската щатска полиция. — Ти си шефът. Трябва само да поискаме. — Тя срещна погледа ми. — Добре дошла у дома.

— Как изглежда кръстът и каква е веригата на ключодържателя? — попита Марино Бентън.

— Герб — разтворена книга с три корони. — Познавам кога Марино е щастлив, че е хванал Бентън неподготвен. Центърът за сертифицирана съдебномедицинска експертиза за него беше като хиподром. — Никакви надписи, никакви фрази на латински, нищо такова. Нямам представа какви са кръстовете на Масачузетския технологичен институт и на Харвард.

— Не са като този, който описа — отвърна Бентън. — Може ли да го използвам? — Той посочи компютъра върху плота.

— Веригата от ключодържателя е от онези със стоманени пръстени, прикачени към облечена с кожа халка, която щракваш около колана си — продължи Марино. — Доколкото знаем, няма портфейл, няма дори мобилен телефон, а това вече ми се струва необичайно. Кой излиза на разходка без мобилен телефон?

— Извел е кучето на разходка, слушал е музика. Може би не е смятал да се бави и не е искал да говори по телефона — каза Бентън, докато пиеше нещо в търсачката.

— Ще ми помогнеш ли? — Обърнах тялото на дясната му страна и хвърлих поглед към Марино.

— Три корони и разтворена книга — промърмори Бентън. — Градски университет. Сан Франциско. — Продължи да пише. — Онлайн университет, специализиран в здравни науки. Възможно ли е онлайн университет да има абсолвентски пръстен?

— В кой шкаф са личните му вещи? — попитах аз Марино.

— В първия. Ключът е в мен — вземи го, ако искаш.

— Да. Има ли нещо, което лаборантите биха поискали да проверят?

— Не виждам причина за това.

— Тогава ще задържим личните му вещи до момента, в който ще трябва да ги изпратим в погребалното бюро или да ги предадем на родителите му. Стига да уточним кой е — отвърнах аз.

— Остава Оксфорд. — Бентън все така търсеше в интернет. — Но ако е носел пръстен на Оксфорд, би трябвало на него да пише

„Оксфордски университет“, а ти твърдиш, че няма никакъв текст.

— Не твърдя — отвърна Марино. — Но изглеждаше така, сякаш е правен по частна поръчка, нали се сещаш — обикновено злато, гравирани кръст, затова ми се стори не толкова официален като онзи, който се поръчва от името на някое учебно заведение и няма текст.

— Сигурно. Трудно ми е да си представя обаче, че пръстенът е бил правен по поръчка за Оксфордския университет. По-скоро си мисля, че ако някой посещава колеж онлайн, би могъл да се сдобие с подобен пръстен, понеже няма как да получи друг. Разбира се, при положение че иска да се представя като абсолвент на онлайн колеж. Това е гербът на Сити Юнивърсити в Сан Франциско. — Бентън се отдръпна, за да може Марино да види на екрана елегантния кръст с мантия в синьо и златно, увенчан със златен бухал и три златни fleur-de-lis^[2] с три златни корони отдолу, а в средата — разтворена книга.

— Може. — Марино държеше тялото на една страна; обърна се към екрана и вдигна рамене. — Ако е гравирани по поръчка, няма да е толкова прецизен. Може би това е причината.

— Ще видя пръстена — обещах, без да прекъсвам огледа на тялото и да водя бележки върху листовите с клипс.

— Нямаме повод да мислим, че се е съпротивлявал, а може и да намерим ДНК на извършителя; да свалим нещо от часовника или отнякъде другаде. Познаваш ме — обобщи Марино онова, което се отнасяше за обработката на личните вещи на мъртвия. — Така или иначе, вземах проби наред. Нищо не ми се стори необичайно, освен че часовникът му беше спрял и беше от онези, самонавиващите се, каквито харесва Луси, с хронограф.

— В колко часа е спрял?

— Записал съм го. Някъде след четири сутринта. Около дванайсет часа след смъртта. Носел деветмилиметров пистолет с единайсет патрона, но нямал телефон — додаде той после. — Поне така предполагам, освен ако го е оставил у дома или някой го е взел. Може да е взел и кучето. Все това се питам.

— Във видеото на работната маса имаше телефон — припомних му. — Включен в зарядното до един от лаптопите. До стъклената лула, спомена я.

— Не видях всичко, което правеше, преди да излезе. Реших, че може да е взел телефона си на път към вратата — предположи Марино.

— Или пък е имал повече от един телефон. Кой знае?

— Ще разберем, когато намерим апартамента му — каза Бентън и разпечата находките си от интернет. — Бих искал да видя снимките от местопрестъплението.

— Искаш да кажеш, когато аз намеря апартамента. — Марино сложи фотоапарата върху шкафа. — Понеже ще ровя наоколо. Ченгетата са по-големи клюкарки и от бабичките. Ще намеря къде живее момчето, а после ще моля за помощ.

[1] Чорап. — Б.пр. ↑

[2] Лилии. — Б.пр. ↑

8.

Отбелязах върху схемата, че в единайсет и петнайсет вечерта мъртвецът е бил напълно вкочанен и охладен след престой в хладилна камера. Следата от тъмночервено обезцветяване и позиционните светли петна върху кожата показваха, че поне дванайсет часа след настъпването на смъртта е бил положен по гръб с изпънати отстрани ръце с обърнати надолу длани, напълно облечен, с часовник на китката и пръстен на малкия пръст на лявата ръка.

Посмъртната хипостаза, позната и като послетрупни петна, или *livor mortis*, макар и нерядко погрешно интерпретирана дори от специалистите, беше сред любимите ми издайници. Би могла да се оприличи на натъртване заради травма, но всъщност е следствие от един банален физиологичен феномен — нециркулираща кръв, оттекла се заради гравитацията в малките кръвоносни съдове. Послетрупните петна са тъмно или моравочервени, с по-светли области на местата, където тялото е почивало върху твърда повърхност; независимо какво ми казваха относно обстоятелствата около смъртта, тялото само по себе си не лъжеше.

— Не се наблюдават вторични послетрупни петна, които да породят съмнение, че тялото е било местено по време на формирането на първичните — констатирах. — Всичко, което виждам, потвърждава факта, че трупът е бил затворен в чувал, поставен на носилка и повече не се е движил. — Прикрепих схемата на тялото към клипборда и отбелязах следите от колана, часовника и пръстена, обувките и чорапите — бледи отпечатъци върху кожата, които загатваха очертанията на ластик, катарама, тъкан или плетиво.

— Както и че не е движил ръцете си и не се е въртял, а това е добре — отбеляза Ан.

— Точно така. Ако беше дошъл в съзнание, би раздвигил поне ръцете си. Наистина е добре — съгласи се Марино и бързо започна да пише по клавиатурата; изображението изпълни екрана на компютъра.

Отбелязах, че мъжът няма пиърсинги и татуировки; беше чист, с ниско подрязани нокти и гладка кожа на човек, който не се занимава с физически труд или физическо натоварване, от което се получават мазоли по ръцете и краката. Опипах главата му; търсех наранявания — счупвания или други травми, но не открих нищо.

— Под въпрос е дали е паднал по лице. — Марино четеше имейла на инспектор Лестър Лоу. — Или на тези снимки е по гръб, понеже от екипа на „Бърза помощ“ са го обърнали?

— За да му окажат бърза помощ, би следвало първо да го обърнат по гръб. — Приближих се и хвърлих поглед към изображенията.

Марино свали няколко снимки — бяха едни и същи, но от различна гледна точка: мъжът по гръб, с разкопчано тъмнозелено яке и риза от деним, главата му е извърната настрани, очите — полузатворени; лицето му в близък план, с полепнала по устните мръсотия — заприлича ми на остатъци от мъртви листа, трева и пясък.

— Увеличи това — казах аз на Марино.

С едно кликване на мишката изображението се уголеми и момчешкото лице изпълни екрана.

Върнах се до тялото и поверих за травми по лицето и главата. Отбелязах охлузването под брадичката. Изтеглих долната устна и видях малко разкъсване, най-вероятно предизвикано от долните зъби, когато е паднал и си е ударил лицето в чакълестата пътека.

— Едва ли ще обясни всичката кръв, която видях — каза Ан.

— Не, не може да я обясни — съгласих се. — Но подсказва, че първо си е ударил лицето в земята, а това означава, че е паднал на земята като покосен; дори не се е спънал, нито пък се е опитал да се извие и да омекоти удара. Къде е чувалът, в който са го положили?

— Разстлах го върху масата в залата за аутопсии, защото си помислих, че сигурно ще искаш да го погледнеш — каза Ан. — А дрехите му съхнат ей там. Съблякох го и оставих всичко в шкафа до работната ти маса. Първа маса.

— Добре. Благодаря.

— Може някой да го е ударил — предположи Марино. — Може да го е ударил по лицето или да го е блъснал с лакът, за да му отвлече вниманието, а после да го е наръгал в гърба. Това обаче щеше да е записано; щеше да го има на видеоклиповете.

— Ако някой го беше ударил по устата, щяхме да открием повече следи от разкъсани рани. Виж мръсотията по лицето му и положението на слушалките. — Върнах се до компютъра и показах изображенията едно по едно в близък план. — Изглежда, е паднал по лице. Слушалките са отхвъркнали надалеч; поне на два метра, както ми се струва, и са под пейката. Това ми подсказва, че е паднал с известна сила, те са излетели на определено разстояние и са се изключили от сателитното радио, за което пък мисля, че е било в джоба му.

— Освен ако някой не е свалил слушалките и не ги е запратил с ритник под пейката — обади се Бентън.

— И това ми мина през ума.

— Имаш предвид от онези, които са се опитвали да му помогнат? — каза Марино. — Наоколо са се насъбрали хора и в крайна сметка слушалките са се оказали под пейката.

— Или някой го е направил умишлено. — Съзрях още нещо.

Прехвърлих изображенията едно по едно и спрях на снимката на лявата му китка. Увеличих тахиметъра и фиксирах кадъра с циферблата от въглеродни влакна. Различих върху скалата пет и седемнайсет следобед — тогава го е взел полицаят — но стрелките показваха десет и четиринайсет: пет часа по-късно.

— Каза, че когато си го свалил днес сутринта, ти се е сторило, че часовникът е спрял — обърнах се към Марино. — Сигурен ли си, че просто не е показвал друго часово време, различно от местното?

— Да, беше спрял. Казах ти, това е един от ония самонавиващи се механизми. Спрял е днес сутринта — към четири, примерно.

— Май не е изключено да е показвал пет часа по-рано, по източно стандартно време — посочих снимката.

— Добре. Тогава сигурно е спрял към единайсет сутринта наше време — каза Марино. — Значи е бил сверен по друго време, а после е спрял.

— Може току-що да е прелетял през океана от друга часова зона — подсказа Бентън.

— Само да приключим тук, и тръгвам да търся апартамента му — обади се Марино.

Проверих стойностите в базата данни за контрол на качеството. Искях да се уверя, че стандартното отклонение е нула и нивото на

шума в системата, или по-скоро неговите колебания, са в границите на нормата.

— Готови ли сме? — попитах останалите.

Нямах търпение да започна сканирането. Искях да видя какво крие този човек.

— Ще изготвим топографията, после ще обобщим данните, преди да преминем към триизмерната реконструкция с поне петдесет процента припокриване — обърнах се към Ан, а тя натисна клавиша, за да приплъзне масата под скенера. — Този път обаче ще променим процедурата и ще започнем от гръдния кош, а не от главата; всъщност, нужна ни е единствено глабелата^[1] за справка.

Предпочитах мястото над носа, между веждите, което обичайно използвахме като пространствен ориентир.

— Напречното сечение на гърдите съответства точно на отбелязаната от теб област. — Хвърлих поглед към точките от списъка, докато вървахме към контролния пулт. — И на местоположението на раната. Ще изолираме зоната и свързаните с нея наранявания; търсим улики в раневия канал.

Седнах между Оли и Ан, а Марино и Бентън придърпаха столовете си зад нас. През стъклото видях босите стъпала на мъжа в отвора на скенера.

— Автоматичен режим на работа, ниво на шума осемнайсет. Сегментна ротация от точка пет, конфигурация на детектора на точка шест-две-пет — разпоредих се. — Тънък разрез с ултрависока резолюция. Колимация десет милиметра.

Чух пулсиращите електронни звуци, когато детекторите започнаха да се въртят в рентгеновата тръба. Първото сканиране продължи шейсет секунди. Наблюдавах го в реално време върху компютърния екран, без да съм сигурна какво точно виждам, но трябваше да е това. Хрумна ми, че скенерът е неизправен или че виждам върху екрана снимка на друг пациент, че съм получила достъп до погрешен файл. Какво гледах?

— Боже! — прошепна Оли и втренчи смръщен поглед в изображенията в растера; странни изображения — сигурно беше грешка.

— Времево-пространствена ориентация, и да трасираме раната отзад напред, от ляво надясно и нагоре — разпоредих се. — Свържи

точките, за да получиш дълбочината на раневия канал — добре, ето. Идентифицирахме раневия канал, а после той изчезна? Не разбирам какво означава това.

— Какво, по дяволите, виждам? — Марино явно беше стъписан.

— Нещо, което не съм срещала досега. Определено не и при прободни рани — отвърнах.

— Заради въздуха — оповести Оли. — Тук има адски много въздух.

— Тъмните зони тук, тук и тук — показах аз на Марино и Бентън. — На компютърния томограф въздухът изглежда тъмен. За разлика от по-светлите бели зони с по-висока плътност. Костите и калцирането са светли. Човек може да придобие достатъчно добра представа за обекта от гъстотата на пикселите.

Пресегнах се за мишката и преместих курсора върху ребрата, за да разберат какво имам предвид.

— Хиляда сто петдесет и едно. А тази не толкова светла зона тук — преместих курсора върху белите дробове — е четирийсет. Това трябва да е кръв. По-замъглените тъмни зони са кръвоизливи.

Сетих се за високоскоростните куршуми, които предизвикват невъобразими счупвания и разкъсвания, подобни на рана от взривна вълна при детонация. Това обаче не беше случай на огнестрелна рана. Това тук не беше взривно устройство. Не разбихах как може двете неща да са съвместими.

— Странна рана, която пресича левия бъбрек, минава нагоре през диафрагмата и прониква в сърцето, и през целия път предизвиква тежки поражения. Всичко това — посочих тъмните зони около вътрешните органи, сега разместени и разкъсани. — И още подкожен въздух. Въздух в параспиналната мускулатура. Въздух в ретроперитонеалното пространство. Как е проникнал всичкият този въздух в него? И тук, и тук. Костни увреждания. Счупени ребра. Счупен трансверзален издатък. Въздух и кръв в плевралното пространство, контузия на белия дроб, кръвоизлив в перикардиалната торбичка. И още въздух. Тук, тук и тук — докосвах аз екрана. — Въздух в околосърдечната област и в сърдечните камери, също и в белодробните артерии и вени.

— Не си ли виждала подобно нещо досега? — попита ме Бентън.

— И да, и не. Подобни травми могат да бъдат предизвикани например от военни пушки, противотанкови оръдия, някои видове полуавтоматично оръжие с висок шок ефект и фрагментиращи високоскоростни мунции. Колкото по-висока е скоростта, толкова повече кинестетична енергия се отделя при удара и толкова по-големи са разрушенията, особено в кухи органи като червата и белите дробове, или в нееластични тъкани, като тези в черния дроб и бъбреците. В такива случаи обаче очакваш да видиш чист ранев канал и направляван снаряд, или фрагменти от такъв. А подобно нещо липсва тук.

— Ами въздухът? — попита Бентън. — Наблюдават ли се въздушни джобове в подобни случаи?

— Не точно — отвърнах. — Ударната вълна може да създаде въздушна емболия, като допусне проникването на въздух през въздушно-кръвната бариера, каквато имаме в белите дробове. С други думи, въздухът стига до места, където не му е мястото, но тук има неимоверно много въздух.

— Дяволски много — съгласи се Оли. — И как така се е получила ударна вълна от прободна рана?

— Направи срез през тези координати — обърнах се към него и посочих зоната, която ни интересуваше и която беше отбелязана с ярко бяло петно — радиоконтрастният маркер непосредствено до раната отляво върху гърба на мъжа. — Започни оттук и се придвижи пет милиметра надолу над и под обозначената от маркерите зона. Този срез. Да, този. И нека преформатираме във виртуален триизмерен обем отвътре навън. Тънки, много тънки срезове, един милиметър и увеличението помежду им. Какво ще кажеш?

— От точка седемдесет и пет до точка пет ще свърши работа.

— Добре, чудесно. Да видим как изглежда раневият канал, ако го проследим виртуално.

Костите сякаш бяха от препарирани и положени пред нас; органите и вътрешните структури се откриха, добре дефинирани в оттенъци на сивото, когато горната част от тялото на мъжа — триизмерното изображение на гръдния му кош — започна бавно да се върти върху видеодисплея. Използвахме модифициран софтуер, първоначално разработен за виртуални колоноскопии, и проникнахме в тялото през малкото отворстие, колкото илик за копче; пътувахме с

виртуалната камера, сякаш бяхме в микроскопичен космически кораб, който бавно се носеше през мътносивите, подобни на облаци тъкани, покрай пръснатия, подобно на астероид, лъв бъбрек.

Пред нас зейна орфана дупка. Преминахме през нея в диафрагмата. Оставихме зад себе си размествания, разкъсвания и контузии. „Какво ти се е случило? Какво е причинило това?“ Нямах представа. Чувствах се безпомощна при вида на травмите, които сякаш отричаха физиката. Следствие без причина. Никакви осколки. Никакви фрагменти, нищо метално. Нищо не виждах. Нямахше изходна рана, единствено входна, отляво на гърба. Мислех на глас, повтарях важните точки, търсех потвърждение, че всички разбират неразбираемото.

— Все забравям, че тук нищо не работи — изкоментира Бентън разсеяно, без да откъсва поглед от айфона си.

— Никакъв изход, нищо не контрастира с висока плътност. — Преценявах следващата ни стъпка. — Няма и следа от метални частици, но трябва да сме сигурни.

— Нямам представа какво може да е причинило всичко това — каза Бентън. Не долових в думите му въпрос; беше по-скоро уточнение. Халатът за еднократна употреба шумолеше, докато го развързваше. — Знаеш старата поговорка: нищо ново под слънцето. Като много стари поговорки, допускам, че и тази не е вярна.

— Това тук е ново. Поне за мен — отвърнах аз.

— Несъмнено, не става дума за самоубийство. — Той се наведе и свали полиетиленовите терлици от обувките си.

— Освен ако не е ял много развалена мексиканска храна — каза Марино.

У мен се прокрадна смътното усещане, че Бентън се държи подозрително.

— Все едно има високоскоростен куршум, но куршум няма, и сякаш е излязъл от тялото, но къде е изходната рана? — Повтарях все едно и също. — Къде, по дяволите, е металът? С какво може да е стреляно? Куршум от лед?

— Видях нещо подобно в „Ловци на митове“. Доказаха, че е невъзможно заради топлината — уточни Марино, сякаш говорех сериозно. — И все пак, не зная. Чудя се какво ще стане, ако заредиш пистолет и го оставиш във фризера до момента, в който решиш да го използваш.

— Ако си снайперист някъде из Антарктика — обади се Оли. — И откъде тази идея? От Дик Трейси^[2]? Питам сериозно.

— Май че беше Джеймс Бонд; забравих кой филм.

— Навярно изходната рана не е видима — каза Ан. — Помниш ли случая с момчето, простреляно в челюстта, при което куршумът беше излязъл през едната ноздра?

— А къде е пътят на куршума? — попитах. — Нужен ми е добър контраст на междутъканните пространства. Искам да съм сто процента сигурна, че не сме пропуснали нищо, преди да го отворим.

— Ако за това ти е нужна помощта ми, мога да се обадя в болницата — предложи Бентън и отвори вратата.

Стори ми се, че бърза, но не знаех защо.

Случаят не беше негов.

— Искам да видя какво е намерила Луси. Ще хвърля поглед на видеоклиповете. Ще проверя и още едно-две неща. Нали мога да използвам телефона горе?

— Ще се обадя — обърна се Ан към мен, когато той тръгна. — Ще го уредя с „Маклийн“ и ще се погрижа за скенера.

На теория беше възможно този ден да настъпи. Затова отдавна вече имахме нужните уговорки със Здравния съвет, с Харвард и с неговия филиал — болница „Маклийн“, където разполагаха с четири магнита между 1,5 и 9 тесла. Преди време се бях погрижила да осигуря документацията за евентуална магнитнорезонансна образна диагностика в лабораторията по невроизобразяване в „Маклийн“, където Ан работи почасово като техник на магнитнорезонансния анализатор за психиатричните изследвания. Така я открих. Бентън я познаваше и ми я препоръча. Умееше да подбира хората, великолепно преценяваше характера. Трябваше да му позволя да състави екипа ми. Чудех се на кого ще се обажда. Не бях сигурна защо изобщо е тук.

— Ако искаш, можем да го направим още сега — каза Ан. — Не би трябвало да е проблем — там в момента едва ли има някой. Просто ще отидем до входа, ще го внесем, а после ще го изнесем.

В този час пациентите на психиатрията в „Маклийн“ не би трябвало да бродят из двора. Нямаше голяма опасност да се натъкнат на мъртвото тяло, докато го внасяха или изнасяха от лабораторията.

— А ако някой го е застрелял с водно оръжие? — Марино стоеше като закован пред торса, който се въртеше на видеоекрана. Извитите

ребра проблясваха в бяло на триизмерното изображение. — Сериозно. Винаги съм чувал, че това е идеалното престъпление. Пълен с вода патрон навлиза в тялото като куршум, но не оставя следа.

— Не съм имала подобен случай — отвърнах аз.

— Но би могъл да възникне — каза Марино.

— Теоретично. А и входното отвърстие няма да е като това тук — отвърнах. — Да тръгваме. Искам да го изнесем, преди останалите да започнат да идват на работа. Почти полунощ е.

Ан кликна върху иконката „Инструменти“, за да снее размерите, и ме информира, че ширината на раневия канал, преди да премине през диафрагмата, е 0,77 на 1,59 милиметра, а дълбочината е 4,2 милиметра.

— Това подсказва... — започнах аз.

— А в инчове? — прекъсна ме Марино.

— Предмет или нож с двойно острие, не по-широк от половин инч — поясних. — След като прониква в тялото приблизително на два инча, се случва нещо друго, което предизвиква дълбоки разкъсвания.

— Чудя се до каква степен отклоненията от нормата, които наблюдаваме, са ятрогенни — обади се Оли. — Дали не са причинени от опитите на парамедиците от спешното да го реанимират в продължение на двацет минути. Навярно това е първият въпрос, който ще ни зададат. Да не пропускаме подобни неща.

— Невъзможно — възразих. — Освен ако Кинг Конг не е свършил работата на парамедиците от спешното. Както изглежда, този човек е бил прободен с нещо, което е оказало огромен натиск върху гръдния кош и е довело до масивна белодробна емболия. Сигурно е изпитал остра болка и след минути вече е бил мъртъв, както потвърждават и показанията на свидетелите — хванал се за гърдите и рухнал.

— Откъде е тогава всичката тази кръв впоследствие? — попита Марино. — Защо не е прокървил на място? Как, по дяволите, е възможно да не започне да кърви до обявяването му за мъртъв и по пътя дотук?

— Не зная отговора, но определено не е умрял в хладилната камера. — Най-после мога да го изрека с увереност. — Бил е мъртъв, преди да го докарат тук; бил е мъртъв още на местопрестъплението.

— Трябва обаче да докажем, че е започнал да кърви след настъпването на смъртта. А мъртъвците не започват да кървят като заклано прасе. Как да докажем, че е бил мъртъв, преди да го донесат тук? — настоя Марино.

— Пред кого трябва да го доказваме? — хвърлих поглед към него аз.

— Нямам представа на кого е казал Филдинг, понеже дори не знаем къде е в момента. Ами ако е казал на някого?

„Точно като теб“ — помислих си, но не казах нищо.

— Затова трябва да внимаваме да не разкриваме отделни детайли, когато не разполагаме с пълна информация. — Думите прозвучаха извънредно рационално.

— Нямаме избор. — Марино никога не се предаваше току-така. — Ще трябва да проучим защо един мъртвец започва да кърви.

— Първо, пълна компютърна томография на главата и торса — казах на Ан и взех якето си. — И пълна магнитнорезонансна графия на тялото; на всеки сантиметър от него. Качи на компютъра, каквото откриеш. Искам да го видя веднага.

— Аз ще шофирам — обърна се тя към Марино.

— Добре — вкарай някой от камионите ни в закрития гараж, да загрее.

— Не искам да загрява. Всъщност, мисля да включа климатика на максимум.

— Тогава може да пътувате заедно. Ще се видим там.

— Сериозно. Ако се затопли, може отново да започне да кърви.

— Твърде често гледаш „На живо в събота вечер“.

— Дан Акройд^[3] в ролята на Джулия Чайлд^[4]? Помниш ли го? „Ще ти трябва нож, много, много остър нож“. И кръвта шурва наоколо.

— Много смешно.

— Старите бяха по-добри.

— Без майтап. С Розана Розана Дана^[5].

— Господи, обожавам я!

— Имам ги всичките на дивиди.

Смехът им ме изпрати, докато излизах.

Доближих палеца си до скенера и влязох в зоната непосредствено след приемната, където извършвахме идентификацията. Бяла стая и шкафове със сиви плотове, която наричахме просто „идентификационна“.

Сивите шкафове за веществени доказателства, всеки със свой номер, бяха вградени в стената. Използвах ключа, който ми даде Марино, за да отворя най-горния вляво, където личните вещи на мъртвия се пазеха, докато ги предадем срещу разписка на някой погребален дом или на семейството, когато най-после узнаехме самоличността му и кой може да предяви претенции към него. Видях вътре пликове с прилежно залепени етикети. Към всеки от тях беше прикрепен попълнен с почерка на Марино формуляр с гаранции за система за проследяване от вземането на уликата до предаването ѝ в съда. Намерих малкия кафяв плик с пръстена печат и отбелязах часа, в който го извадих от шкафа. Въведох същата информация и в компютъра, после се замислих за дрехите на мъртвия.

Трябваше да ги прегледам още докато бях долу, а не да отлагам за след аутопсията, която щеше да продължи с часове. Искях да видя канала, оставен от острието, пронизало гърба на мъжа ниско долу и предизвикало такъв хаос вътре в него. Искях да се уверя до каква степен може да кърви раната, затова излязох от идентификационната и отново се отправих по облицования със сиви плочки коридор. Минах покрай рентгеновата зала и съзрях през отворената ѝ врата Марино, Ан и Оли. Още бяха там, шегуваха се и се смееха, докато подготвяха трупа за транспортиране до „Маклийн“. Отминах бързо, без да им дам възможност да ме забележат, и отворих двойните стоманени врати към залата за аутопсии.

Обширно пространство с бяла епоксидна боя, бели плочки и блестящи стоманени релси с луминесцентни лампи, монтирани хоризонтално по белия таван. Единайсетте стоманени маси бяха подредени до инсталирани в стената стоманени мивки, снабдени с педал за управление на смесителя, спрей маркуч с високо налягане, контейнер за отпадъци, кош за промиване на пробите и контейнер за игли. Работните места, старателно обмислени и избрани от мен, представляваха минимодулни операционни с вентилатори, които се задействаха и сменяха въздуха на всеки пет минути, с компютри, аспиратори, колички с хирургически инструменти, халогенни крушки

на сгъваеми конзоли, плоскости за дисекция, контейнери за формалин с канелки, тръбни стелажи с пластмасови контейнери за хистологични и токсикологични проби.

Моето работно място — работното място на шефа, беше първото. Изведнъж ми хрумна, че някой го е използвал. После фактът, че ми беше хрумнала подобна мисъл, ме накара да се почувствам странно. Разбира се, че са го използвали, докато съм отсъствала. Разбира се, че е бил Филдинг. Това нямаше значение. Защо му придавах значение? Казах си го, когато забелязах, че хирургическите инструменти върху количката не са прецизно подредени по начина, по който бих ги оставила аз. Бяха нахвърляни върху голямата бяла полиетиленова плоча за дисекции, сякаш някой ги е изплакнал, но без да се старае особено. Грабнах чифт латексови ръкавици от кутията и ги сложих. Не исках да докосвам нищо с голи ръце.

Обичайно не изпитвах подобни страхове, не и в степента, в която би следвало. Бях от старата школа съдебномедицински патолози — белязани от битки стоици, горди, че нищо не може да ги изплаши или отблъсне. Дори ларви, трупна течност или разложена плът — подпухнала, позеленяла и слузеста; нито пък СПИН или тревогите, които споделяхме сега сред фобиите и федералните разпоредби за всяко нещо. Помнех времето, когато обикалях наоколо без защитно облекло, пушех, пиех кафе и докосвах мъртвите пациенти, както би сторил всеки лекар. Голата ми кожа се допираше до тяхната, докато оглеждах някоя рана или контузия и правех измервания. Но никога не съм допускала небрежност по отношение на работното си място или хирургическите инструменти. Никога не съм била немарлива.

Не бих върнала иглата за трепанобиопсия за многократна употреба на хирургичната количка, без преди това да я изплакна с горещ сапунен разтвор. В моргите от моето минало постоянно се чуваше шуртенето на горещата вода в дълбоките метални мивки. Още от времето в Ричмънд, а дори и преди това, когато едва започвах в „Уолтър Рийд“, бях информирана относно ДНК и факта, че скоро тя ще бъде допусната в съда, ще се превърне в златен стандарт в съдебномедицинската практика и всичко, което предприемаме на сцената на местопрестъплението, на масата за аутопсии и в лабораториите, ще бъде поставяно под въпрос на свидетелското място. Замърсяването щеше да се превърне във върховно възмездие, и макар в

съдебномедицинските центрове стерилизацията на хирургичните инструменти в автоклав да не беше рутинна практика, определено не захвърляхме инструментите на непочистени табли, само след повърхностно изплакване под струя течаща вода.

Вдигнах четирийсет и пет сантиметровия нож за дисекции и забелязах следи от засъхнала кръв по релефната дръжка от неръждаема стомана; забелязах и че острието е надраскано, нацърбено и изпъстрено с петна, вместо да е остро като бръснач и блестящо като полирано сребро. Видях кръв и по назъбеното острие на триона за кости; засъхнали петна кръв имаше и по макарата с петфиламентен навосъчен конец, и по една двойно извита ножица за игли. Вдигнах форцепсите, ножиците, разширителя за ребра, едно длето и гъвкава сонда. Бях поразена от лошото състояние на всичко.

Щях да изпратя есемес на Ан да облее с маркуч работното ми място и да измие всички инструменти, преди да проведем аутопсията на мъжа от Нортънс Удс. Цялото помещение за аутопсии трябваше да бъде измито от пода до тавана до края на първата седмица след завръщането ми у дома, реших, докато слагах нов чифт ръкавици и се приближавах до плота и голямото руло бяла хартия — касапската хартия, както я наричахме — прикрепена към стенния автомат. Откъснах дълга ивица и покрих една от масите за аутопсия наред залата, която ми се стори по-чиста от моята.

Сложих халат за еднократна употреба върху униформата си на съдебен медик от Военноморските сили, оставих връзките на гърба свободни и отново се обърнах към замърсеното си работно място. До стената стоеше голямата полипропиленова сушилня с твърди гумени колела и двойни прозрачни акрилови врати. Отключих я с кода, който въведох в дигиталната клавиатура. Вътре висеше тъмнозелено найлоново яке с бяла кожена яка, тъмносиня риза от деним, черни спортни панталони с джобове и чифт боксерки, окачени на закачалки от неръждаема стомана, а отдолу стояха кафяви кожени ботуши и сиви вълнени чорапи. Разпознах някои от дрехите от видеото, което видях; сега, когато ги гледах отново, ме изпълни безпокойство. Центрофужният вентилатор и високоефективните филтри с влакна за микроскопични частици издаваха ниско бръмчене. Вдигнах обувките и чорапите, но не открих нищо особено. Боксерките бяха от бяло

памучно трико, с еластичен колан, но и по тях не забелязах нищо необичайно, никакви петна или дефекти.

Разстлах якето върху покритата с хартия маса и пъхнах ръце в джобовете, за да се уверя, че в тях няма нищо. Свалих фабричните етикети и започнах да си водя бележки. Яката беше от дълговлакнеста синтетична тъкан, покрита с кал, пясък и сухи кафяви листа, полепнали по нея при падането на мъжа на земята. Тежките плетени маншети също бяха мръсни. Тъмнозеленият найлон беше твърд и груб, устойчив и водонепроницаем, с черна влакнеста вата. Никоя от двете тъкани не можеше да бъде разрязана лесно, освен с много остро и здраво острие. Не открих следи от кръв по подплатата, нито около малкия разрез на гърба, за разлика от лицевия плат около раменете, ръкавите и гърба, който беше подгизнал и втвърден от кръвта, изпълнила дъното на трупния чувал, където мъжът е бил затворен и транспортиран до Центъра за съдебномедицинска експертиза.

Нямах представа колко дълго е кървил в торбата, а после в хладилната камера, но кървенето не е било от раната. Когато разстлах ризата от деним с дълги ръкави, малък размер, все още запазила миризмата на лек одеколон или афтършейв, открих само едно петно кръв, засъхнало около оставения от острието прорез. Направените от Марино и Ан заключения изглеждаха точни — мъжът беше кървил от носа и устата, докато е бил напълно облечен в чувала, главата му е била извърната на една страна, навярно същата, от която и аз бях преди малко провела прегледа в рентгеновата зала. Кръвта сигурно беше текла от лицето му, за да изпълни чувала и да протече по пода. Лесно се убедих в това, когато хвърлих поглед към чувала с размери за възрастни — стандартният черен чувал с цип, използван от специалните служби. Отстрани ширитите на ръкохватките бяха прикрепени с нитове и нерядко течовете възникваха именно там, ако термично затворените шевове бяха останали непокътнати. Кръвта протичаше през нитовете, особено ако чувалът е от по-евтините, но този струваше около двацет и пет долара, беше от тежък найлон.

Пред очите ми все още беше видяното на екрана на компютърния томограф. След като вече знаех колко бързо бяха възникнали разкъсванията при наистина мълниеносно нападение, ми изглеждаше съвършено безсмислено да търся причината за кървенето. Струваше ми се още по-безсмислено дори от момента, когато Марино ми каза за

него в Доувър. Големите разкъсвания на вътрешните органи на мъжа навярно бяха предизвикали масиран белодробен кръвоизлив, който пък беше станал причина кръвта да потече от ноздрите и устата. Това обаче би трябвало да се случи почти веднага. Не разбирах защо не е прокървил на местопрестъплението. Когато парамедиците са се опитвали да го реанимират, би трябвало да започне да кърви от лицето и това би било сигурна индикация, че не е паднал покосен от аритмия.

Напуснах залата за аутопсии и се отправих нагоре по стълбите. Пред очите ми отново изплуваха сцените от видеоклипа и си припомних, че се зачудих защо е сложил черните ръкавици в парка. Къде бяха те? Нямаше ги в кутията с уликите, нито в сушилния шкаф; не ги намерих и в джобовете на якето, когато проверих. Въз основа на направения от камерата в слушалките на мъжа запис съдех, че при настъпването на смъртта ръкавиците са били на ръцете му. Отново си припомних видяното на айпада на Луси в закритата кола на път към цивилния терминал. Облечена в черна ръкавица ръка се показва на екрана, сякаш мъжът рязко перна нещо; после, когато ръцете му се вдигнаха към слушалките, се разнесе тъп звук и почти нечленоразделното „Какво, по...? Ей!...“. После голите дървета са втурнаха настреща и се завъртяха, натрошените плочи на земята добиха необичайни размери и се разнесе глух звук от тупване, когато тялото му рухна; след това подгъвът на дълго черно палто изплющя и изчезна. После настъпи тишина; разнесоха се гласовете на хората, които се трупаха около него и изразяваха на висок глас удивлението си, че не диша.

Вратата на рентгеновата зала беше затворена. Надникнах вътре, но всички бяха излезли, приемната беше тиха и празна, компютърният томограф хвърляше бели отблясъци в сумрака иззад оловното стъкло. Спрях и се опитах да набера телефонен номер с надеждата Ан да отговори, макар че тя вече навярно беше в „Маклийн“, в лабораторията за невроизобразяване, където нямаше да ми е възможно да се свържа с нея иззад стените от плътен бетон. Изненадващо обаче, чух гласа ѝ.

— Къде си? — Някъде около нея се носеше музика.

— Спираме вече. — Сигурно беше в закрития камион с Марино и радиото беше пуснато.

Попитах я:

— Когато свали дрехите му, видя ли чифт черни ръкавици? Може би е носил такива.

Настъпи пауза. Дочух, че казва нещо на Марино, после отново се разнесе гласът ѝ, но не разбрах репликите, които размениха помежду си.

— Не. — Пак говореше на мен. — И Марино твърди, че когато внесъл тялото в идентификационната, не е имало ръкавици. Няма спомен за ръкавици.

— Кажете ми какво точно се случи вчера сутринта.

— Спри за малко тук — чух я да казва на Марино. — Не, не още, иначе ще излязат. Момчетата от охраната. Почакай тук. Ами — обърна се тя отново към мен, — вчера, малко след седем сутринта, доктор Филдинг влезе в рентгеновата зала. Както знаеш, двамата с Оли винаги сме рано там, преди седем, и така или иначе той беше загрижен заради кръвта. Беше забелязал капки кръв по пода до хладилното отделение, а също и в него; това говореше, че тялото или кърви, или е кървяло. В чувала имаше много кръв.

— Тялото все още е било напълно облечено.

— Да. Якето беше разкопчано, а ризата — разкъсана; от спешното са го направили, но когато го донесоха, беше облечен. Не предприехме нищо преди идването на доктор Филдинг, който го подготви за нас.

— Какво имаш предвид под „подготви за нас“?

Не бях виждала Филдинг да подготвя тяло за аутопсия — да си направи труда да го изнесе от хладилната камера, да го внесе в рентгеновата зала или в залата за аутопсии. Или поне го бях виждала от времето, когато беше на обучение. Оставяше това банално според него задължение на онези, които все още наричаше *dieners* — простолюдието, които аз наричах аутопсионни лаборанти.

— Зная само, че открил кръвта, а после бързо ни повикал, понеже му се обадили от полицейското управление в Кеймбридж, а както ти е известно, първоначално са смятали, че момчето е починало от естествена смърт — аритмия, мултилобулирана аневризма, или бог знае какво.

— А после?

— Заедно с Оли огледахме тялото и се обадихме на Марино; той дойде, също го видя и решихме да не го сканираме и да не започваме

аутопсията.

— Бил е оставен в хладилната камера?

— Не. Марино искаше първо да мине през идентификационната, да вземем отпечатъци и проби, затова започнахме с Интегрираната автоматизирана система за дактилоскопична идентификация и с ДНК — всичко, което би могло да помогне да разберем кой е. Същественото в случая е, че тогава вече беше без ръкавици, понеже, за да вземе отпечатъци, Марино трябваше да ги свали от тялото.

— А къде са ръкавиците?

— Той не знае, аз — също.

— Дай ми го, моля.

Чух, че му подаде телефона, после Марино каза:

— Да. Аз отворих чувала, но не съм го вадил от него, а там, както знаеш, имаше много кръв.

— Ти какво точно направи?

— Взех отпечатъците, още докато беше в чувала, и ако е имал ръкавици, няма как да не съм ги видял.

— Може би от спешното са свалили ръкавиците на местопрестъплението и са ги сложили в чувала, а ти не си забелязал? А после някак са изпаднали?

— Не. Както ти споменах, огледах за лични вещи. Часовникът, пръстенът, веригата на ключодържателя, табакерата, двайсетдоларовата банкнота. Извадих всичко от джобовете му, а винаги оглеждам чувала именно по причината, която току-що цитира. Да не би екипът от бърза помощ или специалните служби да са пъхнали нещо там — шапка, слънчеви очила, бог знае какво. Слушалките — също. И сателитното радио. Бяха в книжен плик и пристигнаха с тялото.

— А полицейското управление на Кеймбридж? Зная, че онзи инспектор — Беззаконника — е взел глока.

— Към десет часа ни даде разписка от балистичната лаборатория. Само това взе.

— Ан очевидно не е разполагала с ръкавиците, когато е сложила дрехите му в сушилнята, щом казваш, че са липсвали още от самото начало.

Чух, че каза нещо; после в телефона отново се разнесе гласът на Ан:

— Не, не видях ръкавици, когато оставих нещата му в сушилния шкаф. Това беше към девет вечерта, почти преди четири часа. Тогава съблякох тялото и го подготвих за скенера. Почти веднага и ти пристигна в Центъра. Почистих шкафа, за да съм сигурна, че е стерилен, преди да оставя дрехите му там.

— Радвам се, че има нещо стерилно. Трябва да почистим работното ми място.

— Добре, добре — каза тя, но не на мен. — Чакай. Боже, Пийт! Чакай така.

— Имаше други случаи — разнесе се гласът на Марино в ухото ми.

— Моля?

— Вчера сутринта имаме и други случаи. Така че някой може и да е свалил ръкавиците, но нямам никаква представа защо. Освен ако не са ги взели по погрешка.

— Кой обработи случаите?

— Доктор Ламбот, доктор Букър.

— А Джак?

— Още два случая, освен момчето от Нортънс Удс — каза Марино. — Една жена, блъсната от влак, и възрастен мъж, който не е бил под медицинско наблюдение. Джак не си мръдна пръста. Изпари се някъде. Не му пукаше за местопрестъплението, затова взехме тялото, което започна да кърви в хладилната камера, а сега трябва да докажем, че момчето е било мъртво.

[1] Точка в основата на носа, върху черепа — съединението на двете надочни дъги. — Б.пр. ↑

[2] Герой от комиксите на Честър Гулд, находчив детектив с бързи рефлексии. — Б.пр. ↑

[3] Канадски актьор и сценарист, завършил психология, криминалистика и политология, проявява интерес към паранормалното и участва в „Ловци на духове“. — Б.пр. ↑

[4] Американска готвачка, писателка и телевизионна водеща, представила френската кухня пред американската публика. — Б.пр. ↑

[5] Епизодична героиня от първите серии на „На живо в събота вечер“ по Ен Би Си, коментатор по наболели въпроси. — Б.пр. ↑

9.

Управлението на Центъра по сертифицирана съдебномедицинска експертиза в Кеймбридж, или военната морга, както беше официално известно, се помещаваше на най-горния етаж, а аз вече бях установила, че трудно мога да обясня на хората къде да ме намерят в кръглата сграда.

Най-доброто, което постигах в нередките случаи, когато бях там, беше да препоръчам на посетителите да слязат от асансьора на седмия етаж, да тръгнат вляво и да потърсят номер 111. Само една врата по-нататък е от 101, но за да проумееш, че 101 е стаята с най-малкия номер на този етаж, а 111 — с най-големия, се изисква въображение. Следователно, кабинетът ми би бил разположен в ъгъла на дълъг коридор, ако имаше ъгли и дълги коридори, но тук нямаше такива. Горещо имаше само един голям кръг с шест кабинета, голяма конферентна зала, лаборатория за разпознаване на гласа, библиотека, стая за почивка, а в средата беше бункерът без прозорци, където Луси реши да сложи компютъра и лабораторията за оспорвани документи.

Минах покрай офиса на Марино и спрях пред стая 111, обозначена от него като ЦЕНТКОМ — от Централно командване. Убедена бях, че Марино е стигнал до това претенциозно съкращение не защото ме възприема като свой командир, а по-скоро понеже беше започнал да смята, че е постигнал по-висш патриотизъм — почти като религиозно призвание. Преклонението му пред всичко, свързано с военните, беше ново. Само още една от многото му парадоксални реакции, сякаш Питър Роко Марино се нуждаеше от поредния абсурд, за да дефинира своето непоследователно, конфликтно его.

„Трябва да спра да му се ядосвам“ — казах си и отключих тежката врата с покритие от титанов окис. Не беше толкова лош и не беше направил нищо ужасно. Беше предсказуем и не би трябвало да съм ни най-малко изненадана. Кой, в крайна сметка, го разбираше по-добре от мен? Марино не беше Розетският камък на Бейон, Ню Джърси, където израснал като уличен побойник, станал боксьор, а след

това и ченге. Ключът към него не беше дори в безполезния му алкохолизиран баща. Марино можеше да бъде обяснен най-вече чрез майка си и чрез детската си любов Дорис, сега негова бивша съпруга. И двете жени били привидно хрисими и раболепни, но не и безобидни. Ни най-малко.

Натиснах клавишите, за да включа енергоспестяващите лампи, вградени в подпорите на стъкления геодезичен купол, който ми напомняше за Бъкминстър Фулър^[1] всеки път, когато вдигнех поглед нагоре. Ако все още беше между живите, прочутият архитект и изобретател би одобрил моята сграда, а навярно и мен, но не поради слабостта си към нездрав *raison d'être* — житейски смисъл, макар че при сегашното положение на нещата и аз бих могла да споделя с него някои истини. Не бях съгласна например с убеждението му, че технологията ще ни спаси. Очевидно тя не ни правеше цивилизовани; всъщност имах основание да вярвам точно в обратното.

Спрях на металносивия килим до вратата, сякаш очаквах разрешение да вляза, или пък се колебаех, понеже като приемах това място, ставаше възможен животът, който би било по-добре да отложа поне с две години. Ако бях искрена, щях да кажа „да отложа с години“. Помнех първите си дни в „Уолтър Рийд“. Вършех си работата в една претъпкана стая без прозорци в Централата на съдебномедицинските служби към Въоръжените сили, когато Бригс влезе, без да почука, и хвърли на бюрото ми голям сив плик с печат „Секретно“.

Четвърти декември 1987 г. Помнех го така живо, че можех да опиша как бях облечена, какво беше времето навън и какво ядох. Онзи ден пуших много, а привечер си поръчах няколко скоча, защото бях разстроена и ужасена. Казусът на всички казуси, а от Министерството на отбраната искаха мен. Избрали бяха мен, сред толкова други. Или по-точно, Бригс ме беше избрал. До пролетта на следващата година бях освободена от ангажиментите си към Военновъздушните сили, но не заради добро поведение; тръгвах си по-рано по преценка на администрацията на Рейгън при определени условия — позорни условия, които и сега ме караха да се свивам болезнено. А тази кръгова постройка, в която се намирах в момента, сигурно беше кармично предопределение. Нищо не беше приключвало или започвало в живота ми. Далечното беше непосредствено до мен. Някак си всичко оставаше неизменно.

Най-крещящият знак за шестмесечното ми отсъствие от поста, на който пак щях да се върна, беше административният офис на Брайс в съседство — уютно претъпкан, докато моят си оставаше празен и потискащ. При мен цареше усещане за изоставеност и запустиност. Малката конферентна маса от матова стомана беше празна. Върху нея нямаше дори саксия с цвете, а във всяко обитавано от мен място винаги имаше растения. Орхидеи, гардении, сукуленти, интериорни дървета — арека или сагова палма. Обичах живота и уханията. Но от онова, което бях донесла, когато се пренесох тук, не беше останало нищо. Бяха ги удавили с прекомерно поливане или отровили с торове. Дадох подробни инструкции на Брайс и три месеца, за да съсипе всичко. Трябваша му по-малко от два.

На бюрото ми буквално нямаше нищо; едно дъговидно модулно работно място, конструирано от двайсет и две милиметрова черна ламинирана стомана и класьор от същия материал с чекмеджета и открити рафтове между огромния прозорец с изглед към река Чарлз и хоризонта над Бостън. Плотът от черен гранит зад стола „Аерон“ обрамчваше стената и приютяваше моята система за лазерна микродисекция „Лайка“, свързаните с нея видеодисплеи и аксесоари, а до тях — вярната ми резервна „Лайка“ за ежедневна употреба, един по-обикновен микроскоп, който можех да управлявам без нужда от софтуер или семинар. Нямаше кой знае какво друго. Никъде не се виждаха папки с дела, смъртни актове или документи, които да разглеждам или подписвам. Само някои лични вещи. Реших, че не е хубаво кабинетът ми да е толкова свършен и безупречен. По-добре щеше да е, ако имаше малко боклук. Може би не друго, а видът на празното ми работно място ме накара да се почувствам така смазана. Когато поставих писмото на Ерика Донахю в пластмасов джоб, осъзнах защо оценявам света, който бързаше да се избави от хартията. Обичах да виждам врага си, планините, които трябваше да покоря, и намирах утеха в многото приятели.

Заклучих писмото в един шкаф. Изведнъж Луси се появи като призрак с огромен лабораторен халат, който носеше, защото беше топъл, защото можеше да се скрие под него, а и заради големите джобове. С широкия халат изглеждаше измамно безобидна и много помлада — някъде около трийсетте, както се изразяваше тя, но за мен Луси винаги щеше да си остане малко момиченце. Чудех се дали

майките изпитват същото към дъщерите си, дори когато самите те вече бяха майки, или, в случая с Луси — въоръжени и опасни.

Навярно в колана на спортния ѝ панталон беше затъкнат пистолет. Осъзнавах колко себично съм щастлива, че е у дома. Отново беше в живота ми, не във Флорида, не и с хора, които трябваше да полагам усилие да харесвам. Един от тях беше манхатънският прокурор Джейми Бъргър. Гледах Луси, моето сурогатно и единствено дете, което сега влезе в кабинета ми, и не можех да не призная, че няма да ѝ го кажа. Радвах се, че с Джейми обявиха раздялата си. Затова и не попитах нищо.

— Бентън още ли е с теб?

— На телефона е. — Тя затвори вратата след себе си.

— С кого разговаря по това време?

Луси взе един стол, седна с протегнати крака и кръстоса глезени.

— С неговите хора. — Сякаш държеше да подчертае, че той разговаря с колеги от „Маклийн“.

Но имаше и нещо друго. Ан и Марино бяха в болницата и се готвеха да сканират. Защо му беше на Бентън да разговаря с тях, или с някой друг в „Маклийн“?

— Значи тогава тук сме само ние тримата — натъртих. — Като изключим Рон, разбира се. Но ако държиш вратата да е затворена, предполагам, че няма проблеми. — Това беше моят начин да ѝ подсказва, че прекомерната ѝ мнителност не е останала незабелязана и че бих предпочела да ми даде някакви обяснения. Бих искала да ми обясни защо смята за нужно да бъде уклончива, ако не и откровено да ме лъже — мен, нейната леля, почти майка, а сега и неин шеф.

— Зная. — Извади от джоба на халата си малък плик от тези, в които пазим уликите.

— Какво знаеш?

— Че Ан и Марино са в „Маклийн“, понеже искаш магнитен резонанс. Бентън ми каза. Ти защо не си с тях?

— Не им трябва, пък и с нищо няма да им помогна. Магнитният резонанс не е моя специалност. — Във военната морга в Доувър нямаше магнитнорезонансен скенер. Смяташе се, че трупове там са жертви при бойни действия и имат метал в телата си. — Реших, че е по-добре да се погрижа за някои неща тук, а когато вече зная какво търся, ще започна аутопсията.

— Като се замисля, бих казала, че това е малко ограничен поглед към нещата — унесено произнесе Луси, без да откъсва зелените си очи от мен. — Навремето правеше аутопсията и знаеше какво търсиш. Сега търсиш само потвърждение на нещо, което вече знаеш; като средство да събереш улики.

— Не е точно така. И сега се случват изненади. Какво има в тази кутия?

— Като стана дума... — Тя плъзна по гладката повърхност на моето странно чисто бюро малка бяла кутийка. — Можеш да го извадиш и без ръкавици. Но внимавай.

В кутията върху памучна подложка имаше нещо, което приличаше на крило от насекомо, най-вероятно муха.

— Хайде, докосни го — окуражи ме Луси и се наведе напред с грейнало от вълнение лице, сякаш ме гледаше как разопаковам подарък.

Усетих твърдия скелет от жици и тънката прозрачна мембрана от нещо като пластмаса.

— Изкуствено. Любопитно. Какво всъщност е това и откъде го намери?

— Нали си чувала за светия Граал на малките летящи роботи?

— Признавам, че нищо не ми говори това.

— Години наред експерименти. Милиони и милиони долари, похарчени за изграждането на свършения летящ робот.

— Не съм запозната. Всъщност, не разбирам какво имаш предвид.

— Снабдена с микрокамери и трансмитери за тайно наблюдение, всъщност за проследяване на хора. Или за улавяне на химикали, експлозивни или биологично опасни отпадъци. Експериментите са проведени в Харвард, Масачузетския технологичен институт, Бъркли и на още няколко места тук и зад океана — дори преди киборгите, преди насекомите с вградени микроелектромеханични системи, роботите с интерфейс на насекоми. Същите насекоми, които впоследствие започнаха да вредят на други живи организми — костенурки, делфини. Не е от звездните моменти на Агенцията за авангардни проекти към Министерството на отбраната, мен ако питаш.

Оставих крилото върху памучния тампон.

— Откъде имаш това нещо?

— Разтревожена съм.

— И двете сме разтревожени.

— Тази сутрин Марино го отнесе в идентификационната — Луси говореше за мъртвия мъж от Нортънс Удс, — а аз исках да му кажа за записващата система в слушалките, затова слязох по стълбите. Той снимаше отпечатыци от тялото и забелязах нещо, което ми заприлича на крило от муха, закачило се в яката на якето на момчето заедно с други боклуци — кал и мъртви листа, полепнали по него, когато е паднал на земята.

— И което не са разместили от спешна помощ, когато са разкопчали якето му — изкоментирах аз.

— Очевидно не. Беше закачено на кожената яка.

Държах лупа в чекмеджето на бюрото си. Включих настолната лампа; под ярката светлина увеличеното крило вече не изглеждаше естествено. Онова, което на пръв поглед приличаше на основа на крилото — там, където то се прикрепя към тялото, всъщност представляваше извита кукичка, а жилките, които пронизваха ципата, бяха блестящи жици.

— Въглеродна смес, вероятно, а всяко крило е снабдено с петнайсет кукички; наистина удивително — описа Луси това, което и аз виждах в момента. — Само по себе си крилото е активна полимерна рамка. Тя реагира на електрически сигнали и така крилата, които се сгъват като ветрило, пърхат много бързо, като на истинска муха. Исторически погледнато, летящите роботи са се издигали вертикално като хеликоптери и са политали като ангели. Това се превръща в един от основните дефекти в конструкцията им. Както и микромеханиката — нуждата да са автономни, но не и обемни — с други думи, вдъхновени от биологията, така че да имат нужната сила да се носят наоколо свободно, независимо от средата.

— Вдъхновени от биологията, като концептуалните изобретения на Да Винчи. — Чудех се дали си спомня изложбата, на която я бях завела в Лондон, и дали е забелязала плаката във всекидневната на мъртвеца. Разбира се, че го е забелязала. Луси забелязва всичко.

— Плакатът над кушетката — каза тя.

— Да, видях го.

— На един от видеоклиповете, когато слага каишката на кучето. Доколко показателно е това?

— Не съм сигурна защо трябва да е показателно.

— Е, аз имах възможността да изгледам записите по-внимателно от теб. — Типично за Луси. Нюансите, които разпознавах така категорично, както долавях неуловимите изменения в тъканта под микроскопа. — От същата изложба е — ти ме заведе на нея в „Кортуолд“. С дата от същото лято — спокойно каза тя, сякаш имаше нещо предвид. — Може да сме били там с него, ако и той е ходил, разбира се.

Това беше. Това имаше предвид Луси. Някаква връзка между мъртвеца и нас.

— Фактът, че има плаката, не означава, че е бил там — продължи тя. — Осъзнавам го. Във всеки случай, няма да издържи в съда — добави Луси с нотка на ирония, сякаш хвърляше камъни в градината на Джейми Бъргър, прокурорът, с когото все повече подозирах, че вече не поддържа връзка.

— Луси, имаш ли някаква представа кой е мъжът?

— Просто си помислих, че е странно съвпадение, ако е бил в онази галерия заедно с нас. Разбира се, не твърдя подобно нещо. Ни най-малко.

Всъщност не мислеше точно така. Виждах го в погледа ѝ, долавях го в гласа ѝ. Подозираше, че той може да е бил там едновременно с нас. Как беше възможно да стигне до подобно заключение по отношение на мъртвец, чието име не знаехме?

— Нали не разбиваш пак чужди компютърни системи? — Говорех направо, сякаш я питах дали пуши или пие, или може би за някакъв друг вреден за здравето ѝ навик.

На няколко пъти вече ми мина през ум, че Луси би могла да намери начин тайно да проследи записаните видеофайлове до нечий компютър или сървър, независимо от местоположението му. За нея защитната стена, а и каквито и да било други защитни мерки, не бяха нещо повече от знак за ограничение на скоростта.

— Аз не съм хакер — отвърна тя простиичко.

Казах си, че това не е отговор, но предпочетох да премълча.

— Само съвпадението ми се стори необичайно — той да е бил в Кортуолд заедно с нас — продължи Луси. — А си мисля, че най-вероятно има плаката, понеже някак си е свързан с изложбата. Сега

може да се купят. Проверих. Но кой би си взел такъв, ако той или някой негов близък не е ходил?

— По онова време би трябвало да е дете, освен ако не е доста по-възрастен, отколкото изглежда. — Държах да подчертая това. — Беше през лятото на 2001 г.

Спомних си, че стрелките на часовника му бяха пет часа напред и съвпаднаха с времето в тази част на света. Часовникът беше сверен съобразно времевата зона на Великобритания, а изложбата беше в Лондон. Това не доказваше нищо. „Съгласуваност, но не и достатъчна убедителност на уликите“, казах си.

— Изложбата беше точно от онези, които един малък буден изобретател би харесал — продължи Луси.

— Също като теб — отвърнах. — Мисля, че я обиколи четири пъти. Купи и лекциите на компактдиск: беше очарована.

— Ама че идея. Едно малко момче в галерията по времето, когато и ние сме били там.

— Казваш го, сякаш е факт. — Не бях склонна да се откажа от подобна мисъл.

— И почти десетилетие по-късно аз съм тук, ти си тук, а това мъртво тяло също е тук. Говори ми за шестте ръкостискания.

Бях изненадана, че се позовава на нещо, което и на мен ми беше минало през ума. Първо лондонската изложба, а сега и голямата мрежа, която всички ние изграждахме чрез взаимосвързаността на живота си.

— Така и не свикнах — каза Луси. — Да видя някого, а после той да се окаже убит. Не че си го представям като момче в лондонската галерия; не че в спомените ми има лице на някакво дете. Но може да съм стояла до него или дори да съм говорила с него. После винаги е трудно да приемеш, че ако знаеш какво предстои, си могъл да промениш нечия съдба. Или своята собствена.

— Бентън ли ти съобщи, че мъжът от Нортънс Удс е убит, или го разбра от някого другиго?

— Обменихме мнения.

— И ти му каза за летящите роботи, докато обменяхте мнения в лабораторията ти преди малко. — Това не беше въпрос.

Убедена бях, че е казала на Бентън за роботизираното крило от муха и всичко останало, което е намерила; че той трябва да знае. Беше

категорична днес в хеликоптера, че, освен мен, той е единственият, на когото може да се довери сега. Макар че не се чувствах обект на особено доверие от нейна страна. Долових, че пресява информацията и подбира какво да предложи, а аз предпочитам да не премълчава нищо. Предпочитам да не се опитва да се изплъзне или да ме заблуди. Но ако бях научила нещо за Луси, то беше, че пожеланията нямат власт над нея. Бих искала да съм с нея до края на дните си, но това в никакъв случай не би я накарало да промени поведението си. По никакъв начин не би повлияло на поведението и постъпките ѝ.

Угасих лампата и ѝ върнах малката бяла кутийка.

— „Летят като ангели“? Какво имаш предвид?

— Артистичните интерпретации на летящи ангели. Знам, че си виждала такива. — Луси посегна към купчината листчета за бележки и химикалката, спретнато подредени до телефона. — Телата им са вертикални, подобно на вертикалните реактивни раници, и за разлика от насекомите и птиците, чиито тела остават хоризонтални при полет. Миниатюрните роботи летят вертикално като ангели, и това е един от недостатъците им; както и размерите им. Решението е за мен като откриването на Светия Граал. Надхвърли най-добрите и най-смелите ми очаквания.

Тя забързано скицира нещо и ми го показва: детска рисунка, подобие на кръст, понесъл се по въздуха. После продължи:

— Ако ти е нужно насекомо като обикновената домашна муха, което буквално да се залепи като муха на стената, откъдето да извършва скрито наблюдение, то трябва да прилича на муха, а не на миниатюрно тяло с прикачени криле, което стои изправено. В случай че ми предстои среща в Иран с Ахмадинежад и нещо прелети вертикално наоколо, и пак вертикално се приземи на перваза на прозореца като микро Тинкърбел, мисля, че ще го забележа и ще стана леко подозрителна.

— Ако ти предстоеше среща с Ахмадинежад в Иран, бих била леко подозрителна по много причини. Но да забравим мотива, поради който върху якето на мой пациент има крило от едно от тези неща, и да приемем, че крилото е част от такъв механизъм... — започнах аз.

— Не е нужно да е част от механизъм за проследяване. Точно това се опитвам да ти подсказва. Именно то е Светият Граал за мен.

— Добре, както и да е — за какво би могло да е използвано?

— Довери се на въображението си — отвърна тя. — Бих ти съставила дълъг списък, но няма как да зная със сигурност; не и от едно крило, макар от пръв поглед да виждам няколко неща. За съжаление, не можах да открия останалото.

— Върху тялото, искаш да кажеш? Върху якето? Къде не си могла да го откриеш?

— На местопрестъплението.

— Ходила си до Нортънс Удс?

— Разбира се — каза тя. — Веднага щом осъзнах какво представлява крилото. Отидох право там.

— От часове сме заедно. — Напомних й, че би могла да ми каже по-рано. — Бяхме сами в пилотската кабина по целия път от Доувър.

— Интеркомът ми създава особено чувство. Дори когато съм сигурна, че е изключен, пак нямам усещането, че съм в безопасност. Не и ако става дума за нещо, което не мога да позволя друг да чуе. Марино не трябва да знае за това. — Тя посочи малката бяла кутийка с крилото.

— Защо?

— Не би искала да знае нищо за него, повярвай ми. В много отношения то е само частица от нещо далеч по-голямо.

Увери ме, че Марино не знае нищо за посещението й в Нортънс Удс. Че няма и представа за малкото механично крило, нито за причините, които са я мотивирали да го насърчи и подкрепи в решението му да ме доведе по-рано у дома от Доувър, както и да се погрижи за сигурността ми, като ми осигури превоз с хеликоптера. Не била споменала нищо за това досега, продължи Луси, понеже в момента нямала доверие никому. Освен на Бентън. И на мен. И много внимавала къде какво говори. Всички би следвало да сме така внимателни.

— Освен ако мястото не е било прочистено. — Имаше предвид, изметено. Смяташе и кабинета ми за безопасно място. Иначе нямало да водим този разговор тук.

— Проверила си кабинета ми за подслушвателни устройства? — Не бях изненадана. Луси знаеше как да претърси някое място за скрити записващи устройства, понеже знаеше как да шпионира. Ключарят е най-добрият обирджия. — Мислиш, че някой може да се интересува и да шпионира кабинета ми?

— Не съм сигурна кой от какво се интересува и защо.

— Не и Марино — казах аз.

— Е, ако го беше направил той, сигурно щеше да сложи бебефон. Не, разбира се. Не се тревожа, че е направил подобно нещо. Притеснявам се само, че не може да си държи устата затворена — отвърна Луси. — Особено когато става дума за определени хора.

— В хеликоптера разговаряхме за ТООТО, а ти не се притесняваше от интеркома и Марино.

— Не е същото. Ни най-малко. Не е кой знае какво, ако Марино си развърже езика пред определени хора за някакъв робот в апартамента на това момче. Мнозина вече знаят за него, бъди сигурна. Но не мога да оставя Марино да се разприказва за моя малък приятел. — Луси хвърли поглед към бялата кутийка. — Макар че Марино няма да направи нищо от лоши подбуди. Той обаче не може да проумее определени неща за определени хора. Особено за генерал Бригс и капитан Авалон.

— Нямах представа, че знаеш нещо за нея. — Не бях споменавала София Авалон пред Луси.

— Джак я развеждаше наоколо, когато беше тук. Покани я на обяд, изобщо — целуваше униформения ѝ задник. А той обикновено не се отнася така към хората, нито към Пентагона, освен ако в глупостта си не приеме, че някой е един от нас и затова е безопасен.

Изпитах облекчение, че Луси съзнава този факт, но не исках да насърчавам недоверието ѝ към Марино. Ни най-малко. Двамата преживяха много и вече бяха приятели. Сближиха се отново, както навремето, когато тя беше дете и той я учеше да кара товарния му автомобил и да стреля, а тя дяволски му лазеше по нервите; чувствата им бяха взаимни. Беше наследила от мен влечението си към науките, но от него взе слабостта към полицейщината, както сама се изразяваше. По времето, когато беше трудно дете чудо, което знае всичко, той беше големият як детектив, който я заобичаваше и намразваше точно толкова пъти, колкото и тя го беше обичала и мразила. Сега обаче бяха приятели и колеги. Каквото и да им костваше да запазят нещата такива. „Внимавай какво говориш — казах си. — Само мир да има.“

— Значи мога да разчитам, че Бригс не знае за това — посочих малката бяла кутийка върху бюрото си. — Нито капитан Авалон.

— Не виждам как би било възможно.

— Подслушва ли се кабинетът ми сега?

— Разговорът ни е свършено поверителен — отвърна тя, но това не беше отговор.

— А Джак? Може би той знае за крилото? Е, ти, разбира се, не би му казала.

— Няма начин.

— Освен ако не му се е обадил някой, който се е интересувал от допълнителна информация. Или може би това е крилото?

— Искаш да кажеш, че убиецът може да се е обадил тук и да е попитал за липсващото крило? — попита Луси. — Наричам го така по ред причини, макар да не става дума за част от обичайния градински летящ робот. Би било глупаво. Би означавало, че този, който се е обадил, някак е свързан с убийството на мъжа.

— Нищо не можем да изключим. Случва се убийците да са глупави — отвърнах. — Ако са много отчаяни.

[1] Ричард Бъкминстър Фулър (1895–1983) — американски инженер-конструктор, архитект, изобретател, иноватор, поет, лектор и автор на множество публикации. — Б.пр. ↑

10.

Луси стана и тръгна към личната ми баня. Там, на плота, имаше автомат за кафе. Чух я как напълни контейнера с вода. После надникна в малкия хладилник. Беше почти един през нощта, снегът все така се сипеше като плътна завеса, а когато вятърът отвяваше малките снежинки към прозореца, звукът приличаше на почукване по стъклото.

— Пълномаслено мляко или сметана? — провикна се Луси през личния ми гардероб с душ. — Брайс е незаменима домакиня. Заредил е хладилника ти.

— Все така пия кафето чисто. — Започнах да отварям чекмеджетата на бюрото си едно по едно, без да съм съвсем сигурна какво точно търся.

Мислех за занемареното си работно място. За хората, които самоволно си вземат, каквото им хареса, независимо че нямат право на това.

— А защо тогава тук има и мляко, и сметана? — разнесе се отново високият глас на Луси. — „Зелена планина“ или „Черен тигър“? Има и лешник. Откога пиеш лешник? — Въпросите бяха реторични. Знаеше отговора.

— Не пия лешник — промърморих аз и заоглеждах моливите, химикалките, лепящите се листчета, кламерите, пакетчето ментови дъвки в най-горното чекмедже.

Беше наполовина пълно, а аз не дъвча дъвка. Кой харесва ментови дъвки и би имал повод да рови в бюрото ми? Не и Брайс. Беше прекалено суетен, че да дъвче дъвка, а ако го видех да го прави, не бих го подкрепила. Намирах за невъзпитано да се дъвче дъвка в присъствието на други хора. При това Брайс не би тършувал в бюрото ми без разрешение. Не би посмял.

— Джак обича лешник, френска ванилия — такива боклуци, и пие кафето с пълномаслено мляко, освен ако не е на някоя от своите високопротеино-пълномаслени диети — продължи Луси от банята. —

Използва и истинска сметана, като тази. Допускам, че ако е имал гости, би си купил сметана.

— Никакви аромати, и моля те, направи го силно.

— И той като теб пие много кафе — разнесе се отново гласът на Луси. — Върху всяка ключалка тук има негови отпечатъци. А също и твои.

Чух как водата изригва през капсулата и се възползвах от звука, за да сложа край на този разговор. Отказвах да бъда въвлечена в жлъчни предположения относно пребиваването на Джак Филдинг в кабинета ми по време на моето отсъствие, както и за кафето, което е пил, дъвките, които е дъвкал, и бог знае още какви ги е вършил. Огледах се наоколо и ми се стори невъзможно. В кабинета ми нямаше следи от чуждо присъствие. Определено не изглеждаше така, сякаш някой е работил тук. Пък и какво ли би правил?

— Отидох до Нортънс Удс преди полицията на Кеймбридж. Нали знаеш, че Марино ги помоли да се върнат заради изтрития сериен номер на глока. Аз обаче стигнах там първа — говореше все така високо Луси от банята. — Тогава, разбира се, няхах представа къде точно е паднало момчето, къде е било намушкано — неща, които вече знаем. Без снимките от местопрестъплението не е възможно да разбереш точната ситуация. Можеш да се ориентираш само донякъде, затова разгледах тротоара.

Луси излезе от банята с димящо кафе в черни чаши със странния герб на службите за съдебномедицинска експертиза: чифт аса и чифт осмици — ръката на мъртвеца, картите, които държал Дивия Бил Хикок, когато го застреляли.

— Все едно да търсиш игла в купа сено — продължи тя. — Летящият робот навярно е наполовина по-малък от кламер. Колкото... ами, колкото обикновена муха. Без майтап.

— Това, че си намерила едно крило, не означава, че останалото трябва да е някъде там — напомних ѝ, когато сложи кафето пред мен.

— И да е там, вече е счупено. — Луси отново седна. — Под снега, ако трябва да сме по-точни, и с едно отчупено крило. Но е много вероятно още да е живо, особено когато го изложиш на светлина, стига да не е с по-тежки повреди.

— Живо?

— Не буквално. Може би се захранва с микросоларни панели, а не с батерия, която вече би била изтощена. Попадне ли светлина върху него, фокусът става. Оттук тръгва всичко. Нашият малък приятел, какъвто и да е, си е част от бъдещето — шедьовър на микротехнологията.

— Как може да си сигурна, ако не си намерила по-голямата част от него? Само едно крило.

— Не е само крило. Ъгълът и подвижните стави ми подсказват различна летателна формация. Вече не е полет на ангел. А хоризонтален полет, като истинските мухи. Каквото и да е това нещо, каквато и да е функцията му, говорим за свръхавангардна технология, каквато не съм виждала досега. Нищо не е публикувано за него. Следя всички списания за техника онлайн, освен че проведох и няколко безплодни разследвания. Според индикациите, проектът е класифициран. Строго секретен е. Много се надявам останалата част от него да е някъде там, на земята, сигурно прикрита от снега.

— А какво търси в Нортънс Удс? — Пред очите ми изплува облечената в черна ръкавица длан, която се появи в кадър на скритите видеокамери, сякаш мъжът се опитваше да перне нещо.

— Точно така. Дали е било на него, или върху някой друг? — Луси държеше чашата с две ръце и подухваше в нея.

— И дали някой не го търси? Някой, убеден, че е там, или че ние знаем местоположението му — повторих. — Ставало ли е дума, че ръкавиците му липсват? Не забеляза ли нещо, докато беше на долния етаж, докато Марино снемаше отпечатъците? Жертвата, изглежда, е сложила ръкавици, когато е влязла в парка. Видях го във видеоклиповете и ми се стори странно. Предположих, че е умрял с ръкавиците, но къде са те сега?

— Това е интересно — каза Луси.

Не можех да преценя обаче дали вече знае за липсващите ръкавици. Не можех да кажа и какво знае и дали не лъже.

— Не бяха в парка, когато обиколих там вчера сутринта — информира ме тя. — Бих забелязала чифт черни ръкавици, ако от бърза помощ, транспортната служба или полицията случайно са ги забравили. Разбира се, това би могло да се случи и някой, който случайно е бил там, да ги е взел.

— На видеоклиповете човек с дълго черно палто минава наблизко, непосредствено след като мъжът пада на земята. Дали е възможно онзи, който го е убил, да се е промъкнал само за да вземе ръкавиците?

— Искаш да кажеш, че може да са сензорни ръкавици, каквито използват в схватки — с вградени датчици, част от мобилни компютърни системи или роботи — каза Луси, сякаш това беше най-естественото нещо, което можеше да ти мине през ума, когато става дума за чифт липсващи ръкавици.

— Просто се чудя защо тези ръкавици трябва да са толкова важни за някого, че да ги вземе. Ако това се е случило — отвърнах.

— Ако са били с вградени сензори и чрез тях е контролирал летящия робот. При положение че роботът е бил негов, ръкавиците са от изключително значение — каза Луси.

— Не попита ли за ръкавиците, когато беше долу с Марино? Не ти ли хрумна да провериш ръкавиците или облеклото за вградени сензори?

— Ако имах ръкавиците, можех да се надявам на далеч по-големи шансове да намеря летящия робот, когато бях в Нортънс Удс — каза Луси. — Но не разполагам с тях; не зная и къде са, в случай че това ме питаш.

— Питам, понеже уликите биха изглеждали другояче с тях.

— Не зная, честно! Нямам доказателства, че ръкавиците са сензорни — но и да са, като се вземат предвид другите факти, не би било изненадващо. Както и предвид неговата реплика на видеоклипа непосредствено преди смъртта му — замислено допълни тя, или може би вече сама беше стигнала до подобно заключение, но се опитваше да ме убеди, че подобна мисъл ѝ е хрумнала едва сега. — Мъжът непрекъснато повтаря: „Хей, момче“.

— Допуснах, че говори на кучето си.

— Може би. А може би не.

— Казва и други неща, които не разбирам — припомних си аз. — „И на теб“ или „Пращаш ли?“, нещо такова. Възможно ли е летящ робот да разбира гласови команди?

— Напълно възможно. Тази част от записа е неясна. И аз го чух и си помислих, че е странно. Или пък не, ако е контролирал летящия

робот. Ще го превъртя отново и ще видя какво мога да направя с качеството на записа.

— Да направиш?

— Вече внесох някои промени. Нищо не помогна. Би могъл да задава координати на летящия робот, което е съвсем естествено, щом става дума за апарат, който реагира на гласова команда. Би могъл да му казва накъде да лети, например.

— Ако успееш да уловиш координатите на джипиеса, може би ще установиш и местоположението; ще откриеш къде е.

— Много се съмнявам. Ако летящият робот е управляван от ръкавиците, или поне частично от сензорите в тях, то тогава жертвата замахва с ръка в момента, в който е прободена.

— Точно така. И какво следва от това?

— Не зная, но не разполагам с летящия робот, не разполагам и с ръкавиците — каза Луси, без да откъсва поглед от мен. — Не ги открих, а определено ми се иска да бях.

— Спомена ли Марино, че не е изключено някой да ни е следил, след като с Бентън напуснахме Ханском? — попитах.

— Оглеждахме се за голямо превозно средство с ксенонови лампи и фарове срещу мъгла. Не казвам, че това означава нещо, но Джак има тъмносин линкълн „Навигатор“. Втора ръка, купи го миналия октомври. Не беше тук, затова предполагам, че не си го виждала.

— Защо му е на Джак да ни следи? Не знаех, че си е купил „Навигатор“. Мислех, че има джип „Чероки“.

— Заменил го е, предполагам. — Тя отпи от кафето си. — Не съм казала, че би те следил, или че го е направил. Че е бил достатъчно глупав да се залепи за бронята ти. Освен заради бурята и лошата видимост. Опашката може да е съвсем наблизо, ако въпросното лице не знае къде отива мишената. Но не виждам какъв повод би имал Джак за тревоги. Естествено е да предположи, че ще тръгнеш насам.

— А имаш ли представа защо някой би се разтревожил?

— Ако този някой знае, че летящият робот липсва — каза тя, — определено ще го потърси и най-вероятно няма да си спести усилията да го намери, преди да е попаднал в ръцете на погрешните хора. Или на правилните хора. Зависи за какво говорим. Това мога да кажа, ако трябва да съдя по крилото. Ако то е причината да ви следят, не би

трябвало да съм толкова уверена, че убиецът на това момче е намерил летящия робот. С други думи, той би могъл просто да липсва, или да се е изгубил. Навярно е излишно да ти казвам, че собствеността върху подобно свръхсекретно техническо откритие може да струва цяло състояние, особено ако някой съумее да открадне идеята и да се възползва от нея. Ако лицето търси и има основание да се страхува, че ще бъде намерено в тялото, може би ще поиска да види къде отиваш, с какво разполагаш. Може да помисли, че летящият робот е тук, в Центъра за съдебномедицинска експертиза, или пък че го държиш някъде другаде. Включително в дома си.

— Защо ще го държа вкъщи? Не съм била там.

— Когато си под прекален натиск, логиката няма думата — отвърна Луси. — Ако бях на мястото на човека, който търси робота, можеше да реша, че си инструктирала своя съпруг, бившия служител на ФБР, да скрие летящия робот у дома. Можеше да реша много неща. И ако летящият робот все още липсва, ще продължа да го търся.

Помня възклицанието на мъжа; гласът още звучеше в ушите ми. „Какво, по...? Ей!...“ Навярно изумената му реакция не е била провокирана единствено от неочакваната остра болка в кръста и огромното налягане върху гърдния кош. Може нещо да се е ударило в лицето му. Може да е носил сензорни ръкавици и изумената му реакция да е причината роботът да се е счупил. Представих си полета на микроскопичното приспособление, което мъжът перва с облечена с черна ръкавица длан и размазва върху яката на якето си.

— Ако някой носи сензорни ръкавици и търси летящ робот, преди да започне снеговалежът, възможно ли е да не го е намерил? — попитах племенницата си.

— Разбира се. Зависи от много неща. От сериозността на повредата, например. След като мъжът рухва, около него настъпва голяма суматоха. Ако е бил на земята, роботът би могъл да се повреди допълнително и да стане съвършено неуправляем. Или може да е паднал под нещо, да се е закачил на някое дърво, на храст, изобщо — на всичко.

— Допускам, че едно роботизирано насекомо би могло да се използва като оръжие. — Само изказах предположение. И понеже нямах представа каква е причината за вътрешните разкъсвания, бях склонна да приема всяка възможност.

— Именно — потвърди Луси. — В наше време почти всичко, което можеш да си представиш, е възможно.

— Каза ли ти Бентън какво видяхме на компютърната томография?

— Не разбирам как едно микромеханично насекомо може да предизвика подобни разкъсвания — отвърна Луси. — Освен ако жертвата не е била някак инжектирана с микроексплозивно приспособление.

Моята племенница и нейните фобии. Обсебеността ѝ от експлозивите. И болезненото ѝ недоверие към правителството.

— Ще ми се да вярвам, че не става дума за това — каза тя. — Всъщност, ако става дума за летящия робот, говорим за наноексплозиви.

Моята племенница и нейните теории за свръхнапалма. Спомних си коментара на Джейми Бъргър последния път, когато я видях в Деня на благодарността в Ню Йорк, където всички бяхме поканени на обяд в луксозния ѝ мезонет. „Любовта не е всесилна — каза Бъргър. — Не би могла да бъде.“ Беше изпила прекалено много вино и остана твърде дълго в кухнята с Луси, където двете спореха за единайсети септември, за използваните при погрома експлозиви, за нанесените върху инфраструктурите наноматериали, които бяха в състояние да предизвикат чудовищни разрушения, ако влязат в досег с големи, пълни с гориво самолети.

Бях се отказала да споря със своята обсебена от фобии, цинична племенница, която за свой късмет беше прекалено интелигентна и така или иначе нямаше да ме чуе. За нея беше без значение, че просто липсват достатъчно факти в подкрепа на подозренията ѝ. Разполагахме единствено с твърденията за откритите след срутването на двете кули следи от барут в праха. После, седмици по-късно, беше събран още прах със същите следи от железен окис и алуминий — високоенергийна наносмес, използвана при направата на пиротехника и експлозиви. Признавам, бях се натъквала на правдоподобни статии в научни списания, но те не бяха достатъчно и не доказваха, че правителството ни се е възползвало от организацията на 11 септември, за да започне война в Средния Изток.

— Ясно ми е какво мислиш за теориите за конспирация — каза Луси. — Това е голямата разлика между нас с теб. Видях на какво са

способни така наречените „добри момчета“.

Не знаеше за Южна Африка. В противен случай би осъзнала, че помежду ни няма разлика. И аз бях наясно на какво са способни тъй наречените „добри момчета“. Не и 11 септември обаче. Нямах да стигнат чак дотам. Мислех си за Джейми Бъргър и си представях колко е трудно за един влиятелен и утвърден манхатънски прокурор да има партньор като Луси. Любовта не беше всесилна. Вярно. Може би параноята на Луси около 11 септември и държавата, в която живеехме, я бяха подтикнали към личната ѝ изолация, останала за дълго ненакърнена. Наистина вярвах, че Джейми е специална. Че с нея ще продължи повече. Сега вече бях убедена, че не е така. Искаше ми се да кажа на Луси, че съжалявам, че винаги ще съм до нея, че ще говоря за онова, което тя желае, дори то да е в противоречие с възгледите ми. Но сега моментът не беше подходящ.

— Намирам, че не бива да изключваме вероятността да си имаме работа с някой учен отцепник, или може би с повече от един, а от това, разбира се, не следва нищо добро — обади се Луси. — Държа да ти го кажа. И наистина нищо добро, ама съвсем нищо добро не следва от това, лелю Кей.

Посрещнах с облекчение факта, че ме нарече „лелю Кей“. Когато се обръщаше така към мен, чувствах, че всичко помежду ни е наред, а това вече отдавна се случваше рядко. Не си спомнях последния път. Стига да бях нейната леля Кей, можех да пренебрегна това, което представляваше Луси Фаринели — гений и социопат от граничен тип: диагнозата, с която Бентън мило, но безапелационно се шегуваше. Да си социопат от граничен тип е все едно да си гранично бременна или гранично мъртва, казва той. Обичах племенницата си повече от собствения си живот, но се бях примирила, че тя се държи добре единствено когато сама реши така, или просто защото така я устройва. Луси нямаше много общо с добрите обноски. Всичко се свеждаше до целите, които оправдават средствата.

Вгледах се внимателно в нея, макар да не разбирах какво стои зад всичко това. Лицето ѝ никога не издаваше информация, която наистина може да ѝ навреди.

— Ще ми се да не спираме дотук. Искам да те питам нещо.

— Можеш да ме попиташ повече от едно нещо — усмихна се тя.

Изглеждаше съвършено неспособна да нарани когото и да е, ако човек не знае колко силни и бързи са иначе отмерените ѝ длани и изненадващите промени в очите ѝ, когато зад тях като светкавици просветваха различни мисли.

— Ти нямаш връзка с това, каквото и да е то. — Говорех за малката бяла кутийка с крилото от летящ робот. Говорех и за мъртвеца, подложен в момента на радиомагнитен резонанс в „Маклийн“ — човек, с когото пътищата ни може би се бяха пресекли на изложбата на Да Винчи в Лондон месеци преди 11 септември: събитие, инициентирано, както Луси категорично вярваше, от собственото ни правителство.

— Не — отвърна тя, без да мигне и без да изглежда и най-малко притеснена.

— Понеже сега си тук — припомних ѝ аз работата ѝ за Центъра за сертифицирана съдебномедицинска експертиза, т.е. за мен, а това означаваше на отчет пред губернатора на Масачузетс, пред Министерството на отбраната и Белия дом. Отговорна бях пред много хора и се опитвах да ѝ го подсказжа. — Не мога да си позволя...

— Разбира се, че не можеш. Нямам намерение да те забърквам в неприятности.

— Нещата вече не опират до теб...

— Този разговор е излишен — прекъсна ме отново тя и очите ѝ блеснаха. Толкова бяха зелени, че изглеждаха нереални. — Както и да е, той няма термални наранявания, нали? Никакви изгаряния?

— Не и такива, които да забележа. Няма.

— Добре. А ако някой го е пробол с модифициран харпун? Нали знаеш, като онези подводни харпуни с прикрепен към върха пълнител. И минимален, съвсем микроскопичен заряд с наноексплозив.

— Не ми прилича на това, което току-що видях. — Включих лаптопа си. — В този случай би изглеждало като контактна огнестрелна рана, но без абразионния отпечатък от дулото на оръжието. Дори да предположим, че е използван наноексплозив, а не огнестрелна амуниция на върха на копие или на подобен на копие връх, права си — щеше да има термална рана. Щеше да има изгаряния на входа, а и на подлежащите тъкани. Навярно допускаш, че нещо като летящ робот би могло да се използва, за да пренесе наноексплозива. И се опасяваш, че един или повече от онези, както ги нарече, учени — отстъпници, може да го е направил?

— Да достави. Да детонира. Наноексплозив, химичен препарат, отрова. Довери се на въображението си — такова приспособление е в състояние да извърши всичко.

— Трябва да прегледам записите от охранителната камера, на които трупният чувал тече. — Търсех из файловете в компютъра си. — Не е нужно да питам Рон за това, нали?

Луси въведе паролата си на системен администратор, която даваше пълен достъп до моето кралство.

— Няма нищо по-лесно. — Тя натисна един клавиш, за да отвори папката.

— Никой не може да влезе в папките ми без твое знание.

— Не и чрез виртуалното пространство. Не мога да съм сигурна обаче дали някой не е пребивавал във физическото ти пространство, още повече, че не съм тук непрекъснато. Всъщност, дори не съм тук през повечето време, понеже при всяка възможност работя дистанционно — каза тя, но не бях сигурна доколко можех да ѝ вярвам, че не знае.

Всъщност, не ѝ вярвах.

— Няма как някой да проникне в защитените ти с парола файлове — каза тя; в това вече вярвах. Луси не би го допуснала. — Между другото, можеш да контролираш охранителните камери, откъдето пожелаеш. Дори от айфона си. Трябва ти само достъп до интернет. Виж какво намерих. Запазих го във файл. Четири и четирийсет и две следобед. Толкова е било вчера, когато това е било уловено от една скрита камера във фоайето.

Тя пусна записа и увеличи звука. Видях двамата оператори в зимни палта, които бутаха носилка с черен трупен чувал по застлания със сиви плочки коридор на долния етаж.

Колелата прещракаха, когато двамата спряха с носилката пред хладилната камера. После видях Джанел — набита, с къса тъмна коса и неимоверно много, според мен, татуировки, които ѝ придаваха вулгарен вид. Беше намерена и наета от Филдинг.

Джанел отвори вратата от масивна неръждаема стомана и до слуха ми стигна воят на втурналия се в помещението повей.

— Сложи го... — махна с ръка тя.

Забелязах, че е с яке — тъмното униформено яке с големи яркожълти букви „СЪДЕБНА МЕДИЦИНА“ на гърба. Беше в работен

екип. Дори беше с бейзболната шапка на Центъра, сякаш се готвеше да излезе на студа, или току-що беше влязла.

— Тук, на тази маса? — попита я операторът и заедно с помощника вдигна трупния чувал от носилката. Чувалът се огъна, когато го повдигнаха. Тялото в него беше гъвкаво, както приживе. — По дяволите, кърви. По дяволите. Дано да няма СПИН, или нещо такова. Виж ми панталоните, обувките.

— На тази долу — посочи Джанел масата в хладилната камера и отстъпи встрани. Не я интересуваеше, че кръвта капе от трупния чувал и цапа сивия под. Сякаш изобщо не я забелязваше.

— Джанел Великолепната — изкоментира Луси, когато видеозаписът неочаквано прекъсна.

— Имаш ли достъп до регистъра? — Искях да видя по кое време съдебномедицинският инспектор, с други думи — Джанел, беше дошла и си беше тръгнала вчера. — Вечерта, разбира се, е била на повикване?

— В неделя е поела двойно дежурство. Работна пчеличка е тя — каза Луси. — Заместила е Ранди. По разписание той е трябвало да вземе вечерите през уикенда, но се е обадил, че е болен. Което означава, че си е останал у дома, за да гледа мача за Суперкупата.

— Надявам се, че случаят не е такъв.

— А в момента Ранди пак не е тук заради времето. Вероятно е на повикване вкъщи. Сигурно е хубаво така — да има кола, която да те вземе, ако те повикат, а ти да си стоиш вкъщи и да ти плащат — каза Луси и долових негодувание в твърдите нотки на гласа ѝ. Чертите на лицето ѝ бяха изопнати от напрежение. — В такъв случай, предполагам, казваш, че работата ти е като по мярка. Ако допуснем, че престанеш да се извиняваш пред хората.

— Не го правя заради теб.

— Ами, затова и няма подобни извинения.

Погледнах регистъра — таблица върху десктопа ми, само с няколко попълнени графи.

— Не искам да ти натяквам очевидното, но има доста неща, които не знаеш за това какво става тук — каза Луси. — Пък и как би могла? — Луси заобиколи бюрото и взе кафето си, но не седна. — Нямахте те. Май че изобщо не си се задържала тук, откакто отворихме.

— Това ли е? Това ли са всички вписвания в регистъра от вчера?

— Да. Джанел дойде в четири. Ако трябва да вярваме на онова, което е посочила. — Луси отпи от кафето, без да сваля поглед от мен. — Между другото, движи с чудна банда. Приятелчетата ѝ от съдебната медицина. Повечето ченгета, няколко компютърни оператори и чиновници. За кого друго би могла да е герой Джанел? Знаеш ли, че играе в отбора по доджбол? Какви хора играят доджбол? Хора с финес.

— Ако е дошла в четири, защо е с работни дрехи, че и с яке? Сякаш току-що влиза от студа навън.

— Ако трябва да вярваме на посоченото от нея в регистъра, както вече казах.

— А преди това Дейвид е бил дежурен и не е реагирал? — попитах. — Джак би могъл да го изпрати в Нортънс Удс. Дейвид е бил тук. Защо Джак не го е изпратил на местопрестъплението? На петнайсет минути път е.

— И това не знаеш, нали? — Луси отиде в банята и си изми чашата. — Не знаеш дали Дейвид не е седял тук. — Отново влезе и застана до вратата на кабинета ми. — Не искам аз да ти го кажа, но...

— По всичко личи, че ти си единствената, която ще ми го каже. Никой друг нищо не ми казва — отвърнах. — Какво става, по дяволите?

— Много неща. Другите съдебни медици, екипите, влизат напред-назад. Отгоре нещо се разтича.

— Джак нещо се разтича.

— Поне от твоя гледна точка. Остави лабораториите. Не се интересува от тях. Може би, с изключение на лабораторията за огнестрелно оръжие. — Тя се облегна на затворената врата и плъзна ръце в джобовете на халата си.

— Той трябваше да поеме задълженията ми в мое отсъствие. Джак ръководи цялата военна морга заедно с мен. — Не съумях да потисна негодуванието в гласа си. Едва се въздържах да не избухна.

— Лабораториите не го интересуват, а и експертите така или иначе не му обръщат внимание. С изключение на огнестрелното оръжие. Познаваш Филдинг с неговите пистолети, ножове, арбалети и ловни лъкове. Не съм чувала за оръжие, което да не обича. Бърка се в анализите на огнестрелното оръжие и в работата на балистичните лаборатории; и там успя да оплете конците. Дотолкова вбеси Мороу, че той беше готов да си подаде оставката. Зная, че активно си търси друга

работа, и нищо чудно, че лабораторията му още не е готова с експертизата на глока на мъртвото момче. Със заличения сериен номер. Изхвърча оттук тази сутрин, без дори да се замисли.

— Откъде изхвърча?

— Беше се запътил нанякъде с колата, когато се връщах от Нортънс Удс. Към десет и трийсет.

— Разговаря ли с него?

— Не. Може и да не се е чувствал добре. Не зная, но и не разбирам защо не взе мерки някой да се погрижи за глока. Да сложи киселина върху заличения сериен номер. Колко време е нужно поне да се опита? Сигурно е знаел, че е важно.

— Може и да не е знаел — отвърнах. — Ако детективът от Кеймбридж е единственият, с когото е разговарял, защо да мисли, че глокът е от някакво значение? В онзи момент на никого и през ум не му е минавало, че случаят с мъжа от Нортънс Удс е убийство.

— Уместна забележка. Мороу навярно не знае, че отидохме да те доведем и че си се прибрала от Доувър. И Филдинг изчезна, макар да беше наясно, че има сериозен проблем, за който повечето хора с мозък в главата ще решат, че вината е негова. Именно той прие обаждането за момчето от Нортънс Удс. И все пак не отиде на местопрестъплението, не се погрижи и някой друг да го направи. Интересува ли те мнението ми за това, защо Джанел е била облечена като за пътешествие? Не се е прибрала тук в четири, както е посочила в регистъра. Пристигнала е в последния момент, колкото да пусне момчетата от транспортната служба и да приеме тялото, а после просто се е обърнала и си е тръгнала. Мога да го проверя. Часът, в който е изключила алармената система, за да влезе в сградата, трябва да е регистриран. Зависи дали искаш да стигнеш до Федералния съд.

— Изненадана съм, че Марино не се е погрижил да бъде уведомена за тежестта на проблемите. — Това беше единственото, което съумях да изрека. Пред очите ми сякаш се спусна черна завеса.

— Като лъжливото овчарче е — каза Луси.

Беше права.

Марино непрекъснато се оплакваше от толкова много хора, че почти не му обръщах внимание. А ето ни сега, отново с моите провали. Не съм обърнала внимание. Не съм чула. А може би не биваше да слушам, независимо кой какво ми говори.

— Трябва да се погрижа за някои неща. Знаеш къде да ме намериш — каза Луси, излезе и остави вратата отворена.

Вдигнах телефона и отново се опитах да набера номера на Филдинг. Този път не оставих съобщение. Мина ми през ума, че съпругата му не отговаря на домашния им телефон, а би трябвало да вижда името ми и номера на кабинета върху дисплея. Може би пък точно затова не вдигаше. Ясно беше, че съм аз. Или пък семейството е заминало. Извън града. В понеделник през нощта, наскоро снежната виелица, когато дяволски добре знаеше, че съм се прибрала преждевременно от Доувър заради спешен случай?

Излязох от стаята си и прокарах палец по скенера, за да отключи вратата вдясно от моята. Заставах наскоро кабинета на своя заместник и внимателно го огледах, сякаш бях на местопрестъпление.

11.

Аз избрах кабинета му на времето. Настоявах да е хубав като моя, с щедри размери и личен душ. От прозореца се разкриваше гледка към реката и града. Всъщност, сега щорите бяха спуснати, а това ми се стори изнервящо. Навън навярно е било светло, когато го е направил, а аз нямах представа защо. Трябва да е имал причина, мислех си. Но стореното от Джак Филдинг, каквото и да беше то, не вещаеше нищо добро.

Вдигнах щорите. Различих през тонираното в сиво рефлексно стъкло неясните светлини на центъра на Бостън и надигналия се като ледена стена снеговалеж, който почукваше и хапеше като със зъби. Върховете на небостъргачите Пруденшъл и Ханкок бяха обвити в мъгла, а поривистият вятър стенеше ниско около купола над главата ми. Дори в този час трафикът на Мемориал Драйв беше все така оживен, а водите на река Чарлз се носеха, черни и безформени. Чудех се колко ли е дълбок снегът и колко дълбок щеше да стане, преди да се оттегли на юг. Запитах се и дали Филдинг някога ще се върне в тази стая, която обзаведох за него — имах странното усещане, че това няма да се случи, макар да не виждах причина да мисля, че си е тръгнал завинаги.

Най-голямата разлика между работните ни места е, че неговото беше претъпкано с възпоминания на своя обитател — многобройните му дипломи, сертификати и грамоти; колекции изпълваха полиците, имаше бейзболни топки и бухалки с автографи, трофеи и плакети от таекуондо, авиомодели и отломък от истински разбил се самолет. Пристъпих към бюрото му и се взрях в реликвите от Гражданската война: катарамата от колан, войнишки набор от прибори за готвене, рог за барут, конични гилзи, каквито, спомням си, събираше през първите дни от пребиваването ни във Вирджиния. Нямаше снимки обаче, а това ме натъжи. На места следите върху стените ми подсказаха какво е било свалено. Не се беше погрижил да запълни малките дупчици, останали след кукичките.

Жегна ме мисълта, че вече ги няма старите ни снимки, направени по времето, когато работеше като съдебен лекар при мен — непринудени снимки на двама ни в моргата или на местопрестъплението с Марино, главния детектив по убийствата в полицейското управление в Ричмънд в края на осемдесетте и началото на деветдесетте, когато с Филдинг едва започвахме, макар и на съвсем различни поприща. Той беше привлекателният доктор, в самото начало на кариерата си, а аз гледах към частния сектор, свиквах с цивилния живот, с ролята на шеф и полагах неимоверни усилия да не мисля за миналото. Навярно и Филдинг се опитваше да не гледа назад, макар да не знаех защо. В сравнение с моето минало неговото беше съвършено безоблачно. Не е бил съучастник в прикриване на престъпление. Никога не е имал какво да крие. Не че знаех, но ми стана чудно. Всъщност, какво изобщо знаех аз?

Не много, като се изключи усещането, че той гледа да се отърве от мен; от всички нас. Долавях, че напоследък иска да се отърси от повече неща от когато и да било. Бях сигурна в това, без да знам точно защо. Разбира се, личните му вещи още бяха тук; аноракът от водонепроницаема материя, непромокаемите ботуши, сакият с акваланга и принадлежностите за подводно плуване, куфарчето с инструменти, с което се явяваше на местопрестъплението, и колекцията му от полицейски емблеми и значки. Спомнях си, когато се пренесе в този кабинет. Дори му помогнах да подреди мебелите. Двамата се оплаквахме и се смеехме, после изнесохме бюрото и заседателната маса, а след това отново ги внесохме.

— Това какво е, Лаурел и Харди? — каза той. — Какво ще качим сега по стълбите, муле ли?

— Няма стълби.

— Мисля да си взема кон — рече той, когато внесохме столовете, които бяхме изнесли малко преди това. — На около километър от къщата има конюшня. Мога да наема кон оттам и да идвам с него на работа или на местопрестъплението.

— Ще добавя нова клауза към наръчника за персонала. Никакви коне.

Шегувахме се и се смеехме. През онзи ден той изглеждаше добре — жизнен и оптимистично настроен, мускулите му изпълваха късите ръкави на медицинската престилка. Имаше невероятно телосложение,

изглеждаше здрав, лицето му беше все още по момчешки привлекателно, с разбъркана тъмноруса коса, небръснато от няколко дни. Беше сексапилен и забавен; няма да забравя шушукането и кискането на дамския персонал покрай отворената му врата. Все си търсеха повод да надникнат вътре. Филдинг изглеждаше така щастлив, че е там с мен, припомняхме си първите ни дни заедно и подреждахме снимките — същите снимки, които сега бяха изчезнали.

На тяхно място вече имаше други. Бяха подредени на очебийни места по полиците и стените — в тържествени пози с политици и висши военни, една с генерал Бригс и дори с капитан Авалон, може би от разходката, която е организиран за нея. Беше излязъл скован и отегчен. На друга снимка, с белия екип за таекуондо, наред полет и с крак, изпълнат в удар срещу въображаем противник, изглеждаше гневен. Със зачервено лице и изпълнен с омраза. Взрях се в скорошните семейни портрети. Стори ми се, че не е особено щастлив и на тях; дори на онзи, на който беше прегърнал двете си малки момиченца и съпругата си Лора — деликатна блондинка, чиято хубост сякаш се рушеше от житейските изпитания, белязали я с физически следи и издълбали линии и бразди по повърхност, навремето изящна и лъскава.

Третата поред за него. Можех да проследя упадъка му по хронологичния ред на уловените моменти. Когато се ожени за нея, изглеждаше енергичен, без признаци за напрежение, без притеснителните плешиви петна. Спрях, за да му се възхитя — беше удивителен със спортните си шорти и без риза, която да прикрие твърдите му като камък мускули, докато миеше своя мустанг от шейсет и осма — вишневочервен, с бели ивици от ралито „Льо Ман“ по средата на гюрука. После, миналата есен — натежалата талия; възпалените петна по кожата; зализаните назад с гел кичури коса, които да прикрият плешивостта му. На едно състезание по бойни изкуства отпреди по-малко от месец не изглеждаше в добра форма, нито пък духовно овладян в майсторския си екип с черен пояс. Не приличаше на човек, който открива наслада в красивата форма или техника. Нито на такъв, който зачита другите, който е овладян или е способен да оцени каквото и да е. Изглеждаше смазан. И много, много нещастен.

„Защо?“ — питах мълчаливо аз тази негова по-ранна снимка със спечелилата отличие кола, на която изглеждаше удивително, сякаш без грижи и изпълнен с живот — от мъжете, в които лесно можеш да се влюбиш, на които да възложиш надеждите си или да повериш живота си. „Какво се е променило? Кое те е направило толкова нещастен? Какво стана?“ Не му харесваше да работи за мен. Не му харесваше и последния път, в Уотъртаун, където не се задържа дълго; не му хареса тук, в Центъра за съдебномедицинска експертиза. Очевидно беше, че тук се чувства още по-зле. В края на миналото лято, когато започна да изглежда по този начин, тъкмо отворихме вратите си за наказателното правосъдие и започнахме да поемаме криминални случаи. По онова време обаче аз дори не бях в Масачузетс. Върнах се само за Деня на труда. Грешката беше моя. Грешката винаги е била само моя. Неизменно се винях за пропаданията на Филдинг и за факта, че те бяха повече, отколкото си правех труда да преброя.

Аз го изправях на крака, а той отново рухваше. И всеки път ставаше все по-лошо. Все по-грозно. И по-кърваво. Отново и отново. Като дете, което не може да върви, а аз не можех да призная това, докато то в крайна сметка не се нарани необратимо. Драмата, която винаги щеше да е с предсказуем край, по думите на Бентън. Филдинг не трябваше да е съдебномедицински патолог. Стана такъв заради мен. Щеше да е далеч по-добре, ако не ме беше срещнал през пролетта на 1988 г., когато още не беше сигурен какво иска от живота, а аз го уверих, че зная по кой път би следвало да поеме. Горях от нетърпение да му покажа. Да го науча. Ако не беше дошъл в Ричмънд, ако никога не се беше натъкнал на мен, навярно би избрал да прекара дните си по друг начин, който да му подхожда повече. Щеше да осмисли кариерата и живота си по своя мярка, не по моя.

Това наистина беше пределът. Направил беше всичко по силите си в една абсолютно разрушителна за него среда, а когато вече не беше в състояние да я приеме, декомпенсираше, разпадаше се, отдаваше се на възпоминания относно това кой е и кой го е направил такъв, какъвто е, и тогава аз изведнъж надвисвах над злочестия му живот, застрашителна и огромна като билборд. Реакцията му на подобни кризи оставаше неизменно една и съща. Просто изчезваше. В един момент изключваше радара и онова, което откривах след него, ме ужасяваше. Претупани или пропуснати случаи. Записки, запечатали

липсата на контрол от негова страна или рисковани решения. Заплашителни съобщения на телефонния му секретар, останали неизтрети, понеже искаше да ги чуя и аз. Съсипващи писма в електронната му поща или други съобщения, които се надяваше да открия. Седнах на стола му и започнах да отварям чекмеджетата. Не се наложи да ровя дълго.

Папката беше без етикет и съдържаше четири страници, разпечатани вчера сутринта, осми февруари, в осем и половина. Реч, построена, както беше указано в началния абзац, върху друга информация, а по-нататък беше посочен уебсайтът на Британския кралски институт на обединените служби по отбрана и сигурност. Вековният мозъчен тръст на британците със сателитни кантори по цял свят беше отдаден на авангардни разработки в националната и международната сигурност и аз не можех да си представя причината за интереса на Филдинг. Не разбихах защо го е грижа за предоставения от Ръсел Браун, тайнствения държавен секретар по въпросите на отбраната, адрес за възгледа му върху „дебата за отбраната“. Подминах блудкавите коментари на депутатите, че на Великобритания не ѝ е писано винаги да бъде страна по съглашение и че икономическите последствия от войната са катастрофални. Неколкократно се позовавах на методично пропагандираната дезинформация, а това беше толкова познато, колкото и предстоящите обвинения от страна на многоуважаваните парламентъори срещу Съединените щати заради оркестрираната инвазия в Ирак и въвличането на Великобритания в нея.

Политическият характер на речта не беше изненада за никого, както и всичко останало в момента във Великобритания, където след три месеца предстояха общи избори. Залог бяха шестстотин и петдесетте места, а големият спор в кампанията се разгоря по повод на над десетхилядната армия на Великобритания срещу афганистанските талибани. Филдинг не беше военен, никога не беше обръщал кой знае какво внимание на външната политика и на изборите; не разбихах защо би трябвало да проявява и най-слаб интерес към случващото се в Обединеното кралство. Не помнех дори някога да е бил там. Не беше от хората, които ще се заинтересуват от общите избори или от Британския кралски институт на службите по отбрана и сигурност, а тъй като го познавах добре, подозирах, че е очаквал да намеря тази

папка. Завещал ми я е, защото е искал да я видя след поредното му смайващо изчезване. Какво държеше да науча?

Защо се интересувахте от Британския кралски институт на обединените служби по отбрана и сигурност? Дали сам се беше натъкнал на речта в интернет или някой му я е изпратил? И ако е така, кой? Реших да помоля Луси да влезе в пощата му, но още не бях готова да действам с толкова твърда ръка и не исках да ме уличат. Бих заключила вратата, обаче моят феноменален заместник и свръх интернет потребител пак можеше да влезе. Не бях сигурна, че ако Филдинг се появи, Рон или който и да е друг би го задържал в охраняваната зона. Рон и без това не беше благоразположен към мен и сякаш не ме зачиташе особено, така че едва ли щеше да спре Филдинг или да се опита да се свърже с мен за разрешение да го допусне. Не се доверявах на лоялността на екипа си, на уважението им към мен и на прецизността, с която спазваха разпоредбите ми, а Филдинг всеки момент можеше отново да се появи.

Това щеше да е типично в негов стил. Да изчезне без предупреждение, а после да пристигне също толкова неочаквано и да ме хване в крачка, седнала на бюрото му, да ровя из електронните му папки. Поредният факт, който щеше да използва срещу мен, а през годините това се случваше неведнъж. Какви ги вършеше зад гърба ми? Да видим какво още ще намеря, а после ще реша какво да правя. Погледнах отново датата и си представих Филдинг, седнал в същото това кресло в един часа и три минути през нощта, да разпечатва речта, докато Луси, Марино, Ан и Оли — всички до един — бяха в шок заради случилото се в хладилното помещение долу.

Доколко странно би било Филдинг да е тук, в кабинета си, докато се е случвало всичко това? Зачудих се дали изобщо го е било грижа, че в нашия хладилник би могъл да е заключен приживе човек. Разбира се, би трябвало да го е грижа. Как иначе? Ако най-лошият вариант се оказал истинна, вината щеше да падне върху него. В крайна сметка моето име щеше да се появи в новините по всички канали и най-вероятно щяха да ме уволнят, но и той щеше да си тръгне с мен. И при все това Филдинг е бил тук, на седмия етаж, в кабинета си и далеч от суматохата, сякаш вече е направил избора си, а на мен ми хрумна, че за изчезването му може да има някаква друга причина. Облегнах се в креслото му и се огледах. Вниманието ми привлякоха купчинката

листа и химикалката до телефона. Забелязах леки следи върху листчето отгоре.

Светнах лампата, взех блокчето с листчета и започнах да го въртя под различен ъгъл. Опитвах се да различа следите, оставени от нечий почерк върху хартията под най-горното листче, което вече го нямаше. Филдинг не можеше да се похвали с лека ръка, независимо дали държеше скалпел или пишеше на клавиатурата или ръчно. Беше изненадващо недодялан за последовател на бойните изкуства; бързо се отегчаваше и лесно избухваше. Държеше химикалката или молива по детски — не с един, а с два пръста отгоре, сякаш ползваше китайски пръчици за храна, и често му се случваше да счупи графита или писеца. Беше истинско бедствие за флумастерите.

Не ми трябваше анализ за проверка на документи, „Докустат“, вакуумна камера или друг механизъм за възстановяване на вдлъбнати следи от ръкописен текст. Можех да различа с просто око написаното по традиционния начин под непряка светлина. Почти нечетливите драсканици на Филдинг. Всъщност, приличаха на две отделни бележки. Едната беше телефонен номер от област с код 508 и „СМПС18/8/ОК Мин на отбр дневник 2/8“. А втората: „У в Шефилд днес @ Уайтхол. Отново и навън“. Взрях се по-внимателно. Исках да съм сигурна, че разчитам правилно последните три думи. „Отново и навън.“ Краят на радиопредаване, като онова „Отново и навън“ на Роджър Уилко, но и песен, изпълнявана от хевиметъл банда, която навремето, когато за първи път пристигна в Ричмънд, Филдинг непрекъснато слушаше в колата си. „Отново и навън всяко куче си има ден“ — изпя ми я, когато заплаши, че късаме; припяваше я, когато му писнеше или когато ме дразнеше, флиртуваше или се преструваше на отегчен. Дали е имал предвид мен, докато е надраскал „Отново и навън“ върху листчето за бележки, или го е направил по някаква друга причина?

Намерих някакъв бележник в чекмеджето и записах разчетения от листчетата текст. Полагах отчаяни усилия да проумея до какво е стигнал Филдинг, за какво е мислил и какво е искал аз да видя. Ако пристигна тук да душа, щях да намеря разпечатката и ръкописните следи от текст. Той ме познаваше. Щеше да го измисли по този начин, понеже дяволски добре знаеше как работи умът ми. Университетът в Шефилд беше сред водещите изследователски институции в света, а в

Уайтхол беше централният офис на Британския кралски институт на обединените служби по отбрана и сигурност — буквално в стария дворец Уайтхол, където преди се е помещавал и Скотланд Ярд.

Влязох в „Интеликуест“ — търсачката, която Луси създаде за Центъра за сертифицирана съдебномедицинска експертиза, и изписах „Британски кралски институт“, датата 8 февруари и Уайтхол. Излезе адресът на „Гражданско-военно сътрудничество“, лекцията, на която се е позовал Филдинг и която е била предоставена в Британския кралски институт в десет часа сутринта във Великобритания, което за мен вече беше вчера, в десет сутринта. Говорителят бил доктор Лиъм Салц, противоречивият Нобелов лауреат, чиито апокалиптични пророчества относно военната технология го превърнаха в естествен враг на Агенцията за авангардни проекти към Министерството на отбраната. Нямах представа, че преподава в Шефилдския университет. Мислех, че е в Бъркли, а сега се оказа, че е бил в Шефилд, както прочетох в интернет, без да мога да спра да мисля, почти зашеметена, за изложбата в Картуолд през лятото преди 9/11, където двете с Луси посетихме лекцията на доктор Салц. Малко по-късно, също като мен, и доктор Салц се превърна в гласовит критик на ТООТО.

Замислих се върху заглавието на изнесената от доктор Салц лекция преди по-малко от двацет и четири часа. „Гражданско-военно сътрудничество“. Твърде банално, наистина, за бунтарския дух на доктор Салц, неизменно разтърсващ като сирена, която оповестява въздушна тревога в предупрежденията си, че над двата милиарда долара, отпуснати за въоръжение — и по-конкретно за неназовани превозни средства — ни насочват по пътя към пълното изстребление. На пръв поглед има смисъл да обмислиш изпращането на работи на бойното поле — отсъждаше той, но какво щеше да стане, когато бъдат върнати у дома, подобно на вече употребените джипове и останалите военни съоръжения? Постепенно те щяха да навлязат в цивилния свят и единственото, с което бихме се сдобили, беше засилена полицейщина и наблюдение, повече безмозъчни машини, които вършат работата на хората, с малкото уточнение, че тези машини щяха да бъдат снабдени с камери и записващи устройства.

Чух как в новините доктор Салц описва ужасяващи сценарии с „полицаи — работи“, които обработват местопрестъплението, автоматизирани „автомобили — работи“, преследващи превозни

средства, за да санкционират нарушителите в движението, ловят хора заради неизпълнени съдебни разпореждания, или пази боже, прилагат сила в съответствие с изпратено до техните датчици разпореждане. Роботи с електрически палки. Роботи стрелят по нас. Роботи, подобни на огромни бръмбари, извличат мъртвите или ранените от бойното поле. Доктор Салц даваше показания пред същата сенатска комисия, пред която се бях явила и аз, но по друго време. И двамата навлякохме хаос на една технологична компания на име „Отуол“, за която допреди няколко часа напълно бях забравила.

Срещнах го само веднъж, когато се засякохме в Си Ен Ен, а той посочи към мен и хапливо подхвърли:

— Автопсии.

— Моля? — отвърнах тогава, докато свалях микрофона си, а той влизаше в студиото.

— Роботизирани аутопсии. Някой ден те ще те изместят, скъпи докторе, и то навярно по-скоро, отколкото предполагаш. Да пием по чаша след шоуто.

Светлоок мъж, който приличаше на изгубено хипи с дългата си, вързана на опашка посивяла коса и изнурено лице. От него се излъчваше зарядът на оголена жица, по която тече ток. Това се случи преди две години. Тогава си наложих да приема поканата му и да го изчакам недалеч от Си Ен Ен. За по питие. Трябваше да бъде подготвена за онова, в което вярваше той, защото то не беше изцяло налудничаво. Не го бях виждала оттогава, макар че не можех да избегна медийното му присъствие. Опитвах се да си спомня дали, по някаква причина, изобщо съм споменавала за него пред Филдинг. Мисля, че не бях. Не можех да се сетя и за повод да го правя. Отпратки. Какви например? Опитвах се да намеря повече отпратки.

Шефилдският университет в Южен Йоркшир беше великолепно медицинско заведение, което донякъде познавах. *Rerum Cognoscere Causas* — „Да открием причината за нещата“ — неговото мото, звучеше съвсем на място и доста иронично. Нужни ми бяха повече отпратки. Написах в търсачката „изследвания“ и натиснах клавиша. Глобалното затопляне, глобалното замърсяване на почвата, преосмислянето на инженеринговата дейност с иновативен компютърен софтуер, нови открития за ДНК промените в стволите

клетки от човешки ембрион. Върнах се към вдлъбнатите следи от бележки върху листчетата до телефона.

СМПС18/8/ОК Мин на отбр дневник 2/8

СМПС беше нашето съкращение за смъртен случай при МПС инцидент. Направих повторно търсене, този път в базата данни на Центъра за съдебномедицинска експертиза. Въведох СМПС и датата 18/8, 18 август миналото лято. Случаят на двајсет и една годишния британец Деймиън Патън, убит при инцидент с такси в Бостън. Аутопсията не е била проведена от Филдинг, а от друг наш експерт. В изложението към документа прочетох, че Деймиън Патън е бил ефрейтор в Четиринайсети полк на свързочните войски, бил е в отпуск и е пристигнал в Бостън, за да се ожени, но станал жертва на катастрофа с такси. Споходи ме странно усещане. Долавях нещо.

Отново се върнах към търсачката, този път с ключови думи 8 февруари и Дневник на Министерството на отбраната на Обединеното кралство. В блога с официалните новини пред мен излезе списъкът с имената на британските войници, убити вчера в Афганистан. Плъзнах поглед надолу по списъка с жертвите. Търсех нещо, което би имало смисъл за мен. Някакъв ефрейтор от Първи колдстримски батальон. Сержант от Първи гренадирски батальон. Редник от Втори Ланкастърски пехотен полк. После някакъв сапър, някакъв военен инженер от частите за борба със самоделните взривни устройства, убит в планините на Северозападен Афганистан. В провинция Бадгис. Там, където беше убит и моят пациент, редник първи клас Питър Гейбриъл, в неделя, 7 февруари.

И поредното търсене, макар вече да знаех един детайл, без да ми е нужно да проверявам колко войници на НАТО са загинали в Афганистан на 7 февруари. В Доувър тези неща винаги се знаеха. Рутинна практика, подобно на подготовката за опустошителна буря; потискащо нездрав доклад, който подчиняваше живота ни. Девет жертви, четири от които американци, убити от същия крайпътен самоделен взрив, превърнал кабината на „Хъмви“-то на редник Гейбриъл в огнена пещ. Все пак това е било на 7-и, не на 8-и. Хрумна ми, че британският войник, умрял на 8-и, може да е бил ранен предишния ден.

Проверих и се оказах права. Сапърът от частите за самоделни взривни устройства Джери Милър, двајсет и три годишен, наскоро

женен, е бил ранен от крайпътна бомба в провинция Бадгис в неделя рано сутринта; починал на следващия ден във военния медицински център в Германия. Същата бомба, най-вероятно, беше убила американците, за които се погрижихме в Доувър вчера сутринта. Зачудих се дали сапър Милър и редник първи клас Гейбриъл са се познавали и каква би могла да е връзката им с Деймиън Патън, блъснатия от такси британец. Дали Патън е познавал Милър и Гейбриъл от Афганистан и какво общо имаше Филдинг с това? Каква беше връзката между доктор Салц, ТООТО и евентуално мъртвеца от Нортънс Удс, ако имаше такава?

Тялото на Милър щеше да бъде репатрирано в четвъртък и върнато на семейството му в Оксфорд, Великобритания. Продължавах да чета, но не намирах нищо друго за него, макар че при нужда, разбира се, имаше начин да получа повече информация за всеки убит британски войник. Можех да се обадя на прессекретаря Рокман. Можех да се обадя на Бригс; всъщност би трябвало, напомних си. Бригс ме помоли — по-скоро се разпорежи — да го държа в течение относно случая от Нортънс Удс; да го събудя, ако трябва, но да го уведомя в мига, в който получа някаква информация. Нямах да го направя обаче. В никакъв случай. Не и сега. Не бях сигурна на кого мога да се доверя. Нощта напредваше и аз осъзнах в каква беда съм.

Какво подсказваше фактът, че не мога да помоля за помощ най-близките си сътрудници в работата? Какво ли не. Сякаш земята се беше разтворила под краката ми, а аз пропадах в неизвестността — студено, тъмно, пусто място, където съм била и преди. Бригс искаше да пробягам финалната отсечка, да обсеби правомощията ми и да прехвърли случая при Нортънс Удс в Доувър. Филдинг се беше измъкнал в мое отсъствие, бъркаше се в неща, които не бяха негова работа, а сега и ме компрометираще, или поне се надявах, че за това става дума. Екипът ми готвеше бунт и неизвестно колко хора, все непознати за мен, бяха информирани относно завръщането ми у дома.

Наближаваше два сутринта и се изкуших да набера телефонния номер от релефния текст от листчетата, да изненадам онзи, който вдигне, да го събудя и евентуално да придобия някаква представа за ставащото. Вместо това отново се обърнах към компютъра, за да проверя чий евентуално би могъл да бъде номерът от област с код 508. Информацията ме шокира и за момент се вцепених. После се опитах

да се овладее. Опитах се да накарам стените от смут и ужас да се отдръпнат от мен.

Джулия Гейбриъл, майката на редник първи клас Гейбриъл.

На екрана пред мен бяха домашният и служебният ѝ адрес, семейното ѝ положение, заплата ѝ на фармацевт в Устършър, Масачузетс, и името и възрастта на единствения ѝ син, загинал на деветнайсет години в Афганистан в неделя. Разговарях с госпожа Гейбриъл по телефона час преди да направя аутопсия на сина ѝ и се опитвах да ѝ обясня колкото се може по-деликатно невъзможността да взема проба от спермата му, докато тя викаше, плачеше и ми вменяваше вината за неща, които не бяха по мой избор, които никога не бих избрала.

Изземването на семенна течност от мъртвец, с която да бъде оплодена яйцеклетка на жива жена, не беше морална дилема за мен. Наистина нямах лично мнение по този въпрос, който всъщност е медицински и правен, а не религиозен или етичен, и изборът трябва да се предоставя на засегнатите страни, а не на практикуващия. За мен имаше значение единствено фактът, че процедурата, набрала изключителна популярност заради войната, беше целесъобразна и законна, а и в случая с редник първи клас Гейбриъл предполагаемата ми реакция относно правата за посмъртна репродукция и без това подлежеше на обсъждане. Тялото му беше обгорено и се разлагаше, тазът — така овъглен, че скротумът, а с него и семенните пътища, които евентуално съдържаха семенна течност, се бяха изпарили, но аз нямах намерение да информирам мисис Гейбриъл за това. Бях състрадателна и внимателна, доколкото ми беше възможно, и когато тя изля гнева и тъгата си върху последния лекар, който синът ѝ щеше да види на този свят, не го приех лично.

Питър имал приятелка, която искала деца от него, както станало с приятеля му; такава била договорката им, продължаваше мисис Гейбриъл, а аз нямах никаква представа нито кой е приятелят, нито от това, което ми обясняваше тя. Приятелят на Питър му казал за друг приятел, убит в Бостън в деня на сватбата си миналото лято, само че мисис Гейбриъл не спомена по име Деймиън Патън — британец, загинал при катастрофата с такси на осемнайсети август миналата година. „Сега и тримата са мъртви; три млади, красиви момчета са мъртви.“ Това бяха думите на мисис Гейбриъл по телефона, а аз пак

нямах представа за кого говори. Сега вече знаех. Предполагах, че определено е имала предвид Патън — приятеля на приятеля, с когото редник първи клас Гейбриъл бил сключил своеобразно съглашение. Чудех се дали приятелят на Патън е другата жертва, към която ме насочи Филдинг — Джефри Милър, сапърът от частите за борба със самоделните взривни устройства.

„Сега и тримата са мъртви.“

Дали Филдинг беше обсъждал случая Патън с мисис Гейбриъл и с кого първо беше говорила тя — с него или с мен? Обади ми се в Доувър към осем и петнайсет. Винаги попълвах дневника на телефонните разговори и помнех, че записах часа, докато седях в малкия си кабинет във военната морга и се взирах в компютърния томограф и координатите върху скенера, които щяха да ми помогнат да прецизирам фрагментите и другите обекти, проникнали в силно обгореното тяло на сина й. Сега, докато се опитвах да възстановя случилото се въз основа на казаното от нея, стигнах до извода, че най-вероятно тя е разговаряла първо с Филдинг. Това обясняваше нееднократно споменатите от нея „други случаи“.

Някой й беше внушил какво сме направили в другите случаи. Беше останала с твърдото убеждение, че извличаме сперма от жертвите и че всъщност стимулираме тази манипулация, а аз си спомням колко изумена останах, понеже процедурата тепърва предстоеше да бъде одобрена, а понастоящем си оставаше натоварена със законови усложнения. Нямах представа откъде й е дошла подобна идея и бих я попитала, ако не беше така обсебена от желанието си да ме порицае и да ми лепне всякакви прозвища. Какво чудовище трябва да си, че да попречиш на една жена да има деца от мъртвия си приятел и на една майка с мъртъв син да стане баба? Правим го за други, а защо не за сина й? „Никой не ми остана! — плачеше тя и крещеше: — Въпрос на идиотска бюрокрация е, приемоте го! Безсмислена бюрокрация, която само прикрива поредния случай на престъпление от расова омраза.“

— Има ли някой вкъщи? — Бентън стоеше на вратата.

Мисис Гейбриъл ме беше нарекла тесногръд, военизиран фанатик. „Правите го за други, само защото са бели“ — говореше тя. — „Това не е Златното правило, а Правилото на белите. Погрижили сте се за онова, другото момче, дето са го убили в Бостън, а той дори не е

бил войник на Съединените щати. За сина ми обаче, който загина за страната си и пръста си няма да мръднете“ — не спираше мисис Гейбриъл. Нямах никаква представа какво има предвид или на какво се основават подобни обвинения. Не се и опитвах да разбера, понеже ми приличаше на истерия. Само това и нищо друго; веднага ѝ простих. Макар че очевидно ме беше засегнала сериозно, понеже и досега не съумявах да прогоня случилото се от ума си.

— Ехо? — Бентън влезе.

„Поредното продиктувано от расова омраза престъпление, само че това сега ще бъде разкрито и този път хора като теб няма да бъдат възнаградени“ — увери ме тя, макар да не пожела да обясни какво има предвид и защо твърди нещо толкова ужасяващо. Не я помолих да уточни, не ѝ отвърнах и с отровните коментари, които ми бяха на езика и които тя несъмнено заслужаваше. Да бъда прицел на настървението, проклятията, заплахите или дори нападките от иначе възпитани и здравомислещи хора, не беше нещо ново за мен. Брониранията стъкла във фойетата и прозорците към двора бяха инсталирани, не защото се боях мъртвите да не хвърлят нещо по мен или да ме нападнат в пристъп на ярост.

— Кей?

Вдигнах поглед. Бентън държеше две чаши с кафе и внимаваше да не ги разлее. Защо Джулия Гейбриъл е позвънила тук, преди да ми се обади в Доувър? Или може би Филдинг я е потърсил, но и в двата случая не проумявах защо е говорил с нея. После си спомних думите на Марино, че редник първи клас Питър Гейбриъл е първата жертва от Устършър, че медиите са се обърнали към Центъра, сякаш тялото е било тук, а не в Доувър, и че е имало телефонни позвънявания заради връзката с Масачузетс. Навярно така е разбрал и Филдинг, но защо му е трябвало да се свързва с майката на убития войник, дори тя да се е обадила тук по погрешка и да е било нужно да ѝ се припомни, че синът ѝ е в Доувър? Тя, разбира се, е знаела това. Как беше възможно мисис Гейбриъл да не знае, че синът ѝ е превозен със самолет до Доувър? Не виждах законосъобразна причина Филдинг да разговаря с нея, нито какво от казаното от него би могло да ѝ е от полза.

Той не беше военен, не беше и съдебен лекар при медицинските служби към Въоръжените сили. Беше цивилен и нямаше право да се рови във факти около военни жертви или в информация, свързана с

националната сигурност, нито да влиза в разговор по въпроси, недвусмислено окачествени като класифицирана информация. Военното и медицинското разследване не бяха негова работа. Британският кралски институт на обединените служби по отбрана и сигурност не беше негова работа. Нито пък изборите във Великобритания. Единственото, което би следвало да е работа на Филдинг, беше драстично пренебрегнато, а то всъщност представляваше неговата отговорност тук, в Центъра за сертифицирана съдебномедицинска експертиза и беше знак за лоялността му към мен.

— Много мило — казах на Бентън и се опитах гласът ми да прозвучи равно. — Едно кафе ще ми дойде добре.

— Докъде стигна? Освен че явно гориш в някоя въображаема битка. Изглеждаш така, сякаш можеш да убиеш човек.

Приближи към бюрото, без да сваля поглед от мен, като че ли се опитваше да прочете мислите ми, понеже не можеше да се довери на думите ми. Или може би знаеше, че дежурните ми реплики са само началото, а относно всичко останало бях невежа.

— Добре ли си? — Той остави кафетата върху бюрото и седна.

— Не, не съм добре.

— Какво има?

— Мисля, че току-що открих какво значи нещо да достигне критична маса.

— Нещо не е наред ли?

— Нищо не е наред.

12.

— Затвори вратата, моля те. — Хрумна ми, че започвам да се държа като Луси. — Не знам откъде да започна, толкова неща се случват.

Бентън затвори вратата, а аз съзрях семплата платинена халка на безименния пръст на лявата му ръка. И досега се случваше да се изненадам от факта, че още сме женени. В съвместния си живот, независимо дали заедно или разделени, ние бяхме обсебени един от друг, а винаги сме признавали, че не е необходимо непременно да го правим — да бъдем официални или формални. Не бяхме като другите, и въпреки това го направихме. Церемонията беше скромна, непретенциозна, дори не и честване, по-скоро вричане, защото, когато си казахме „докато смъртта ни раздели“, наистина го мислехме. След всичко, което преживяхме заедно, да кажем, че за нас това бяха по-скоро думи, клетва, посвещение, или може би обобщение на вече преживяното. Чудех се дали му се е случвало да съжалява. Ето сега например би ли искал да се върне назад към нещата — такива, каквито бяха преди? Не бих го обвинила, ако се замисли от какво се е отказал и какво не му достига заради всички перипетии, в които се забърка заради мен.

Продаде семейния дом от кафеникав камък, елегантното имение от деветнайсети век, недалеч от Обществената градина в Бостън, а не беше възможно да не се е привързвал към някои от местата, където живеехме или се настанявахме заради странностите и натовареността на моята професия, на хаотичното и скъпоструващо съществуване, което водехме, въпреки моите най-добри намерения. Докато неговата практика на съдебномедицински психолог си оставаше стабилна, през изминалите три години моята кариера се движеше на приливи и отливи след закриването на частната ми практика в Чарлстън, Южна Каролина, после на кабинета ми в Уотъртаун заради икономическата ситуация, после в Ню Йорк, след това във Вашингтон и Доувър, а сега и тук, в Центъра за сертифицирана съдебномедицинска експертиза.

— Какво, по дяволите, става на това място? — попитах, сякаш той знаеше, а аз не разбирах защо знае. Но имах усещането, че наистина знае, или сигурно просто ми се искаше да е така, понеже вече започвах да изпитвам отчаяние, паническо усещане, че падам, и всячески се домогвах до нещо, в което да се вкопча, за да се задържа.

— Черно и много силно. — Той седна и взе чашата. — И без лешник. Въпреки внушителните ти запаси.

— Джак все още го няма никакъв. Никой не е и чувал за него.

— Определено не е тук. Допускам, че се чувстваш така удобно в неговия кабинет, както и той се е чувствал в твоя — каза многозначително Бентън и едва сега забелязах как е облечен.

Преди беше със зимното си яке, а в рентгеновата зала, преди да тръгне към лабораторията на Луси, беше със свободен халат. Не бях забелязала с какво е облечен под връхните дрехи. Черни военни кубинки, черни военни панталони, тъмночервена фланелена риза, силиконов водонепроницаем часовник с луминесцентен циферблат. Сякаш очакваше да прекара известно време на открито, или на място, където ще са му нужни по-плътни дрехи.

— Значи Луси ти е казала, че той, изглежда, е използвал кабинета ми — рекох аз. — Нямам представа с каква цел. Но може би ти ще ме уведомиш.

— Излишно е някой да ми обяснява, че тук се вихрят хищнически инстинкти. Как му викаше Марино на това място? Центком? А може би е имал предвид само светая светих, или онова, за което се предполага, че е светая светих — твоя кабинет? Знаеш какво се случва, когато капитанът не е на кораба. Издигат пиратското знаме, питомците оглавяват лудницата, а пияниците — бара, с извинение за метафорите.

— Защо не ми каза нищо?

— Аз не работя в Центъра за сертифицирана съдебномедицинска експертиза. Нито за него. Само в определени ситуации ме канят тук като гост — рече той.

— Това не е отговор и ти го знаеш. Защо не се опита да ме защитиш?

— По начина, по който ти намиращ, че би трябвало — каза той, понеже би било глупаво да допусна, че не ме е защитил.

— Какво е ставало тук? Може би ако поговорим, ще измисля как да постъпя. Зная, че Луси редовно те е информирала. А щеше да е много мило, ако някой държеше и мен в течение. Подробно, открито и непредубедено.

— Съжалявам, че си ядосана. Съжалявам, че пристигна у дома в ситуация, която те разстройва. Прибирането ти у дома би трябвало да е щастливо събитие.

— Щастливо? Как, по дяволите, би могло да е щастливо?

— Така се казва. Теоретично понятие. Като откритостта и непредубедеността. Мога да ти разкажа на какво съм бил непосредствен свидетел, какво стана при няколкото ми посещения тук за обсъждане на отделните случаи. Участвах в два от тях. — Той отклони поглед встрани. — Първият беше с футболния състезател от Бостънския колеж миналата есен, наскоро, след като Центърът пое федералните съдебномедицински случаи.

Уоли Джеймисън, двацетгодишен, звездата защитник на Бостънския колеж. Трупът му бил намерен във водите на бостънското пристанище на първи ноември, призори. Причина за смъртта — загуба на кръв вследствие на травма от удар с тъп предмет и множество порезни рани. Случай на Том Букър, един от моите съдебномедицински експерти.

— Джак не е работил по него — напомних му аз.

— Е, ако попиташ Джак, може да останеш с друго впечатление — информира ме Бентън. — Джак се отнесе към случая на Уоли Джеймисън, сякаш е негов. Доктор Букър отсъстваше. Това беше миналата седмица.

— Как така? Нищо не знам.

— Нова информация, искахме да говорим с Джак и той изглеждаше склонен да сътрудничи; можеше да предложи повече подробности.

— Исихме?

Бентън вдигна чашата с кафе, после промени намерението си и отново я остави върху гладкото бюро на Филдинг, наред всичките онези предмети, които той колекционираше.

— Мисля, че поведението на Джак трябваше да ни подсказва да приемем факта, че не е извършил аутопсията, само като техническа

подробност. Случаят от националната футболна лига беше съвсем по вкуса на това подобие на свръхчовек, твоя заместник.

— Подобие на свръхчовек?

— Предполагам, че е било въпрос на лош късмет да се окаже извън града, когато са пребили и наръгали Уоли Джеймисън. Е, и Уоли не е извадил кой знае какъв късмет.

Отвлечен и убит на Хелоуин, според началните предположения. Местопрестъплението — неизвестно. Няма заподозрени. Липсват мотиви или някаква достоверна теория. Само предположения за инициация в сатанински култ. Атлет — звезда, превърнат в мишена. Задържан като заложник на някое потайно място, а после жестоко убит. Ключки от интернет и новините. Интрига, превърната в евангелие.

— Пет пари не давам за чувствата или вкусовите предпочитания на Джек — каза по-твърдата част от мен, вече свършено отегчена от Джек Филдинг.

Осъзнах колко съм бясна. Внезапно разбрах, че нездравата ми връзка с него се крепи на моя гняв.

— Както и Марк Бишъп отпреди две седмици. В сряда беше футболистът, в четвъртък — момчето — каза Бентън.

— Момчето, чието убийство навярно е свързано с някаква инициация — подхвърлих аз. — Същите хипотези като за Уоли Джеймисън.

— „Хипотези“ е подходяща дума в случая. Чии хипотези?

— Не и моите. — При мисълта за Филдинг отново ме обзе гняв. — Не спекулирам, освен ако не съм зад затворена врата с някого, комуто имам доверие. Знам по-добри начини от това да подхвърля нещо, на което по-късно да се натъкне полицията, а след нея — и медиите. После и съдът ще повярва.

— Шаблоните и техните паралели.

— Свързан си с Марк Бишъп и Уоли Джеймисън. — Изглеждаше невероятно. — Не виждам какво общо имат помежду си, освен спекулациите.

— Миналата седмица ме извикаха тук като консултант по двата случая — каза Бентън, без да отклони поглед от мен. — Къде е бил Джек миналия Хелоуин? Знаеш ли нещо по-конкретно?

— Знам къде бях аз. Това е единственият факт, който ми е известен. Единственият, който стигна до мен, докато бях в Доувър и за

който се предполагаше, че съм уведомена. Аз съм му шеф, а не бавачка. Нямам представа къде е бил на Хелюин. Надявам се, няма да ми кажеш, че е обикалял наоколо с децата си и е припявал „лакомство или пакост“.

— Бил е в Салем. И то не с децата си.

— Не знаех. Не разбирам защо ти знаеш, нито защо това е от такова значение.

— Съвсем доскоро не беше от значение — каза Бентън.

Отново се вгледах в кубинките му, в тъмните панталони с фланелена подплата и външни джобове за пълнители и фенерчета; панталони, каквито носеше, когато работеше на открито, когато отиваше на местопрестъпление или на експедиция за взривяване и обезвреждане на експлозиви с полицията или с ФБР.

— Къде беше, преди да ме вземеш при Ханском? — запитах го аз. — Какво си правил?

— С много неща трябваше да се справя, Кей. С повече, отколкото очаквах.

— С работно облекло ли беше, когато ме взе от военната база? — Хрумна ми, че тогава може да е бил с други дрехи. Че после се е преоблякъл. Че може би още нищо не е направил, но се подготвя за някаква задача.

— Имам сак в колата, нали знаеш — каза Бентън. — Никога не съм сигурен кога ще ме повикат.

— Къде ще ходиш? Обадили ли са ти се да отидеш някъде?

Погледна ме, после обърна поглед към прозореца и белия като тебешир снежен хоризонт на нощния Бостън.

— Луси спомена, че си говорил по телефона. — Не се отказвах от опитите да измъкна информация от него, макар да знаех, че точно сега няма да я получа.

— Непрекъснато говоря. И ще ми се наложи да проведе още разговори; повече, отколкото предполагах — каза той и замълча.

Нямаше да каже нищо повече. Беше тръгнал нанякъде. Беше разговарял с някого, очевидно по неприятен повод, но точно сега нямаше да сподели нищо. Съвършена откритост и пълно щастие. Ако подобно нещо съществуваше, то беше само алюзия, намек за онова, което през повечето време не притежавахме.

— Срецнали сте се в сряда, а после и в четвъртък. Обсъждали сте случаите на Уоли Джеймисън и Марк Бишъп тук, в Центъра за съдебномедицинска експертиза — върнах се отново към темата. — Допускам, че Джак е присъствал и на анализа на случая с Марк Бишъп. Че е участвал и в двете събирания. А преди, когато разговаряхме в колата, ти не спомена за това.

— Просто дреболия. Беше преди повече от пет часа. Както ти е известно, оттогава се случиха много неща. Не на последно място и едно ново убийство, както осъзнахме. Третото поред.

— Намираш връзка между мъжа от Нортънс Удс, Марк Бишъп и Уоли Джеймисън.

— Твърде възможно. Всъщност да, бих казал.

— А срещата миналата седмица? С Джак? Бил е тук — настоях.

— Да. Миналия вторник и сряда. В кабинета ти.

— Какво искаш да кажеш с това, в кабинета ми? В тази сграда? На този етаж?

— В личния ти кабинет — посочи Бентън съседната врата.

— Джак е провел събрание в кабинета ми. Разбирам.

— Проведе и двете събрания в твоя кабинет. На конферентната маса.

— Джак си има своя конферентна маса. — Хвърлих поглед към черната овална маса от полирано дърво с шест ергономични стола, която купих от една разпродажба на офис оборудване.

Бентън не отвърна. И двамата бяхме наясно, че неуместното решение на Филдинг да ползва личния ми кабинет няма нищо общо с мебелировката. Замислих се за казаното от Луси, за това, че е претърсила помещението за скрити устройства, макар че така и не спомена кой може да е инициаторът на подслушването и дали такъв изобщо съществува. Най-съмнителният кандидат, който би сложил бръмбари в кабинета ми и би се измъкнал безнаказано, беше моята племенница. Навярно мотивирана от съзнанието, че Филдинг си присвоява нещо, което не му принадлежи по право. Чудех се дали случилото се в личното ми пространство по време на моето отсъствие не е било тайно записано.

— А тогава и дума не спомена пред мен — продължих. — Можеше да ми кажеш, когато се е случило. Можеше да ми отвориш

очите, че е използвал проклетия ми кабинет, сякаш е проклетият шеф и директор на това проклето място.

— Самият аз научих миналата седмица, когато го срещнах. Не казвам, че не съм чул нищо за Центъра и за него.

— Щеше да ми е от полза, ако бях чула нещо от онова, което ти си чул.

— Клюки. Слухове. Не можех да бъда сигурен за определени неща.

— Да ми ги беше казал преди седмица, тогава когато вече си знаел със сигурност. В сряда се е състояла първата среща, и то в моя кабинет, който Джак няма право да ползва. Какво друго си премълчал? Нещо ново?

— Казвам ти, каквото мога и когато мога. Зная, че ще ме разбереш.

— Не те разбирам. Би трябвало да ме уведомяваш в хода на събитията. И Луси, както и Марино.

— Не е толкова просто.

— Предателството е просто.

— Никой не те е предал. Марино и Луси не са го направили. Нито пък аз.

— А с това ми подсказваш, че някой го е сторил.

Той замълча.

— С теб се чувахме всеки ден, Бентън. Трябваше да ми кажеш.

— Ами, да видим кога бих могъл да те натоваря с всички тези неща, докато беше в Доувър. Когато ми звънеше в пет сутринта, преди да тръгнеш за военната морга, за да се погрижиш за падналите герои? Или посред нощ, когато най-последно изключваше компютъра си и спираше да учиш за изпита пред комисията?

Думите му не звучаха отбранително, нито нелюбезно, но долових недотам деликатен намек, а знаех, че той беше оправдан. Не бях коректна. Бях лицемерна. Чия беше идеята, когато буквално нямаме никакво време един за друг, да не задълбаваме в банални теми от работата или домакинството, защото в крайна сметка с тях щяхме да си останем? Както при рака, избързах да предложа своите задълбочени медицински аналогии и блестящи прозрения, макар че той беше психологът: навремето оглавяваше звеното за криминални профили към ФБР в Куантико, завеждаше катедрата по психиатрия в Харвард.

Аз обаче бях тази, която с цялата си мъдрост, с всичките си дълбокомислени примери, сравних работата с баналното домашно всекидневие и емоционалните травми с рака, с белезите след нараняване, с некрозата, и прогнозирах, че ако не внимаваме, някой ден по нас няма да остане здраво място и че ни очаква неминуема смърт. Бях смутена. Чувствах се повърхностна.

— Да, оставих някои въпроси настрана, докато пътувахме насам, и ето, сега ти казвам повече; казвам ти, каквото мога. — Бентън говореше със стоическо спокойствие, сякаш имахме сеанс и всеки момент се готвеше да обяви, че се налага да спрем.

Аз обаче не възнамерявах да спра, докато не науча всичко, което искам да знам. Той трябваше да ми каже някои неща. Въпросът не опираше до почтеност; говорехме за оцеляване. Осъзнах, че се чувствам несигурна в Бентън, сякаш вече не го познавах. Той беше мой съпруг, а имах усещането, че нещо се е променило, че към любимата домашна рецепта е добавена нова съставка.

Каква беше тя?

Анализирах онова, което долавях интуитивно, сякаш можех да усетя вкуса на промяната.

— Споменах загрижеността си, че интерпретацията на нараняванията на Марк Бишъп от Джак е проблематична — продължи Бентън, като че ли се защитаваше. Претегляше всяка изречена дума, сякаш ни слушаше някой друг и щеше да докладва за разговора ни на трето лице. — Е, въз основа на направеното от теб описание на следите от чука по главата на момчето, коментарите на Джак бяха адски погрешни; не биха могли да са по-погрешни — заподозрях го още когато той се присъедини към нас на местопрестъплението. Заподозрях, че лъже.

— Присъедини се към нас?

— Казах ти, че дочух разни неща, но честно, не съм имал за цел да го следя.

— Защо казваш „честно“? Противопоставяш го на нещо друго, „нечестно“ ли, Бентън?

— Винаги съм честен с теб, Кей.

— Разбира се, че не си, но сега не е моментът да се ровим в това.

— Не, не е моментът. Знам, че ще разбереш. — За миг той се взря в мен. Погледът му ме умоляваше да оставя нещата такива,

каквито са.

— Добре. Извинявай. — Щях да ги оставя, макар да не ми се искаше.

— От месеци не го бях срещал и онова, което видях... Как да ти кажа — по време на нашите дискусии миналата седмица беше очевидно, че той има някакъв проблем, сериозен проблем — обобща Бентън. — Изглеждаше зле. Мислите му препускаха във всички посоки. Беше свръхвъзбуден, претенциозен, хипоманиакален, агресивен, със зачервено лице, сякаш всеки момент щеше да избухне. Разбира се, усещах, че не е искрен; че съзнателно се опитва да ни подведе.

— Какво имаш предвид под това „ни“? — Започвах да се досещам какво става.

— Бил ли е някога в психиатрична клиника, подлаган ли е на лечение, може би с диагноза афективно разстройство? Споменава ли е пред теб нещо подобно? — Въпросите на Бентън ми се струваха изненадващи и изнервящи. Опитвах се да не забравя и особеното настроение, което долових по пътя насам. Само че сега това усещане беше по-изразено, по-разпознаваемо.

Държеше се по привичния си начин от времето, когато още беше агент, когато беше упълномощен от федералното правителство да прилага закона. Долавях авторитет и самочувствие, каквото не беше показвал от години; самообладание, което му липсваше от времето, когато излезе от защитата на дълбокото прикритие. Тогава се чувстваше изгубен, слаб, просто един академичен изследовател, както сам често се оплакваше. „Кастриран“, беше казал той. „ФБР изяжда малките си, те пък изядоха мен — добави после. — Това е наградата ми, че тичах след криминален картел от организирани престъпници. Най-после си възвърнах властта над собствения си живот и няма да се задоволя с огризки. Какъв лабиринт, какъв лабиринт! Обичам те, но те моля да разбереш, че вече не съм онова, което бях.“

— Имал ли е някога халюцинации? Изпадал ли е в пристъпи на насилие? — попита ме Бентън.

Сякаш бях подследствена.

— Логично е той да очаква да ми кажеш, че използва кабинета ми. Или че сама ще разбере за това. — Отново се сетих за Луси, за опасенията ѝ, че ме следят, и за скритите записи.

— Знам, че е сприхав — каза Бентън, — но сега говоря за евентуално физическо насилие, свързано с дисоциативно разстройство, със склонност да изчезва с часове, дни, седмици и след това да не си спомня много, или изобщо нищо да не си спомня. Същото, което наблюдаваме при завърналите се от война — пропадания и амнезия, отключени от тежка травма и често бъркани със симулация. Същото, от което се смята, че страда и Джони Донахю, само дето не съм сигурен доколко това състояние не е внушено на бедното момче. Чудя се и откъде е дошла тази идея, ако някой наистина му я е внушил.

Всъщност, каза го така, сякаш изобщо не се чудеше.

— Разбира се, Джак открай време е известен със симулациите си, с бягството си от отговорност — додаде после Бентън.

Аз създадох Филдинг.

— Какво не си ми казала за него? — продължи той.

Аз превърнах Филдинг в това, което е. Филдинг беше мое чудовище.

— Някаква психиатрична история? — попита Бентън. — Извън приемливото дори за мен, дори за ФБР. Бих могъл и сам да открия, но не искам да престъпвам границите.

Бентън и ФБР. Пак същото. Вече не беше агент от улицата. Не можех да си го представя. Изследовател към системата „криминален анализ“, „криминално разузнаване“, „анализ на възможностите и заплахите“. Към Министерството на правосъдието работеха толкова много експерти, толкова много агенти, които съчетаваха в себе си качества на учени и тактици. Ако се наложеше да ни затворят или разстрелят, това можеше да се случи от ръката на ченге с докторска степен.

— Какво знаеш за Джак, твоето протеже, което аз не знам? — попита ме Бентън. — Като оставим настрана факта, че е сбъркано копеле. Защото той е точно това. И някаква част от теб е наясно с това, Кей.

Аз бях чудовището на Бригс, а Филдинг беше моето чудовище. Открай време.

— Уведомен съм за сексуалното насилие. — Гласът на Бентън прозвуча подигравателно, сякаш не му пукаше за случилото се с Филдинг в детството му, сякаш наистина пет пари не даваше.

Сега вече не говореше психологът, а някой друг, сигурна бях в това. Ченгета, федерални агенти, прокурори — всички, които защитаваха и налагаха наказания, бяха твърде нечувствителни към извиненията. Те съдеха за „поданиците“ и „следствените“ според стореното от тях, а не според стореното на тях. Хора като Бентън пет пари не даваха за причината или за начина случилото се да бъде предотвратено, независимо от дефиницията, извода и прогнозите, които предоставяха с несравнима прозорливост и вещина. В сърцето си Бентън не питаше съчувствие към ненавистните, злосторниците, а както неведнъж сам ми беше признавал, годините, през които практикуваше като клиничен специалист и консултант, бяха безпощадни към него, неудовлетворителни и от ниска проба.

— Случаят е бил внесен в съда и е влязъл в публичните регистри. — Бентън изпитваше потребността да ме уведоми за нещо, за което никога не бях питала Филдинг.

Не помнех кога за пръв път чух за специализираното училище недалеч от Атланта, посещавано от Филдинг в детството му. Разбрала бях някак, и единственото, което ми идваше наум, бяха неговите позовавания на определен „епизод“ от миналото му, както и признанието, че преживяното с определен „наставник“ прави крайно мъчителна необходимостта да се справи с всяка трагедия, сполетяла деца, особено деца, жертва на насилие. Бях сигурна, че никога не съм го принуждавала да задълбава в детайлите. А относно онези дни не бих и попитала.

— Хиляда деветстотин седемдесет и осма — каза Бентън, — Джак е бил петнайсетгодишен, макар всичко да е започнало, когато е бил на дванайсет и е продължило няколко години, докато не са ги заловили да правят секс в нейното комби, паркирано край футболното игрище, сякаш тя е искала да бъде заловена. Била бременна. Поредната сърцераздирателна история за пансион, не католически този път, слава богу, но пак става дума за тормоз над непълнолетни в един от онези частни лечебни центрове-тире-академии с „ранчо“ в името. Направеното от терапевта, за да получи десетгодишна присъда, съответства на сексуално насилие над непълнолетен, но не и на онова, което си ми разказвала за Джак.

— Не съм запозната с подробностите — отвърнах най-после. — Не с всичките, дори не и с по-голямата част от тях. Не помня името ѝ,

ако изобщо някога съм го знаела; не знаех и че е била бременна. Детето от него ли е? Родила ли го е?

— Прегледах преписката по делото. Да, родила го е.

— Не съм имала повод да преглеждам преписката по делото. — Не попитах Бентън за повода да го стори. Той не би ми го разкрил точно сега, а може би и никога. — Жалко, че на този свят още едно дете е обект на лошо отношение от страна на Джак. Или пък не — добавих аз. — Много тъжно.

— И Катлийн Лоулър не може да се похвали с особено добър живот — каза Бентън.

— Много тъжно — повторих.

— Жената, обвинена за блудство с Джак — уточни той. — Нищо не зная за детето — момиченце, родено в затвора и дадено за осиновяване. Предвид натовареността му с мутантни гени, може би също е в затвора или е мъртво. Катлийн Лоулър вечно се забърквала в каши. Понастоящем е в изправителна институция за жени в Савана, Джорджия, с двайсетгодишна присъда за непредумишлено убийство при шофиране в нетрезво състояние. Джак поддържа връзка с нея. Тя му пише от затвора, а той използва псевдоним; ти не си скрила това от мен — съмнявам се, че изобщо си го знаела. Всъщност, по-скоро предполагам, че не си.

— Кой друг присъстваше на срещите миналата седмица? — Усещах такъв студ, че ноктите ми бяха посинели. Искаше ми се да си бях донесла якето. Забелязах престилката, окачена на вратата на Филдинг.

— Мина ми през ума, докато седяхме в кабинета ти — каза Бентън, бившият агент на ФБР, бившият защитен свидетел и експерт по тайните, който вече не се държеше като нищо бивше.

Държеше се така, сякаш разработваше случая, а не като консултант по него. Убедена бях, че подозренията ми ще се окажат верни. Беше се върнал при федералните. Нещата свършваха там, откъдето започваха, и започваха оттам, където свършваха.

— Афективно разстройство. Много мислих, опитвах се да си спомня какъв беше на времето. Размишлявах върху миналото. — Бентън говореше делово, сякаш онова, което огласяваше и в което ме обвиняваше, не предизвикваше чувства в него. — Никога не е бил нормален. Това искам да кажа. Джак притежава изразена скрита

патология. Затова е бил изпратен в пансион. За да се научи да контролира гнева си. На шестгодишна възраст наръгал друго дете с химикалка в гърдите. На единайсет ударил майка си по главата с градинско гребло. Тогава го изпратили в ранчото близо до Атланта, където гневът му нараснал още повече.

— Нямам представа какви ги е вършил в юношеството си — отвърнах. — Нямаме практика да провеждаме задълбочени проучвания за произхода на медицинския персонал, който наемаме. Всъщност, подобна практика изобщо не съществуваше, когато започвах, когато и той започваше. Не съм агент на ФБР — натъртих. — Не изравям за хората всичко, което мога, нито пък обикалям съседите с въпроси за детството им. Не разпитвам учителите. Не проследявам и кореспонденцията им.

Станах от бюрото на Филдинг.

— Макар че навярно трябваше да го направя. И навярно от сега нататък ще го правя. Никога обаче не съм го прикривала — продължих. — Никога не съм го защитавала по този начин. Признавам, че бях прекалено снизходителна с него. Признавам, че заглаждах поразите, които правеше, или поне се опитвах да ги загладя. Но никога не съм прикривала нещо, което не би трябвало, ако това намекуваш. Никога не бих проявила неетичност спрямо него, или когото и да е друго. — „Вече не“, добавих наум. Веднъж го сторих, но това нямаше да се повтори и категорично не го бях правила за Джак Филдинг. Дори не и за себе си. Направих го заради по-висшите закони на тази земя.

Пресякох кабинета, измръзнала, изтощена и засрамена. Свалих престилката на Филдинг от закачалката върху вратата на гардероба.

— Нямам представа какво мислиш, че съм скрила от теб, Бентън. Нямам представа в какво или с кого се е забъркал той. Нито пък за неговите халюцинации, дисоциативни състояния или пропадания. Подобно нещо не се е случвало в мое присъствие, а дори да е, той никога не е споделял никаква информация.

Облякох престилката — беше огромна и излъчваше лек аромат на евкалипт — като „Викс“ или „Бен Гей“.

— Емоционално разстройство може би, с известен нарцисизъм и неконтролируеми изблици на гняв — продължи Бентън, сякаш нищо не бях казала. — Или може би това са обичайните медикаменти, към

които прибягва, за да издържи на напрежението, бедното копеле. Но, меко казано, той не представя този Център добре — съжалявам, че съм принуден да оповестя истината на века, и вината не е на Дъглас и Дейвид, нито пък на лошия старт на Центъра миналия ноември, когато беше замесен в отвличането и убийството на Уоли Джеймисън. Можеш да си представиш каква информация стига до Бригс и останалите. Джак е на ръба да провали всичко, а това отваря пространство за авантюристи. Както казах, е предпоставка за хищнически инстинкти.

Застанах до прозореца и хвърлих поглед надолу към тъмната, заснежена улица, сякаш щях да намеря там нещо, което да ми помогне да си припомня коя бях. Нещо, което да ме подкрепи и утеши.

— Много поразии е сътворил — разнесе се гласът на Бентън зад мен. — Не зная доколко умишлено е било всичко. Подозирам обаче, че поне отчасти причина за тях са сложните му отношения с теб.

Снегът падаше под остър ъгъл, удряше прозореца почти хоризонтално и остро почукваше, като че ли тревожно и раздразнено тропаше с пръсти. Снегът по стъклото ме замая. Зави ми се свят от гледката.

— Това ли е всичко, Бентън? Сложните ми взаимоотношения с него?

— Трябва да разбере повече. По-добре аз, отколкото някой друг да те разпитва по този повод.

— Твърдиш, че всичко е съсипано заради нашите взаимоотношения. Че те са в корена на всяко зло. — Не се обърнах. Продължих да се вирам надолу, докато не издържах повече гледката на понесените от вихъра късчета лед, на пътя под мен, на тъмната река, на бурната зимна нощ. — Убеден си в това. — Търсех потвърждение на току-що казаното от него. Искях да разбере дали и нашата връзка е сред съсипаното.

— Просто ми е нужно да разбере всичко, което не си ми казала — отвърна той.

— Сигурна съм, че ти и останалите имате нужда да го разберете. — Сърцето ми биеше ускорено и гласът ми не прозвуча мило.

— Съзнавам, че миналото не може да бъде лесно разплетено. Представям си усложненията.

Извърнах се и срещнах погледа му. Онова, което видях в него, не бяха само прецеденти и мъртъвци, нито моят метежен офис или

сбърканият ми заместник. Видях недоверието на Бентън в мен и в моето минало. Видях съмнението му в моя характер и в това какво съм за него.

— Никога не съм спала с Джак — казах му. — В случай че се опитваш да го установиш, за да спестиш неудобството някой друг да ми зададе този въпрос. Или може би си се разтревожил толкова за притеснението, което евентуално изпитвам? Няма такова. И не може да има, понеже не съм направила нищо подобно. Ако това се опитваш да ме попиташ, ето ти отговора. Можеш да го предадеш на Бригс, на ФБР, на главния прокурор или на когото щеш.

— Бих го разбрал за времето, когато Джак е бил твоят човек, когато и двамата сте започвали в Ричмънд.

— Стремя се сексът с хората, които ръководя, да не се превръща в моя практика. — В гласа ми прозвуча изненадващо раздразнение. — Бих искала да мисля, че не приличам на... как ѝ беше името... Лоулър, бившата терапевтка, понастоящем затворничка в Джорджия.

— Джак не е бил на дванайсет, когато сте се запознали.

— Подобно нещо никога не се е случвало. Нямам такава практика с хората, които ръководя.

— А с онези, които ръководят теб? — Бентън не откъсваше поглед от мен, а аз продължавах да стоя до прозореца.

— Не това е поводът за проблемите ми с Джон Бригс — отвърнах гневно.

13.

Върнах се при бюрото на Филдинг и докато сядах, напипах в един от джобовете на престилката му нещо хлъзгаво и гладко. Извадих квадратче прозрачен найлон, тънък като хартия.

— Центърът няма нужда от лоши първи впечатления пред федералните, но съм убеден, че ще промените това — каза Бентън, сякаш съжаляваше за въпросите, които току-що отпрати към мен, сякаш съжаляваше за необходимостта да изтъква един толкова неприятен факт.

Това в джоба на Филдинг сигурно беше предпазната лента на напоен с евкалипт обезболяващ пластир, помислих си ядно, след като усетих миризмата. „Федералните, вярно. Толкова съм щастлива, че мога да променя онова, което дяволските федерални ще си помислят за мен.“

— Не искам да се настройваш негативно срещу всичко тук; срещу всичко, което намери у дома — продължи Бентън. — Това няма да ти помогне. За много неща трябва да се погрижим, но ще се справим. Зная, че ще се справим. Съжалявам, че разговорът ни тръгна в такава посока. Наистина съжалявам, че се наложи да засегнем подобна тема.

— Да поговорим за Дъглас и Дейвид — припомних му имената, които самият той спомена преди малко. — Кой са те?

— Не се съмнявам, че ще се наложиш и ще направиш така, че това място тук да заработи, да бъде такова, каквото трябва; отлично и несравнимо с всяко друго. По-добро от онова, което имат в Австралия, в Швейцария, по-добро дори от мястото, където са поставили началото на подобна инициатива, включително и Доувър, нали? Напълно вярвам в теб, Кей. Не искам да го забравяш нито за миг.

Колкото повече Бентън ме уверяваше в своята убеденост, толкова по-малко му вярвах.

— Правоохранителните власти те уважават; също и военните — додаде той, но пак не му повярвах.

Нямаше да го казва, ако беше вярно. Какво искаше да постигне? В мислите ми започваше да се промъква враждебност, която и аз не знаех откъде идва. Нямах нужда хората да ме харесват или да ме уважават. Това не беше състезание по популярност. Нали Бригс винаги казваше същото. „Това тук не е състезание по популярност, полковник“, или по-личното: „Това тук не е състезание по популярност, Кей“; после се усмихваше иронично с дяволит, метален блясък в очите. Пет пари не даваше дали някой го харесва. Всъщност, той вирееше чудесно, заобиколен от хора, които не го харесваха. И с мен трябваше да стане така. Да вървят по дяволите всички. Знаех какво трябва да направя, а това вече беше нещо. Определено щях да реагирам! Мислите си, че ще се прибера у дома, ще ми сервира какво ли не и аз просто ще го приема, ще позволя на някого, на когото и да е, да върши, каквото му харесва? Не. Не, по дяволите. Това нямаше да се случи. Който си е позволил да повярва в подобна идея, определено не ме познаваше.

— Кой са Дъглас и Дейвид? — попитах отново и въпросът ми прозвуча хапливо.

— Дъглас Бърк и Дейвид Макмастър — отвърна Бентън.

— Не ги познавам. Кой са те? — Сега аз провеждах разпита.

— Хора от местния офис в Бостън, към Министерството за вътрешна сигурност. Досега не ти се е налагало да се запознаеш с местните, поне с шефовете, но така или иначе ще се срещнеш с тях. Включително и с бреговата охрана. Ако ми позволиш, ще ти помогна. Веднъж и аз да бъда полезен за нещо. Не ти помагах много досега. Зная, че си разстроена.

— Не съм разстроена.

— Лицето ти пламти. Изглеждаш разстроена. Не това целях. Съжалявам, че се получи така. Но имаше няколко причини, поради които трябваше да разбера.

— Доволен ли си от наученото?

— Важно е да зная къде си и коя си наред всичко това — отвърна той.

Аз още държах предпазната лента: квадрат с размер на цигарена кутия.

Вдигнах я към светлината и видях върху прозрачното фолио големите отпечатъци на Филдинг, а до тях — по-малки, които сигурно

бяха моите. Филдинг хронично страдаше от разтегнати мускули, винаги имаше болки и възпаления, особено когато злоупотребяваше с анаболни стероиди. Върнеше ли се към старите си лоши навици, започваше да мирише на ментолови дражета за кашлица.

— Каква е връзката на Министерството за вътрешна сигурност и крайбрежната охрана с нещата, за които говорим? — Отварях чекмеджетата на бюрото и търсех пластири „Нуприн“, „Мотрин“ или „Бен Гей“, балсам с тигрова мас — всичко, което би потвърдило подозренията ми.

— Тялото на Уоли Джеймисън е плувало в пристанището, което е под юрисдикцията на службите за интегрирана помощ. Току под носа им. Което, предполагам, е била и целта им — отвърна Бентън, без да откъсва поглед от мен.

— Или целта е бил кеят, който обикновено опустява по залез-слънце. Един от малкото в околността, където можеш да караш кола. Много добре познавам района. Както и ти. И двамата го познаваме, и навярно са ни забелязали. Разхождахме се там понякога. Всъщност винаги, когато имахме възможност да останем насаме и да се държим човешки помежду си. — Гласът ми прозвуча саркастично. Така и трябваше.

— Достъпът е разрешен единствено за персонала. Мога ли да попитам какво търсиш? Убеден съм, че е нещо, което ще видиш с невъоръжено око.

— Тук е моят офис. Цялото това място е мой офис. Ще гледам, каквото си искам. С или без въоръжено око. — Сърцето ми биеше ускорено, бях раздразнена.

— Кеят не е отворен. Не всеки може да отиде там с колата си — отвърна Бентън, без да сваля от мен предпазливия си, тревожен поглед. — Не исках да те разстроя толкова много.

— Непрекъснато ходим там и никой никога не ни е искал документи. Не го пазят с автомати. Това е туристическа зона. — Бях свадлива и агресивна, а не исках да съм такава.

— Районът под юрисдикцията на службите за интегрирана помощ не е туристическа зона. Трябва да преминеш през охранявана порта, за да стигнеш до кея. — Бентън говореше много спокойно и благоразумно и все поглеждаше айфона си. Хвърляше поглед към него, после вдигаше очи към мен, и така до безкрай — четеше и него, и мен.

— Липсва ми. Да отидем за няколко дни там. — Опитвах се да бъда мила, понеже се държах ужасно. — Само ние двамата.

— Ще го направим, да. Съвсем скоро — отвърна той. — Ще поговорим и ще изгладим всичко.

Представих си ситуацията с плашеща яснота. Любимият ни апартамент в хотел „Феърмонт“ на кея Батъри, надвиснал над водата като пръст, съвсем близо до офиса на службите за интегрирана помощ. Надиплената тъмнозелена вода на пристанището сякаш беше пред очите ми; дочувах и плисъка на вълните, които се разбиваха в стълбовете, все едно бях там. Доковете скърцаха, въжетата удряха мачтите; стори ми се, че басовият рев на сирените на големите кораби изпълни кабинета на Филдинг.

— И няма да си вдигаме телефоните, ще ходим на разходка, ще си поръчаме румсървис и ще гледаме от прозореца високите кораби, влекачите и танкерите. Много ще се радвам. И на теб ще ти хареса, нали? — Но гласът ми не беше мил, докато казвах това. Беше рязък и гневен.

— Ще го направим този уикенд, ако искаш. И ако успеем — отвърна той, плъзна палец по екрана и прочете нещо на айфона си.

Преместих чашата встрани. Бюрото ми се стори кръгло, а не квадратно. Пулсът ми беше ускорен от многото кофеин. Бях изнервена и имах чувството, че главата ми е празна.

— Мразя, когато непрекъснато гледаш телефона си — казах, преди да успея да се спра. — Знаеш колко мразя да го правиш, докато разговаряме.

— Точно в момента ми е невъзможно да го избегна — отвърна той и отново погледна към него.

— Излизаш от Деветдесет и трета, тръгваш по Търговска улица и си направо там — възобнових спора. — Удобен начин да се отървеш от нечие тяло. Откарваш го и го захвърляш в пристанището. Голо, така че всяка евентуална улика от багажника на колата да бъде отмита. — Затворих най-долното чекмедже. Понеже си мърморех под носа, май говорех повече на себе си. — Обезболяващи пластири. Няма. Не намерих и в моето бюро. Само дъвка. Никога не дъвча дъвка. Освен може би като дете. Дъвка за балончета с жълта, усукана в края опаковка от Хелюин.

Виждах я. Подушвах я. Устата ми се изпълни със слюнка.

— Ето една тайна, която не съм споделяла с никого. Употребявах дъвките многократно. Дъвчех ги, после отново ги увивах в хартийката. С дни, докато не останеше никаква миризма.

Устата ми се изпълни със слюнка. Преглътнах няколко пъти.

— Спрях да дъвча дъвка, когато спрях да обикалям по къщите и да припявам „лакомство или пакост“. Виждаш ли, припомни ми нещо, за което не се бях сещала от толкова години, че е невероятно как въобще ми хрумна. Понякога забравям, че съм била дете. Че съм била глупава и наивна.

Ръцете ми трепереха.

— По-добре да не харесваш нещо, което не можеш да си позволиш, затова не свикнах с дъвката.

Цялата треперех.

— По-добре да не издаваш, че си с ниско обществено положение, особено ако си с ниско обществено положение. Виждал ли си ме някога да дъвча дъвка? Не. Това е белег за ниско обществено положение.

— Нищо у теб не говори за ниско обществено положение. — Бентън ме наблюдаваше внимателно, резервирано.

Виждах погледа му. Плаших го. Но не можех да се овладеея.

— Много се постарях в този живот да не изглеждам от ниска класа. Не ме познаваше, когато започвах и нямах никаква представа за хората; хора с пълна власт над мен. Боготворях ги, но те се оказаха способни да ме въвлекат в неща, след които никога вече не се възприемах по същия начин. После се погребвах като онова пулсиращо сърце на Едгар Алън По, макар винаги да знаеш, че то е там. А не можеш да кажеш на никого. Дори когато не спиш нощем. На никого не можеш да кажеш, че си на крачка от онова студено, мъртво сърце под дъските на пода и че ти си виновен то да е там.

— Боже, Кей!

— Странно е, че всичко, което обичаме, се оказва в непосредствена близост до нещо омразно и мъртво. — Хрумна ми просто така. — Е, не всичко.

— Добре ли си?

— Напълно. Напрежението ми идва малко в повече, но кой, по дяволите, не би се чувствал по този начин? Една улица дели къщата ни от Нортънс Удс, където вчера някой е бил убит; не е изключено този

някой да е бил в Картуолд по същото време, когато двете с Луси сме били там през онова лято преди единайсети септември, за който Луси смята, че е пълна инсинуация. И Лиъм Салц е бил в Картуолд, като гост лектор. Тогава не успях да се запозная с него, но Луси имаше негов запис на компактдиск. Не си спомням точно за какво говореше.

— Не разбирам защо изобщо споменаваш за него.

— Заради един линк в мрежата, който по някаква причина Джак е разглеждал.

Бентън замълча. Все така не сваляше очи от мен.

— Двамата ходим в „Бискит“, когато съм у дома за уикендите; може би сме били там по едно и също време с Джони Донахю и неговата приятелка от Масачузетския технологичен институт. — Едва съумявах да следвам мисълта си. — Обичаме Салем, харесваме благовонните масла и свещите в магазините на Салем: същите магазини, в които се продават железните остриета, дяволските кости. Любимото ни място за излети в Бостън е досами кея, където на сутринта след Хелюин е открито тялото на Уоли Джеймисън. Дали някой не ни следи? Дали някой не е уведомен за всичко, което правим? Какво е търсил Джак в Салем на Хелюин?

— Стигнали са до тялото на Уоли с лодка, а не по кея — отвърна Бентън.

Не знаех откъде има тази информация.

— Всички тези неща са свързани. Ще кажеш, че живеем в малък град.

— Не изглеждаш добре.

— Сигурен си, че е било лодка. Имам чувството, че ме заливат горещи вълни. — Докоснах лицето си и притиснах бузите си с длани. — Божичко! Това ще е следващото. Толкова много неща не знаем още.

— По-съществен е фактът, че някой преднамерено е изхвърлил тялото на мястото, където акостират трийсетметрови катери с патрули на борда. — Бентън дебнеше всяко мое движение. — И където в ранни зори се събира помощният персонал, а паркингът е срещу кея. Всички тези хора излизат от колите си и виждат обезобразено тяло да плува във водата. Това е безочливо. Убийството на дете в задния двор на собствения му дом, докато родителите му са си вкъщи, е безочливо. Убийството на човек в Нортънс Удс в неделя по време на мач за

Суперкупата, докато на същото място има ВИП сватба, е безочливо. Да направиш всичко това в нашия квартал е безочливо. Така е.

— Първо, ти знаеше, че това е лодка. Знаеше и, че става дума за ВИП сватба; не просто сватба, а ВИП сватба. — Не питах. Само констатирах. Не би го казал, ако не беше сигурен. — Защо Джак е бил в Салем? Какво е правил там? На Хелюин и хотелска стая не можеш да наемеш в Салем. Толкова хора има, че няма как да минеш по улиците с кола.

— Сигурна ли си, че си добре?

— Мислиш ли, че е лично? — Сякаш бях обсебена от мисълта за това колко е малък светът. — Прибирам се у дома, и виж как ме посрещат. Всичката тази грозота, смърт, измами, лъжи, всичко това буквално се изсипва върху мен.

— Донякъде си права — каза Бентън.

— Е, много мило от твоя страна.

— Казах донякъде. Не напълно.

— Каза, че е лично. Искам да разбера как точно.

— Опитай се да се успокоиш. Дишай бавно. — Протегна ръка към мен, а аз се отдръпнах, за да не му позволя да ме докосне. — Спокойно, спокойно, Кей.

Отдалечих се от него, а той прибра ръката си в скута, където айфонът му просветваше в червено на всеки няколко секунди, когато пристигнеше ново съобщение. Не исках да ме докосва. Сякаш бях останала без кожа.

— Има ли нещо за ядене на това място? Мога да изпратя някого да донесе вечеря — каза Бентън. — Сигурно е ниска кръвна захар. Кога яде за последен път?

— Не. Точно сега не мога да ям. Ще се оправя. Защо каза „ВИП“? — чух се да питам.

Той отново сведе поглед към телефона си. Малката червена светлинка примигваше и алармираше.

— Ан — каза той и прочете съобщението, което току-що пристигна. — Пътува насам, ще пристигне след минути.

— Какво друго? Мога да сваля скенера тук. Дай да видим.

— Не го изпрати. Опитала се е да се свърже с теб. А ти, очевидно, не си при бюрото си. На сватбата е имало агенти под прикритие. Заради някаква ВИП персона, но очевидно не въпросната

персона е имала нужда от закрила — каза Бентън. — Никой не е пазел именно онзи, който се е нуждаел от защита. Не знаехме, че ще се окаже наблизно.

Отново поех дълбоко дъх и се опитах да диагностицирам инфаркта, в случай че се появеше такъв.

— Агентите видели ли са какво се е случило? — „Маунт Обърн“ сигурно беше най-близката болница. Не исках да ходя в болница.

— Разположените при вратата не са гледали в онази посока и нищо не са видели. Забелязали хора да се суетят около него, когато паднал. Нямало причина да се заинтересуват от ставащото и останали по местата си. Били задължени да го направят. Пазиш ли някого, винаги оставаш на мястото си; в редки случаи имаш право да се отклониш.

Насочих вниманието си към тежестта в гърдите и учестеното си дишане. Бях изпотена и замаяна, но не усещах болка в ръцете. Нямах болки и в гърба. Нито в челюстите. Не, болката и инфарктът не предизвикват промяна в мисленето. Погледнах ръцете си. Държах ги пред себе си, сякаш можех да видя какво има върху тях.

— Когато видя Джак миналата седмица, миришеше ли на ментол? — Попитах. — Къде е той? Какво точно прави?

— Какво общо има ментолът?

— Пластири „Нуприн“ със силно действие, пластири „Бен Гей“, нещо от този род. — Вдигнах предпазната лента от бюрото на Филдинг. — Ако ги носи непрекъснато и вони на евкалипт или ментол, това почти винаги е знак, че пак злоупотребява с фитнеса. Опитва се да покаже чудеса в салона, в състезанията по таекуондо, и страда от хронични остри болки в мускулите и ставите. Стероиди. А когато Джак е на стероиди — какво да ти кажа... Това винаги е било прелюдия към други неща.

— Като се сетя за видяното миналата седмица, бих казал, че определено взема нещо.

Вече събличах престилката на Филдинг. Сгънах я спретнато и я сложих върху бюрото му.

— Можеш ли да легнеш някъде? — каза Бентън. — Мисля, че трябва да полегнеш. В стаята на дежурните на долния етаж? Там има легло. Не мога да те заведа у дома. Не можеш да отидеш там сега. Не искам да излизаш от този сграда. Не и без мен.

— Не искам. Няма да помогне. Само ще влоши нещата. — Влязох в банята на Филдинг и извадих кошчето за отпадъци изпод мивката.

Бентън се изправи, без да сваля поглед от мен. Натъпках сгънатата престилка в него и го върнах в банята. Застъргах лицето и ръцете си със сапун и гореща вода. Измих всеки милиметър от кожата си, която би могла да е влязла в контакт със защитната лента от джоба на престилката.

— Дрога — оповестих, когато седнах отново на стола.

Бентън също седна, но беше напрегнат, сякаш всеки момент щеше да скочи.

— Нещо трансдермално, което определено не е „Нуприн“ или „Мотрин“. Не знам какво точно, но ще установя — уведомих го.

— Защитната лента, която държеше.

— Освен ти да си отровил кафето ми.

— Може да е никотинова лепенка.

— Ти не би ме отровил, нали? Ако не искаш да си женен, има и по-прости решения.

— Не виждам причина да е на никотин, освен ако не го ползва като стимулант, разбира се. Предполагам. Нещо подобно.

— Не е това. Слагала съм си никотинови лепенки преди време, но никога не съм се чувствала така. Дори когато ми се налагаше да запаля цигара, въпреки че бях с лепенка с двайсет и един милиграма. Истински наркоман. Такава съм. Това обаче не е наркотик. В какво се е забъркал?

Бентън се взря в чашата с кафе. Очите му следваха линиите на герба на Медицинските служби при въоръжените сили върху глазираната керамика. Мълчанието му потвърди подозренията ми. В каквото и да се е забъркал Филдинг, то беше свързано с всичко останало: с мен, с Бентън, с Бригс, с мъртвия футболист, с мъртвото малко момче, с мъжа от Нортънс Удс, с мъртвите войници от Великобритания и Устършър. Подобно на излитащи през нощта самолети, свързани с някаква кула; свързани съобразно определен модел, в отделни моменти сякаш застинали в тъмнината, но неизменно отправили се нанякъде — обособени сили, част от нещо по-голямо, нещо несравнимо по-мощно.

— Трябва да ми се довериш — предпазливо каза Бентън.

— Бригс търсил ли те е?

— В последно време се случват всякакви неща. Добре ли си? Не искам да тръгна, преди да се уверя, че си добре.

— Нали за това съм подготвена, за това направих толкова жертви. — Реших да приема. Приемането ми помага да избира как да постъпя. — Шест месеца бях далеч от теб, далеч от всички; за шест месеца се отказах от всичко, за да се прибера у дома и да открия, че тук се случват всякакви неща. Като по дневен ред.

Едва не добавих „Точно като в началото“, когато бях съдебномедицински патолог и прекалено наивна, че да имам и най-бегла представа какво всъщност се случва. Когато бях склонна прибързано да приветствам и да отдавам дължимото на всеки авторитет; по-лошото — да се доверявам на всеки авторитет, още по-лошото — да му се възхищавам, или най-лошото — да се възхищавам от Джон Бригс дотолкова, че да направя всичко, което той поиска от мен, абсолютно всичко. Успях някак си да се приземя в същата точка. И да започна всичко отначало. Като по дневен ред. Лъжи и още лъжи, злоупотреба с невинни хора. Престъпления, извършени с немислимо хладнокръвие. Джоан Рул и Нуни Пиесте се открииха отчетливо в мислите ми, по-истински от когато и да било.

Виждах ги на разнищените носилки с избила по шевовете на платнището ръжда и колела, които заяждаха; спомнях си, че и краката ми отказваха да се подчинят, докато вървах по покрития с протрит бял камък под, който не можеше да бъде изчистен. В моргата в Кейптаун винаги имаше много кръв, трупове биваха оставяни, където дойде, а през седмицата, когато бях там, станах свидетел на толкова гротескни в крайността си случаи, колкото беше краен в красотата си и самият континент. Хора, блъснати от влакове, прегазени по магистралите, смърт, предизвикана от битови травми и наркотици в бедняшките квартали, нападение на акула във Фолс Бей, един турист, умрял след падане в планината Тейбъл.

Споходи ме изнервящата мисъл, че ако сляза на долния етаж и отида в хладилното отделение, вероятността телата на двете убити жени да ме чакат там е същата, както и след деветнайсетчасовия полет на самолета, който ме отведе при тях тогава, в декемврийското утро. Само че, докато стигна до тях, те вече бяха огледани, и това щеше да е така, дори да бях прелетяла с Конкорд или да бях на съседната пряка,

когато са били убити. Невъзможно беше да стигна до тях достатъчно бързо. Телата им сякаш бяха част от филмов декор, дотолкова инсценирано беше всичко. Невинни млади жени, убити заради вестникарските рубрики, заради властта и влиянието над гласоподавателите, а аз не можах да се противопоставя на това.

Не само че не можах да му се противопоставя, но и се превърнах в негов съучастник, понеже то стана възможно заради мен. Припомних си казаното от майката на редник първи клас Гейбриъл относно престъпленията от омраза и възмездието за тях. В Доувър кабинетът ми беше непосредствено до този на Бригс. Спомних си, че докато разговарях с нея, някой мина покрай затворената врата на кабинета ми на няколко пъти. И който и да беше той, спря поне два пъти. В онзи момент си казах, че може би някой иска да влезе, но чува през вратата, че говоря по телефона, и изчаква, за да не ме прекъсне. По-вероятно беше все пак този някой да ме е подслушвал. Бригс беше започнал нещо или някой му съдействаше, а Бентън беше прав — в последно време се случваха всякакви неща.

— Тогава тези шест месеца са били само политическа тактика. Много жалко. Много безвкусно. И разочаровашо. — Гласът ми беше твърд; говорех съвършено спокойно, както преди важна крачка.

— Добре ли си? Да слезем, ако се чувстваш добре. Ан е тук. Да поговорим с нея, защото след това трябва да тръгвам. — Бентън се беше изправил и вече се приближаваше до вратата. Чакаше ме с телефон в ръка.

— Нека да позная. Бригс е искал да бъде сигурен, че аз съм на този пост, за да го задържи отворен за онзи, когото наистина е имал предвид за него — продължих, а сърцето ми вече биеше по-бавно и нервите ми не бяха обтегнати така, сякаш всеки момент ще се скъсат. — Сложил ме е тук, за да пазя мястото топло. Или аз съм била претекстът, за да създаде тази позиция, да стигне до Масачузетския технологичен институт, до Харвард, да качи всички на борда и да оправдае премията от трийсет милиона.

Бентън четеше поредното съобщение — едно от многото, които непрекъснато се сипеха по ефира.

— Много главоболия си е спестил по този начин. — Станах от стола.

— Ти няма да напуснеш. — Бентън четеше съобщението, което някой му беше изпратил току-що. — Няма да им доставиш това удоволствие.

— „Им“. Значи са повече от един.

Не отговори, понеже пишеше с палци.

— Е, винаги са повече от един. Човек може да избира — казах, когато излязохме заедно.

— Напуснеш ли, ще им дадеш именно онова, което искат — плъзна пръст по екрана Бентън.

— Такива хора не знаят какво искат. — Затворих вратата на кабинета на Филдинг и проверих дали е заключена. — Заблуждават се, че знаят.

Спускахме се надолу в моята сграда с очертания на куршум, която в тъмните нощи и мрачните дни изглеждаше оловносива.

Докато слизахме с асансьора, който бях избрала и доставила заради икономията от петдесет процента, които позволява, разказах на Бентън за следите от написаното върху листчетата. Интересът на Филдинг към адреса на доктор Лиъм Салц, предоставен от самия него на Уайтхол, не беше случаен, подчертах, докато плавно се спускахме етаж след етаж, облени от меката светлина на луминесцентните лампи в моята безопасна за околната среда машина, която, доколкото подразбрах от дочутите коментари, тук никой не оценяваше. Повечето се оплакваха, че е бавна.

— Той е едната крайност, ТООТО — другата, но никоя страна не е безусловно права, и това е безспорно. — Описах доктор Салц като компютърен учен, инженер, философ, теолог, за когото войната определено не беше спорт, нито изкуство. Той ненавиждаше въоръжените конфликти и онези, които ги подклаждаха.

— Знам всичко за него и неговото изкуство. — Думите на Бентън не прозвучаха позитивно. Спряхме и стоманените врати се плъзнаха беззвучно встрани. — Няма да забравя времето в Си Ен Ен, когато с теб се скарахме заради него.

— Не си спомням да сме се карали. — Отново бяхме в приемната, където Рон неотклонно бдеше иззад стъклената преграда, досущ както го оставихме преди часове.

Съзрях колите на паркинга зад сградата. Някои от тях не бяха покрити със сняг и фаровете им бяха запалени. Агенти или полицаи под прикритие. Спомних си светещите прозорци в сградата на Масачузетския технологичен институт над двора на Центъра за сертифицирана съдебномедицинска експертиза, които забелязах, когато дойдохме тук с Бентън, и сега разбрах причината. Центърът беше под наблюдение и ФБР и полицията не полагаха никакви усилия, за да прикрият присъствието си. Имах усещането, че Центърът е в режим на ограничение.

От момента, в който излязох от военната морга в Доувър, бях неизменно придружена или заключена в обезопасена сграда, и причината за това не беше, каквато я представяха; или поне не беше единствената. Никой не се опитваше да ме доведе у дома колкото може по-бързо заради трупа, прокървил в хладилната камера. Той беше приоритет, но определено не единственият, а може би не и главният. Определени хора го използваха като извинение, за да ме ескортират. Определени хора, сред които и племенницата ми — въоръжена и в ролята на бодигард — а аз нямаше да повярвам, че и Бентън не е бил съучастник в това решение, независимо какво беше научил или не беше научил междувременно.

— Нали не си забравила, че той си падаше по теб — каза Бентън, когато тръгнахме по сивия коридор.

— Изглежда, мислиш, че спя с всеки.

— Не с всеки — уточни той.

Усмяхнах се. Едва не се разсмях.

— Чувстваш се по-добре — каза той и нежно докосна ръката ми.

Каквото и да бях поела, действието му беше минало. Искаше ми се часът да не е толкова ранен. Искаше ми се в лабораторията по аналитична химия да има някой, който да вземе проби от покривната лента на пластира, с която бях в контакт. Всъщност, може би първо да я погледне под електронен микроскоп, а после да направи изследване на спектъра чрез бързо преобразуване на Фурие и други трансформации, процеси или някакви детектори, които да установят съдържанието на обезболяващите пластири на Филдинг. Никога не бях вземала анаболни стероиди и нямаше представа как се чувства човек от тях, но не бих допуснала, че е това, което почувствах на горния етаж. Не и с толкова бърз ефект.

Кокаин, кристали метамфетамин, ЛСД, всичко, което би попаднало в организма ми бързо през кожата. Все пак по-добре щеше да не е нито едно от тези, но откъде можех да знам какво е усещането? Не беше наркотик като фентанил — най-често нанасяният върху пластири опият. От силно обезболяващи вещества като фентанил не бих се чувствала така, но все пак не бях сигурна. Не ползвах фентанил. Всеки реагира различно на различните лекарствени препарати, а неконтролираните вещества могат да бъдат замърсени с примеси и се предлагат в различни дози.

— Сякаш дойде на себе си. — Бентън отново ме докосна. — Как се чувстваш? Наистина ли си добре?

— Изтощена съм след това, каквото и да беше то. Но не бих се заела със случая, ако се чувствах и в най-малка степен замаяна — уверих го аз. — Ще дойдеш в залата за аутопсии, предполагам? — Вървахме натам.

— Питие, нали? — Отново говореше за Лиъм Салц. — Случайно сте се срещнали в Си Ен Ен и той те е поканил на питие посред нощ. Не е съвсем нормално.

— Не съм съвсем сигурна как да приема това. Но не се чувствам поласкана.

— Сравняват репутацията му сред жените с тази на някои политици, които ще оставя неназовани. Как му казват днес? Сексуално пристрастяване.

— Е, щом мислиш така...

Подминахме рентгеновата зала и затворената врата със загасена червена лампа, понеже скенерът не работеше. Долният етаж беше празен и притихнал и се зачудих къде ли е Марино. Може би с Ан.

— Свързвал ли се е с теб оттогава? Кога беше това? Преди две години? — попита Бентън. — Или може би с някой от съмишлениците ти в „Уолтър Рийд“ или Доувър?

— Не, с мен не. Не зная за другите, освен че никой, ангажиран с въоръжените сили, не е почитател на доктор Салц. Не го смятат за патриот в достатъчна степен, което не е честно, ако анализираш какво казва всъщност.

— Проблемът е, че сякаш никой вече не разбира какво казва другият. Хората не слушат. Салц не е комунист. Не е терорист. Не е извършил предателство. Той просто не знае как да овладее ентусиазма

си и да си затвори голямата уста. Но не се интересува от правителството. Или поне не се интересуваше.

— Внезапно се е заинтересувал обаче. — Допусках, че това е следващото, което Бентън ще ми каже.

— Вчера не е бил в Уайтхол. Не е бил дори в Лондон. — Бентън е изчакавал досега, за да ме уведоми. Стояхме пред затворените стоманени врати на залата за аутопсии. — Предполагам, че не си намерила тази подробност в интернет, докато си си играла на ези-тура с останените от Джак следи върху листчетата — каза Бентън с тон, в който долових друг контекст. Намек за враждебност, но не насочена към мен, а по-скоро към Филдинг.

— Как можеш да си сигурен къде е бил Лиъм Салц? — попитах и в същия момент си спомних какво каза Бентън, докато бяхме горе. Нарече събитието в Нортънс Удс VIP сватба и намекна за присъствието на някакви охранители. Агенти под прикритие, каза той, макар това да стана в момент, когато мислите ми не бяха толкова ясни, колкото би трябвало.

— Потърсих местопребиваването му. Добра посещаемост от публиката в Уайтхол — каза Бентън, сякаш е бил там. — Имал проблеми, някакъв семеен въпрос, и му се е наложило да напусне страната.

Мислех си за човека зад затворените стоманени врати. Човекът, чийто ръчен часовник е показвал лондонско време при смъртта му.

Човек, в чийто апартамент има робот стар модел, наречен ТООТО: същият робот, срещу който се обявихме двамата с Лиъм Салц в желанието си да убедим хората на власт да забранят неговата употреба.

— Затова ли Джак го е издирвал, затова ли е търсил Британския кралски институт на обединените служби по отбрана и сигурност, или каквото там е търсил вчера сутринта? — попитах и сканирах отпечатъка на палеца си, за да отключа залата за аутопсии.

— Питам се как ли се е случило това; дали са му се обадили и после е започнал да рови, или може би е знаел, че поради някаква причина е бил в Кеймбридж — отвърна Бентън. — За много неща се питам и се надявам скоро да получа отговор. Зная само, че доктор Салц е бил тук за сватбата. Сватбата на дъщерята на настоящата му

съпруга, чийто биологичен баща е трябвало да я отведе до олтара, но се е заразил с мексикански грип.

— Изпратих ти есемес — обърна се Ан към мен.

Беше пред компютъра и екранът я обливаше в синьо сияние иззад водонепроницаемата преграда от неръждаема стомана с херметически запечатана, повдигната на клавиатура, удобна за работа за правостоящ. Зад нея, върху аутопсионна маса номер едно, която сега блестеше от чистота, беше мъжът от Нортънс Удс.

— Съжалявам — отвърнах разсеяно, понеже мислех за Лиъм Салц и се чудех кое, освен роботите, и в частност ТООТО, би могло да го свързва с мъртвеца. — Телефонът ми е в кабинета, а не бях там. Има ли други деца? — обърнах се към Бентън.

— Отседнал е в хотел „Чарлз“ — отвърна той. — В момента към него пътува човек. Ще разговарят. А на въпроса ти — да, има други деца. Има няколко свои и доведени деца от няколко брака.

— Искях да ти кажа, че не се чувствах удобно да качвам скенерите, които му направихме, за да ти ги изпратя по електронната поща — каза Ан. — Не знам с какво си имаме работа и реших, че известна предпазливост няма да е излишна. Сложи си нещо, ако ще останеш. — Последното беше адресирано към Бентън. — Нямам представа на какво е бил подложен, но не активира никакви алармени системи. Поне не е радиоактивен. Каквото и да е това в него, не е радиоактивно, слава богу.

— Надявам се, че в болницата всичко е било спокойно. Без инциденти — обърна се към нея Бентън. — Няма да остана.

— Охраната беше неотлъчно с нас на влизане и излизане, но така или иначе, не срещнахме никого — нито пациенти, нито персонал.

— Намерихте ли нещо в него? — запитах я аз.

— Следи от метал. — Облечената в ръкавица ръка на Ан се плъзна по клавиатурата и натисна мишката; и двете бяха наскоро импрегнирани с индустриален силикон.

От немарливото присъствие на Филдинг в залата за аутопсии нямаше и следа. Видях вода и голяма гъба в мивката на първа маса — моята маса. Хирургичните инструменти, прилежно подредени върху дисекционния поднос, блестяха. Забелязах и четка, каквато преди нямаше, и точило.

— Удивена съм — казах и се огледах.

— Оли — отвърна тя и отново натисна клавиша на мишката. — Обадох му се, той се върна и оправя залата.

— Шегуваш се.

— Не че не правихме подобни опити, докато ти отсъстваше. Но Джак работеше тук и свикнахме да стоим настрана.

— Как е възможно да има метал и компютърният томограф да не го е уловил? — Бентън я наблюдаваше, докато тя прехвърляше файловете, които беше изготвила в лабораторията по невроизобразяване. Търсеше изображенията от магнитния резонанс.

— Ако са наистина нищожни — обясних му, — ако са около прага на установимост или по-малки от 0,5 милиметра, и аз не бих очаквала да бъдат доловени от компютърния томограф. Затова искахме с магнитния резонанс да изключим подобна възможност; явно идеята е била добра.

— Макар и недотам добра, ако беше жив — каза Ан и отвори един файл. — Неочаквано е да намериш феромагнитен материал в жив човек — ще се усуче. Ще се движи. Подобно на металните стружки в очите на хора с опасни професии. Може дори да не подозират за тях, докато не си направят магнитнорезонансно изследване. Едва тогава ще разберат. Ако изобщо си направят такова изследване. Или ако имат пиърсинг, за който не ни казват. Вече ни се е случвало неведнъж. — Говореше на Бентън. — Или, пази боже, пейсмейкър. Металът се движи и се нагрива.

— Някакви предположения? — попитах я, защото не можех да си представя събитие или оръжие, което да причини картината на екрана.

— Ти ми кажи — отвърна тя, докато разглеждахме изображенията с висока резолюция на вътрешните поражения в мъртвеца — тъмна, безформена зона от необичайни кухини, които започваха непосредствено от голямата колкото илик за копче рана, и колкото по-надълбоко проникваха в органите и меките тъкани на гръдния кош, толкова по-слабо изразени ставаха.

— Заради магнитното поле и най-микроскопичните частици дават артефакти. Ето тук — показва тя на Бентън. — Тези тъмни очертания с неправилна форма, където сигналът не прониква. И виж отчетливия артефакт по раневия канал — онова, което е останало от раневия канал — понеже сигналът е рикоширал в метала. Оттук и изводът, че в него е имало някакви чужди феромагнитни тела.

— Какво може да ги е причинило? — попита Бентън.

— Ще се наложи да извлека материал от него, да го анализирам.
— Сетих се какво каза Луси за напалма. Навярно е феромагнит, каквито са и куршумите, доколкото и двете метални смеси съдържат железен оксид.

— Нула цяло и пет? С размер на пращинки? — разсеяно попита Бентън.

— Малко по-големи — отвърна Ан.

— С размерите на барутен нагар, на зрънца неизгорял барут — уточних аз.

— Капсула с размера на куршум може да се разпадне на фрагменти колкото барутен прах — размишляваше на глас Бентън.

Знаех, че свързва казаното от мен с нещо друго, сетих се за племенницата си и се зачудих какво точно е споделила с него, докато са били заедно в лабораторията й тази сутрин. Мислех си за харпуни и наноексплозиви, но липсваха термални наранявания, липсваха изгаряния. Нямаше логика.

— Не и куршум от тези, които са ми познати — каза Ан и аз се съгласих. — Имаме ли повече информация кой би могъл да е той? — Говореше за тялото на масата.

Опитвах се да не подслушвам.

— Надяваме се скоро да разберем — отвърна Бентън.

— Звучи така, сякаш вече имаш някаква представа — каза Ан.

— Първата следа, по която тръгнахме, беше, че се е появил в Нортънс Удс по същото време, докато доктор Салц е бил в сградата. Струваше си да проверим това, заради донякъде общите интереси между двете лица. — Подозирах, че има предвид роботите.

— Май не разбирам какво говориш — каза му Ан.

— Експатриран учен с Нобелова награда — отвърна Бентън, а докато ги наблюдавах, си напомних, че двамата са колеги и приятели и отношението му към нея е белязано от топлина и доверие, каквито Бентън не показваше към повечето хора. — И ако — той посочи мъртвия — е знаел, че доктор Салц ще идва в Кеймбридж, въпросът е откъде.

— Ние знаем ли, че той е знаел това? — попитах.

— Точно в момента не знаем със сигурност.

— Значи доктор Салц е присъствал на сватбата. Но този тук не беше облечен като за сватба. — Ан кимна към голото мъртво тяло върху масата. — Бил е с кучето си, имал е и пистолет.

— Единственото, което знам засега, е, че булката е негова доведена дъщеря от друг брак — каза Бентън, сякаш тази подробност беше внимателно проверена. — Бащата на дъщерята, който трябвало да я придружи до олтара, се разболял. Затова в последния момент се обърнал към доведения ѝ баща, доктор Салц, а той не би могъл физически да присъства едновременно на две места. Пристигнал със самолет в Бостън в събота, а в Уайтхол се появил по сателита. Жертва от негова страна. Макар че последното, което би искал да направи, струва ми се, е било да влезе повторно в Съединените щати и да отиде в Кеймбридж.

— Агентите под прикритие? — попитах. — Заради него ли са били там? И ако да — защо? Знам, че той има врагове, но защо ФБР ще предостави защита на гражданен учен от Великобритания?

— Точно това е най-странното — каза Бентън. — Службите за сигурност на събитието са били там не заради него, а заради гостите на сватбата, повечето от Великобритания и от рода на младоженеца. Младоженецът — Дейвид, е син на Ръсел Браун. И доведената дъщеря на Лиъм Салц Рут, и Дейвид учат право в Харвард, което е една от причините сватбата да бъде организирана тук.

Ръсел Браун.

Призрачният министър на отбраната, чиято реч току-що бях прочела в сайта на Британския кралски институт на обединените служби по отбрана и сигурност.

— Отишъл е на подобно събитие въоръжен. — Приближих се до металната маса. — С пистолет със заличен сериен номер?

— Точно така. Защо? — запита Бентън. — За да се защити, или е бил потенциален убиец? Или да се защити по някаква причина, несвързана със сватбата и с хората, които току-що споменах.

— Може би заради засекретената технология, от която се е интересувал — допуснах. — Технология, в която са вложени много пари. Технология, заради която могат да убиват хора.

— И заради която наистина са убили. — Ан стоеше, вперила поглед в мъртвия младеж.

— Да се надяваме, че скоро ще научим — каза Бентън.

Гледах мъртвеца, положен сковано по гръб, свитите му пръсти и разположението на ръцете, краката, дланите, главата, досущ като преди. Без следа от транспорта и скенера. Трупът беше вкочанен, но беше много слаб и нямаше да ми окаже голяма съпротива. Не притежаваше мускулна маса, която да задържи калциевите йони, когато невротрансмитерите са преустановили функциите си. Лесно щях да го пречупя. Можех да го подчиня на волята си.

— Трябва да тръгвам — каза ми Бентън. — Зная, че искаш да се погрижиш за това. После, когато приключиш тук, ще ми е нужна помощта ти. Не си тръгвай сама. Погрижи се да ми се обади — обърна се той към Ан, която вече лепеше етикети на епруветките и контейнерите за пробите. — Обади се на мен или на Марино — додаде той. — И ни дай поне час преднина.

— Марино с теб ли ще бъде? — попитах, преди да успея да се спра.

— Заедно работим върху нещо. Той вече е там.

Отказах се да питам какво има предвид с това, че говори в първо лице, множествено число. Той ме погледна още веднъж, очите му се задържаха върху моите — в погледа му се четеше интимност, като при дълго докосване. После излезе от залата за аутопсии. Чух шума от бързите му, отдалечаващи се стъпки по покрития с плочи коридор, после различих гласа му и някакъв друг глас, сякаш разговаряше с някого, може би с Рон. Не чух думите, които си размениха, но гласовете им звучаха сериозно и напрегнати. После отново се възцари тишина. Представих си, че Бентън е напуснал приемната и онова, което видях на видеодисплея, ме озадачи. Видеокамерите го уловиха да пресича паркинга, докато закопчаваше астрагановото яке — подарък от мен отпреди много време, вече не помня точно коя година, но беше в Аспен, където на времето имаше някакъв имот.

Миникамерите го уловиха, а аз го следях на мониторите, докато отваряше страничния вход до масивната врата на паркинга, после друга камера го улови извън сградата да върви към зелената си кола, паркирана на моето място. Но се качи в друга кола — тъмна и солидна, със запалени фарове, забулени от снеговалежа, и чистачки, които се движеха забързано по предното стъкло. Не видях кой е шофьорът. Гледах как колата на покрития със сняг паркинг дава на заден ход, после потегля напред и спира, докато голямата порта се отваря. Накрая

съвсем изчезна от полезрението ми в лошото време и в безмълвието на ранния час, с моя съпруг на мястото до шофьора, който и да беше той — може би приятелят му Дъглас от ФБР. Отправиха се в посока, за която по някаква причина не бях уведомена.

14.

В преддверието, съоръжена с пластмаса и хартия, се подготвях за поредната битка с привични движения. Докато ръководех аутопсиите, никога не съм се чувствала като лекар, дори не като хирург. Подозирам, че единствено онези, които си изкарват прехраната по този начин, могат да разберат какво имам предвид. По време на обучението си в различните медицински институции не се различавах от останалите лекари. Грижех се за болните и ранените на смени, в спешното отделение асистирах при хирургичните интервенции или в операционната зала. Знаех какво е да разрежеш топло тяло с кръвно налягане и с риск да изгубиш нещо съществено. Процедурата тук не можеше да бъде по-различна, но първия път, когато направих сечение със скалпел в студена, безчувствена плът, когато направих своя първи Y-образен разрез на мъртъв пациент, се отказах от нещо, което така и не си възвърнах.

Отказах се от всяка идея за богоподобие, героичност или надареност извън обичайното за смъртните. Отхвърлих илюзията, че мога да излекувам което и да е създание, включително и себе си. Никой лекар не притежава властта да накара кръвта да се съсери, тъкан или кост да регенерира или тумор да се свие. Ние не създаваме естествените биологични функции, единствено ги провокираме в подходяща или неподходяща насока, и в това отношение пред лекарите има повече ограничения, отколкото пред механика или инженера, който реално създава нещо от нищо. Изборът ми на медицинска специалност — все още ужасяващ и патологичен, според майка ми и сестра ми — вероятно ме направи по-откровена от повечето медици. Зная, че когато приложат своето изцелително докосване върху мъртвите, те остават безразлични към мен и подхода ми. Остават си също толкова мъртви, колкото и преди. Не ми благодарят, не ми изпращат картички за празниците, не кръщават децата си на мен. Разбира се, съзнавах всичко това, когато избрах патологията, но то беше все едно да кажеш, че знаеш какво е да участваш в схватка,

когато се записваш във флота или те разквартируват в планините на Афганистан. Докато нещо не се случи реално, хората никога не знаят какво точно представлява то.

Не съм в състояние да доловя острата, тежка, лютивата миризма на небуфериран формалдехид, без да си спомня колко наивна бях да вярвам, че дисекцията на труп, дарен на науката за учебни цели, може да се сравнява с аутопсията на небалсамиран труп с неизяснена причина за смъртта. Първият ми случай беше в моргата на болница „Джон Хопкинс“ — сурово и примитивно място в сравнение с всичко отвъд тази стая, в която точно сега сгъвах работния екип на съдебномедицински експерт към Въоръжените сили и го подреждах върху пейката. В този час не си бях направила труда да отида до гардеробната или да се замисля за благоприличието. Жената, чието име още помнех, на трийсет и три, беше оставила две малки деца и съпруг, когато почина от следоперативни усложнения заради апендектомия.

И до ден-дневен съжалявах, че беше част от мой научен проект. Съжалявах, че не беше част от работата на редовния персонал и помня, че си помислих колко е абсурдно толкова здраво, младо човешко същество да отстъпи пред инфекция, предизвикана от отстраняването на една по-скоро безполезна червеобразна торбичка от дебелото черво. Искаше ми се да ѝ помогна да се оправи. Докато я обработвах, докато се упражнявах върху нея, ми се искаше да стане и да слезе от онази издраскана маса от неръждаема стомана, посред захабения под в онази ужасяваща подземна зала, която вонеше на смърт. Искаше ми се да е жива, да е добре и да почувствам, че нещо ме свързва с нея. Не бях хирург. Аз просто прилагах открит метод на работа, затова можех да обработя случая, ако обявя война на убийците, или — не така драматично, но по-реално — на правистите.

Ан прояви предвидливост и ме снабди с чифт току-що изпрани медицински панталони, среден размер, и обичайната зелена престилка, с която бях свикнала и която сега облякох под широкия халат. Завързах я стегнато на гърба, преди да обуя защитните терлици от автомата, за да прикрия гумените медицински обувки, които Ан беше изровила отнякъде. Следвах защитните ръкавели, мрежата за коса, маската и защитният екран за лицето, а накрая — двата чифта ръкавици.

— Би ли водила записките вместо мен? — обърнах се към нея, когато се върнах в залата за аутопсии, в обширното пространство от искрящо бяло и лъскава стомана. Тук бяхме само ние двете и пациентът върху масата. — В случай че не ми стигне времето да продиктувам установеното след това, понеже, както личи по всичко, ще трябва да изляза.

— Не сама — напомни ми тя.

— Бентън взе ключа от колата — отвърнах.

— Това няма да те спре. Имаме коли. Не се опитвай да ми хвърляш прах в очите. Ще му се обадя, когато свършим, и да не се разправяме. — Ан беше от хората, които са в състояние да кажат всичко, без да изглеждат неучтиви или груби.

Правеше снимки, докато аз тампонирах разреза в областта на кръста. После тампонирах отворстията, по скоро, за да изключа сексуално насилие, макар че, като се има предвид ситуацията, както ми беше описана, не виждах как би могло да се случи подобно нещо.

— Търсим еднорог — казах, увих аналните и оралните тампони в хартиени пликове, залепих ги и ги надписах. — Тъй като не съм била на местопрестъплението, няма начин да повярвам на каквото и да е.

— Е, никой не е бил — каза Ан. — За което можем само да съжаляваме.

— И иначе, пак щях да търся еднорог.

— Не те виня. И аз на твое място не бих се доверила на казаното от другия.

— Ако беше на мое място. — Сложих на скалпела ново острие, докато тя пълнеше надписан пластмасов контейнер с формалин.

— Освен ако не съм била самата аз — отвърна тя, без да вдига поглед към мен. — Няма да излъжа, да измамя или да се възползвам от нещо, което не е мое. Никога не бих се отнесла към това място като към своя собственост. Както и да е. Не трябваше да повдигам въпроса.

Нямаше да й позволя да го повдигне. Излишно беше да я поставям в подобна позиция — да изменя на хората, които бяха изменили на мен. Знаех какво е да си в такова положение. Едно от най-неприятните усещания, които можех да си представя; то предполагаше лъжа, преднамерена или не, а аз познавах и това чувство. Неистина, вградена непокътната в същината ти като несмляно зърно в египетските мумии. Не можеш да се отървеш от такова нещо, не

можеш да го отмениш, а и не бях сигурна, че ми достигаше куражът. Замислих се за протритите дървени стъпала към мазето на къщата в Кеймбридж. За грубите каменни стени, които стигаха под земята, и седемстотинкилограмовия сейф с деветсантиметрова врата с тройно заключване.

— Не вярвам да си чула никакви слухове относно местопребиваването на останалите — казах после. — Докато беше с Марино в „Маклийн“. — Направих Y-образния разрез от ключица до ключица, после надолу, с кратък обход около пъпа, преди да спра при пубисната кост ниско долу в корема. — Имаш ли представа кой беше навън, на паркинга, и какво става? Както изглежда, по някаква причина, която никой не изглежда склонен да ми разясни, съм под домашен арест.

— ФБР. — Ан не ми каза нещо ново. Отиде до стената, на която до пластмасовите рафтчета с формуляри и диаграми висяха клипбордове. — Поне двама агента бяха на паркинга; имаше и още един, който ни последва. Наистина ни следеше. — Тя събра нужните бланки и избра една папка, след като провери дали прикрепената към нея с шнур химикалка пише. — Един детектив, един агент. Не съм сигурна кой ни последва в болницата, но очевидно той беше алармирал службите за сигурност, преди да стигнем там. — Ан се върна до масата. — Когато отидохме с носилката до лабораторията по невроизобразяване, видяхме три момчета от болничната охрана. Чакаха ни и изглеждаха адски развълнувани. После и онзи човек с колата, с тъмносиния форд „Експлорър“ или „Експедишън“.

Може би колата, с която Бентън току-що отпътува?

— А той излезе ли от автомобила? — запитах аз. — Не си говорила с никого, нали? — Отпрепарирах. Съвсем тънък слой жълта мастна тъкан покриваше яркочервената плът. Мъжът беше много слаб.

— Не се виждаше добре, а аз нямах желание да ходя до колата и да надничам през прозореца. Когато тръгнахме, агентът още беше вътре и ни последва дотук.

Тя взе ребрените ножици от количката с инструменти и ми помогна да отпрепарирам предната част на гръдния кош и коремната стена. Открих органите наред масиран кръвоизлив. Усетих миризмата на клетки, вече в процес на разложение; едва доловимо се усещаше за онова, което щеше да се превърне в отблъскваща воня. Миризмите,

отделени от човешкото тяло при разлагането му, са крайно неприятни. Несравними са с тези при птица, опосум или най-големия бозайник, който бихме могли да си представим. В смъртта си сме толкова различни от другите създания, колкото сме и приживе, а аз винаги бих разпознала вонята на разлагащо се човешко тяло.

— Как ще подходим? Анблок? За метала ще видим, когато извадим органите? — попита Ан.

— Мисля, че трябва да синхронизираме онова, което правим, сантиметър по сантиметър, стъпка по стъпка. Да подредим, доколкото можем, нещата в съответствие със скенера, защото не съм сигурна, че ще съумея да видя феромагнитните тела, освен ако не се фокусирам непосредствено върху тях с лещи. — Избърсах окървавените си ръкавици с кърпа и пристъпих до монитора, който Ан беше разделила на квадранти, за да мога да избирам между изображенията от магнитния резонанс.

— Ситни и пръснати като барут — предположи тя. — Макар и да не виждаме металните частици, понеже те спират сигнала.

— Вярно. Повече артефакти от взрива, повече кухни в началото, отколкото към края. При входното отворстие количеството е по-голямо — посочих екрана с окървавена ръкавица.

— Но по повърхността няма и следа от нагар — каза тя. — А това е много по-различно от огнестрелна или контактна рана.

— По нищо не прилича на огнестрелна рана — отвърнах.

— Вижда се, че каквото и да е, това нещо тръгва оттук. — Тя посочи входната рана на кръста. — И наистина, нищо на повърхността. Непосредствено под нея, на около сантиметър и половина — а това наистина е странно. Ако допреш нещо до нечий гръб и стреляш, нагар се наслагва върху дрехите и входното отворстие, а не на сантиметри под тях.

— Вече огледах дрехите му.

— Липсват изгаряния и сажди, няма и следи от барут — каза тя.

— Не и масирани — коригирах я, понеже невъзможността да видим барутния нагар не означаваше, че няма такъв.

— Да, точно така. Нищо доловимо.

— А Мороу? Не допускам, че е слязъл долу, докато Марино е обработвал тялото в идентификационната, снемал е отпечатъци и е събирал личните вещи. Не вярвам някой да се е сетил да помоли

Мороу да направи предварителен тест за нитрити върху дрехите, понеже тогава никой не е знаел, че може да има нагар или дори, че има входно отвърстие, което съответства на прореза върху дрехите.

— И аз не предполагах подобно нещо. А и той си тръгна рано.

— Чух. Е, все още можем да направим теста, но ще бъде наистина изненадана, ако получим потвърждение на резултатите от магнитния резонанс. Когато Мороу или може би Филип дойде, да изискаме теста на Грис. Просто за да задоволя любопитството си, преди да продължим. Готова съм да се обзаложа, че ще е отрицателен, но поне няма да навреди; няма да изгубим нищо.

Процедурата е бърза и проста и предполага по-слабо чувствителна фотографска хартия, третирана с разтвор на сулфанилова киселина, дестилирана вода и алфа-нафтиламин. Притисната върху въпросното място на дрехата и впоследствие подложена на допълнителна обработка, дава специфично пурпурночервено оцветяване.

— Разбира се, че ще изискаме и енергоразпръскваща спектроскопия — добавих аз, — но в наше време е добре да се правят повече неща, понеже оловото бавно, но сигурно изчезва от арсенала, а повечето от тези тестове идентифицират оловото, което пък е токсично за околната среда. Затова да започнем да проверяваме за цинкови и алуминиеви сплави, за различните стабилизатори и пластификатори, каквито добавят към барута при производството. Поне тук, в Съединените щати. Не говорим за бойното поле, където тровенето на околната среда с тежки метали се приема положително и целта е създаването на мръсни бомби — колкото по-мръсни, толкова по-добре.

— Не това е нашата цел, надявам се.

— Не, не е. Ние не правим така.

— Никога не знам на какво да вярвам.

— Аз знам на какво да вярвам; поне в някои отношения. Зная какво отново се връща върху нас, когато докарат военните ни в Доувър — отвърнах. — Знам какво има в тях. И какво няма. Знам какво произвеждаме ние и какво — другите: иракските бунтовници, талибаните, иранците. Това е едно от нещата, които правим — анализираме материала, за да преценим кой го произвежда и кой го доставя.

— Значи, когато слушам за оръжие или бомби, произведени в Иран...

— Оттам тръгва всичко. Как разбират Съединените щати? Чрез проучване на нашите мъртъвци. Правим изводи въз основа на онова, което ни показват те.

Подехме този разговор за войната заради онази, другата война, убила един човек, прекалено млад, за да бъде преустановен животът му. Мъж, извел хрътката си — вече на възраст — на разходка в цивилизования свят на Кеймбридж и свършил под моите грижи.

— В Тексас са разработили наистина любопитна технология, за която бих искала да науча повече. — Връщам се отново върху барутния нагар, понеже е по-безопасно да говорим за това. — Съчетание на микроекстракция в твърда фаза с газова хроматография и азотно-фосфорен детектор.

— Съвсем като за Тексас. Там щатският закон постановява всеки да носи оръжие. Или огнестрелното оръжие може да се отчете като разход пред данъчните, подобно на земеделието и животновъдството тук?

— Е, не съвсем — отвърнах. — Но бихме искали да направим нещо подобно в нашия Център. Очаквам повсеместно и широко разпространение на „зелените“ боеприпаси.

— Разбира се. Не замърсявай околната среда, докато произвеждаш оръжие.

— Учените по времето на Сам Хюстън са могли да доловят пращинка барут, но в случая и това не е приложимо, защото знаем, че в този човек металът, макар и в големи количества, е почти на микроскопско равнище. Все пак, макар и превантивно, Марино би следвало да приложи набора за барутен нагар поне върху ръцете. Мъжът е бил въоръжен, все пак.

— Зная, че поне това е направил, преди да снее отпечатъците — каза Ан. — Заради огнестрелното оръжие, макар да нямаше показатели, че е било използвано. Поне когато влязох в идентификационната, го видях да взема натривки от ръцете му.

— Не и от раната обаче, понеже я установихме по-късно. Тя не е била тампонирана.

— Не съм правила нищо. И не бих направила. Не е в моя ресор.

— Добре. Ще се погрижа за това, когато стигна дотам. И когато го обърнем — реших аз. — Да извадим вътрешностите сега, за да тампонирам повърхността на раневия канал. Ще използвам магнитнорезонансните изображения като карта и ще взема колкото може повече материал с надеждата, че макар да не ги виждаме, ще изолираме някаква част от тях. Знаем, че става дума за метал. Въпросът е какъв е металът и как е използван.

В монтираните на стената стоманени шкафове намерих попивателна хартия. А Ан извади вътрешните органи от тялото и ги постави върху дисекционната дъска.

— Не мога да ти опиша какъв проблем са в наше време хората с метал в тялото — говореше тя, докато обираше органни фрагменти от гръдния кош, който сега зееше отворен и празен като китайска купа, а ребрата проблясваха мътно наред яркочервената плът. — Включително стари куршуми от неекологичен вид. Сдобихме се с подобни субекти след болничните обяви за набиране на доброволци. Говоря ти за съвършено нормални хора. За всички онези хора, които се отзоваха, а те са точно толкова нормални, колкото ние с теб, представяш ли си? От нищо не се оплакват. Като че ли е естествено да имаш стар куршум в тялото си.

Тя върна частите от левия бъбрек, левия бял дроб и сърцето на обичайното им анатомично местоположение върху дъската, сякаш редеше пъзел, и каза:

— Случва се по-често, отколкото можеш да предположиш. Е, не толкова често, колкото би си помислил човек като теб, понеже ние от моргата непрекъснато се натъкваме на подобни неща. И следваме отъпкания път — куршумите са оловни, а оловото няма магнитни свойства и не създава проблеми при скенера. Обикновено това е проблем на някой недоучил психиатър или на онзи, който не може да направи връзка между един случай и следващия, когато отново ще сгреши. Олово, желязо, никел, кобалт. Всички куршуми, всички сачми са феромагнитни, пет пари не давам дали ги наричат „зелени“. Те реагират на въртящия момент заради магнитното поле. А това може да се окаже проблем, ако човек има фрагмент в тялото си, в непосредствена близост до кръвоносен съд или орган. Пази боже пък нещо да е останало в мозъка, ако някой клетник е бил прострелян в главата преди сто години. Премести ли се старият куршум на

неподходящо място, нито „Паксил“, нито „Невротонин“ ще облекчат емоционалното му разстройство.

Тя изплакна един фрагмент от бъбрека и го постави върху дисекционната дъска.

— Ще трябва да измерим колко кръв е останала в перитонеума. — Огледах отвърстието в диафрагмата, което забелязах преди часове, когато проследих раневия канал при компютърната томография. — Поне триста милилитра, предполагам, преминали през разкъсаната диафрагма, и поне петдесет милилитра в перикардиума, което при нормални обстоятелства подсказва времеви интервал до настъпването на смъртта и силата на кръвотечението. Но не и като се вземе предвид степента на разкъсването, което тук напомня на травма от експлозив. Не е имал време на оцеляване. В момента, в който е стигнало сърцето, дишането е приключило. Ако бях склонна да използвам термина „мигновена смърт“, бих го направила в този случай.

— Необичайно е. — Ан поднесе към мен малък фрагмент от бъбрека: твърд, потъмнял до кафяво, с жълтеникаво обезцветяване и разкъсани краища. — Какво е това? Изглежда почти фиксиран, сварен, не знам как да го нарека.

Но имаше и друго. Когато приближих лампата и огледах органите, забелязах твърди, сухи фрагменти от долния лоб на десния бял дроб и лявата сърдечна камера. Обрах с метална пипета насъбралата се кръв и съсирените от медиастинума, или средната част на гръдната кухина, и открих още фрагменти и малки, твърди бучки кръв с неправилна форма. При по-внимателен оглед на разкъсания ляв бъбрек забелязах кръвоизлива в околобъбречното пространство и интерстициалния емфизем, както и още свидетелства за същите абнормални тъканни изменения в зоните, близо до раневия канал, всъщност в тъканите, най-силно изложени на разкъсвания след експлозията. Но каква е била тази експлозия?

— Прилича на замразени тъкани — тъкани, които са били почти изсушени със замразяване — казах и долепих лист попивателна с надпис върху мястото, от което е взета пробата: ЛДЛ е „ляв долен лоб“, ЛБ е „ляв бъбрек“, а ЛК — „лява сърдечна камера“.

Силната светлина на хирургичната лампа и увеличението на лупата не подпомагаха особено усилията ми да различа тъмносребристите точки на онова, което е експлодирало в този човек,

когато са го прободели в гърба. Различих влакна на други частици. Ако не се погледнат под микроскоп, биха останали незабележими. Изпълних се с надежда. Нещо, непредвидено от извършителя, е било оставено там — следи, които навярно ще ми дадат информация за оръжието и за този, който го е използвал. Преместих аспиратора на най-ниското деление, така че през него да не може да премине нищо друго, освен въздух, и започнах внимателно да събирам кръвта.

Докосвах със стерилната хартия повърхността на органите и периферията на раните и слагах листовете един по един в аспиратора, където леката въздушна циркулация щеше да облекчи изпарението и засъхването на кръвта, без да увреди полепналото по тях. Взех проби от тъканите, които изглеждаха като изсушени със замразяване, и ги депозирах в кутии от пластифициран картон и в малки контейнери с формалдехид. Казах на Ан, че ще са ни нужни много снимки и ще помоля колегите да огледат вътрешните разкъсвания и късчетата с блед, жълтеникав цвят. Щях да ги попитам дали вече са виждали нещо подобно, и докато го казвах, започнах да се чудя кого имам предвид. Не Бригс, разбира се. Не бих посмяла да му изпратя каквото и да е. Определено не и Филдинг. Никой от хората, които работеха тук. Не се сещах за никого, освен Бентън и Луси, чието мнение нямаше да ми помогне, нито щеше да има някакво значение. Проблемът беше мой и аз трябваше да намеря решението му.

— Да го обърнем — казах.

Лишен от органите си, той беше с лек торс и с тежка глава.

Измерих входната рана, описах я, посочих точното ѝ местоположение и проследих раневия канал през органите. Установих всяка зона, перфорирана, както вече бях сигурна, от тесен нож с двуостър край.

— Ако погледнеш раната, ще забележиш двата остри ръба — ъглите, оставени от двете остриета, върху това, което прилича на илик — обясних на Ан.

— Виждам — каза тя. Погледът ѝ иззад пластмасовите очила издаваше несигурност.

— Виж тук обаче. Тук, в сърцето, свършва раневият канал. Забележи колко еднакво изглежда той в двата си края. И от двете страни е силно заострен. — Приблжих лампата и ѝ подадох лупата.

— Малко по-различен е от раната на гърба — каза тя.

— Да. Защото, когато е стигнало сърдечния мускул, острието не е проникнало дълбоко в него; влязъл е само върхът. За разлика от другите рани, които е оставило след себе си — показвах ѝ аз. — Върхът е проникнал и е бил последван от острието, и както сама можеш да се увериш, единият край на раната е само малко по-изтъпен и по-разтеглен. Ето, тук се вижда много ясно. Проболо е левия бъбрек и е продължило по-нататък.

— Мисля, че разбирам за какво говориш.

— Не е това, което човек очаква от нож — пеперуда, нож за обезкостяване, кама, които са все с две остриета — и двете са остри от върха до дръжката. Това ми напомня за връх на копие — изострено от двете страни на върха, но след това става с един ръб. Виждала съм такива бойни ножове, или по-точно нещо като дълъг нож с двуостър край или байонет, при които върхът на острието е заострен от двата края, за да улесни проникването при пробождање. Следователно, имаме входно отвърстие от около сантиметър и два остри края на раната, като единият е малко по-изтъпен от другия. Ширината е от около милиметър и половина. — Аз правех измерванията, а Ан ги записваше върху схемата на тялото.

— Значи острието е около 0,9 милиметра при върха, а в най-широката си част е милиметър и половина. Много е тясно. Почти като стилет — каза тя.

— Стилетът обаче е с двуостър резец.

— Правен по поръчка? Острие, което инжектира нещо, което впоследствие експлодира?

— Без да предизвика термални наранявания, без изгаряния. Всъщност, това, което виждаме тук, напомня повече на измръзнало място, на което тъканите са твърди и обезцветени — напомних ѝ, докато измервах разстоянието от отвърстието върху гърба на човека и тила му. — Шейсет и три сантиметра и седем милиметра; на пет сантиметра от средата на гръбначния стълб. Посоката е нагоре и навън, с обширни подкожни и тъканни емфиземи по раневия канал с напречен прорез през лявото дванайсетото ребро. Перфориран параспинален мускул, околобъбречна мастна тъкан, лява надбъбречна жлеза, ляв бъбрек, диафрагма, ляв бял дроб, перикардиум, свършва в сърцето.

— Колко дълго трябва да е едно острие, че да перфорира всичко това?

— Поне дванайсет сантиметра.

Тя включи аутопсионния трион и отново обърнахме тялото по гръб. Поставих облегалката за глава под врата и разрязах черепа от ухо до ухо по линията на косата, така че разрезът да остане невидим. Отпрепарирах скалпа и свалих лицето като чорап, като нещо тъжно, с разкривени черти, сякаш плачеше. Черепът блесна, бял като яйце.

15.

Не бях осъзнала, че слънцето е изгряло. Едва когато отворих вратата на кабинета си и ясното синьо небе ме посрещна иззад високите прозорци, видях, че арктическият фронт се е отместил на юг.

Погледнах надолу от седмия етаж към колите. Пълзяха бавно по заледения, набразден бял път. Срещу тях вървеше снегорин с жълто гребло, вдигнато като щипка на рак, втурнал се в панически бяг, за да открие подходящото място, където да снижи греблото с прещракване, което достигна до мен, и да изстърже настилката, която така и нямаше да изчисти добре заради леда.

Брегът на реката се белееше, водите на Чарлз с цвета на стара бутилка от синьо стъкло бяха набраздени от течението, а отвъд тях, в далечината, се виждаха бостънските небостъргачи, облени от лъчите на ранното слънце; кулата „Джон Хопкинс“ се извисяваше по-високо от всички останали, високомерна и непоклатима, като уединен стълб над руините на древен храм. Допи ми се кафе. Импулсът беше краткотраен, но все пак влязох в банята и спрях поглед върху кафемашината на плота до мивката и кутиите с капсули; капсули с лешник.

Отдавна вече не биха ми помогнали никакви стимуланти; не бях сигурна дори, че усещам кофеина, освен със стомаха си, сега празен и раздразнен. Периодично ме обхващаха пристъпи на гадене, после чувствах глад, после пак нищо — единствено изострените ми от безсънието сетива и постоянното, тъпо главоболие, което ми изглеждаше по-скоро като спомен, отколкото реалност. Очите ми горяха, мислите ми бяха лепкави, но настойчиви като тежък сърф, устремил се срещу все същите неизменни въпроси и задачи, чието решение трябваше да намеря. Не разчитах на никого. Не можех да чакам. Нямах друг избор. Ако беше нужно, щях да прекрача определени граници, а и защо не? Границите, които бях поставила, бяха престъпени и отляво, и отдясно от другите. Щях да върша нещата сама. Нещата, с които знаех как да се справя. Бях сама, по-сама от

всякога, понеже се бях променила. Доувър ме беше променил. Щях да направя нужното, а то можеше да не е каквото искат хората.

Вече беше седем и половина, а през цялото това време аз бях долу. С Ан се погрижихме за другите случаи, след като приключихме с мъжа от Нортънс Удс, чието име оставаше все така неизвестно — или ако беше известно, аз не бях уведомена. Знаех интимни подробности за него, които не бяха моя работа, но не и най-важните факти: кой е той, какъв е бил и какъв се е надявал да стане, какви са били мечтите му, какво е обичал и какво е ненавиждал. Седнах на бюрото и проверих записките, направени от Ан долу, които на места бях допълнила собственоръчно, за да не забравя впоследствие, че малко преди да умре, е ял нещо с макови семена и сирене, както и че общото количество кръв и съсиреци в левия хемиторакс беше литър и триста милилитра, а сърцето беше разкъсано на пет фрагмента с неправилна форма, които си оставаха съчленени на равнището на клапите.

Хрумна ми, че трябва да привлече вниманието на прокурора върху този факт. Вече мислех за съда. За мен, поне що се отнася до цивилната страна на живота ми, всичко свършваше там. Представих си провокативния език на прокурора, какъвто аз не бих могла да използвам, но с който той щеше да уведоми съдебните заседатели, че мъжът е ял геврече със сирене и маково семе, че е извел спасеното си от състезания старо куче на разходка, че сърцето му е било пръснато на парчета и че за минути е получил кръвоизливи с обем една трета от общото количество кръв в тялото си. Аутопсията не показва причината за смъртта на мъжа, макар, поне условно, тя да беше очевидна, и аз разсеяно я отбелязах, докато продължавах да размишлявам и да кроя планове.

„Атипичен разрез/пробождане вляво на гърба.“

Патологична диагноза, която изглеждаше банална след видяното, но и която би ме накарала да се замисля, ако се бях натъкнала на нея някъде другаде. Намирах я завоалирана, почти уклончива и твърде оскъдна, като лоша шега, ако знаете останалото — огромното разкъсване на органи като след експлозия, акт на злостно и преднамерено убийство. Пред очите ми подгъвът на дългото черно палто отново изплющя само секунди след като човекът, облечен в него, е забил острие в кръста на жертвата. За миг е възникнала физическа

реакция, шок и болка. „Ей!...“ възкликнал човекът, хванал се за гърдите и рухнал по лице на покритата с плочи пътека.

Помислих си, че човекът с черното палто навярно се е навел над него за миг, свалил е черните ръкавици и забързано е отминал, докато е прибирал острието в някой ръкав, сгънат вестник, или и аз не зная какво. Но вярвах, че лицето с дългото черно палто е убиецът и че камерата в слушалките на мъжа го е записала, а това за пореден път ме накара да се зачудя кой кого е шпионирал. Дали убиецът е сложил микрозаписващо устройство в слушалките на жертвата, за да го следи? Представих си как фигурата с дългото черно палто върви през сенчестата гора, приближава жертвата, която в този момент чува единствено музиката в слушалките си, а когато е прободена, пада твърде бързо, че да се обърне. Чудех се дали е умрял, без да знае кой му е причинил това. Дали лицето с дългото черно палто не е видяло видеофайловете и не е решило, че не е необходимо да ги трие от някой уебкам сайт; че всъщност е по-добре да ги остави?

„За всяко нещо си има причина“, припомних си старата максима, макар че никога, когато се е случвало да бъде изправена пред някакъв проблем, не съм се чувствала по този начин. Отговори съществуваша и щях да ги намеря. Трудно ми беше да гадая как е било извършено фаталното пробождане, но си повтарях, че убиецът при всички положения е оставил някакви следи. Улових следи върху попивателната хартия. Чрез тях щях да стигна до извършителя. „Няма да ти се размине безнаказано — помислих си, сякаш разговарях с лицето с дълго черно палто. — Който и да си, надявам се да не си бил свързан с мен; не аз да съм те обучавала да бъдеш прецизен и умен.“ Реших, че Джак Филдинг бяга или е отвлечен. Дори ми хрумна, че може да е мъртъв. Но бях изтощена от безсъние. Мислите ми не бяха така организирани, както ми се искаше. Не можеше да е мъртъв. Защо да е мъртъв? Бях видяла мъртъвците на долния етаж, но той не беше сред тях.

Останалите ми пациенти тази сутрин бяха съвсем стандартни случаи и не изискваха много от мен: смърт при автомобилна катастрофа, а аз долавях алкохолните изпарения, пикочният мехур беше пълен, сякаш е пил до момента, в който е излязъл от бара, и е седнал зад кормилото в снежната буря, запратила го към крайпътно дърво; престрелка в порутен мотел, следи от игла и затворнически

татуировки по още един от нас, умрял, както е и живял; задушаване с торба от прахосмукачка, завързана около врата на възрастна вдовица със стара червена панделка от сатен, останала от ваканция от по-добри времена, навярно с пълен с разтворими таблетки стомах, а до леглото — шишенце бензодиазепин, предписан срещу безсъние и безпокойство.

Нямаше оставени съобщения в кабинета или в мобилните ми телефони, в електронната ми поща нямаше имейли, които да ме интересуват при сегашните обстоятелства. Надникнах в лабораторията на Луси, но тя не беше там, а когато проверих охраната, открих, че и Рон си е тръгнал. Заместил го беше друг някакъв пазач на име Фил, когото не познавах. Длъгнест, с щръкнали уши като Ичабод Крейн, той ме уведоми, че колата на Луси не е на паркинга и му е разпоредено да не допуска никого в сградата, дори в приземието или във фойето, без да бъде уведомена за това. Разясних на Фил невъзможността на подобна ситуация. Служителите вече трябваше да са тук, или щяха да се появят всеки момент, а аз нямаше да се превърна в портиер. Наредих му да допуска всеки, който има право да пребивава в сградата, и се отправих към стълбите. С изключение на доктор Филдинг — но като го казах, разбрах, че не е било нужно. Пазачът на име Фил очевидно беше наясно, че Филдинг не може да се появи просто така, че нямаше да го направи, или не беше в състояние да го направи, при положение че от ФБР бяха окупирали паркинга ми. На монитора на бюрото си виждах колите им ясно като яркия, студен ден.

Обърнах стола си към блестящия плот от черен гранит отзад, към арсенала си от микроскопи и микроскопски принадлежности. Сложих чифт гумени ръкавици и отворих един от белите пликове, които бях запечатала с хартиена лента, преди да се кача. Извадих лист попивателна хартия с голямо петно засъхнала кръв от областта около левия бъбрек, където на едно от магнитнорезонансните изображения бях забелязала многобройни чужди метални тела. Запалих лампата на моя микроскоп „Лайка“, на който разчитах от години, и внимателно преместих листа върху статива. Нагласих обективите под удобен ъгъл, за да не натоварвам врата и раменете си, и веднага усетих, че винтовете на зрителната тръба са регулирани съобразно човек, много по-висок от мен, който си служи с дясната ръка, пие кафе със сметана

и, както подозирах, дъвче ментови дъвки. Зрителният фокус и междуокулярното разстояние също бяха променени.

Смених настройката за работа с лява ръка и регулирах височината. Започнах от увеличение 50 пъти, прецизирах бутона на фокуса с една ръка, докато с другата местех попивателната върху статива, докато открия онова, което търсех — ярки, сребристобели стружки и пращинки, заедно с други частици, толкова миниатюрни, че когато установих увеличението на 100, вече не можех да различа очертанията им; виждах единствено грубите ръбове, гребени и бразди върху по-едрите късчета, които приличаха на неизгорели метални стърготини, натрошени с машина или някакъв инструмент. Нищо от това, което виждах, не ми приличаше на барутен нагар; дори смътно не напомняше на люспиците, дисковете или топчетата, свързвани с барута, или с разръфаните фрагменти и нехомогенните частици, които куршумът или гилзата обикновено оставяха.

По-любопитни бяха другите частици, примесени с кръв и кръвни телца. Цветни конфети от разпадналия се материал, ситен като прах, наред с полегналите като стълбче монети червени кръвни телца и подобни на амеба зърнести левкоцити, уловени и сякаш замръзнали във времето. Плуваха и лудуваха около една въшка и една бълха, чието увеличение ми напомни причината Лондон от XVII-ти век да изпадне в паника след публикацията на „Микрография“ на Робърт Хук, разкрила пробождащите челюсти и нокти, намиращи се в изобилие по домашните котки и дюшеците. Разпознах гъби и спори, които напомняха на сунгери и плодове, ошипени части от крака на насекоми, черупки от яйца и сферични кутийки, издялани от поресто дърво. Преместих хартията върху статива и долових още космати израстъци от отдавна мъртви чудовища, мушички и червейчета, огромното сложносъставно око на обезглавена мравка, пернатата антена на онова, което навярно е било комар, застъпените люспи на животински косъм — навярно от кон, куче или плъх и червеникавооранжевите пращинки от ръжда.

Взех телефона и набрах номера на Бентън. Когато отговори, дочух гласове в далечината и смущенията в лошата връзка.

— Нож, наточен или оформен на нещо като струг, може би ръждясал, в някоя работилница, приземие или изба, където има пръст, буболечки, гниещи зеленчуци, евентуално влажен килим — казах без

предисловие аз, докато пишех в търсачката „нож“ и „експлозивни газове“.

— Кое е било наточено? — не дочу Бентън, после се обърна към някой друг. Стори ми се, че каза: „трябват ми ключовете“, а после „трябва да продължа“. — Работим тук, но не в добра посока. — Отново говореше на мен.

— Оръжието, с което е бил прободен мъжът. Струг, точило, най-вероятно старо и неподдържано, със следи от ръжда, ако съдя по металните стружки и фините частици, които забелязвам. Мисля, че острието е било наточено, сигурно за да стане по-тънко, и с остър връх от двете страни, който да го превърне в копие. Би могъл да е наточен и полиран с всичко, дори с пила.

— Говориш за стари и ръждясали електрически инструменти. Много ли е ръждата?

— Металообработващи инструменти от всякакъв вид, не непременно електрически. Не мога да бъда толкова прецизна. Не съм специалист в металообработването и не съм в състояние да кажа дали ръждата е много или малко. Само установих вида на стружките. — „Взривни газове. Как да почистим свещите. Обикновени газове, свързани с металообработването и ръчно изкованите ножове“ — прочетох наум на екрана. После се обърнах към Бентън. — Не се правя на специалист по анализ на следи, но ги улових микроскопски. Не бях виждала подобно нещо досега, и определено не в кръвта. Но пък и никога не съм търсила точно такъв тип артефакти. Не съм имала повод да търся нещо подобно и не съм свикнала да използвам попивателна при вътрешни пробождания. Допускам, че по принцип е възможно да има всякакви фибри, частици и парченца, въведени в хора, които са били застреляни, прободени, набити на кол или бог знае какво.

Написах „инжекционен нож“ в полето за търсене, защото се сетих за дистанционно прилаганите инжекции; за храненето с въглероден двуокис оръжие, което дистанционно задвижва направлявани капсули с обездвижващи вещества или транквилизатори, снабдени със слаб заряд и хиподермална игла. Защо да не може да се направи същото с нож, ако има начин да бъде задвижен и в острието е пробит тесен канал с отвърстие при върха?

— Сега тръгвам към колата — каза Бентън. — Ако няма тежки задръствания, ще съм при теб след около четирийсет и пет минути или

час. Пътищата не са толкова лоши. Сто двайсет и осем не е зле.

— Е, това не беше трудно. — Разочарована съм. Нещо с такъв потенциал за смъртоносно разрушение не би следвало да е така лесно установимо.

— Кое не е трудно? — попита Бентън в мига, в който погледът ми попадна върху тактически нож с отворстие за газ при върха и неопренова дръжка в облицована със стиропор пластмасова кутия.

— Патрон със сгъстен въглероден двуокис в дръжката... — зачетох на глас. — Изхвърля тринайсетсантиметровото острие от неръждаема стомана в мишената с едно натискане на палеца върху бутона за освобождаване, вграден в предпаз...

— Кей? Кой е при теб в момента?

— Инжектира замразен газ с обема на баскетболна топка, или над 650 милилитра при около 370 килограма на 0.00064516 кв.м. — продължих и се запитах колко ли хора имат подобно оръжие в домовете си, в колите си, в принадлежностите си за къмпинг или в джоба, докато се разхождат наоколо. Трябваше да призная, че беше изключително. Едно от най-плашещите неща, които бях виждала. — В състояние е да повали голям бозайник с едно пробождаване...

— Кей, сама ли си?

— Мигновено замразява тъканта на раната, забавя кръвенето, което би привлякло други хищници, затова, ако ви се наложи да се защитите срещу голяма бяла акула например, раната няма да прокърви във водата и да привлече други акули, преди да се отдалечите на безопасно разстояние. — Четях и обобщавах. Изпълни ме погнуса. — Нарича се „Оса“. Можеш да си го поръчаш по интернет за по-малко от четиристотин долара.

— Да поговорим, като се видим — каза Бентън по телефона.

— Не бях чувала за подобно нещо. — Продължавах да чета за инжекционния нож със сгъстен газ, който мога да си поръчам в момента, стига да съм над осемнайсет години. — Препоръчителен при извънредни ситуации, изискващи специално въоръжение и тактика, за изхвърлени в открити води пилоти, за гмуркачи. Очевидно са разработени, за да умъртвят по-големи морски хищници — акули, както казах, бозайници, може би китове, или пък водолази, кой знае...

— Кей?

— Или мечки гризли например, по време на разходка в планините. — Не се и опитвах да прикрия сарказма в гласа си. — И, естествено, за военни, макар да не съм виждала подобно нещо при жертви на военни...

— В момента разговаряме по мобилните си телефони — прекъсна ме Бентън. — Бих предпочел да не споменаваш за това пред никого. Пред никого от офиса ти. Или вече си казала на някого?

— Не съм.

— Сама ли си? — попита отново той.

— Да — отвърнах и се запитах защо да не съм.

— Би ли изтрила историята и кеша, в случай че някой реши да провери какво си търсила в последно време?

— Не мога да попреча на Луси, ако реши да го направи.

— Не говоря за нея.

— Тя не е тук. Не знам къде е отишла.

— Аз зная — отвърна той.

— Добре тогава. — По всичко личеше, че не е склонен да ми каже къде е тя, или който и да е. — Ще избирам обиколни пътища за заблуда, ще внимавам, доколкото мога, и ще те чакам долу на задния изход, когато дойдеш. — Затворих и се опитах да анализирам случилото се току-що. Разсъждавах логически и се опитвах се да не се чувствам засегната.

Бентън не изглеждаше изненадан или особено загрижен. Нито пък обезпокоен от моите открития; по-скоро го разтревожи фактът, че съм направила определени проучвания, и вероятността да съм разкрила това пред някого другиго, а то вероятно означаваше същото, което чувствах, откакто се прибрах от Доувър. Може би не бях единствената, която правеше определени открития. Може би бях последната, която научава за тях, а никой не иска да науча каквото и да е. Ама че трудна ситуация. Навярно безпрецедентна, мислех си, докато изпълнявах разпорежданията на Бентън. Изчистих кеша и историята на търсенията. Сега вече щеше да е трудно ходовете ми в интернет да бъдат проследени. Не спирах да се питам чие е това изискване: на моя съпруг или на ФБР? Кой говори току-що с мен, кой се разпореждаше какво да направя, сякаш самата аз не знам?

Беше почти девет и екипът ми, поне в по-голямата си част, вече беше тук, или поне бяха тук онези от тях, които не използваша снега

като оправдание да си останат у дома или да отидат другаде, на по-добро място — на ски във Върмонт например. Гледах на свързания със системите за наблюдение монитор колите, които спираха на паркинга, и хората, които влизаха през задния вход, макар че онези, които идваха през главния вход на първия етаж, бяха повече. Прекосявах покритото с плочи фоайе с внушителни дърворезби и знамена, на безопасно разстояние от плашещото царство на мъртвите на долното ниво. Учените рядко изпитват нужда да видят пациентите, чиито телесни течности изследват. После чух звука от прещракване на брава. Офис мениджърът ми Брайс отключи вратата на съседния кабинет.

Отново запечатах листа попивателна хартия в чист плик и отключих чекмеджето, за да взема другите вещи, които пазех там. Полагах усилие да не затъна в мрачни мисли заради току-що видяното в уебсайта и заради онова, което то говореше за човешкия род и способността му да изобретява начини да вреди на другите. В името на оцеляването, мина ми през ума, макар че рядко ставаше дума за реално оцеляване. Беше по-скоро гаранция, че някой друг няма да оцелее, а хората с власт знаеха кога могат да се наложат, да осакатят, да убият. Това беше ужасно; няхах никакви съмнения относно случилото се с мъжа от Нортънс Удс. Някой се е приближил и го е пробол отзад с инжекционен нож, взривил е кълбо компресиран газ в жизненоважните органи, а ако това е бил въглероден двуокис, не бихме могли да го докажем с никакъв тест. Въглеродният двуокис е навсякъде; вездесъщ е, буквално като въздуха, който дишаме. Отново си припомних изображенията от компютърния томограф. Тъмните кухни, изпълнени с впръскания в гръдния кош въздух. Чудех се какво ли е било усещането и как бих отговорила на този въпрос, ако ми го зададат.

Страдал ли е?

Достоверният отговор би бил, че никой не знае това, освен мъртвия, но аз бих отрекла подобна вероятност. Не, бих казала аз, не е страдал. Усетил е, че с него се случва нещо катастрофално. Не е останал в съзнание достатъчно дълго, че да страда през последните минути от живота си, но трябва да е почувствал пробождане ниско долу, в кръста, придружено от огромно налягане в гръдния кош, когато органите му са били разкъсани, и всичко това се е случило едновременно. Такова трябва да е било последното усещане, изпитано от него, освен може би някакъв проблясък, някакво просветване на

паническа мисъл в мига, преди да умре. После престанах да мисля за това, защото ако продължавах, щях да се отдам на безполезно и самодоволно теоретизиране; парализиращо и безрезултатно. Объркването нямаше да ме направи по-полезна.

Бих била напълно безполезна, ако допуснех чувствата да ме завладеят, точно както когато се грижех за баща си, се превърнах в експерт в потискането на емоциите, надигнали се в мен, сякаш някакво отчаяно създание се опитваше да се измъкне. „Тревожа се заради онова, което си научила, моя малка Кати“, говореше баща ми. Бях на дванайсет, а той — скелет в задната спалня, където въздухът винаги беше прекалено затоплен и миришеше на болест, а светлината мътно се процеждаше през дървените жалузи, повечето време затворени през последните му месеци. „Научи неща, които не би трябвало изобщо да знаеш, особено на твоята възраст, моя малка Кати“, говореше ми той, докато му оправях леглото, учех се да го мия почти като религиозен ритуал, за да не получи декубитални язви, сменях зацапаните чаршафи, като местех тялото му; тяло, което, с изключение на високата температура, изглеждаше кухо и мъртво.

Внимателно обръщах баща си на една страна, докато го придържах от другата, после го обръщах в обратната посока, навеждах го към себе си, понеже не можеше да се надигне, а накрая дори не можеше да седне. Прекалено слаб беше, за да ми помогне в моето усилие да го преместя по време на онова, което лекарят наричаше бластна криза на хроничната миелоидна левкемия. Случваше се, когато бях в защитно облекло и гледах през защитни очила, докато работех до стоманената си маса, спомените да нахлуят в мислите ми и отново да почувствам тежестта на тялото му върху моето.

16.

Почуках леко и надникнах в кабинета на Брайс. Общият за помещенията ни вход беше разположен непосредствено срещу вратата на личната ми баня. Свикнах да оставям вратата откритата. Струваше ми се притеснително, ако двете врати от сив метал бяха затворени и налягах на Брайс, когато исках да си направя кафе, да се измия или да пусна някакви документи в тоалетната или мивката. Сега Брайс седеше на бюрото, в тапицирания си стол, беше си свалил палтото и го беше окачил на облегалката, но още беше с големите си дизайнерски слънчеви очила, които изглеждаха нелепо тежки, сякаш нарисувани с тъмнокафяв пастел. Бореше се с чифт апрески за сняг марка „Ел Ел Бийнс“, които никак не се връзваха с привичния за него добре подбран ансамбъл, състоящ се днес от кашмирен блейзър в морскосиньо, тесни черни джинси, черно поло и релефен кожен колан с голяма сребърна катарам с формата на дракон.

— Имам телефонни разговори и не искам да ме безпокоят — казах му, сякаш съм била тук всеки ден през последните шест месеца; сякаш изобщо не бях отсъствала. — После ще изляза.

— Някой ще ми каже ли какво става? И добре дошла у дома, шефе. — Той вдигна поглед към мен иззад големите, тежки очила. — Едва ли колите без отличителни знаци на паркинга са част от купон изненада, понеже знам, че не съм организиран такъв. Не че не бих го направил, макар и не съм го планирал, но които и да са, не са тук заради мен, а когато помолих един от тях да бъде така добър да ми даде някакво обяснение, а ако е възможно, и да си премести задника, за да паркирам на мястото си, той реагира — как да се изразя по-точно — сприхаво?

— Случаят от вчера сутринта... — понечих да обясня аз.

— О, това ли? Ами, няма нищо странно. — Лицето му се проясни, сякаш това, което казах току-що, беше добра новина. — Знаех, че ще се окаже важен; някак си го знаех. Но той всъщност не е умрял тук, нали? Моля те, кажи ми, че това не е вярно, че не си

намерила нищо, което да подсказе подобно нечовешко стечение на обстоятелствата, или незабавно, в този миг, трябва да започна да си търся друга работа и да кажа на Итън, че няма да купим онова бунгало, на което наскоро хвърлихме око. Като те знам каква си, сигурен съм, че вече си разплела случая. За пет минути си го разрешила.

Свали и другия ботуш; прибра и двата отстрани. Забелязах, че косата му е оформена с гел на остри прави фитили и че си е обръснал брадата и мустаците. Брайс беше дребен, но силен, със стегнато телосложение, с русото очарование на момче от хора — ако използвам това клише, понеже по изключение беше вярно. С брада просто не приличаше на себе си, което, допускам, беше и идеята — да изглежда като някой друг, да се превърне в неустрашим и дързък образ от типа на Джеймс Бролин, или да започнат да го възприемат сериозно като Уолф Блицър — и двамата му бяха любимци. Моят главен администратор, моята дясна ръка имаше множество прочути въображаеми приятели, за които говореше с лекота, сякаш настройването на техния образ на някой от големите телевизионни екрани, които притежаваше, или записът на дигитално видео ги правеше реални като съседа на неговия етаж.

Определено много добър в работата си за мен, с дипломи по криминално право и обществена администрация, на пръв поглед Брайс Кларк изглеждаше не на място, сякаш се беше изплъзнал от програмата за проверка на командите, но през последните години на съвместна работа активно се възползвах от това в свой интерес. Външните хора, и дори екипът тук, невинаги осъзнавах, че моят възкръснал от мормонството, многословен по един натрапчив начин манекен и шеф на персонала не би следвало да се подценява. Ако не друго, той беше склонен към воайорство и обожаваше да „ме осведомява“, както сам се изразяваше. Нищо на този свят не му доставяше по-голямо удоволствие от информацията, която събираше като сврака и криеше в гнездото си. Опасно беше да не му се харесаш. Знаех го от личен опит. Шеговитостта и демонстративното благоразположение бяха бункерът, в който криеше своята по-застрашителна същност, и с това ми напомняше за бившата ми секретарка Роуз. Допуснеше ли някой грешката да се отнесе към нея като към простовата застаряваща женица, след време се оказваше с откъснат крайник.

— ФБР? Вътрешна сигурност? Не бях виждал такива досега. — Приведен на стола си, стъпил на пода по чорапи, Брайс отваряше ципа на найлоновия си спортен сак.

— Най-вероятно са от ФБР... — Той обаче нямаше да ме остави да довърша.

— Ами, онзи грубиян съвършено се вписва в картинката. Страшно як, със сив костюм и палто от камилска вълна. Мисля, че във ФБР ги уволняват, ако качат килограми. Да пожелаем успех на системата за наемане на хора в Съединените щати. Зашемятаващо добре изглежда, трябва да му се признае. Видя ли го? Знаем ли как се казва и от коя служба е? Не го познавам от Бостън. Може да е нов.

— Кой? — Мислите ми сякаш рикошираха в стена.

— Божичко, изморена си. Агентът в онзи огромен, лош черен форд „Експедишън“, възпламеняващото подобие на футболен играч от „Клуб Веселие“, обаче ти сигурно не гледаш този сериал, а той е най-добрият; не си представям, че някой може да не се влюби в Джейн Линч, освен ако не знаеш коя е тя всъщност, понеже най-вероятно не си хванала „Ел Връзки“, но сигурно поне си чувала за „Спускането“ и „Лудият на Макс“? Какви кинти са това, божичко! Момчето от Бюрото в черния форд изглежда точно като Фин...

— Брайс...

— Както и да е, видях всичката онази кръв; видях колко е кървило тялото от Нортънс Удс в чувала; наистина ми се стори дяволски зле и си казах: „Това е то. Краят на това място“. Между другото, всичкото това цупене и пуфтене от страна на Марино, сякаш всеки момент ще срине къщата, на ръба на пристъп, на който само той е способен, ако някой бъде донесен тук жив и умре в хладилника. Затова казах на Итън, че може да ни се наложи да затягаме коланите, понеже най-вероятно ще се окажа безработен. А пазарът на труда точно сега? Десет процента безработица, направо кошмар, а много се съмнявам, че „Доктор Джи“ ще ме наеме, понеже всеки служител в морга на тази планета иска да е в нейното шоу, но ще те помоля да вдигнеш телефона и да ме препоръчаш, ако това място тук замине в тоалетната чиния. Защо да не направим някое риалити шоу? Сериозно говоря. От години вече си имаш свое шоу по Си Ен Ен, защо ние да не направим нещо тук?

— Трябва да поговорим с теб за... — Но когато е в подобно настроение, всичко е безсмислено.

— Радвам се, че си тук, и съжалявам, че се прибираш у дома заради нещо толкова ужасно. Цяла нощ не съм мигнал. Чудех се какво ще кажа на репортерите. Когато видях всички тези коли зад сградата, си помислих, че са от медиите; наистина нямаше да се изненадам, ако камионите от телевизиите...

— Брайс, трябва да се успокоиш и може би да си свалиш очилата...

— По новините обаче няма нищо, доколкото съм информиран; нито един репортер не ми се е обадил, не ми е оставил съобщение тук, или...

— Трябва да погледна някои неща, а ти — да млъкнеш. Моля те — прекъснах го.

— Добре. — Той си свали очилата, докато наместваше краката си във високи черни кецове. — Само малко съм поизнервен, доктор Скарпета. А знаеш какъв ставам, когато съм нервен.

— Чувал ли си се с Джак?

— Къде е Устата на истината, когато ти трябва? — Джак завързваше кецовете си в момента. — Не искам от мен да се преструвам, а аз, при цялото си уважение, ще те помоля да го уведомиш, че повече няма да отговоря лично на нито една негова дума. Слава богу, вече си у дома!

— Защо го казваш?

— Защото единственото, което правеше тук, беше да се разпорежда, сякаш аз работя на лавка за бързо хранене на „Уендис“ и трябва да обслужвам шофьорите на всички автомобили. Лае и съска, косата му пада, а аз започвам да се питам дали ще изрита някой от нас, може би мен, или пък ще ме удуши с черния си пояс, или каквото там, по дяволите, има, ще прощаваш. Ставаше все по-лошо, а не биваше да те безпокоим в Доувър. Казах на всички да те оставят на мира. Всеки казваше на останалите да те оставят на мира, защото иначе ще отговарят пред мен. Едва сега разбирам, че не си мигнала цяла нощ. Изглеждаш ужасно. — Сините му очи ме измериха. Преценяваха облеклото ми; носех същите военни панталони в цвят как и черната блуза с копчета на врата и кръста на Съдебномедицинските служби към Въоръжените сили, които облякох в Доувър.

— Дойдох направо тук и нямаше с какво да се преоблека. — Най-после успях да си отворя устата. — Не зная защо си правиш труда да сменяш „Л. Л. Бийн“ със стар чифт „Конвърс“ от баскетболния лагер.

— Зная, че имаш набито око, и зная, че знаеш, че никога не съм бил на баскетболен лагер, понеже всяко лято ходя на музикален лагер. „Хюго Бос“ на половин цена от „Ендлес дот ком“ плюс безплатна доставка — каза той и стана. — Ще направя кафе, а ти ще пийнеш малко. Джак не ми се е обаждал; не е нужно да ми казваш, че имаме проблем и че той навярно е свързан с онези двама агенти на нашия паркинг, които очевидно страдат от личностно разстройство. Не разбирам защо не могат да положат усилие да се държат по-приятелски. Ако носех тежко оръжие и можех да арестувам хората, щях да се държа като слънчице с всички, да се усмихвам и да бъда мил. Защо не? — Брайс профуча край мен, вмъкна се в кабинета ми и изчезна в банята.

— Мога да прескоча до вас и да ти донеса някои неща, ако искаш. Само ми кажи. Делови костюм или нещо по-небрежно?

— Ако трябва да остана тук... — Опитах се да кажа, че може би това наистина е вариант.

— Действително трябва да ти направя нещо като гардероб, късче висша мода в централния офис. О-о-о, гардероб? — извиси глас той, докато правеше кафето. — Сега, ако ще си имаме свое шоу, трябва да разполагаме с гардероб, фризьор, грим, да не се окажеш никога вече в подобни зацапани и вонящи на смърт дрехи, не че казвам, че... Както и да е. Най-добре ще е, ако се прибереш у дома и направо си легнеш. — Горещата вода шумно съскаше през капсулата. — Дали пък да не изтичам да ти донеса нещо за хапване? Зная, че когато съм изморен и недоспал... Мазнини. — Излезе от банята ми с две чаши кафе и продължи: — Има си време и място за всяко нещо. „Дънкин Донътс“, техните кроасани с наденичка и яйце — какво ще кажеш? Може би два? Изглеждаш ми малко поотслабнала. Животът сред военните наистина не ти понася, шефе.

— Обаждала ли се е тук жена на име Ерика Донахю? — попитах и седнах на бюрото си с кафето, което не бях сигурна, че ще изпия. Отворих чекмеджето с надеждата, че някъде тук може би е скрито някое шишенце „Адвил“.

— Да, няколко пъти. — Брайс предпазливо отпи от горещото кафе и се облегна на рамката на вратата между кабинетите ни.

Понеже замълча, попитах:

— Кога?

— Веднага щом излязоха новините за сина й. Преди около седмица, мисля, когато обявихме убийството на Марк Бишъп.

— Говори ли с нея?

— В последно време май само я свързвах с Джак, когато за пореден път търсеше теб.

— За пореден път?

— Трябва да питаш него за версията му. Не зная какво ще ти каже той — отвърна Брайс.

Подобна предпазливост спрямо мен му беше крайно неприсъща. Изведнъж беше станал резервиран.

— Но е разговарял с нея.

— Това беше... — Имаше навика да гледа към тавана, сякаш всички отговори бяха там. Това беше и любима негова тактика за протакане. — Миналия четвъртък.

— И ти си разговарял с нея? Преди да прехвърлиш разговора към Джак?

— По-скоро слушах.

— Как се държа, какво ти каза?

— Беше много любезна, като жена от висшето съсловие, каквато си е, доколкото знам. Искам да кажа, че има хиляди неща за семейство Донахю и Джони Хинкли Джуниър. Почти толкова прочут е, колкото... „И като видя какво е направил, той прибра своя ръждясал пистолет за пирони...“ Ти обаче сигурно не четеш цялата тази помия по разните долнопробни сайтове като „Нездравое дребнотемие“, „Злостна-някаква-педия“, „Записки от подземията“ или каквито и да са там, а аз ги следя, отчасти защото това ми е работата, отчасти за да съм информиран какво се говори в сензационното, влюбено в греха киберпространство.

Отново плуваше в свои води. Изпитваше неудобство единствено когато го разпитвах за Филдинг.

— В един предишен живот мама била почти прочута пианистка, свирела в симфоничен оркестър. В Сан Франциско, мисля — продължи Брайс. — Попаднах на информация, че е учила при Юнди Ли, но много се съмнявам Ли да дава уроци. Само на двайсет и осем е,

така че не се вързах и за секунда. Тя, разбира се, не е на себе си — можеш да си представиш. Говорят за сина й, че бил много начетен, имал някакви странни способности, нещо за следите от гуми. Детективът от Салем — Сейнт Хилеър, не го познаваш още, но го спомена. Явно Джони Донахю можел да погледне праха на някой паркинг и да каже: „Предна гума на *Бриджстоун Батъл Уинг*“. Случайно попаднах на това, понеже Итън има такива на своето беемве, което ми се ще да не обичаше толкова, понеже за мен всички тези мотоциклетисти са си чиста проба донори. За Джони говорят, че можел да решава математически задачи наум, и не ти говоря за „един банан струва осемдесет и девет цента, колко струват шест банана“? Нещо като Айнщайн. Колко е девет по сто и три, делено на корен квадратен от седем, например? Ти обаче сигурно си наясно с всичко това. Сигурен съм, че си в течение по случая.

— За какво по-точно искаше да разговаря тя с мен? Каза ли ти?
— Познавах Брайс. Нямах да изпусне човек като Ерика Донахю, докато не изцеди и последната думичка или капка търпение от нея. Беше ненадминат досадник; умът му мелеше клюките като воденичен камък.

— Е, очевидно, не го е направил той, и ако човек погледне непредубедено фактите, непременно ще долови непоследователността. Противоречията — отвърна Брайс, без да вдига поглед към мен.

— Какви противоречия по-точно?

— Тя каза, че е говорила с него около девет сутринта в деня преди убийството, преди той да тръгне към онова кафене в Кеймбридж, което сега е толкова известно и е на съседния ъгъл до къщата ти — продължи Брайс. — „Бискит“. Хората се редят на опашка пред вратата заради цялата тази известност. Изобщо не става дума за убийство. Както и да е, през онзи ден не се чувствал добре, според мама. Имал ужасни алергии или нещо такова и се оплаквал, че таблетките и инжекциите вече не действали; вдигал дозите и се оправял някак си, но се чувствал като парцал. Затова, според нейната логика, едва ли ще тръгнеш да убиваш някого, ако очите ти смъдят и носят ти тече. Не ми се искаше да й разправам, че съдът няма да обърне особено внимание на защита, основана на кихавица...

— Трябва да се обадя, а после ще обиколя наоколо. — Прекъснах го, преди да е опропастил целия ден. — Би ли проверил в

лабораторията по трасология и балистика дали Ивлин е дошла, и ако е тук, моля те, кажи ѝ, че имам няколко спешни неща за нея. Трябва да започнем от нея, после идват пръстовите отпечатъци, ДНК анализът, после токсикологията, а след това нещо, което ще се върне в лабораторията на Луси. От доста време вече там няма никого. А Шейн? Очакваме ли го? Трябва ми мнение относно един документ.

— Е, не сме отбор по ръग्би, заседнал наред с неговите на Андите, че да прибегнем към канибализъм, за бога!

— Бурята снощи беше доста силна.

— Много време си била на юг. Това тук какво е? Двайсет сантиметра? Малко заледено, но като за нас — нищо работа.

— Всъщност, би ли помолил Ивлин да се качи незабавно? Покани я в кабинета на Джак. — Реших, че няма да чакам. Сетих се за лабораторната престилка, сгъната в кошчето за боклук.

Обясних на Брайс какво съм намерила в джоба. Настоявах за проверка със сканиращ електронен микроскоп, исках и щадящ химичен анализ.

— И много, много да внимава, да не отваря чувала и да не докосва нищо — казах на Брайс. — Предупреди Ивлин за отпечатъците от пръстите върху найлоновата лента. Което означава, че ще има и ДНК.

След като изолирах своя администратор от другата страна на затворената врата, реших да отложам разговора с Ерика Донахю за по-късно и да си дам време да реша какво да предприема. Трябваше да обмисля всичко.

Сега, като си спомнях за станалото след Доувър, ми се искаше отново да прочета писмото ѝ, за да бъде сигурна в намеренията си, защото, като погледна яркосиньото небе на новия ден, още усещах лошия вкус след последната майка, с която говорих. Бях като отровена от спомена за телефонното обаждане на Джулия Гейбриъл и стъпките пред вратата ми във военната морга. Прозвищата, които тя ми лепна и обвиненията, които ми отпрати, бяха горчиви и злостни, но аз съумях да ги задържа встрани от себе си, докато не направих своето откритие в кабинета на Филдинг. Оттогава в мислите ми се загнезди хладна сянка като тъмната страна на Луната. Не знаех какво е било казано и

решено по мой адрес, нито какво е изровено, подобно на студенокръвно създание, което никога не умира и сега отново се е размърдало.

Не знаех какви досиета са били намерени и какво от онова, от което се страхувах и бях прогонила от спомените си след толкова години, е било съживено. Истината неизменно беше там, като нещо непривично, скрито в долап далеч от погледа; нещо, което никога не бих потърсила, но веднъж припомнено, ми показва, че не си е отишло, понеже никога не е било елиминирано или върнато на законния си притежател, какъвто аз в никакъв случай не бях. Грозното нещо обаче непрекъснато дебнеше наоколо, сякаш беше мое. И продължи да дебне. Понеже извършеното в Южна Африка стоеше скрито в моя гардероб, вместо да е там, където му беше мястото, когато се прибрах в Уолтър Рийд, след като бях обработила двата смъртни случая, единственото послание, което получих, беше, че всичко ще е наред. Благодариха ми за работата при медицинските служби към Въоръжените сили, при Военновъздушните сили, и ме освободиха предсрочно. Дългът ми беше напълно изплатен. Във Вирджиния имало пост точно като за мен, там можех да се издигна, стига да не забравя за лоялността и да се грижа сама за мръсното си пране.

Случвало ли се е вече? Правил ли е Бригс подобно нещо и преди, и дали скоро щеше да ме отпрати? Къде, този път? Хрумна ми вариантът с ранното пенсиониране. Нещата, изглежда, криеха доста повече неприятности, реших аз, понеже не знаех какво да мисля. Бригс беше казал на някого, този някой беше казал на Джулия Гейбриъл, която пък ме обвини в омраза, предразсъдъци, безчувственост, непочтеност и аз гледах да не забравя, че тази злостна миазма проникваше във всеки избор, който правех сега. Както и изтощението. „Трябва да си крайно предпазлива. Използвай разума си. Не се поддавай на емоции, и всичко ще е наред.“ Какво каза Луси за охранителните записи? Вдигнах телефона и се обадох на Брайс.

— Да, шефе. — Гласът му звучеше оживено, сякаш днес не бяхме си бърбрили.

— Записите от охранителните камери — казах. — Искam записите от дните, в които капитан Авалон е пристигнала тук от Доувър. Джак я е развел из града, доколкото разбрах.

— О, божичко, трябва да е било отдавна. През ноември, мисля...

— Тя, доколкото помня, посети Мейн през седмицата, когато празнувахме Деня на благодарността. Зная, че напусна Доувър тогава, понеже на мен ми се наложи да остана. Персоналът не достигаше.

— Да, май така беше. Мисля, че пристигна тук един петък.

Придружи ли ги по време на голямата обиколка?

— Не. Не бях поканен. Джак прекара много време с нея и в кабинета ти, казвам ти го просто така, да знаеш. Обядваха на твоята маса.

— Ето какво искам да направиш — казах му аз. — Свържи се с Луси, изпрати ѝ есемес или каквото намериш за нужно, и ѝ кажи, че искам да прегледам всеки запис от всяка охранителна камера с Джак и София, включително и времето, което са прекарвали в кабинета ми.

— Така ли?

— Той откога използва моя кабинет?

— Ами...

— Откога, Брайс?

— Почти през цялото време. Прави го, когато иска да впечатли хората. Имам предвид, че не го използва много често в практическата си работа, а само когато иска да си придаде тежест...

— Кажи на Луси, че искам записите от моя кабинет. Тя знае какво имам предвид. Искam да видя за какво са разговаряли Джак и капитанът.

— Колко пикантно. Веднага ще се заема.

— Трябва да проведе важен разговор, затова, моля те, не ме безпокой.

Затворих и осъзнах, че Бентън скоро щеше да е тук. Потиснах обаче импулса си да бързам. По-добре щеше да е, ако забавя темпото, ако оставя мислите и чувствата ми да се уталожат, да се избистрят. „Изморена си. Действай предпазливо, бъди умна, когато си толкова изморена.“ Имаше само един начин да изляза от тази ситуация; всичко останало би било грешка. Но нямаше да разбера кой е той, докато не се случи, и нямаше да го разпозная, ако съм нервна или мислите ми са объркани. Посегнах към кафето, но после се отказах. Нямаше да ми помогне в момента, само щеше допълнително да ме изнерви и да раздразни стомаха ми. Взех друг чифт ръкавици от кутията върху плота зад мен и извадих документа от найлоновия джоб, в който го бях запечатала.

Изтеглих двата листа тежка хартия от плика, който отворих в колата на Бентън, докато шофирахме през виелицата. Вчерашният ден вече изглеждаше като от предишно прераждане, а бяха минали помалко от дванайсет часа. На утринната светлина и след толкова много неща, които се случиха, фактът, че тази изпълнителка на класическо пиано, интелигентна и трезва, както я описа Брайс, ще използва тиксо върху фино гравирана хартия за писма, ми изглеждаше крайно необичаен. Защо не обикновена безцветна лента, а грозната, широка оловносива ивица, залепена върху гърба? Защо не е постъпила като мен: когато изпращам лична бележка в плик, просто изписвам името или инициалите върху капака? От какво се опасяваше Ерика Донахю? Че шофьорът ѝ ще прочете написаното от нея до някой си Скарпета, за когото той явно не беше чувал?

Пригладих страниците с облечената си в памучна ръкавица длан и се опитах да си представя какво би пренесла майката на колежанин, признал, че е извършил убийство, върху клавишите на пишещата си машина, сякаш чувствата и убежденията ѝ, докато е съставяла петицията си до мен, са химикал, който да поема, за да стигна до мозъка ѝ. Хрумна ми, че правя тази аналогия заради найлоновата лента от джоба на престилката на Филдинг. Часове след онова изнервящо преживяване на наркотично опиянение разбихах колко неприятно е то всъщност, доколко не бях на себе си в присъствието на Бентън и колко притеснително трябва да е било случилото се за него. Затова може би той беше толкова потаен и назидателен относно опасността да разглася някаква информация пред всеки, който би се случил наоколо, сякаш аз нямаше да съобразя сама. Навярно Бентън не се доверяваше на моите преценки, или на самоконтрола ми и се опасяваше, че ужасите на войната са ме променили. А може би вече не беше така сигурен, че жената, завърнала се от Доувър при него, е същата, която познаваше.

„Аз не съм онази, която познаваше — ми мина през ума. — Не съм сигурна, че изобщо някога си ме познавал“ — нашепвах мислите ми, докато четях спретнатите, гъсто изписани редове. Забележително беше, че не открих нито една грешка на двете страници. Нито следа от коректор, граматически или стилистични пропуски. Сетих се за последната пишеща машина — Ай Би Ем „Селектрик“ в цвят пепел от рози, която имах в Ричмънд през първите години от престоя си там; не можех да потисна спомена за хроничното си раздразнение от лентите,

които все се късаха, онзи голям колкото топка за голф елемент, който все сменях, щом ми се приискаше да премина към друг шрифт, мръсния валяк и размазаните петна върху хартията, да не говорим за собствените ми припрени пръсти, които все удряха погрешните клавиши и макар че познанията ми по граматика и правопис не бяха лоши, съвсем не бях безпогрешна.

„И от коя страница по Странк и Уайт^[1] е това? Или може би е заимствано от наръчника на Асоциацията на съвременния език, а аз просто не го намирам? — имаше навика да пита секретарката ми Роуз, когато влезеше с плода на последните ми усилия върху проклетата машина. — Ще го поправа, но всеки път ли ще е едно и също щом пишеш нещо сама?“ После първаше листа с онзи свой привичен жест, който трябваше да означава: „Защо изобщо си правиш труда?“, а аз се опитах да насоча мислите си в друга посока, понеже споменът за нея ме натъжаваше. Чувствах отсъствието на Роуз всеки един ден след смъртта ѝ. Ако тя беше тук сега, всичко щеше да е различно. Поне аз щях да усещам нещата другояче. Човек като Роуз беше онова, което внася прозрачност в живота. За нея аз бях нейният живот. Никой като Роуз не би следвало да си отиде от тази земя, и още не можех да повярвам, че подобно нещо се е случило. А сега не беше най-подходящ момент да мисля, че вместо нея зад вратата до мен седи русият младеж с високи кецове. Трябваше да се съсредоточа. Върху Ерика Донахю. Какво да правя с тази жена? Щях да направя нещо, но трябваше да съм много предпазлива.

Навярно беше преписвала писмото си до мен толкова пъти, колкото са ѝ били нужни, за да няма грешки. Спомних си, че когато се появи с бентлитото, шофьорът ѝ, изглежда, не знаеше, че човекът, до когото е адресиран запечатаният с тиксо плик, е жена, и всъщност обърка сивокосия мъж с мен. Напомних си, че майката на Джони Донахю явно също не беше уведомена, че съдебномедицинският психолог, на чиято преценка беше поверен синът ѝ, същият онзи сивокос мъж, е мой съпруг. Противно на съдържанието на писмото, в „Маклийн“ не съществуваше „охранявано отделение за криминално проявени с психични отклонения“. А и никой не намираше Джони за „криминално проявен“, което е правен термин, а не диагноза. Според Бентън в писмото имаше и други неточни позовавания.

Тя объркано цитираше подробности, които беше твърде вероятно да навредят на сина ѝ, дори съсипваше потенциално най-доброто му алиби. Като твърдеше, че е напуснал „Бискит“ в Кеймбридж в един, а не в два часа, както казваше Джони, тя придаваше далеч по-голяма достоверност на възможността той да е намерил транспорт и да е стигнал до Салем навреме, за да убие Марк Бишъп около четири същия следобед. После — романите и филмите на ужаси с насилие, които харесвал, и накрая казаното от него относно Джак Филдинг, някакъв пневматичен пистолет за пирони и сатанински култ — всичко това не беше вярно или доказано.

Откъде се беше сдобила с тези опасни подробности? Откъде, наистина? Ако, както Бентън предполагаше, Филдинг разпространяваше подобни слухове и лъжеше, не изключвах възможността той да ѝ е внушил тези идеи по време на телефонните им разговори. Без оглед на онова, което Филдинг беше или не беше направил, независимо от неговите истини или неистини, или на доводите му в полза на всичко случващо се, отново се връщах към майката на Джони Донахю. Пренасях всичко върху нея, понеже не съумявах да доловя логична мотивация зад действията ѝ. Това нейно писмо до мен наистина не се връзваше. Беше неуместно.

За мен изглеждаше поразително, че тя — толкова прецизна относно печатните грешки и структурата на изреченията, да не говорим за вниманието, което навярно обръщаше на музиката — сякаш изобщо не се беше трогнала от признанието на сина си, че е извършил едно от най-ужасяващите престъпления в последно време. В случай като този всяка подробност беше от значение, а как беше възможно една интелигентна, изискана жена със скъпи адвокати да не знае това? Защо ще търси възможност да разкрива каквото и да е пред човек като мен, напълно непознат, и то в писмен вид, когато синът ѝ е застрашен от вероятността да остане затворен до края на дните си в съдебнопсихиатрична институция като Бриджуотър, или по-лошо — в затвор, където за един убиец на дете с Аспергер, един тъй наречен гений, който може наум да реши и най-сложните математически задачи, но се парализира, когато нещата опираха до всекидневното общуване, вероятността да оцелее не беше голяма.

Припомних си всички тези факти и свързаните с тях доводи и осъзнах, че се чувствам и се държа, сякаш те са от някакво значение за

мен. А не трябваше да е така. От мен се очакваше да бъда обективна. „Ти си безпристрастна и съпричастността не е сред служебните ти задължения — казах си. — Изобщо и по никакъв начин не се интересуваш от Джони Донахю или неговата майка, не си детектив, нито агент на ФБР — опитвах се да бъда непреклонна. — Не си адвокат на Джони, нито пък негов психотерапевт; нищо не те задължава да се занимаваш с него.“ Вече разговарях почти ожесточено със себе си, понеже не мислех, че мога да се убедя. Борех се с импулси, които се оказаха твърде силни, а не бях сигурна как да ги потисна, дали мога и дали трябва да ги потисна. Но знаех, че не искам да го правя.

Фактът, с който свикнах в Доувър, а и по отношение на всички несвързани с въоръжен конфликт въпроси под юрисдикцията на съдебномедицинските служби към Въоръжените сили или на медицинския експерт към федералните власти, беше, че не исках да се връщам към стария начин да правя нещата. Бях военен и не бях военен. Бях цивилен и не бях цивилен. Пребивавах във Вашингтон и извън Вашингтон, живях във военновъздушна база и обичайно бях изпращана на мисии по възстановката на самолетни катастрофи и инциденти по време на тренировки, на смърт във военни бази или в съоръжения на разпореждане на специализираните сили, на тайните служби, или на местопроизшествия като онова с федералния съдия и дори с астронавта. През последните месеци се справих и с множество деликатни ситуации, за които не можех да говоря. Чувствата ми сега не бяха част от уравнението. Аз не бях нито едно от тези неща и в ни най-малка степен не се чувствах склонна да седя със скръстени ръце само защото нещо не е в моя ресор.

В качеството ми на офицер от медицинското разузнаване трябваше да анализирам отделни аспекти на живота и смъртта, които далеч излизаха от рамките на обичайните клинични дефиниции. Материалите, които снемах от телата, видовете травми и раневата балистика, силните и слабите страни на отделните оръжия, инфекциите, болестите, раните, независимо дали от паразити или пясъчни бълхи, високата температура, дехидратацията, скуката, депресията и наркотиците бяха все проблеми в юрисдикцията на националната отбрана и сигурност. Данните, които събирах, не обслужваха семействата на жертвите и обикновено не бяха

предназначени за съда. Те имаха отношение към военната тактика и към онова, което ни пазеше у дома. Трябваше да задавам въпроси. Трябваше да се подчинявам на команди. Трябваше да предоставям информация на Главния щаб и на Министерството на отбраната; да бъда изключително усърдна и инициативна.

„Сега си у дома. Не искаш да те приемат като полковник или командир, определено не и като примадона. Не искаш твой случай да бъде обект на суспендиране, или да бъде отхвърлен от съда. Не искаш да си създаваш проблеми. Малко ли ти беше това, което преживя досега? Защо ще си навличаш още? Бригс не те иска тук. Гледай да не оправдаеш очакванията му. Собственият ти екип, изглежда, не те иска тук и не знае, че си тук. Гледай да не затвърдиш мнението им. Единственото законно основание да се свържеш с Ерика Донахю е любезно да я помолиш отново да ти се обади в кабинета ти заради нея самата, заради собствената ѝ сигурност.“ Реших да използвам точно тези думи и бях почти убедена в мотивацията си, когато набрах телефонния номер, изписан в края на писмото.

[1] Автори на ръководството „Елементите на стила“ от 1918 г. — Б.пр. ↑

17.

Лицето, което отговори на моето обаждане, изглежда, не разбираше какво казвам. Трябваше да повтора, да обясня, че съм доктор Кей Скарпета, че се обаждам в отговор на току-що получено от мен писмо от Ерика Донахю и че бих искала да разговарям с нея, ако си е у дома.

— Извинете ме — чух добре модулиран глас. — Кой е? — Женски глас, бях почти сигурна, макар и нисък, почти в тенорния регистър и би могъл да принадлежи на млад мъж.

Някъде там звучеше пиано, неакомпанирано, соло.

— Мисис Донахю ли е? — Вече се чувствах неудобно.

— Коя сте вие и защо се обаждате? — Гласът прозвуча потвърдо, с доловими метални нотки.

Повторих вече казаното и разпознах един от етюдите на Шопен. Спомних си концерта в Карнеги Хол. Михаил Плетньов, удивителният виртуоз, автор на непостижими в техническата си сложност композиции. Орнаментална музика, която именно заради това би се харесала на един педант. На човек, който не може да е небрежен и не допуска грешки. Който не би обезобразил елегантно гравирани плик с тиксо. Който не е импулсивен, а напротив, твърде премерен.

— Наистина не разбирам с кого разговарям — каза гласът, за който вече можех да съм сигурна, че принадлежеше на мисис Донахю. Студен, остър и натежал от недоверие и болка. — Нямам представа как сте се сдобили с този номер, след като той не присъства в никой списък и не е публикуван никъде. Ако това е някаква лоша шега, тя е крайно възмутителна и който и да сте, би следвало да се засрамите...

— Уверявам ви, че не става дума за лоша шега — прекъснах я аз, преди да успее да затвори телефона. Представях си как слуша Шопен, Бетовен и Шуман в опит да разсее тревогите си, мъката си заради един син, вероятно навлякъл ѝ страдание от момента на раждането си. — Директор съм на Съдебномедицинския център в Кеймбридж и главен съдебномедицински инспектор на Масачузетс — обясних аз

авторитетно, но хладнокръвно с гласа, който използвам със семейства, които са на границата да изгубят контрол, сякаш тя беше Джулия Гейбриъл и всеки момент щеше да започне да ми крещи. — Бях извън града, а когато се прибрах снощи, вашият шофьор ме чакаше на летището с писмото ви, което прочетох внимателно.

— Това е съвършено невъзможно. Нямам шофьор и не съм ви писала писмо. Не съм се обръщала писмено към никого от вашия офис и изобщо нямам представа за какво говорите. Кой е? Коя сте наистина и какво желаете?

— Пред мен има едно писмо, мисис Донахю.

Отново погледнах към бюрото си и го пригладих с длан. Стараех се да бъда внимателна и да действам обмислено, макар че едва потисках желанието да я попитам за Филдинг, за причината да му се обажда и за онова, което той й беше казал. Не ми се искаше да ме мрази или да остане с впечатлението, че съм безчувствена или неискрена. Не беше изключено Филдинг да ме е очернил по начина, по който, както подозирах, беше постъпил с Джулия Гейбриъл. Едва потиснах и желанието си да я запитам, но го направих. Какво е било казано и в какво е била принудена да повярва Ерика Донахю? Не сега. „Самообладание“, напомних си аз.

— Кое ви кара да мислите, че аз съм го писала? — Гласът й прозвуча възмутено.

— Кремава релефна хартия с воден знак. — Вдигнах горния лист към настолната лампа и го обърнах така, че крушката да освети хартията и отчетливо да покаже водния знак, като вътрешността на рак с мека черупка, която прозира през перлената обвивка. — Разтворена книга с три корони — произнесох смаяно.

Не допуснах да долови изненадата в гласа ми. Погрижих се да прикрия какво ми мина през ума, докато й описвах холограмата върху осветения от лампата лист хартия: разтворена книга между две корони с една трета корона под нея, а над нея — три клинообразни цвята. Именно тези цветове Марино пропусна да отбележи. А те явно не бяха част от герба на Оксфорд, нито на онлайн Сити Юнивърсити в Сан Франциско. Различавах се и от намереното от Бентън в интернет порано днес сутринта, докато всички бяхме в рентгеновата зала, но досущ повтаряха изображението върху златния пръстен — печат от

кутията с принадлежностите на мъртвия, които огледах, преди да се кача тук.

Отворих малкия кафяв хартиен плик и изсипах пръстена върху облечената си в ръкавица длан. Златото улови светлината на лампата; макар че беше надраскано, а основата на халката — износена и изтъняла, то засия на фона на белия памук, докато го обръщах под различни ъгли, за да го огледам.

— Е, това наистина прилича на моя герб и на моята хартия. Признавам — каза мисис Донахю по телефона, а аз ѝ прочетох адреса в Бийкън Хил от плика и от заглавния текст върху писмото. Потвърди и неговата достоверност. — Личните ми бланки за кореспонденция? Как е възможно подобно нещо? — Гласът ѝ беше гневен и изплашен.

— Какво можете да ми кажете за герба си? Можете ли да ми го разтълкувате? — помолих я аз.

Погледнах същия герб, инкрустиран върху пръстена — печат от жълто злато, който вече държах под лупата. Трите корони и разтворената книга изглеждаха огромни под увеличителното стъкло, а гравюрата почти се беше превърнала в точки — заради годините петолистните цветя, и по-специално тези с клиновидна форма, вече бяха само следи от дълбоката на времето гравюра, сега протритата от някого, или навярно от множество хора, сред които и мъжът от Нортънс Удс, който го е носил на малкия пръст на лявата си ръка, когато е бил убит. Сигурно е, че го е носил, че пръстенът е пристигнал заедно с тялото. Нямаше объркване от страна на полицията, болницата или погребалния дом. Пръстенът е бил тук, когато вчера сутринта Марино е иззел личните вещи, заключил ги е и е задържал ключа, за да ми го предаде.

— Фамилното ми име е Фрейзър — обясни мисис Донахю, — а това е фамилният ми герб, личният герб на Джаксън Фрейзър, един прадядо, който явно е променил дизайна, за да включи в него елементи като синя основа и златен кант, както и третата корона в червено, която можете да видите само ако погледнете реплика на герба с цветовете, като тази, която имам в стаята си. Искате да кажете, че някой е написал писмо на моя хартия и ви го е предал лично? Не разбирам, нито пък мога да си представя как е възможно подобно нещо, не знаей какво означава, нито защо някой ще го направи. Каква беше колата? Ние нямаме шофьор. Аз имам един стар мерцедес, а съпругът ми кара сааб,

но той така или иначе в момента не е тук, и никога не сме имали шофьор. Прибягваме до услугите на шофьор единствено когато пътуваме.

— Питам се дали вашият фамилен герб може да бъде намерен и другаде. Извезан или гравирани, не само сложен в рамка на стената в музикалния ви салон. Къде другаде би могъл да бъде поставен? — Без значение как формулирах въпроса си, той пак прозвуча като разпит.

— Поставен с каква цел? Къде?

— Върху бланките ви за писма, например. Да помислим върху това и за евентуалната крайна цел.

— Това ли имате като гравюра или отпечатък? — попита тя. — Можете ли да различите гравюрата от отпечатъка, който имате пред себе си?

„Не знаеш кой е той — мислех си. — Не знаеш, че човекът, който е умрял с този пръстен на ръката, не е член на твоето семейство, не е роднина.“

Спомних си казаното от Бентън, че Джони Донахю има по-голям брат, който работи в Лангли. А ако вчера той е бил в Кеймбридж, отбил се е до един апартамент до Харвард; апартамент на приятел може би, в който има остарял мултифункционален робот. А приятелят му има хрътка и може би е сътрудник на лаборатория по роботика? А ако този по-голям брат или някой друг важен за мисис Донахю човек е бил отвъд океана, в Обединеното кралство, неочаквано е пристигнал тук и е мъртъв, а тя не знаеше? Ако семейство Донахю не знаеше? Как изглежда братът на Джони?

„Не я питай.“

— Хартията е гавирана — отвърнах на въпроса на мисис Донахю.

А ако семейството ѝ е свързано с Лиъм Салц или с друг гост на сватбата на дъщеря му в неделя? Възможно ли е семейство Донахю да поддържа връзки с член на Парламента на име Браун?

„Не засягай тази тема.“

— Е, човек не може да извади гавирана хартия за писма от шапката си като фокусник — каза мисис Донахю.

Оглеждах плика и тиксото на гърба, което не разризах и предвидливо запазих.

— Особено ако не разполагаш с медните плочи за гравирание — уточни тя.

В съдебномедицинската си практика аз непрекъснато използвам тиксо, за да взема улики от килим, тапицерия, да оберя влакна, парченца боя, трошици трева, барутен нагар, минерали, дори ДНК и отпечатащи от пръсти от всякакъв вид повърхности, даже от човешко тяло. Всеки би трябвало да го знае. Просто гледайте телевизия. Или напишете в Гугъл „техники и принадлежности за разследване на местопрестъпление“.

— Освен ако някой не си е присвоил медните ми плочи, но кой? Кой може да е? — негодуваше тя. — Без тях ще отнеме седмици. А ако извършите и проба за проверка на дизайна, която аз, разбира се, правя, добавете още няколко седмици. Не виждам смисъл.

Не би сложила тиксо върху гърба на плик, за гравирането на който трябва седмици. Не и тази придирчива, горда жена, която слуша етюди на Шопен. Някой друг трябва да го е направил, и можех да си представя причината. Особено, ако е бил някой, който ме познава и знае как мисля.

— Да, гербът ни е върху доста неща. От векове е в семейството ми — добави тя, понеже ѝ се искаше да говори. Много ѝ се беше насъбрало и търсеше отдушник.

„Остави я.“

— Шотландци сме, но навярно сте се досетили за това от името — каза тя после. — Окачен е в рамка на стената на музикалния салон, както споменах, и е гравирен върху някои от сребърните прибори в семейството, а преди години една прислужница, която уволнихме, наистина ни открадна среброто, но така и не повдигнахме обвинение, понеже не можехме да предоставим удовлетворителни доказателства за бостънската полиция. Допускам, че в крайна сметка семейното сребро се е оказало в някоя зложна къща. Но не виждам връзката с хартията ми за писма. А вие като че ли намеквате, че някой би могъл да изработи гравирана хартия като моята, за да ме компрометира. Или че някой я е откраднал. За кражба на идентичността ли намеквате?

„Какво да кажа? Колко далеч да стигна?“

— А ако е откраднато нещо друго, също със семейния герб? — Не исках да я питам директно за пръстена.

— Защо задавате този въпрос? Има ли още нещо?

— Притежавам писмо, за което се предполага, че е написано от вас — повторих аз, вместо да отговоря. — Написано е на пишеща машина.

— Все още използвам пишеща машина — потвърди тя, но гласът ѝ прозвуча объркано. — Но обикновено пиша писмата си на ръка.

— Мога ли да попитам с какво?

— С писалка, разбира се. Автоматична писалка.

— А шрифтът на пишещата ви машина? Какъв е? Или може би не знаете? Не всеки знае.

— Една преносима „Оливети“, която имам открай време. Шрифтът е курсив, като ръкопис.

— Ръчна, сигурно доста стара. — Оглеждах хлътналите букви на курсивния шрифт, оставени от металните пластинки и намастилената лента.

— Беше на майка ми.

— Мисис Донахю, знаете ли къде е пишещата ви машина?

— Ще отида да видя. Откакто не я използвам, стои в кабинета в библиотеката.

Чух, че се отправи нанякъде в къщата и сякаш остави подвижната телефонна слушалка върху твърда повърхност. Последва поредица от затварящи се врати, а миг по-късно отново беше при мен и почти без дъх каза:

— Изчезнала е. Не е тук.

— Помните ли кога я видяхте за последен път?

— Не зная. Преди седмици. Може би около Коледа. Наистина не зная.

— И не е възможно да е някъде другаде? Може би сте я преместили, или някой я взел назаем?

— Не. Това е ужасно! Някой я е взел, най-вероятно е взел и от хартията ми. Същият, който ви е писал от мое име. Аз не съм писала писмото. Категорична съм.

Първият, за когото се сетих, беше синът ѝ Джони. Той обаче беше в „Маклийн“. Едва ли би взел пишещата ѝ машина, писалката ѝ, листите ѝ за писма, а после да наеме мъж с бентли да ми предаде писмото. Би трябвало да знае и часа, когато летях снощи с хеликоптера на Луси, а аз нямах намерение да питам майка му и за това. Колкото повече въпроси задавах, толкова повече информация предоставях.

— Какво пише в писмото? — настояваше тя. — Какво е написал онзи, който уж го е съставил от мое име? Кой може да е взел пишещата ми машина? Трябва ли да се обадим в полицията? Боже, какво говоря! Вие сте полицията.

— Аз съм медицински инспектор — коригирах фактологичната грешка, а темпото се ускори. Започна друг етюд на Шопен. — Не съм представител на полицията.

— Всъщност сте. Лекари като вас провеждат разследвания като полицията и се държат като от полицията. Разполагат и с правомощия, с които злоупотребяват, досущ като полицията. Говорих с асистента ви, доктор Филдинг, относно отправените към сина ми обвинения, а мисля, че и вие сте уведомена за това. Би трябвало да знаете, че съм се обаждала в офиса ви по същия повод. Би трябвало да знаете защо и колко неправомерно е подобно обвинение. Звучите ми като почтена жена. Зная, че не сте били тук, но трябва да кажа, че макар и от дистанция, не разбирам и не приемам направеното.

Завъртях се на стола си и се взрях във вдлъбнатата стъклена стена зад себе си, която повтаряше очертанията на сградата — цилиндрична и заоблена от единия край. Утринното небе беше яркосиньо, „неумолимо ясно“, както казваше Луси. Забелязах, че върху монитора на охранителните камери нещо се движи. Отзад паркираше черна кола.

— Казаха ми, че сте се обаждали и сте разговаряли с него — отвърнах аз, понеже не можех да изрека онова, което се надигаше в мен. Кое не беше почтено? Какво бях направила? Тя откъде знаеше за отсъствието ми? — Разбирам загрижеността ви, но...

— Не съм неосведомена — прекъсна ме мисис Донахю. — Не съм неосведомена относно тези неща, макар че никога досега да не съм била въвличана в толкова ужасна ситуация. И пак не бих оправдала грубостта му към мен. Не беше провокирана от нищо. Имах правото да задам определени въпроси, което и сторих. Но не разбирам как сте могли да одобрите подобно нещо, или може би не сте го направили. Може би не сте информирана относно цялата тази долнопробна каша, а и откъде да сте? Но вие сте отговорна, и сега, след като сте на телефона, навярно ще ми обясните непочтеността, неуместността или дори незаконността на това човек на неговия пост да бъде въвличен в това или да разполага с подобни правомощия.

Думата „предпазливост“ проблесна в ума ми, сякаш светна предупредителна светлина в неоново червено.

— Съжалявам, че е оставил у вас впечатление за грубост или нелюбезност. — Следвах собствената си интуиция за предпазливост и гледах да внимавам. — Разбирате, че не можем да обсъждаме подобни случаи...

— Доктор Скарпета. — Сякаш в отговор, от другата страна се разнесоха високи акорди. — Никога не бих, а навярно разбирате, че не... — Гласът ѝ прозвуча емоционално. — Ще изчакате ли да намаля звука? Може би не сте чували Валентина Лисица. Ако можех просто да я слушам без всички тези ужасяващи неща в мислите си, които дрънчат като кухненски съдове! Хартията ми за писма, пишещата ми машина. Синът ми! Божичко, божичко! — Музиката спря. — Въпросите ми към доктор Филдинг не бяха продиктувани от излишно любопитство относно нечия насилствена смърт, още по-малко пък смъртта на дете. В случай че той така ви е казал. Не съм се обаждала за това; подобно нещо е свършено невярно. Е, ще спра дотук. Лъжа. Проклетата лъжа. Не съм изненадана.

— Позвънили сте, понеже сте искали да разговаряте с мен. — Като оставим казаното от нея на Брайс относно невинността на Джони и неговите алергии, това е единственото, което знаех. Явно нямаше представа, че не съм разговаряла с Филдинг; че, както по всичко личеше, никой не беше разговарял с него. И колкото повече омаловажавах думите ѝ или откровено ги пренебрегвах, толкова по-крайна и енергична щеше да е реакцията ѝ.

— Към края на миналата седмица — енергично поде тя. — Но вие сте длъжно лице, а аз не стигнах доникъде с доктор Филдинг и разбира се, можете да си представите загрижеността ми, доколкото това наистина е неприемливо, може би криминално. Ето защо исках да направя възражение и наистина съжалявам, че при завръщането си у дома сте заварили такава ситуация. Когато разбрах коя сте и че обаждането ви не е подставено, първата ми мисъл беше, че е по повод на подадената от мен жалба в офиса ви. Не беше официална, както навярно прозвуча сега, или поне все още не е, макар че адвокатът ни, разбира се, е уведомен, както и юридическите защитници на Центъра за сертифицирана експертиза на Кеймбридж. А може би вече не е

необходимо да подавам никакви жалби. Зависи как ще се договорим с вас.

„За какво да се договорим?“ мина ми през ума, макар да не попитах. Знаела е, че се прибирам у дома, а това не съвпаднаше със съдържанието на писмото, което евентуално ми беше изпратила. Не съответстваше и на срещата ми с шофьора при Ханском Фийлд.

— Какво е съдържанието на писмото? Можете ли да ми го прочетете? Защо не можете? — настояваше тя.

— Възможно ли е някой друг член на вашето семейство да го е написал на ваша хартия и с вашата пишеща машина?

— И да го е подписал от мое име?

Не отговорих.

— Допускам, че по презумпция аз съм подписала писмото, с което разполагате, защото иначе, като оставим посочения адрес, не бихте имали повод да мислите, че е от мен. Би могло да е и от съпруга ми, но той, разбира се, от петък е в Япония, по работа, колкото и неподходящ да е моментът сега за подобно пътуване. А и съпругът ми не би написал подобно нещо. Разбира се, че не би го сторил.

— В писмото се посочва, че написаното е от вас — отвърнах аз. Не уточних, че е с подпис „Ерика“ над напечатаното й с курсив име и че адресът на плика е изписан с писалка с черно мастило, с орнаментирани букви.

— Много обезпокоително. Нямам представа защо не искате да ми го прочетете. Имам правото да бъда информирана относно това, което някой друг е казал от мое име. Предполагам, че в крайна сметка на нашия адвокат ще му се наложи да се свърже с вас; адвокатът, който представлява Джони. Предполагам, че в писмото става дума за него. Това писмо е лъжа, фалшификат. Навярно, мръсен номер като онези, които стоят зад всичко това. Преди да отиде там, той беше съвсем добре, а после изведнъж се превърна в мистър Хайд. Трудно е да кажеш подобно нещо по адрес на собственото си дете, но това е единственият начин, който мога да измисля, за да изразя разбираемо драматичната промяна в него. Наркотици. Трябва да са наркотици, макар че според нашия адвокат тестовете са отрицателни, а и Джони никога не би взел наркотици. Той много добре знае всичко. Знае по колко тънък лед стъпва и без това заради странностите си. Нямам представа какво друго би могло да е, освен наркотици. Някой трябва да

му е дал нещо, което го е променило; нещо с ужасяващи последици, чрез което преднамерено да съсипе живота му, да го компрометира...

Тя продължаваше да говори безспир, разстройваше се все повече. Изведнъж някой почука на вратата ми и се опита да я отвори. В същия момент Брайс надникна от съседната стая, а аз поклатих отрицателно глава. „Не сега.“ Той прошепна, че Бентън е тук и попита дали може да го пусне. Кимнах, Брайс затвори едната врата и в същия момент другата се отвори. Включих микрофона.

Бентън влезе. Вдигнах писмото, за да му покажа с кого говоря. Той придърпа един стол и седна до мен, докато мисис Донахю продължаваше да говори, а аз надрасках на малко листче: „Казва, че не го е написала — няма шофьор, нито бентли“.

— ... на онова място — разнесе се гласът на мисис Донахю, сякаш беше при мен.

Бентън седна, без да реагира. Лицето му беше бледо, изпито и изтощено. Не изглеждаше добре и миришеше на пушек от дърва.

— Не съм ходила, понеже там не допускат посетители, освен ако екипът няма някакъв специален повод... — продължаваше гласът ѝ.

Бентън все химикалката и написа на същия лист „Отуол?“. Но го направи механично. Не изглеждаше особено заинтригуван.

— А и трябва да минеш през охрана, все едно влизаш в Белия дом или на още по-специално място — каза мисис Донахю. — Няма как да знам със сигурност, но е така според сина ми, който беше изплашен и напълно съсипан през последните месеци, когато се оказа там. И определено след това лято.

— За кое място говорите? — попитах и написах друга бележка на Бентън: „Пищещата машина е изчезнала от дома ѝ“.

Той я погледна и кимна, сякаш вече знаеше, че ръчната пищеща машина на Ерика Донахю е изчезнала и че, ако приемем твърдението ѝ за вярно, сигурно е открадната. Или може би някак беше научил, че тя ми е казала. Изведнъж ми хрумна, че кабинетът ми се подслушва. Луси спомена, че е прегледала тук за скрити устройства за наблюдение, сякаш искаше да ми подсказе, че ги е инсталирала. Мислено обиколих помещението, като че ли щях да открия миниатюрните камери и микрофони, скрити в книгите или сред химикалките, листовете хартия или може би в телефона, по който говорех. Абсурдно беше. Ако Луси е поставила бръмбарите, аз нямаше да знам. Нещо повече, и Филдинг

нямаше да знае. Надявах се да го хвана да казва нещо на капитан Авалон, без някой от тях да осъзнава, че тайно са записвани. Надявах се да ги хвана, че са заговорничили срещу мен, че са искали да ме злепоставят и прокудят от Центъра.

— ... където той имаше практика. Онази технологична компания, която разработва роботи и устройства, за които никой не бива да знае... — говореше мисис Донахю.

Гледах Бентън. Той скръсти ръце в скута си и сплете пръсти, сякаш беше съвършено спокоен, макар далеч да не беше овладян и безучастен. Разчитах езика на неговите жестове, когато сядаше или движеше очи, и долавях нервността зад привидното му отегчение. Беше изтощен и подложен на изключителен стрес, но имаше и нещо друго. Нещо се беше случило.

— ... Джони трябваше да подпише договори и всички онези законови споразумения с обещанието, че няма да споменава „Отуол“, няма дори да коментира значението на името. Можете ли да си представите? Дори значението на името! И нищо чудно! Докъде могат да стигнат подобни хора! Алчност и тайни споразумения с правителството. Немислима алчност. Изненадана ли сте от липсата на някои неща, от злоупотребата с нечия самоличност, от кражба на самоличността?

Нямах представа какво означава „Отуол“. Допуснах, че може да е име на някое лице, евентуално — на основателя на компанията. Някой си Отуол. Погледнах Бентън. Беше зареял празен поглед в стаята и слушаше мисис Донахю.

— ... И ако не друго, определено онова, което той е направил за тях и им е оставил, не им принадлежи. — Тя говореше бързо, гласът ѝ вече звучеше, сякаш излизаше високо от гърлото, а не от диафрагмата. — Ужасена съм. Кой са тези хора и какво са направили със сина ми?

— Кое ви кара да мислите, че са направили нещо на Джони? — попитах, докато Бентън бавно и спокойно написа бележка върху листчето, плътно стиснал устни в тънка линия. В такова състояние винаги изглеждаше по този начин.

— Не може да е случайно — отвърна тя и гласът ѝ ми напомни за курсивния шрифт на нейната „Оливети“. Нещо елегантно, което обаче е било похабено, употребено, вече не така необикновено и дори донякъде сантиментално. — Той беше добре, после изведнъж вече не

беше, а сега е затворен в психиатрична клиника с признанието, че е извършил престъпление, което не е вярно. А после и това — дрезгаво добави тя и прочисти гърлото си. — Писмо на моята хартия или на нещо, което прилича на моята хартия, а разбира се, то не е от мен и нямам представа кой ви го е предоставил. Пищещата ми машина също липсва...

Бентън плъзна листчето към мен и аз погледнах четливите букви върху него.

„Знаем за това.“

Погледнах го и се намръщих. Не разбирах.

— ... Защо ще искат срещу него да е повдигнато обвинение в нещо, което той не е извършил, и как са успели дотолкова да му промият мозъка, че да му вменят убийството на онова дете? Наркотици — за кой ли път повтори тя. — Наркотиците са единственото, за което се сещам. Може би някой от тях е убил онова дете и сега им е нужна изкупителна жертва. И ето ви го моят бедничък Джони. Толкова наивен, така не умее да разчита ситуациите като останалите. Кой би бил по-подходящ от тийнейджър с Аспергер, за да му лепнат подобно нещо...

Взирах се в бележката на Бентън. „Знаем за това.“ Сякаш, ако я прочета повече от веднъж, щях да проумея какво знаеше той, какво знаеха и онези невидими други, за които намекуваше с това „ние“. Но докато седях там и се опитвах да се съсредоточа върху мисис Донахю и казаното от нея, докато предпазливо се опитвах да измъкна повече информация, имах чувството, че Бентън не ме слуша. Изглеждаше почти безучастен, а това беше нетипично за иначе крайно енергичния му нрав. Долавях, че иска да сложа край на разговора и да остана насаме с него, сякаш нещо беше свършило и въпросът опираше единствено до окончателното приключване на онова, което вече и без това го нямаше, сякаш всичко се свеждаше до установяването на определени връзки, на известно прецизиране. Реагираше така, когато някакъв случай, продължил с месеци или години, го е изстискал докрай и накрая е бил разрешен, изоставен, или съдът е издал постановление и неочаквано всичко е било преустановено, а той е останал угнетен, изчерпан и потиснат.

— Кога започнахте да долавяте разлика в сина си? — Не възнамерявах да приключа веднага, независимо какво знаеше Бентън

или колко беше изчерпан.

— През юли и август. После през септември, със сигурност. Той започна практиката си в „Отуол“ миналия май.

— Марк Бишъп е бил убит на 30-и януари. — Дотолкова се осмелих да намекна очевидното: твърденията ѝ относно евентуална манипулация над сина ѝ бяха свършено неоснователни; събитията имаха друг ход във времето.

Ако промените в личността му са започнали миналото лято, когато вече е работел за „Отуол“, и въпреки това Марк Бишъп е бил убит едва на 30-ти януари, от думите ѝ излизаше, че някой програмира Джони да поеме вината за убийство, което още не се е случило и няма да се случи още месеци наред. Случаят на Марк Бишъп не се вписваше в прецизен замисъл; по-скоро напомняше на безсмислено и садистично насилствено нападение върху малко момче, което си е било у дома, играело си е в задния двор в късния следобед през уикенда, на смрачаване, докато никой не го е гледал. Престъплението ме порази като шега на шанса, като убийство заради тръпката, като злостно забавление на хищник, най-вероятно с педофилски наклонности. Това не беше планирано убийство. Не беше преднамерена черна операция на терорист. Не вярвах, че смъртта му е предварително замислена и убийството — осъществено с определена цел, която да подкопае националната сигурност, да осигури политическа власт или пари в нечий ръце.

— ... Хората, които не разбират Аспергер, приемат, че който го има, е склонен към насилие, че почти не е човек, че не чувства същото като нас, останалите, или че изобщо нищо не чувства. Хората са склонни да си мислят какво ли не — заради странността, не болестността или умопомрачението, а именно заради странността. Тя е голямото неудобство, за което говоря. — Гласът на мисис Донахю звучеше отривисто. Просто даваше израз на обърканите си мисли. — Посочихте определени поведенчески промени, които намирате за обезпокоителни, но в очите на другите красноречиво подсказват същността на Джони. Именно Джони заради неговите странности, които го поставят в печално неизгодна ситуация. Сякаш той има нужда от още една неизгодна ситуация. Е, нещата не са такива, каквито изглеждат, поне що се отнася до неговите странности. Нещо

ужасяващо е било отключено, когато той започна на онова място, „Отуол“, миналия май...

Спомних си и онова, което Бентън спомена преди няколко часа — предположението, че смъртта на Марк Бишъп е била свързана със смъртта на останалите: на футболния играч от Бостънския колеж, намерен в бостънското пристанище миналия ноември, и вероятно с убийтия в Нортънс Удс мъж. Ако Бентън беше прав, би следвало, че Джони Донахю би трябвало да е програмиран да извърши и трите убийства, но как би било възможно подобно нещо? По време на убийството в Нортънс Удс например, той е бил въдворен в „Маклийн“. Знаех, че не е могъл да извърши това убийство; не виждах как биха могли да го убедят да поеме вината за него, освен ако е бил извън болничен надзор, ако е бил на свобода и въоръжен с инжекционен нож.

Бентън написа нова бележка: „Трябва да тръгваме“. И подчерта написаното.

— Мисис Донахю, синът ви взема ли някакви медикаменти?

— Всъщност, не.

— Някакви предписани лекарства или такива, продавани без рецепта? — Питам, без да проявявам излишна настойчивост, а това ми костваше много, понеже търпението ми беше изчерпано. — Може би ще ми подскажите какво е вземал, преди да бъде хоспитализиран, или за някакви други медицински проблеми, които е имал?

Зачудих се дали въпросът ми не прозвуча, сякаш той вече беше мъртъв.

— Ами, спрей за нос. Особено в последно време.

Бентън вдигна длан, сякаш казваше: „Нищо ново“. Уведомен беше за медикаментозното лечение на Джони. И неговото търпение беше изчерпано и белезите за това прозираха иззад непроницаемата му външност. Искаше на секундата да оставя телефона и да тръгна с него.

— Защо в последно време? Респираторни проблеми ли е имал? Алергии? Астма? — попитах, извадих чифт ръкавици от кутията и ги подадох на Бентън. После му посочих кафявия хартиен плик с пръстена.

— Мъртъв епидермис от животни, полени, прах, глутен, каквото ви дойде наум — цял живот е бил алергичен към всичко. До миналото лято се справяше добре. После изведнъж сякаш вече нищо не му помагаше. Заради полените сезонът беше много лош, а стресът още

повече влоши състоянието му. Той беше непрекъснато под стрес — каза тя. — Отново започна да използва спрей. От онези, с кортизон. Името просто ми убягва...

— Кортикостероид?

— Да, точно така. Чудех се за него. Дали не влияе върху настроението му и поведението му. Върху безсънието, пристъпите и капризите му, раздразнителността му, която напоследък крайно се изостри. Дори имаше моменти на временно затъмнение на съзнанието и халюцинации. Затова и накрая го хоспитализирахме.

— Започнал е да го използва отново? Значи преди е бил привикнал към кортикостероидния спрей?

— Да, от години го ползваше. Но не и откакто започна ново лечение, което би трябвало да елиминира нуждата от инжекции. За около година сякаш се случи магия; после състоянието му отново се влоши и той възобнови употребата на спрея за нос.

— Разкажете ми за новото лечение.

— Убедена съм, че сте информирана за капките под езика.

Не бях сигурна, че подезичната имунотерапия е одобрена от Агенцията за храни и лекарства, затова попитах:

— Да не би синът ви да участва в някакво клинично изпитание?

— И написах нова бележка за Бентън.

„Спрей и капки към лаб.stat.“ Подчертах „stat.“, съкращението за „statim“, което означаваше „незабавно“.

— Точно така. Провеждаше го неговият алерголог.

Вдигнах очи към Бентън, за да видя дали беше уведомен относно това, но той прочете бележката ми, сложи ръкавиците и си погледна часовника. Щеше да види пръстена единствено защото аз го бях помолила. Сякаш вече беше запознат, знаеше, че не е от значение, или имаше изградено мнение. Нещо беше приключило. Нещо се беше изчерпало.

— ... т.нар. „употреба не по предназначение“, която лекарят му контролираше, но вече нямаше нужда ежеседмично да посещава кабинета му за инжекции — каза мисис Донахю и разговорът за алергиите на сина ѝ като че ли мигновено я успокои. Сякаш болката ѝ вече не беше така остра, но това нямаше да продължи дълго.

Евентуалната намеса в медикаментозното лечение на Джони би обяснила причината за връщането на неговите алергии. Онова, което

слагаше под езика или впръскваше в носа си, би могло в съществена степен да блокира въздействието на определени медикаменти, да не говорим, че можеше да е крайно опасно. Погледнах Бентън, който въртеше в ръцете си пръстена с печат. Лицето му беше безизразно. Вдигнах листа за писма и му показах водния знак. Това не предизвика видима реакция; забелязах паяжина в косата му. Пресегнах се и я махнах, а той върна пръстена в плика. Срещна погледа ми и направи онази недвусмислена гримаса, с която на партита и официални вечери ми казваше: „Да тръгваме веднага!“.

— ... Джони приемаше по няколко капки под езика дневно и за известно време имаше великолепни резултати. После лекарството, изглежда, вече не беше така ефикасно, а и той непрекъснато беше потиснат. Миналия август отново започна да прилага спрея, но от това състоянието му като че ли само се влоши. Настъпиха и много обезпокоителни промени в личността му. Всички ги забелязваха. Навличаше си проблеми заради определени свои простъпки, изгониха го от онзи клас, както знаете, но не би навредил на дете. Не мисля, че Джони изобщо някога е знаел за съществуването му, още по-малко пък би му направил нещо...

Бентън свали ръкавиците и ги захвърли в кошчето за отпадъци. Посочих плика, но той поклати глава. „Не питай мисис Донахю за пръстена.“ Не искаше да го споменавам, нито пък на мен ми беше нужно да привличам вниманието ѝ към него, заради онова, което Бентън знаеше, а аз — не. Тогава забелязах черните му високи обувки. Покрити бяха със сив прах, какъвто не бях забелязала преди, докато разговаряхме в кабинета на Филдинг. И крачолите на черните му спортни панталони бяха прашни, а ръкавите на коженото му яке — много изцапани, сякаш се беше опрял в нещо.

— ... Това именно ми се щеше да го попитам, по-скоро от личен интерес като към човек, който преподава бойни изкуства и за когото се предполага, че се съобразява с определен кодекс на честта — каза мисис Донахю и отново обсеби вниманието ми. За миг се зачудих дали не съм я разбрала погрешно. Дали не беше възможно да съм чула погрешно. — Ставаше дума по-скоро за това, а не за нещо, което сте си помислили или той ви е казал. Както предполагах, е излъгал. Вече споменах, че щом твърди, че съм му се обадила, за да разпитвам за случилото се с бедното дете, значи лъже. Заклевам се, че не съм питала

за Марк Бишъп, когото ние, между другото, не познавахме лично. Виждали сме го съвсем рядко. Не съм се интересувала за никаква информация по негов адрес...

— Мисис Донахю, извинете ме. Връзката непрекъснато се губи. — Всъщност, не беше съвсем така, но имах нужда тя да повтори току-що казаното и да го доуточни.

— Тези мобилни телефони! Така по-добре ли е? Извинете. Крача из къщата, докато говоря.

— Благодаря. Моля, бихте ли повторили последното, което споменахте? За бойните изкуства?

Чутото ме накара да изпадна в нов пристъп на шок. Тя ми припомняше неща, за които очевидно предполагаше, че знам. Синът ѝ Джони познавал Джак Филдинг от заниманията по таекуондо. Звъняла няколкократно, за да разговаря с Филдинг и евентуално да се оплаче от мен, само защото познавала Филдинг. Филдинг бил инструкторът на Джони от клуба по таекуондо в Кеймбридж. Бил инструктор и на Марк Бишъп, водел тренировките на „Малките тигри“, но Джони не познавал Марк и двамата определено не посещавали един и същи клас, не посещавали едни и същи занимания. Мисис Донахю беше категорична по този въпрос. Попитах я кога Джони е започнал да взема уроци. Казах ѝ, че не съм сигурна относно подробностите и че ми е нужна подробна информация, за да се справя удачно и безпристрастно с оплакванията ѝ по адрес на заместника ми.

— Тръгна на уроци миналия май — каза мисис Донахю, а моите мисли се разпиляха и започнаха да отскачат като рикошети. — Можете да разберете сина ми. Никога не е имал приятели и е лесно податлив на влиянието на човек, когото обожаваше и уважава...

— Обожаваше и уважава? Имате предвид доктор Филдинг ли?

— Всъщност не — кисело каза тя, сякаш наистина ненавиждаше този човек. — Приятелката му първа тръгна на тези уроци. Доста по-отдавна. Очевидно доста жени са се посветили на таекуондо, а когато започна да работи с Джони и двамата се сприятелиха, тя го насърчи. Бих предпочела да не я беше послушал. И, разбира се, „Отуол“ — мястото и всичко, което става там, каквото и да е то. Вижте какви са последиците. Разбира се, вие можете да си представите причината, поради която Джони би пожелал да е по-силен и да се защитава, да не е до такава степен прицел на присмеха на другите, да не е толкова

самотен, когато, разбира се, по ирония, за него всъщност всичко това беше останало в миналото. В Харвард вече не му се подиграваха...

Продължаваше да говори и да крачи, гласът ѝ вече не беше така твърд и властен. Долавях отчаянието ѝ. Усещах го във въздуха в кабинета си, направо можех да го докосна.

— ... Как си позволява! Ако не друго, той определено престъпва Хипократовата клетва. Как си позволява да се занимава със случая на Марк Бишъп, след като всички знаем истината? — възкликна тя.

— Бихте ли били по-конкретна относно истината, за която намекувате? — Погледнах през прозореца към ослепителното утро навън. Слънчевата светлина беше така ярка, че очите ми се насълзиха.

— Неговата предубеденост. — Гласът ѝ се разнесе от високоговорителите зад мен. — Никога не е харесвал Джони, никога не е проявявал внимание към него. Непрекъснато си позволяваше нетактични коментари по негов адрес в присъствието на останалите. Неща като: „Гледай към мен, когато ти говоря, а не към проклетия ключ на лампата“. Е, сигурно разбирате, че заради странностите си Джони лесно губи концентрация. Тези неща остават непонятни за другите. Трудно установява зрителен контакт и може да бъде дразнещ, понеже хората не разбират, че просто неговият мозък така работи. Знаете ли повече за Аспергер, или може би съпругът ви...

— Не зная много за Аспергер. — Не възнамерявах да навлизам в подробности относно онова, което Бентън ми беше казал или не ми беше казал.

— Е, Джони се фиксираше върху детайли, незначителни в очите на всички и оставаше с прикован върху тях поглед, докато му говориш. Аз му казвах нещо важно, а той не откъсваше очи от брошката или гривната, която носех, не коментираше, нито се смееше, когато би трябвало. А доктор Филдинг непрекъснато го упрекваше заради неуместния му смях. Унижаваше го в присъствието на останалите и затова Джони се опитал да го ритне. Е, доктор Филдинг притежава и всички степени в таекуондо, които човек може да си представи, а синът ми, който тежи шейсет и три килограма, се опитал да го ритне и тогава бил принуден да напусне класа. Доктор Филдинг му забранил да се появява отново и заплашил, че ще се погрижи никъде другаде да не го приемат, ако реши отново да взема уроци.

— Кога се е случило това? — Дочух гласа си, сякаш някой друг зададе въпроса.

— През втората седмица на декември. Зная и точната дата. Записала съм всичко.

„Шест седмици преди убийството на Марк Бишъп“ помислих си зашеметена, сякаш мен бяха ритнали.

— И сте предложили на доктор Филдинг... — Обърнах се към телефона върху бюрото си, сякаш гледах към мисис Донахю, а тя не ме виждаше.

— Разбира се! — възкликна тя възбудено. Гласът ѝ звучеше предизвикателно. — Когато Джони започна да бръцолели глупости, че бил убил онова момче по време на помрачение на съзнанието и че инструкторът им по таекуондо направил аутопсията! Можете ли да си представите реакцията ми?

„Техният“ инструктор. Кого друго имаше предвид тя? Приятелката на Джони от Масачузетския технологичен институт, или имаше и още някой? Кого друго би могъл Джак Филдинг да обучава и какво би накарало Джони Донахю да признае убийство, за което Бентън беше убеден, че не е извършил? Защо Джони ще вярва, че е направил нещо толкова ужасно по време на тъй наречено „затъмнение“? Кой му беше повлиял до такава степен, че да признае вината си и да предложи подробности като тази, че оръжието е било пневматичен пистолет за пирони, за които знаех, че не са верни? Но нямаше да питам мисис Донахю нищо повече. Бях отишла твърде далеч; всичко беше отишло твърде далеч. Зададох ѝ повече въпроси, отколкото трябваше, а Бентън вече знаеше отговорите на всичко, което можех да се сетя да я попитам. Начинът, по който седеше на стола си с впит в пода поглед и с каменен израз на лицето, притъмняло като металната облицовка на сградата ми, подсказваше това.

18.

Оставих телефона и застанах до дъговидната стъклена стена. Загледах се в мозайката от тъмносиви плочки и сняг, прорязана от извисилите се към небето църковни кули пред Центъра.

Исках пулсът ми да се успокои и емоциите ми да се уталожат. Преглътнах мъчително. Опитах се да потисна болката и гнева дълбоко в себе си. Разсейвах се с гледката на Масачузетския технологичен институт и на Харвард отвъд него. Бях в империята си с много прозорци, гледах навън към онова, което се предполагаше, че щях да овладеея, ако се случи най-лошото — и изведнъж проумях. Проумях защо Бентън постъпва по този начин. Проумях кое е приключило. С Джак Филдинг беше свършено.

Смътно си спомнях, че наскоро, след като се премести тук от Чикаго, той спомена, че е доброволец в някакъв клуб по таекуондо и че не би могъл да се отзове на всички повиквания през уикендите или след работно време заради ангажиментите си като преподавател по, както се изрази, своето изкуство, своята страст. Щяло да има случаи, в които да ходи по състезания и приемаше за естествено, че ще разполага с известна „гъвкавост“. Очаквал гъвкавост и в качеството си на временно изпълняващ длъжността шеф по време на моите дълги отсъствия. Повтори го многократно с почти назидателен тон. Заяви, че на същата гъвкавост съм щяла да разчитам и аз, ако съм била тук, сякаш моето плаващо работно време беше всеизвестен факт.

Спомних си, че изискванията му ме объркаха, понеже именно той ми се обади и ме помоли за работа в Центъра по съдебномедицинска експертиза, а постът, който аз така наивно се съгласих да му предложа, далеч надхвърляше всяка позиция, която беше заемал дотогава. В Чикаго не се радваше на особено високо положение; беше един от шестимата изследователи, без перспектива за повишение от какъвто и да е вид, както ми довери шефът му при разговора ни, преди да назначи Филдинг далеч оттам. За него това било изключителен професионален шанс, а и щяло да е добре да бъде със

семейството си, каза ми той. Останах приятно изненадана от факта, че съм му липсвала, и от желанието му да се завърне в Масачузетс, за да работи за мен като в доброто старо време.

Парадоксът, който ме вбеси и който, вместо, както обикновено, да удовлетвори, трябваше да изтъкна пред него, беше идеята му за гъвкавост — сякаш аз идвах и си тръгвах, когато ми хрумнеше; сякаш всеки месец си вземах отпуск и заминавах на пътешествие от по няколко седмици заради изкуство или страст извън професията си, извън онова, което вършех всеки проклет ден. Моята страст беше онова, което вършех всеки проклет ден; смъртта, с която се занимавах всеки проклет ден, и хората, които смъртта оставяше след себе си; начина, по който те влизаха в досег с нея, и начина, по който им помагах някак да минат през нея. Чух гласа си и осъзнах, че съм изрекла всичко това на глас. Почувствах ръцете на Бентън около раменете си. Беше застанал зад мен, докато бършех сълзите от очите си. Опря брадичка на главата ми и ме обгърна с ръце.

— Какво направих? — обърнах се аз към него.

— Много дълго го търпя. Позволи му да стигне прекалено далеч, но вината не е твоя. В каквото и да се е забъркал, каквото и да е приемал или да е вършил... Е, вече ти се е случвало да се справяш с подобни ситуации, затова можеш да си представиш последиците. — Говореше за наркотиците, които Филдинг е използвал в пластирите или навярно е продавал.

— Намери ли го? — запитах аз.

— Да.

— Задържан ли е? Арестуван ли е? Или само го разпита?

— Уличихме го, Кей.

— Предполагам, че така е най-добре. — Не знаех какво друго да попитам, освен как се справя, на което обаче Бентън не отвърна.

Зачудих се дали Филдинг е трябвало да бъде обездвижен с колани, или може би поставен в стая с тапицирани стени. Не можех да си го представя задържан по този начин. Не можех да си го представя в затвор. Нямаше да оцелее. Щеше да се пребие, като се блъска в решетките като обзет от паника молец, ако преди това някой друг не му види сметката. Мина ми през ума, че може би е мъртъв. Почти придобих усещането, че е мъртъв. То се настани в мен тромаво и с усилие, сякаш ми бяха приложили временна анестезия.

— Да тръгваме. Ще се опитам да ти обясня, доколкото е възможно. Сложно е. Много е сложно — стигна до мен гласът на Бентън.

Той се отдръпна. Вече не ме докосваше. Изведнъж се почувствах, все едно няма какво да ме задържи и ще полетя през прозореца. Тежестта обаче оставаше. Сякаш се бях превърнала в метал или в камък, в нещо, което не беше живо човешко същество.

— Не можех да ти кажа по-рано — не и преди да уточня нещата. Не че в момента всичко е ясно — каза Бентън. — Не обичам, когато съм принуден да имам тайни от теб, Кей.

— Защо той ще... Защо някой ще... — Задавах въпроси, които никога нямаше да намерят удовлетворителен отговор; въпросите, които винаги задавах. Защо хората бяха жестоки? Защо убиваха? Защо унищожението на другия им доставяше наслада.

— Защото е могъл — отвърна Бентън, както обикновено.

— Но защо ще го прави? — Това не беше присъщо на Филдинг. Никога не е бил obsесен от сатанински настроения. Незрял, себичен и проблемен — да. Но не и зъл. Не би убил шестгодишно дете за забавление, а после да търси удовлетворение, като припише престъплението на тийнейджър с Аспергер. Филдинг не беше способен да организира подобна хладнокръвна игра.

— Пари. Власт. Неговата пристрастеност. За да поправи неправдите, с които живее, откакто се помни. И за да декомпенсира. За да се саморазруши, понеже като съсипва другите, той всъщност съсипва себе си. — Бентън беше обмислил всичко. Всички, освен мен бяха обмислили всичко.

— Не зная — промърморих и си казах, че трябва да съм силна. Че трябва да се погрижа за много неща. Не можех да помогна на Филдинг, не можех да помогна на никого, ако не бях силна.

— Не е прикрил добре стореното — каза после Бентън и аз се отдръпнах от прозореца. — Стана очевидно от момента, в който се ориентирахме накъде да търсим.

Някой режисираше хората; някой режисираше всичко. Затова нещата не бяха добре прикрити. Били са планирани да бъдат очевидни, да ни накарат да мислим, че са такива, каквото всъщност не бяха. Докато не получех възможност да се уверя лично, нямаше да приема, че зад всичко това стои Филдинг. „Бъди силна. Трябва да решиш

този случай. Не се отказвай от него, или от каквото и да е. Не можеш да го направиш.“

— Трябва ли да взема нещо по-специално? — Свалих якето си от облегалката на стола. Униформеното яке от Доувър, което изобщо нямаше да ме стопли.

— Там имаме всичко — отвърна той. — Само личните си документи, в случай че някой се интересува.

Там имаха всичко, разбира се. Всичко и всички бяха там, освен мен. Грабнах чантата си от закачалката на вратата.

— Кога разбра? — попитах. — Когато придоби нужната увереност, за да изискаш заповед за издирване? И как изобщо се развиха нещата?

— Когато установи, че при мъжа от Нортънс Удс става дума за убийство. Това промени нещата, така да се каже. Филдинг вече беше свързан с друго убийство.

— Не разбирам как — отвърнах, когато двамата излязохме заедно.

Не предупредих Брайс, че тръгвам. В момента не исках да виждам никого. Не бях в настроение за празнословия, да бъда сърдечна или дори цивилизована.

— Глокът беше изчезнал от лабораторията за огнестрелно оръжие. Знам, че не си била уведомена; всъщност, малко хора са били уведомени.

Спомних си казаното от Луси, че видяла Мороу на паркинга отзад към десет и трийсет вчера сутринта, около половин час след като пистолетът му е бил предаден в лабораторията. Не можел да бъде безпокоен по този повод, според Луси. Ако е имала сведения за липсващия глок, значи е укрила умишлено съществена информация. Попитах Бентън дали не е излъгала преднамерено мен, своя шеф.

— Тя работи тук — казах, докато изчаквахме асансьора да се изкачи до нашия етаж. Беше спрял някъде долу, сякаш някой беше задържал вратата отворена, а това се случваше, когато екипът трябваше да натовари или разтовари много неща. — Работи за мен и не може да укрива информация от мен. Не може да ме лъже.

— Тогава и тя не беше уведомена. Двамата с Марино знаехме, но не й казахме.

— Знаел си и за Джак, Джони и Марк. За клуба по таекуондо. — Бях убедена, че Бентън е знаел. За Марино не бях толкова сигурна.

— От известно време наблюдавах Джак. Държах го под око. Да. След убийството на Марк миналата седмица, когато разбрах, че Джак е преподавал и на двамата с Джони.

Сетих се за фотографиите, които липсваха от кабинета на Филдинг; за малките дупки в стената, там, където преди са били кукичките.

— Фактът, че Джак беше поел определени случаи, вече имаше смисъл. Например случая на Марк Бишъп, въпреки че Филдинг мразеше да работи по инциденти с деца — продължи Бентън и се огледа, за да се увери, че наоколо няма никой, който да ни чуе. — Великолепна възможност да прикрие собствените си престъпления.

„Или престъпленията на някого другиг“, помислих си. Филдинг беше от хората, които можеха да бъдат използвани за нечие прикритие. Той отчаяно се нуждаеше от усещането за власт, за героичност. Напомних си да престана да го защитавам. „Недей, освен ако нямаш доказателства.“ Каквато и да се окажеше истината, щях да я приема. Хрумна ми, че липсващите фотографии от стената на Филдинг може да са групови снимки. Изглеждаше ми познато. Почти ги виждах. Навярно групите от клуба по таекуондо. Снимки, които включваха Джони и Марк.

Зачудих се, но не запитах дали Бентън, или може би Марино, не ги бяха свалили, докато Бентън продължаваше да обяснява колко далеч бил стигнал Филдинг в желанието си да внуши на всички, че Джони Донахю е убил Марк Бишъп. Филдинг превърнал един уязвим тийнейджър с и без това странна репутация в изкупителна жертва, а после, когато отстранил мъжа от Нортънс Удс, трябвало да отиде още по-далеч с манипулациите си. Това беше думата, която употреби Бентън. *Отстранил*. Филдинг го отстранил и като чул за намерения у мъртвеца глок, осъзнал, че е допуснал съществена тактическа грешка. Всичко се разпадало. Губел контрол, декомпенсира досущ като Тед Бънди^[1], преди да бъде заловен, каза Бентън.

— Направил фатална грешка, когато вчера се отбил в балистичната лаборатория и попитал Мороу за глока — продължи Бентън. — Малко по-късно пистолетът изчезнал, и Джак изчезнал, а това било импулсивно и безразсъдно, много глупава постъпка от

негова страна. Щеше да е по-добре, ако беше оставил оръжието да бъде проследено до него, а после да каже, че е било загубено или откраднато. Всичко друго би било по-добро от онова, което всъщност направил. Фактът, че взел оръжието от лабораторията, само показва доколко е изгубил контрол.

— Искаш да кажеш, че глокът, намерен у мъжа от Нортънс Удс, е на Джак?

— Да.

— Разбира се, че е на Джак — повторих, вече до асансьора, който, макар че спираше често, идваше нагоре. Осъзнах, че е станало обяд. Служителите отиваха към кафенето или излизаха от сградата.

— Да. Оръжието у мъртвия беше проследено до Филдинг, след като върху изтрития сериен номер е била използвана киселина — каза Бентън и разбрах, че знае кой е мъртвецът.

— Да, използвана е киселина. Но не тук. — Не исках да мисля, че в сградата ми е извършено още нещо, за което не съм била уведомена.

— Преди часове. На местопрестъплението. Погрижихме се да идентифицираме мястото.

— Хората на ФБР са го направили.

— Нужно беше бързо да установим до кого можем да проследим оръжието. За да потвърдим подозренията си. После го пренесохме тук, в Центъра, и го заключихме в балистичната лаборатория. За по-нататъшни анализи — каза Бентън.

— Ако го е убил, Джак би трябвало да е осъзнал проблема с глока още когато са му се обадили за случая в неделя следобед — отвърнах. — И въпреки това е изчакал до понеделник сутринта и едва тогава е взел мерки по отношение на оръжие, за което е знаел, че ще бъде проследено до него?

— За да не бъде заподозрян. Ако е започнал да задава много въпроси на полицията в Кеймбридж за глока, преди тялото да бъде докарано в Центъра, или е изискал оръжието да бъде предоставено веднага, при положение че лабораториите са били затворени, поведението му щеше да бъде преценено като странно. И да привлече вниманието на всички. Филдинг е изчакал, а до понеделник сутринта вероятно вече не е бил на себе си, но е имал идея как да постъпи, когато донесат оръжието. Планирал е да го вземе и да избяга. Не

забравяй, че не е мислел съвсем логично. Важно е да не забравяме, че когнитивните му способности са били блокирани от злоупотребата с различни вещества.

Замислих се за хронологията. Въз основа на информацията от чекмеджето на бюрото му и следите от написаното върху бележките до телефона възстанових стъпките, предприети от него вчера. Както изглеждаше, скоро след разговора им в седем сутринта Джулия Гейбриъл ми се е обадила в Доувър, а около половин час по-късно той отишъл в хладилното помещение и научил от Ан и Оли, че тялото от Нортънс Удс изненадващо кърви. Изглеждаше по-логично да приема, че именно тогава Филдинг е разпознал мъртвия и е осъзнал, че глокът, за който е чул от полицията, може да бъде проследен до него.

— Щом не е разпознал мъртвия до понеделник сутринта, значи не той го е убил — казах на Бентън, а той отвърна, че Филдинг е имал мотив, за който вероятно не подозирах.

Доведеният баща на мъртвия е Лиъм Салц, уведоми ме Бентън. Информацията била потвърдена преди малко, когато агент на ФБР отишъл до хотел „Чарлз“, разговарял с доктор Салц и му показал снимка на мъжа от Нортънс Удс, направена от Марино при идентификацията на трупа. Илай Голдман, дваисет и две годишен, студент в Масачузетския технологичен институт, който работел в „Отуол Технолъджис“ и участвал в специализиран микромеханичен проект. Видеоклиповете от слушалките на Илай били проследени до сайт за уебкамери от сървъра на „Отуол“, каза ми Бентън, но не уточни кой е извършил проследяването и дали не е била Луси.

— Сам ли е оборудвал слушалките? — попитах, когато асансьорът най-после стигна до нас и плъзгащите врати се отвориха.

— Твърде вероятно е. Обичал всякакви импровизации.

— А ТООТО? Как се е сдобил с него? И за какво му е бил? Пак ли заради любовта му към импровизациите? — Знаех, че звуча цинично.

Разбирах, когато хората мислят предубедено, а аз не бях готова за подобно нещо. Нищо на този свят не би следвало да се решава така прибързано.

— Заради едно факсимиле, един модел, който бил изработил като момче — обясни ми Бентън. — Използвал фотографии, направени от доведения му баща на прототипа по времето, когато лобирал против

него преди осем или девет години. Тогава и двамата с доктор Салц сте свидетелствали пред сенатската подкомисия. Очевидно, Илай буквално от пелените моделирал работи и изобретявал разни неща.

Бавно се спускахме етаж след етаж, а аз се питах защо в „Отуол“ биха наели доведения син на хулител като Лиъм Салц; питах се и какво означава „Отуол“, понеже по думите на мисис Донахю името значело нещо.

— „Оу Ти Уол“ — отвърна Бентън. — Игра на думи. Фамилното име на основателя на компанията е Уол. И „Он Дъ Уол“^[2], като „муха на стената“, а фамилното име на Илай е Салц — уточни Бентън, сякаш не го бях чула, когато ми каза, че е Голдман.

Илай Голдман.

Предположих, че в „Отуол“ би трябвало да са направили проучвания относно произхода му. Разбира се, че са знаели кой е доведеният му баща, дори ако фамилиите им не са еднакви.

— ТООТО е отпреди много време — каза Бентън, когато вратите на асансьора се отвориха на приземния етаж. — А и нямам впечатлението, че в „Отуол“ са информирани за това, че Илай и баща му имат общи философски възгледи.

— Колко време е работил Илай там?

— Три години.

— Навярно преди три години в „Отуол“ не са разработвали нищо, с което Илай и доведеният му баща биха се ангажирали. — Отново гадаех.

Вървахме по сивите плочи, а Фил, охранителят, не откъсваше поглед от нас иззад стъклената преграда. Не му махнах. Не бях приятелски настроена.

— Е, Илай се е безпокоял. Безпокоял се е от месеци — каза Бентън. — Готвел се е да демонстрира пред доведения си баща технология, която в никакъв случай не би спечелила неговото одобрение — муха, способна да кацне на някоя стена и да шпионира или да достави експлозиви, наркотични вещества, отрови или бог знае какво.

„Наноексплозиви или опасни медикаменти, пренесени от нещо с размерите на муха“ мислех си, докато минавахме покрай сътрудниците ми. Не ги бях виждала от месеци. Не спрях да разменя и дума с тях. Не им махнах, не ги поздравих, дори не ги погледнах.

— Готвел се е да предостави на доведения си баща толкова важна информация, и съвсем удобно умира — отбелязах.

— Точно така. Мотивът, за който споменах — отвърна Бентън и повтори: — Наркотици. — После продължи с подробностите, които ФБР бяха получили от Лиъм Салц само преди часове.

Отново бях тъжна и разстроена от картината, която рисуваше въображението ми. Млад мъж, дотолкова очарован от своя прочут доведен баща, че винаги, когато им предстояла среща, си сверявал часовника в съответствие със знаменателното събитие според часовата зона на доктор Салц и нетърпеливо очаквал да се видят — приумица, тръгнала от горчивото минало на Илай, осеяно с разрушени домове и родителски фигури, които реално отсъстват и затова биват превъзнасяни отдалеч. Спомних си видяното във видеоклиповете — Илай и Сок вървят към Нортънс Удс, после си представих как доктор Салц се появява откъм сградата във вече падащия здрач след сватбата, на която Илай не е поканен. Представих си как нобеловият лауреат се оглежда наоколо и се чуди къде е доведеният му син, без да подозира ужасяващата истина. Мъртъв. Затворен в чувал, неидентифициран. Един млад мъж, по-скоро момче. Някой, чийто път навярно се е пресякъл с нашия с Луси на изложбата в Лондон през лятото на 2001 година.

— Кой го е убил и защо? — попитах, докато минавахме покрай празния паркинг. Закритият камион на Центъра липсваше. — Не разбирам как онова, което току-що каза, обяснява убийството на Илай от Джак.

— Всички улики сочат в една посока. Съжалявам, но е така.

— Просто не разбирам защо и с каква цел. — Отворих входната врата. Навън беше много красиво, слънчево и студено.

— Знам, че е трудно — каза Бентън.

— Чифт сензорни ръкавици? — казах, докато си проправяхме път през снега, който сега беше хлъзгав, сякаш от стъкло. — И микромеханична муха? Кой би го пробол с инжекционен нож и защо?

— Наркотици. — Бентън отново се върна на старата тема. — Илай някак си е имал лошия късмет да се забърка с Джак, или обратното. Наркотици, които повишават издръжливостта; крайно опасни наркотици. Вероятно ги е ползвал и продавал, а Илай или друг някой от „Отуол“ е бил доставчикът. Не знаем. Но убийството на Илай

с летящ робот, докато е бил навън и е очаквал да се срещне с баща си — това не е съвпадение. Искам да кажа, че това е мотивът.

— Защо Джак ще се интересува от летящия робот или от срещата? — попитах, докато пристъпвахме бавно. Напредвахме стъпка по стъпка. Имах чувството, че краката ми ще ме предадат всеки момент. — Дяволска пързалка — оплаках се.

Паркингът не беше почистен от сняг, а трябваше да бъде опесъчен. Никой не се грижеше за това място, както беше редно.

— Съжалявам, че стигнахме дотук. — Вървахме бавно към черната ограда. — Но всичко сочеше в тази посока. Връзка с наркотиците. Не са такива, които може да се намерят на улицата. Говоря ти за „Отуол“. И за много пари. За война, за потенциално насилие на международно равнище и в големи мащаби.

— Ако това, което казваш, е вярно, излиза, че Джак е шпионирал Илай. Инсталирал е тайно звукозаписно устройство в слушалките му и го е последвал до Нортънс Удс. Убийството би имало смисъл, ако беше замислено да попречи на Илай да покаже на доведения си баща летящия робот, или да го насочи към него. Как иначе Джак би могъл да знае какви са намеренията на Илай? Трябва да го е следил. Той или някой друг.

— Съмнявам се, че Джак има нещо общо със слушалките.

— И аз това казвам. Джак не би проявил интерес към подобна технология, нито пък има потенциал да го направи, а и не би се заинтересувал от фирма като „Отуол“. Не и този Джак, който аз познавам. Много по-податлив е на емоциите си. Прекалено е нетърпелив, прекалено първичен, че да се заеме с онова, което току-що описа. — От устата ми едва не се изплъзна „и прекалено примитивен“, понеже това винаги е било част от неговия чар. От чувственото му присъствие, от хедонизма му, от едностранчивостта, с която решаваше проблемите. — И не виждам смисъл от слушалките — настоях аз. — Слушалките ме карат да мисля, че навярно е замесен някой друг.

— Разбирам как се чувстваш. Разбирам защо би предпочела да мислиш по този начин.

— А знае ли доктор Салц, че доведеният му син, който го боготвори, се е забъркал с наркотици и че притежава незаконно оръжие? — попитах. — Дали случайно не е споменал слушалките или други хора, с които Илай евентуално би могъл да е свързан?

— Нищо не знае за слушалките, и почти нищо за личния живот на Илай. Казва единствено, че Илай бил загрижен за безопасността му. От месеци бил притеснен, вече го споменах.

— От какво по-конкретно е бил притеснен? — попитах, докато продължавахме да се придвижваме все така бавно. Казах си, че някой ще бъде наранен тук. Някой ще се подхлъзне, ще си счупи кост и ще съди Центъра. Само това ни липсваше.

— Илай е бил ангажиран с опасни проекти и заобиколен от лоши хора. Така описа ситуацията доктор Салц — каза Бентън. — Много неща бих могъл да ти кажа, и то не в посоката, която би си представила.

Повторих въпроса си:

— Знаеше ли, че доведеният му син е носел оръжие — нелегално оръжие?

— Не. Предполагам, че и Илай не би го споменал.

— Изглежда, всички са крайно ангажирани да градят предположения. — Спрях и погледнах Бентън. Едва си поемах въздух; дъхът ми се виеше като пара в прозрачния студ. Стояхме в дъното на паркинга, близо до оградата, на мястото, което наричах „тил“.

— Илай трябва да е бил наясно с отношението на доктор Салц към оръжието — каза Бентън. — Най-вероятно Джак му е продал или дал глока.

— Или някой друг — повторих аз. — Както някой му е дал и пръстена — печат с герба на Донахю. Не мисля, че Илай е бил свързан с клуба по таекуондо. — Загледах се в автомобилите, които не принадлежаха на Центъра, но се опитвах погледът ми да не попада върху агентите в тях. Не гледах към никого конкретно; засенчих очите си от слънцето.

— Не — отвърна Бентън. — Нито пък футболистът — Уоли Джеймисън, но той е използвал същия фитнес център, където групите на Джак провеждали тренировките. Може би и Илай е посещавал този център.

— Илай не прилича на човек, който ходи на фитнес. Няма и едно мускулче по тялото си — заявих. Бентън насочи дистанционното към един черен форд „Експлорър“, който не беше негов. Вратите се отключиха със силно щракване. — Да предположим, че Джак го е убил, но защо? — попитах отново. Всичко изглеждаше безсмислено.

Но може би беше само заради изтощението ми. Безсъние и твърде много травмиращи обстоятелства. Наистина бях твърде изтощена, че да осмисля и най-простото нещо.

— Или може би уликите водят към „Отуол“ и Джони Донахю; към другите незаконни занимания, с които Джак е бил забъркан и които тепърва ще откриеш. Ще видиш какви ги е вършил в Центъра, как си е изкарвал парите в твоє отсъствие — изрече Бентън твърдо и ми отвори вратата. — Не знам всичко, но знам достатъчно; ти беше права да попиташ какво е правел Марк Бишъп в задния двор, когато е бил убит. На какво си е играел. Едва повярвах на ушите си, като чух въпроса ти, а не можех да ти отговоря. Както намекна мисис Донахю, Марк е бил в един от курсовете на Джак — този за деца между три и шест години. Започнал едва през декември и се упражнявал в задния двор, когато някой — мисля, че знаем кой — се е появил, а после... отново си права относно начина, по който се е развило всичко.

Той тръгна към другата страна на колата, към мястото на шофьора, а аз започнах да ровя в чантата си за слънчевите очила, нетърпелива и изнервена; едно червило, няколко молива и тубичка крем за ръце се разпиляха по постелката на пода. Сигурно си бях забравила някъде слънчевите очила. Може би в кабинета си в Доувър, където вече почти не помнех, че съм била; изглеждаше ми безкрайно далеч. В момента ми се гадеше неописуемо силно и фактът, че съм била права за каквото и да е било, не ми достави ни най-малко удоволствие. Не ме интересуваше дали някой е прав, стига да имаше такъв — а аз не смятах, че изобщо някой е прав. Просто не вярвах.

— Човекът, към когото Марк не е имал повод да прояви недоверие — неговият инструктор например, го е въвел в един приказен свят, в някаква игра, и го е убил — продължи Бентън, когато запали колата. — А после е прехвърлил вината върху Джони.

— Не съм казвала такова нещо. — Натъпках нещата си в чантата, посегнах към колана и го затегнах, но после реших да сваля якето си и отново го разкопчах.

— Какво не си казвала? — Бентън въведе адреса в джипиеса.

— Че Джак е намерил начин да убеди Джони, че е забивал пирони в главата на Марк Бишъп. Наистина ли съм го казала? — Колата още беше затоплена, след като Бентън беше слязъл от нея, а и слънцето пламтеше през стъклото.

Свалих якето си и го захвърлих на задната седалка, до една голяма кутия с логото на „Федерал Експрес“. Не знаех за кого е предназначена и не ме интересуваше. Може би беше за някой агент, познат на Бентън, може би за Дъглас, който и да беше той. Надявах се скоро вече да знам достатъчно. Отново затегнах колана. Толкова силно, че почти останах без дъх, а сърцето ми заби лудо.

— Нямах предвид, че това предположение е дошло от теб. Неизвестните са много. Нужна си ни, за да ни помогнеш да намерим всеки възможен отговор — каза Бентън.

Тръгнахме на заден ход, излязохме от паркинга, изчакахме портите да се отворят, а аз се почувствах манипулирана. Почувствах се обект на присмех. Не помнех някога да съм изпитвала подобно чувство на незначителност при разследване. Сякаш бях досадно препятствие, с което хората трябваше да са дипломатични и коректни заради поста му, но което не следваше да приемат сериозно, нито да търсят присъствието му.

— Мислех, че съм видял всичко. Предупредих те, че нещата не са розови. — Гласът на Бентън прозвуча кухо; в него се долавяше безсилие. Явно беше разочарован.

[1] Тиодор Робърт „Тед“ Бънди — американски сериен убиец, изнасилвач, некрофил. — Б.пр. ↑

[2] On the wall — на стената (англ.). — Б.пр. ↑

19.

Сивата паянтова постройка със старомодна каменна основа и студена изба отзад е била построена от някакъв морски капитан преди векове. Пряко изложен на всеки повей откъм морето, имотът беше полуразрушен и подкопан от суровото време, уединен в края на тясна, заледена улица, вече посипана от аварийните служби на града с едър пясък. Счупените клони бяха натрошили леда върху замръзналата земя и сега той искреше като стъкло на слънцето, което не предлагаше топлина, а единствено ослепителен блясък.

Пясъкът хрущеше под колата, докато Бентън караше бавно и търсеше къде да паркира. Взирах се в ослепителния опесъчен път, в тежкото тъмносиньо на морето, в бледосиньото безоблачно небе. Вече не изпитвах нужда от сън; опасявах се, че и да направя опит, няма да успея да заспя. Откакто станах в пет сутринта вчера в Делауеър, будувах вече трийсет часа, което за мен не беше прецедент. Наистина, ако се заемех да изчисля колко често се случва подобно нещо в една професия, в която на хората им липсва елементарната учтивост да убиват или да умират в работно време, щях да установя, че такова стечение на обстоятелствата не е изключение. Сега обаче преживявах различно безсъние. Странно и непривично, примесено с вълнение, на ръба на истерията заради факта (или поне намек за него), че през по-голямата част от съществуването си съм живяла с нещо ужасяващо и че бях причината то да стане ужасяващо.

Никой не го изрече точно с тези думи, но знаех, че е вярно. Бентън беше дипломатичен, но все пак го знаех. Не каза, че заради мен хора са жестоко убивани, а към безчет други е проявявано пренебрежение или са били унижавани, да не говорим за жертвите на наркотици. Хора, чиито имена може би никога нямаше да научим, са били превърнати, по думите на Бентън, в морски свинчета или лабораторни плъхове в името на престъпен научен проект за разработването на мощен анаболен стероид или тестостерон, подправен с халюциноген, който да придава сила и мускулна маса и да

повишава агресията и безстрашието. Да произвежда машини за убиване, да превръща хора в чудовища без фронтален кортекс, без понятие за последствията; човешки роботи, които нараняват свирепо без сянка на пощада; които всъщност не чувстват нищо, дори болка. Бентън описваше казаното от Лиъм Салц на ФБР тази сутрин. Бедният човек беше ужасен и останал без надежда.

Доктор Салц подозираше, че в „Отуол“ Илай е влязъл в досег със секретна и неоторизирана технология, оказал се е забъркан в някакъв изследователски проект на Агенцията за авангардни проекти към Министерството на отбраната, който обаче е тръгнал на зло, и напълно се е объркал. Илай се е готвел да предупреди доведения си баща — Нобелов лауреат, искал е да му предостави факти и да го помоли да сложи край на всичко. Филдинг е попречил на Илай, тъй като е употребявал опасните наркотици, може би ги е разпространявал, но най-вероятно моят заместник, с присъщата си ненаситност към сила и физическа красота, с хроничните си болки и травми, е бил пристрастен. Такава беше теорията за коварните престъпления на Филдинг, но аз не вярвах, че нещата са толкова прости, или дори достоверни. Вярвах обаче на коментарите, които Бентън продължаваше да прави. Бях прекалено отстъпчива към Филдинг. Винаги съм била прекалено отстъпчива. Така и не бях прозряла какво всъщност представлява той, нито пък приемах склонността му да вреди преднамерено. И му позволих да стигне дотук.

Снегът се беше превърнал в леден дъжд там, където океанът затопляше въздуха, а над ниския релеф на Уинтър Айлънд и Салем Нек подухваше. Там Джак Филдинг притежаваше имот с историческа стойност, за който нямах представа. За да стигнеш до него, трябваше да минеш покрай дома за момчета „Плъмър“ — великолепно, обрасло с мъх имение, с панорама към богатия курорт Марбълхед. Не можех да не мисля за началото и края на нещата; за склонността на хората да тичат на място, да не направят усилие, по-голямо от това да задържат глава над водата; всъщност, никога да не стигнат по-далеч от там, откъдето е започнало всичко, и от начина, по който то е започнало за тях.

Филдинг се беше установил там, където животът му беше започнал по един много безцеремонен за него начин — в гротескната институция за юноши с асоциално поведение, които вече не могат да

останат при семействата си. Зачудих се дали преднамерено не е избрал място на един хвърлей от дома за момчета, дали този факт не е повлиял на подсъзнанието му, за да избере имот, в който, както ми казаха, е възнамерявал да се оттегли, след като се пенсионира, или който евентуално да продаде с печалба в бъдеще, когато пазарът на недвижими имоти се раздвижи и след като завърши така належащите ремонти. Нагърбил се с цялостното възстановяване на къщата, сам я доизграждал и не го правел добре, а аз, както ме уведоми Бентън, съм щяла да видя проявите на неговия разхвърлян, хаотичен ум; работата на един изцяло лишен от самоконтрол човек. Щяла съм да видя как е живяло и е свършило моето протеже, на което съм дала всички пълномощия.

— Как си? Знам, че си изморена — каза Бентън и докосна ръката ми.

— Добре съм. — Осъзнах, че е говорел, а аз изобщо не съм го слушала.

— Не изглеждаш добре. Плачеш.

— Не плача. От слънцето е. Не е за вярване, но съм си забравила очилата някъде.

— Казах ти да вземеш моите. — Тъмните му очила се извърнаха към мен. Все така пълзеше по опесъчения, хрущящ, облян от яркото слънце път.

— Не, благодаря.

— Защо не ми кажеш какво става с теб. По-късно няма да имаме време да говорим — каза той. — Сърдита си ми.

— Ти просто си вършиш работата, каквато и да е тя.

— Сърдита си ми, понеже се сърдиш на Джак, а се страхуваш да се сърдиш на него.

— Страхувам се от онова, което чувствам по отношение на него. Не се страхувам от никой друг — отвърнах аз.

— Какво по-точно означава това?

— Нещо, което долавям, но с което ти не си съгласен, затова нека оставим нещата такива, каквито са — отвърнах и се взрях през прозореца към студения син океан и далечния хоризонт, където различавах отделни къщи по брега.

— А би ли се опитала да бъдеш малко по-конкретна? Какво долавяш? Нещо ново ли е?

— Не, не е. И не е нещо, което някой би искал да чуе — отвърнах, втрещена в яркия следобед, докато той още търсеше място за паркиране.

Всъщност, с нищо не му помагах. Седях, гледах през прозореца, а умът ми се луташе като малко животинче, което се мята и се опитва да открие безопасно убежище. Бентън навярно ме смяташе за безполезна, до голяма степен. Сам беше подтикнал и насърчил тази безполезна със закъснялото си идване, за да ме вземе за нещо, което продължаваше от часове. Появявах се по средата, сякаш отивах на мюзикъл или опера и за мен не беше от значение дали щях да пристигна сега или към края, в зависимост от действието, което течеше.

— Боже, абсурдно е. Човек би си помислил, че някой ще се погрижи за нас и ще ни остави малко място. Трябваше да кажа на Марино да постави конуси за пътна маркировка и да ни запази паркинг. — Бентън изливаше гнева си върху паркираните коли и тясната улица. После се обърна към мен: — Ще приема всичко, което имаш да ми кажеш. Ново или не чак дотам. Сега имаме малко време насаме.

Излишно беше да казвам каквото и да е повече, отново да повтарям онова, което чувствах, понеже то се свеждаше единствено до преценяващата, безпощадна логика на причиненото на Уоли Джеймисън, Марк Бишъп и Илай Голдман, на случилото се с Филдинг, на всичко. Прецизно съставен план, макар и да не изглеждаше пресметнат. Не че имах пълна информация какъв точно е той, може би дори не подозирах за по-голямата част от него, но онова, което долавях, беше осезаемо и неопровержимо и нямаше да позволя да ме разубедят. „Довери се на инстинктите си. Не приемай нищо друго. Става дума за власт. Властта да контролираш хора; властта да ги накараш да се чувстват добре, да изпитват страх или да страдат непоносимо. Властта над живота и смъртта.“ Нямах намерение да повтарям онова, което знаех, че звучи нелогично. Нямаше пак да повтарям на Бентън, че долавях ненаситната жажда за власт, присъствието на смъртоносна същност, която, затаила дъх, ни наблюдаваше от тъмното и изчакваше. С някои неща беше приключено; не с всичко, но аз не му казах нищо.

— Мисля да видя как стоят нещата тук и да сложа точка. — Говореше по-скоро на себе си, докато се приближи на сантиметри от каменната стена с надеждата, че няма да останем наполовина на хлъзгавата, заснежена улица. — Дано не ме удари някой галфон. Ще остане неприятно изненадан.

За този човек нямаше да е забавно да научи, че вдлъбнатата врата или нащърбената броня, която е оставил след себе си, е собственост на ФБР; това имаше предвид Бентън — както и предполагаш. Колата беше типичен ведомствен автомобил. Черна, с тъмни стъкла и платнени седалки, с алармени лампи зад решетката на радиатора, а на пода отзад бяха захвърлени две чаши от кафе в картонен поднос и плик от храна, смачкан на топка. Бронираната каруца на ангажиран агент — иначе подреден, но невинаги в състояние да улучи подходящото място за изхвърляне на боклука. Не знаех, че Дъглас е жена, докато Бентън не спомена преди малко за специалния агент, на когото е била поверена колата, в женски род. Разказваше ми как е проследила бентлито, което ни пресрещна в Ханском снощи. Черно бентли „Флаинг Спър“ с четири врати от 2003-та, собственост на изпълнителен директор на базирана в Бостън компания, окупираше тясна ниша с офертата за „дискретни шофьори с нагласа на консиерж“, които ще управляват всяко превозно средство, според вашите предпочитания. Това обясняваше защо бентлито беше без отличителни знаци върху табелите.

Резервацията е била направена онлайн от човек, влязъл в електронната поща на Джони Донахю, който е бил на болнично лечение в „Маклийн“ без достъп до интернет вчера, когато писмото е било изпратено от ай пи адрес на интернет кафене до Държавния колеж в Салем, съвсем недалеч оттук. Използвана е кредитна карта, собственост на Ерика Донахю, а беше всеизвестно, че тя не прави каквото и да е онлайн; всъщност, изобщо не докосваше компютър. Излишно беше да споменавам, че нито ФБР, нито полицията вярваха във вероятността Ерика или синът ѝ да са наели бентлито или шофьора.

ФБР и полицията бяха на мнение, че стореното е дело на Филдинг; че той най-вероятно се е сдобил с достъп до информация за кредитната карта на мисис Донахю чрез плащанията, които тя е правила към клуба по таекуондо за уроците на сина си, до момента,

когато му е било казано да не се връща повече там, понеже се опитал да ритне инструктора си, моя заместник-шеф, сенсей с черен колан седми дан. Не беше ясно как другояче Филдинг би могъл да се сдобие с достъп до електронната поща на Джони, освен ако не е манипулирал уязвимия и наивен тийнейджър, който в определен момент му е предоставил паролата, или може би я е научил по някакъв друг начин.

Шофьорът не можеше да бъде винен в друго, освен че не си е направил труда да научи повече за доктор Скарпета, преди да ѝ предостави каквото и да е. Беше получил поръчката със съобщение, а според него никой от служителите на елитната транспортна компания никога не се е срещал с набедената за поръчката мисис Донахю и не е разговарял по телефона с нея. В раздела за бележки за онлайн резервацията беше посочено изискването „екзотична луксозна кола“ да изпълни „поръчка“ с уговорката, че по-нататъшните инструкции, както и писмото, което трябва да бъде предоставено, ще бъдат на разположение в офиса на частната компания. Приблизително към шест следобед кафяв плик бил пхнат в пощенската кутия на входната врата, а няколко часа по-късно шофьорът се беше появил на Ханском Фийлд с него и беше решил, че Бентън съм аз.

Слязохме и изведнъж се оказахме обгърнати от ярка светлина, студен въздух и лед, сякаш бяхме във вътрешността на кристален полилей. Заслоних очи с ръка и се загледах в тъмносиньото море. Надигаше се и се прибираше като мускул; промъкваше се към брега, където се разбиваше и сякаш кипваше между пръснатите по брега камъни, където нямаше жива душа. Именно тук морският капитан е търсел гледка, която едва ли се беше променила през изминалите стотици години — цели акри назъбено крайбрежие и плаж, осеян с рехави широколистни горички, непокътнат и ненаселен, понеже беше част от морски парк за отдых и по случайност разполагаше с кей за лодки.

Малко по-надолу, отвъд лагера, където полуостровът завиваше към пристанището на Салем, беше яхтеният парк. Там, на един стенд, тази сутрин полицията беше намерила шестметровия „Мако“ на Филдинг със свити платна. Пазех смътни спомени за някаква лодка, която Джак имаше, понеже го бях чувала да споменава за нея, но нямаше представа къде я държи. Преди двацет и четири часа и през ум не би ми минало, че тя може да се превърне в обект на разследване за

убийство, както и тъмносиният „Навигатор“ с липсваща предна табела или неговият глок със заличен сериен номер, наред с всичко притежавано или сторено от Филдинг по време на цялото му съществуване досега.

Над нас оранжев хеликоптер „Дофин“, НН-65А, известен и като „Делфин“, се носеше ниско в студеното синьо небе. Опащният винт тип фенестрон издаваше типичния модулиран звук, описван като нисък, но за мен той си оставаше твърде висок и ми напомняше на зловещ вой, а донякъде и на С-17. Службите по вътрешна сигурност провеждаха наблюдение по въздух. И аз бях уведомена за същото. Нямах представа защо федералните законодателни власти биха постановили наблюдение по въздух, суша и море над пристанището на Салем, освен ако не бяха загрижени за голямата електроцентраля тук наблизо. До ушите ми достигна думата „тероризъм“. Спомената беше мимоходом от Бентън, а също и от Марино, с когото разговарях преди минути, но в наше време това е често употребявана дума. Всъщност, чувах я непрекъснато. Биотероризъм. Химичен тероризъм. Домашен тероризъм. Индустриален тероризъм. Нанотероризъм. Технотероризъм. Като се замислех, всичко се оказваше тероризъм. Както и всяко престъпление с насилие беше омразно и израз на омраза.

Непрекъснато се връщах в мислите си към „Отуол“. Всичко ме водеше към „Отуол“. Носех се на крилете на летящия робот; всъщност, по думите на Луси — не на летящия робот, а на Светия Граал на летящите роботи. После се сетих за моето старо възмездие ТОТОО, чийто модел в естествени размери беше разположен като голямо механично насекомо в един апартамент в Кеймбридж, нает от Илай Голдман, а след това изведнъж ме обзе тревога заради противоречивия учен доктор Лиъм Салц, който навярно беше съкрушен. Може би просто се беше оказал въввлечен в някое от онези призрачни стечения на обстоятелствата, които възникваха в живота, след като имаше лошият късмет да бъде доведен баща на блестящ млад мъж, подхлъзнал се към лошата наука, лошите наркотици и незаконното огнестрелно оръжие.

Едно прекалено умно, но не за свое добро, дете, както се беше изразил Бентън, убито, докато е носело старинен пръстен — печат, изчезнал от дома на Ерика Донахю — така, както беше изчезнала и хартията ѝ за писма, пишещата ѝ машина и автоматичната ѝ писалка

— все неща, до които Филдинг някак си се беше добрал. Добрал се беше някак си до всякакви неща чрез богатия харвардски студент Джони Донахю, когото малтретирал, а фактът, че това ми изглеждаше нередно, нямаше никакво значение. Не можех да докажа, че Филдинг не е заменил наркотици срещу златния пръстен. Не можех да докажа, че не е разменил наркотици срещу глока. Не можех да докажа, че именно по тази причина Илай разполага с пръстена и оръжието, че няма никакъв друг мотив, далеч по-неморален от предположенията на Бентън и останалите.

Бих казала, всъщност вече казах, че Илай Голдман се е превърнал в пречка пред користните интереси на компанията като „Отуол“, а „Отуол“ беше общ знаменател във всяко едно отношение; в по-голяма степен от таекуондото или от Филдинг. Що се отнасяше до мен, ако Филдинг беше непосредствено и единствено виновният, както твърдяха всички, то тогава би следвало да погледнем по съвсем различен начин на „Отуол“ и да се запитаме какво общо е имал той с тази фирма, освен ако не е бил потребител на нейните продукти, участник в експеримент в качеството си на субект или дори на човек, който подпомага разпространението на експериментални лекарства, довели впоследствие до собственото му пълно унищожение.

„Отуол“ и Джек Филдинг, бях казала преди малко на Бентън. Ако Филдинг беше виновен за убийството, за фалшифицирането на случая или беше възпрепятствал правосъдието с всевъзможни лъжи и инсинуации, то той беше тясно свързан с „Отуол“, дори с паркинга им, където снощи, по време на снежната виелица, неговият „Навигатор“ най-вероятно е бил скрит от погледа на всички. „Трябва да извлечеш смислена връзка от подобна вероятност“, многократно повторих на Бентън, докато той шофираше до това уединено място — запуснато, и все пак болезнено красиво, сякаш имотът на Филдинг беше грозно петно върху платно с елегантен морски пейзаж.

— „Отуол Технолъджис“ и домът на един капитан от осемнайсети век на полуостров Салем — обърнах се към съпруга си и го помолих за мнението му, за неговото непредубедено и обективно мнение.

В крайна сметка, той би трябвало да предложи информирано и съвършено обективно мнение заради връзките си с информираните и съвършено обективни „ние“, за които вече споменах — анонимните

негови съмишленици, редовите агенти на ФБР в сянка, към които той вече не спадаше — или поне така твърдеше, а аз, разбира се, не му вярвах. Беше агент на ФБР, таен и амбициран, какъвто го помнех от далечното минало, и може би бих преглътнала този факт, ако не се чувствах така отчаяно самотна.

Вече дори не ме слушаше; съвсем беше изключил преди малко, когато коментирах, че Филдинг би следвало да е свързан с „Отуол“ по някакъв друг начин, а не само с бойното изкуство, което преподавал на неколцина интелигентни студенти, стажанти в технологичния гигант. Казах, че връзката не се изчерпва само с наркотиците. Болкоуспокояващите пластири, импрегнирани с наркотици, нямаше да предоставят задоволително обяснение за всичко, което щях да открия в малката външна каменна постройка, превърната от Филдинг в къща за гости, преди да ѝ намери друго приложение, с което би си заслужила други имена.

„Хижата на убийствата — помислих си мрачно и с горчивина. — Убежището на осеменителя.“ Вече ставах цинична.

Място, извънредно привлекателно по време на Хелоуин, който тук продължаваше цял месец, с участието на милиони поклонници от цялата страна. Още едно място, сдобило се с популярност заради злодеяния, които вече изглеждаха нереални, небивалици, почти гротескни, подобно на яхналата метла вещица от емблемата на Салем върху полицейските значки или дори върху вратите на полицейските автомобили. Внимавай кое ще намразиш или убиеш, защото ще дойде ден, когато ще познаеш себе си в него. Към днешния Хълм на бесилките в парка на Салем мъжете и жените от „Града на вещиците“ са били подкарвани като стадо. Мястото много напомняше на това, където беше капитанската къща на Филдинг. Такива места никога не се променят кой знае колко. Такива места сега са паркове. Макар че Хълмът на бесилките беше грозен — а и такъв трябваше да е. Голо поле, опустошено от вятъра, осеяно с камъни, плевели и неравномерни туфи трева.

Подобни мисли проблясваха в мен като слънчеви изригвания; надигаха се и се вихреха в ритъм, над който, изглежда, няхах власт. Почувствах как Бентън докосна лакътя ми, а после го стисна здраво, докато прекосяхахме опесъчената задънена улица, сега превърната в паркинг за колите на службите на реда, с или без отличителни знаци,

някои с емблемата на Салем — вещерските силуети, яхнали метли. Бяха изтеглени съвсем близо до дома на капитана; почти допрян до него беше и закритият камион на Центъра за съдебномедицинска експертиза, докаран тук от Марино преди часове, докато аз бях в аутопсионната зала, а после и на горния етаж, без да подозирам за ставащото на около трийсет мили на североизток. Задните врати на камиона бяха отворени. Вътре видях Марино със зелени гумени ботуши, яркожълта качулка и яркожълт гащеризон с най-високо ниво на защита, каквито използвахме при работа с риск от биологично или химично замърсяване.

По стоманения под и през отворените врати към непавираната заледена алея се виеха кабели и изчезваха във входа на каменната сграда, която навярно е била очарователна, уютна домакинска пристройка, преди Филдинг да я превърне в строителен обект с основа от оголени камъни, сега покрити със сивкав лед. Пространството зад къщата на морския капитан беше изтезание за очите — разпилян цимент, дървени трупи и тухли, струпани на купчини, вече почти ръждясали инструменти, шиндели, найлони и пирони. Ръчната количка беше едва прикрита с черна мушама, която плющеше на вятъра, а целият периметър — опасан с жълта сигнална лента.

— Това нещо тук има достатъчно енергия за осветлението. Остават около сто и дваайсет минути, и край. — Марино вдигна глава от вградения контейнер, в който ровеше, и се обърна към мен.

Говореше за спомагателния енергиен агрегат, който в работен режим с изключен мотор и при ограничено външно захранване можеше да поддържа електрическата система на камиона.

— Ако токът не дойде, това ще е. Доколкото чух, можело да се случи всеки момент, но били проблем повалените от дърветата стълбове, край които най-вероятно сте минали по „Дерби стрийт“ по пътя насам. Но и да пуснат тока, няма да е от голяма полза. — Говореше за каменната пристройка. — Вътре няма отопление. Дяволски студено е, замръзваш за нула време. Само да ти кажа — долетя гласът му от вътрешността на камиона.

С Бентън бяхме навън, на вятъра. Вдигнах яката на якето си.

— Студено е като в шибания хладилник на моргата, ако си представиш, че е бил включен тук от часове.

Сякаш никога не бях работила навън в мразовито време и не знаех какво е хладилна камера в моргата.

— Разбира се, да спре токът си има и добри страни, а то непременно ще ти се случи по тия места, когато излезе буря и нямаш резервен генератор — продължаваше Марино.

Искаше да каже, че Филдинг не е разполагал с такъв.

— А като ти спре фризерът — не искам да мисля за какви пари става дума! Включил е печка на най-високата температура. Съсипал е ДНК и никога няма да разберем от кого е събрал всичко. Как ти се струва? — попита ме той.

— Не съм сигурна коя част... — понечих да отвърна аз.

— Няма да ги идентифицираме. Най-вероятно няма да успеем. — Марино говореше безспир, сякаш, откакто се разделихме, не е спрял да пие кафе. Очите му бяха кървясали и изцъклени.

Отвърнах:

— Не. Сигурно няма да е възможно. Но може и да се справим.

— Значи не мислиш, че е тъпо като тапиока?

— Боже! — възкликна Бентън. — Това не може ли да си го спестим? Ще престанеш ли с глупавите си аналогии с храна?

— Анализ при нисък брой на ДНК копията. — Напомних на Марино, че и от три клетки можем да изведем ДНК профил. Освен ако буквално всяка клетка не е унищожена, всичко ще е наред, уверих го аз.

— Е, наистина направихме, каквото ни беше по силите. — Марино говореше, сякаш Бентън го няма. Всяка негова реплика бе адресирана към мен, като че ли отговорността беше изцяло върху неговите плещи и не желаше да му се напомня за моя съпруг — служител на ФБР, или бивш служител на ФБР. — Питам се какво би било, ако ставаше дума за сина ти?

— Съгласна съм, че трябва да ги идентифицирам, преди да уведомя роднините им — отвърнах аз.

— И като се замисля — ще вземат да ни осъдят. — Марино преценяваше ситуацията. — Може би е по-добре да не казваме на никого. Струва ми се, че е достатъчно да знаем от кого е тръгнало всичко. Защо да занимаваме семействата и да отваряме кутията на Пандора?

— Пълна прозрачност — иронично подхвърли Бентън, сякаш наистина знаеше за какво говорим. Гледаше айфона си, четеше нещо на него. След малко додаде: — Повечето от тях вероятно вече са уведомени. Допускаме, че Филдинг предварително е уреждал плащанията за услугите, които е предлагал. Невъзможно е да прикрием каквото и да е.

— Изобщо нямаме подобни намерения. Никога нищо не прикриваме — и точка по въпроса!

— Виж какво ще ти кажа. Наистина мисля, че трябва да инсталираме камери в хладилното хале — не само в коридора и на паркинга или в отделни помещения, но и буквално тук, вътре. — Марино говореше, сякаш винаги е бил убеден в нуждата от камери в хладилните камиони, а може би и в хладилните клетки. Всъщност, досега не беше споделял подобна идея. — Чудя се дали камерите ще работят в хладилното — продължи той.

— Работят навън. По тези места през зимата е по-студено, отколкото в хладилника — отегчено изкоментира Бентън. Почти не чуваше Марино, който пък беше крайно самодоволен и наистина се наслаждаваше на ролята си в разигралата се драма. И без това никога не е харесвал Филдинг. „Не съм се и надявал на нещо подобно“, каза ми той.

— Добре де, ще ни се наложи да го направим — обърна се Марино към мен. — Вече никакви камери и подобни тъпотии. И никакви хора, които си въобразяват, че могат да се измъкнат безнаказано.

Хвърлих поглед назад към ботушите и обувките, подредени в преддверието към вилата. „Хижата на убийствата“, „Убежището на осеменителя“. Някои полицаи го наричаха „Малкото дюкянче на ужасите“.

— Камери — чух гласа на Марино, докато оглеждах каменната постройка. — Ако разполагахме с камери в хладилния камион, всичко щеше да е записано. А пък, кой знае, може и да е за добро. Я си представи, че нещо такова изтече и се появи в Ютюб. Какви ги е вършил Филдинг с всичките тези трупове. Божичко! На бас, че в Доувър имате подобни камери. — Марино ни подаде сгънати яркожълти екипи като неговия. — В Доувър има камери в хладилните клетки, нали? — не спираше той. — Сто на сто от Министерството на

отбраната са се изръсили и в ситуация като тази изобщо не можеш да ги бутнеш, нали така? При така създадите се обстоятелства и когато говорим за подобряването на сигурността при нас, не мисля, че има място за колебание...

Осъзнах, че Марино все още говори на мен. Не отвърнах, понеже бях разстроена заради съдържанието на камерата на камиона. Стоях там, в студа, вятъра и ярката слънчева светлина, държах под мишница сгънатия защитен костюм, докато Бентън обличаше своя, и изведнъж ме обзе странна тъга.

— ... Както казах — продължаваше жизнерадостно Марино, сякаш участвахме в своеобразен карнавал, — ... както казах — добре че е студено. Не мога да си представя, че обработвам подобно място при трийсетградусови температури, както правехме на времето в Ричмънд. Там човек можеше направо да изстиска вода от въздуха, нямаше и помен от ветреца. Голяма свиня, ти казвам. Гледай да не влизаш в тоалетната. Сигурно за последен път в нея е пускана вода, когато тук наоколо са горели вещици...

— Бесили са ги — чух се да казвам аз.

Погледът на Марино върху едрото му лице беше празен, когато вдигна очи към мен. Носът и ушите му пламтяха, твърдата качулка стърчеше на темето му като калъф на пожарникарски кран.

— Как е? — посочих кабината на камиона и онова, което беше в нея.

— Както винаги, Ан е в ролята на доктор Дулитъл. Знаеш ли, че е искала да стане ветеринар, преди да реши да се прави на Мадам Кюри? — Неговото „Кюри“ отново прозвуча като „къри“. Въпреки че хиляди пъти му бях казвала правилното произношение и на името, и на елемента, кръстен на нея.

— Но виж какво ще ти кажа — казваше той. — Хубаво е, че отоплението в къщата не е било изключено повече от пет или може би шест часа преди да дойдем. Тези кучета нямат повече козина от мен. Заровил се беше под завивките в онова леговище на плъх, което Филдинг ползвал за легло, и пак трепереше като от епилептичен пристъп. Разбира се, че е бил изплашен до смърт. Всички тези ченгета! От ФБР нахлуха в пълно снаряжение, можеш да си представиш. Да не говорим, че, както съм чувал, хрътките не обичат да ги оставят сами. Страдали от... как се казваше... страх от изоставяне.

Отвори друг контейнер и ми подаде чифт ботуши. Знаеше кой номер нося и не беше нужно да пита.

— Откъде си сигурен, че леглото е на Джак? — запитах аз.

— Беше затрупано с неговите боклуци. На кого другото би могло да е?

— Трябва да сме сигурни за абсолютно всичко. — Щях да го повтарям до безкрай. — Тук наоколо е пълна пустош. Няма съседни, няма очи и уши. По това време на годината паркът е съвършено пуст. Откъде знаеш, че е бил сам? Откъде можеш да си напълно сигурен, че някой не му е помогнал?

— Кой? Кой, за бога, ще му помогне да върши такива неща? — Марино ме погледна и по изражението му разбрах какво мисли. Станеше ли дума за Филдинг, аз не бях способна да проявя рационалност. Така смяташе Марино, а сигурно и всички останали.

— Трябва да останем непредубедени — отвърнах аз. После отново посочих камиона и отново попитах за кучето.

— Ще се оправи — каза Марино. — Ан му даде за храна — пиле с ориз от „Гръцка вечеря“ в Белмонт. Направи му и нещо като легло, а отоплението е на макс — като в пещ е. Да му държим топло на мършавия задник сигурно ни излиза по-скъпо, отколкото да затоплим избата. Искаш ли да го видиш?

Държеше чифт ръкавици от тежка черна пластмаса и други, за еднократна употреба, от нитрил, а Бентън духаше в дланите си, за да ги сгрее, като продължаваше да пише съобщения по айфона си и да чете есемесите, с които все така го затрупвах. Изглежда, изобщо не го интересуваше това, за което си говорехме с Марино.

— Искан ли се първо се ориентирам — казах на Марино, понеже в момента не се чувствах достатъчно силна, за да погледна куче, изоставено в тъмна като рог къща без отопление, след като господарят му е бил убит от лицето, което го е откраднало. Или поне така гласеше версията.

— Ето каква е процедурата. — Марино грабна две яркожълти шапки и ни ги подаде. — Ей там са пластмасовите вани с дезинфектант. — Посочи мръсното петно до листа шперплат, който служеше за входна врата на вилата. — И през ум да не ви минава да ходите вън от периметъра. Ей там оставяме използваните костюми и ботуши.

До трите пластмасови вани с вода стоеше шише с препарат за миене на съдове, а до него — редица обувки: обувките на онези, които бяха вътре, включително чифт жълто-кафяви мъжки кубинки. Реших, че на местопрестъплението работят поне осем инспектори, включително и още някой — сигурно военен, може би Бригс. Марино се наведе и провери дисплея върху спомагателния енергиен агрегат с ромбовидна форма в дъното на камиона, после тръгна по блестящите стоманени стъпала и излезе наред искрящите дървета, сковани в лед — приличаха на потопени във вода. Навсякъде висяха дълги, заострени висулки, подобни на копия.

— Може би е по-добре да си облечеш екипа — каза Марино, докато Бентън се отдалечаваше, все така ангажиран с телефона си, очевидно във връзка с някого, и все така незаинтересован от нашия разговор.

Двамата с Марино тръгнахме към вилата. Гледахме да не се подхлъзнем по неравния лед, сковал следите от гуми, калта и боклуците, които Филдинг така и не беше разчистил.

— Остави си обувките тук — каза ми Марино — и ако трябва да ползваш тоалетна или да си поемеш глътка чист въздух, гледай да си събуеш ботушите, преди отново да влезеш вътре. Голяма кочина е; не ти трябва да ходиш много насам-натам. Нямаме представа какви са тия боклуци. Искам да кажа, че може да е нещо, за което дори и не знаем. А човек не е склонен на всяка цена да се рови дълго в онова, което знаем за мястото. Знам — пишат, че вирусът на СПИН не е заразен след смъртта, но не очаквай да търся потвърждение на подобна теза.

— Какво сте предприели досега? — Разгънах екипа си и вятърът едва не го отвя от ръцете ми.

— Неща, които не би искала да правиш и които не би следвало да са твоя грижа. — Марино напъха огромните си ръце в чифт розови ръкавици.

— Ще правя всичко, каквото намеря за необходимо — напомних му аз.

— Ако ще пипаш много там вътре, ще ти трябват плътни гумени ръкавици.

Едва преглътнах хапливия отговор, който ми беше на езика. В крайна сметка, не бях дошла на екскурзия, за да разглеждам забележителности. Разбира се, че щях да докосвам различни неща

вътре. Но нямаше да се унижа дотам да обяснявам, че възнамерявам да обработя местопрестъплението. Не бях от военните, които докладваха на Марино и които едва ли не трябваше да отдават чест. Не че не разбирах какви ги вършеше Марино, какви ги вършеше Бентън, какви ги вършеха всички. По странна ирония никой не искаше от мен да се призна за виновна за нещата, които мисис Донахю вменяваше на Филдинг. Не търсех конфронтация. Съзнавах, че не би трябвало да разследвам свой служител, с когото, както се говореше, в определен момент от живота си съм имала интимна връзка.

Единствено не разбирах защо не съм по-обезпокоена. Осъзнавах само тъгата, която изпитвах заради едно куче на име Сок, което спеше, увито в хавлиени кърпи, в камиона на Центъра за съдебномедицинска експертиза. Опасявах се, че ще рухна, ако го видя. Не ми излизаше от ума. Къде ли щеше да отиде? Не и в приют. Нямаше да позволя подобно нещо. Би било логично да го прибере доктор Лиъм Салц, но той живееше във Великобритания и единственият начин да го пренесе, беше в багажното отделение на самолета, а аз нямаше да позволя и това. Бедното създание беше преживяло достатъчно в този живот.

— Само внимавай. — Марино продължаваше своя брифинг, сякаш не разбирах нищо от онова, което ставаше тук. — Да знаеш, че се разпоредихме колата да прави курсове като по часовник.

Да, знаех. Аз се бях разпоредила. Гледах Бентън, който сега се връщаше към камиона и пак говореше по телефона. Почувствах се изоставена. Сякаш бях чужд човек. Имах усещането, че съм безполезна и безинтересна за всички.

— Много станаха вече — трийсет и четири ДНК проби досега. Доста от тях не са съвсем денатурирани, затова може би ще излезеш права и ще извадим късмет. Колата носи пробите в лабораторията, после се връща и даже в момента, докато говорим, пътува насам.

Наведох се и развързах единия си ботуш.

— Ан е същински демон зад кормилото. Не знаех. Винаги съм си мислел, че ще шофира като бабичка. Тя обаче сякаш има ски вместо гуми. Бива я — каза Марино, като че ли я харесваше. — Както и да е — всички работят като джуджетата на Дядо Коледа. Генералът каза, че може да извика учени от Доувър да дадат едно рамо. Какво ще кажеш?

В момента не знаех какво да кажа. Трябваше ми единствено възможност да преценя сама ситуацията, и ясно го бях показала.

— Това не те касае — отвърнах и развързах и другия си ботуш.
— Ще се справя.

— Няма да е зле, ако имахме подкрепата на лабораторията за ДНК идентификация на военните. — Тонът на Марино ми прозвуча подозрително.

Хвърлих поглед към жълто-кафявите кубинки до ваните с дезинфектант.

Присъствието на Бригс беше обезпокоително. Мина ми през ума, че може би не е дошъл сам.

— Кой друг е тук? — попитах аз и се подпрях на грубите сиви тухли. — Рокман или Пруит?

— Ами, полковник Пруит.

Още един военен. Полковник Пруит беше директорът на Лабораторията за ДНК идентификация към Въоръжените сили.

— Двамата с генерала дойдоха заедно — допълни Марино.

Не бях ги канила, но на тях не им и трябваше моята покана. Марино обаче не е пропуснал подобен шанс. Това поне нямаше как да отрече. Каза ми го по телефона, докато идвахме насам с колата. Спомена, между другото, че се надявал да нямам нищо против, задето си позволил тази волност, особено след като разбрал, че Бригс е звънял, а аз не съм отговаряла. Затова Бригс се свързал с Марино. Интересувал се от Илай, мъжа от Нортънс Удс, и Марино му казал, каквото знаел по случая. После му казал и „всичко останало“, както сам се изрази. Надявал се да нямам нищо против.

Отвърнах, че всъщност имам, но стореното е сторено. „Често повтарям едно и също“ — помислих си, защото казах това и на идване, още в колата. Помислих си, че определени неща са се случили, понеже Марино ги е направил. Че не мога да ръководя Центъра по този начин, и макар никой да не го казваше, беше повече от очевидно, че Бригс е тук именно по тази причина. Той беше тук, понеже аз не можех да ръководя Центъра. Не и по този начин. В никакъв случай. Ако ръководех Центъра както правителството, Масачузетския технологичен, Харвард и всички останали очакваха, никой не би работил на такова местопрестъпление, понеже то нямаше да възникне.

Жълтият ми защитен костюм беше твърд и опираше в брадичката ми. Обух зелените гумени ботуши, а Марино отмести от пътя ми

импровизираната врата от шперплат. Зад нея висеше като завеса плътен прозрачен найлон, закован за горната рамка на входа.

— И да сме наясно — аз се движа по установената процедура — повторих същото, което му бях казала и преди. — Вършим нещата, както обикновено.

— Щом така казваш.

— Да, така казвам.

Имах право да твърдя подобно нещо. Бригс не стоеше над закона. За добро или зло, налагаше му се да уважава правосъдието. Случаят беше под юрисдикцията на Масачузетс, защото престъплението беше извършено на територията на Масачузетс.

— Само си мислех, че всяка помощ, която можем да получим... — започна Марино.

— Зная какво си мислиш.

— Виж, както изглежда, няма да има процес — добави той. — Филдинг спести много пари на държавата.

20.

Въздухът беше тежък, пропит с миризмата на дим. Огнището на отсрещната стена беше пълно с полуизгорели цепеници, покрити с купести облаци от сиво-бяла пепел. Наслоена и фина като паяжина. Тук беше горяло нещо, в което нямаше много целулоза и затова гореше чисто — памучен плат или скъпа хартия.

Който и да беше запалил огъня, го беше направил при затворена вентилационна тръба. Предполагаше се, че това е бил Филдинг, макар никой да не беше съвсем сигурен защо, освен ако не приемехме, че съвсем си е изгубил ума или се е надявал, че неговото „малко дюкянче на ужасите“ ще изгори до основи. Но ако това е било намерението му, явно не беше подходил подobaващо. Мислено отбелязах газовата бутилка в ъгъла, кутиите боя и разреждател, рогозките и купчините цепеници. Накъдето и да погледнех, виждах възможност лесно да се запали голям пожар. Затова огънят в камината ми се стори безсмислен, освен ако Филдинг не е бил толкова умопомрачен, че не е можел да мисли или не се е опитвал да изпепели сградата, а само да се избави от нещо. Да унищожи улики, навярно. Или го беше направил някой друг?

Огледах неравномерната светлина на импровизираните лампи с нисък волтаж, увесени на куки по стълбовете със защитени в мрежа крушки. По старата пейка, изпъстрена с петна от боя, бяха разпилени инструменти, скоби, бургии, четки за боя, пластмасови контейнери с Г-образни пирони за дюшеме, отвертки и електрически инструменти — бормашина с подвижни приставки, циркуляр, шкурка и струг. По пейката и по циментовия под имаше метални стружки и стърготини. Всичко беше мръсно, покрито с ръжда. Нищо, освен тежкия найлон и шперплата, закован по прозорците, не защитавахе инвестициите на Филдинг в преустройството на дома от влажния морски въздух. От другата страна на помещението имаше друга врата, която сега зееше широко отворена и дочувах гласовете и звуците, които долитаха от стълбите надолу към избата.

— Какво си събрал тук? — попитах Марино, докато се оглеждах наоколо и си представях какво ще видя под микроскопа. Ако можех да погледна под микроскоп проби от работното място на Филдинг, подозирам, че бих видяла късчета ръжда, влакна, пръст, мръсотия, части от насекоми.

— Е, ако погледнеш металните стружки, ще ти стане ясно, че някои са съвсем отскоро, понеже още не са ръждясали и са съвсем блестящи — отвърна Марино. — Виж, имаме проби. Изпратихме ги, за да видят под микроскоп дали няма да са като тези, които намери в тялото на Илай Салц.

— Фамилното му име не е Салц — напомних му за кой ли път.

— Да сравнят следите от инструментите, нали се сещаш — рече Марино. — Не че имаме повод да се съмняваме в това какво е направил Филдинг. Намерихме кутията.

Кутията на „Оса“.

— Няколко гилзи от газови патрони, няколко допълнителни пълнителя, дори ръководство — продължи Марино. — От — до. Според компанията Джак направил поръчката преди две години. Може да е било заради гмуркането. — Той вдигна едрите си рамене в огромния костюм. — Не знам — освен да го е поръчал преди две години, за да убие Илай. А преди две години Джак е бил в Чикаго, това е повече от сигурно. Подозирам, че ще попиташ за какво му е бил летящият робот. — Марино крачеше около мен с огромните си зелени ботуши и все поглеждаше вратата към стълбището надолу, сякаш беше любопитен какво става там. — Доколкото знам, единственото, което може да те убие в Грейт Лейкс, е живакът в рибата.

— У нас е. Имаме кутията и газовите патрони. Всичко имаме. — Искях да разбера в кои лаборатории са били изпратени уликите. Искях да се уверя, че Бригс не е изпратил веществените доказателства по моя случай във военните лаборатории в Доувър.

— Да-а-а, такива ми ти работи. Като оставим ножа и самия робот. Още не сме ги намерили. Предполагам, че го е захвърлил, след като е пробол момчето. От някой мост, кой знае откъде. Не е чудно, че не искаше никой да ходи на местопрестъплението в Нортънс Удс, нали? — Кървясалите очи на Марино се взряха в мен, после разсеяно се разходиха наоколо — хората реагират така, когато онова, което виждат, не е ново за тях. Бил е тук с часове, преди да дойда аз.

— А тук? — Коленичих пред камината — отворена и изградена от стари тухли, от каквито навярно е била първоначално и цялата сграда. — Какво е правено тук? — Твърдата качулка се плъзна над очите ми. Свалих я и я оставих на пода.

— Какво? — Марино ме гледаше, без да помръдне.

Доближих облечения си в ръкавица пръст до белезникавата пепел, а тя, сякаш беше безтегловна, се надигна и раздвижи от въздуха, като че ли мислите ми я местеха. Опитвах се да я запазя такава, каквата я виждах. Прекалено крехка беше, че да я пренеса изцяло, но и аз до голяма степен бях сигурна, че можех да разпозная какво се е случило в камината, или поне част от случилото се. Бях виждала нещо подобно. Наистина, не в последно време; може би не и през последните десет години. В днешно време документите обикновено са разпечатани на принтер, а не написани на машина, на не особено скъпи листове с високо съдържание на целулоза, която гори непълно и оставя голямо количество пепел и сажди. Когато се изгори, хартията с високо съдържание на памучни влакна изглежда съвсем различно. Веднага се сетих за писмото на Ерика Донахю, което тя твърдеше, че изобщо не е писала.

Обърнах се към Марино:

— Предлагам да покрием камината, за да не разместваме пепелта. Така или иначе, преди да предприемем каквото и да е, трябва да я фотографираме, както е. Да го направим, а после да я съберем в контейнери за лабораторията по съдебна експертиза.

Едрите му, обути в ботуши крака се приближиха и той попита:

— Защо?

Всъщност, интересувах се защо се държа, сякаш съм на местопрестъпление. Отговорът, ако трябваше да дам такъв, щеше да е — понеже все някой трябваше да го направи.

— Нека свършим всичко както трябва, както знаем и както винаги сме го вършили. — Срегнах изцъкления му поглед. Всъщност, казвах му, че нищо не е приключило. Не ме интересувах какво мислят останалите. Нищо не беше приключило, докато не приключеше наистина, реално.

— Да видим какво имаме. — Той приклекна до мен.

Всяко наше движение беше придружено от синтетичното скърцане на жълтите ни гащеризони, а плодовата им миризма ми

напомни на нови душ-завеси.

— Напечатани букви в пепелта — посочих аз и купчината отново се раздвижи.

— Е, ти си ясновидецът сега и ако разчетеш нещо от изгореното тук, трябва да се цаниш по магазинчетата за чудеса наоколо.

— Можем да го разчетем, понеже скъпата хартия гори чисто, става бяла и мастилените букви от пишещата машина могат да бъдат различени. И преди сме го правили, Марино. Съвсем неотдавна при това. Виждаш ли онова, което гледам в момента? — посочих аз, въздухът се раздвижи и пепелта пак се размести. — Буквално може да се различат мастилените клишета на печатния текст. Поне отчасти. Бостън и донякъде пощенския код. Същият код като върху писмото, което получих от мисис Донахю, макар тя да твърди, че не го е написала и че пишещата ѝ машина е изчезнала.

— Е, в къщата има една машина. Портативна, зелена — от старите. На масата във всекидневната е. — Изправи се и приклепна, сякаш коленете го наболяваха.

— В съседната стая има зелена пишеща машина?

— Мислех, че Бентън ти е казал.

— Допускам, че и след час няма да може да ми каже всичко.

— Не се ядосвай. Най-вероятно няма да може. Направо да не повярваш каква кочина е там. Изглежда, че когато се е преместил, Филдинг така и не си е разопаковал багажа. Навсякъде само кашони. Същински погреб!

— Не вярвам да е имал портативна пишеща машина. Сигурно не е негова.

— Освен ако онова хлапе, Донахю, не му е било съучастник. Поне такава е теорията за произхода на повечето боклуци тук.

— Не и според майка му. Джони е ненавиждал Джак. Как тогава Джак ще се сдобие с пишещата машина на майка му?

— Ако изобщо е нейна. Не можем да сме сигурни. А после — наркотиците — продължи Марино. — Очевидно Джони е вземал наркотици по времето, когато е започнал да ходи на таекуондо при Филдинг. Едно плюс едно прави две, нали?

— Ще видим кое влиза в нашето уравнение и кое — не. А листове за писма или някаква хартия?

— Не забелязвам наоколо.

— Освен това тук — напомних му, че както по всичко изглеждаше, част от хартията на Ерика Донахю, или навярно всичката, е била изгорена, независимо какво е останало от писмото, което някой ми беше написал, уж от нейно име.

— Слушай... — Марино така и не продължи.

Не беше и нужно. Знаех какво щеше да каже. Щеше да ми напомни, че стане ли дума за Филдинг, аз не можех да разсъждавам рационално. Марино беше убеден, че знае най-добре. Хубаво. Заради общото ни минало. Марино и преди е бил наоколо. Помнеше дните в съдебномедицинската патология в Ричмънд, когато Филдинг беше мой колега, мое протеже, а както по всичко личеше, в умовете на хората и много повече.

— И това ли беше тук, така? — запитах аз и посочих ролката оловносиво тиксо върху пейката.

— Ами да. Определено — каза той и клекна над отворената кутия с веществени доказателства на пода. Вдигна плика с тиксото, поставено там, понеже ръбът можеше да бъде напаснат с последната откъсната от него лента. — Кажи ми, за какъв дявол си я е набавил и какво е правил с нея?

Говореше за Филдинг. Как Джак Филдинг се беше сдобил с пишещата машина на Ерика Донахю и защо му е било да съставя писмо, уж от нейно име, и да поръчва то да ми бъде предоставено лично от нает шофьор, който обикновено обслужва събития като бар мицва и сватби? Дали Джони Донахю беше снабдил Филдинг с пишещата машина и листовете? И ако да, защо? Може би Филдинг просто е манипулирал Джони? Примабил го е в капана?

— Кой знае — навярно, последен опит да впримчи хлапето — каза Марино в отговор на въпроса, който сам си беше задал, и изрече на глас собствените ми мисли, които се готвех да отхвърля като възможност. — Добра тема за размисъл за Бентън.

Но Бентън не беше тук. Отново говореше по телефона си или навярно се съвещаваше със себеподобните си от ФБР, а може би и с агента от женски пол на име Дъглас. Мисълта за нея ме правеше неспокойна, но се надявах, че съм само параноична и несправедлива и че нямам повод да се тревожа относно естеството на връзката му със специален агент Дъглас. Надявах се втората чаша от кафе в колата ѝ да не е била на Бентън, двамата да не са обикаляли наоколо, да не са

прекарвали много време заедно, докато аз бях в Доувър, а преди това във Вашингтон. Хрумна ми, че в момента бях не само пълномощник и лош наставник, но и лоша съпруга. Всичко изглеждаше опропастено. Усещането за предопределеност ме преследваше. Сякаш работех на местопрестъплението по собственото си убийство, сякаш животът, който познавах, не беше оцелял в мое отсъствие, а сега аз провеждах разследване и се опитвах да възстановя кое ме беше съсипало.

— Да се заемем с това — казах на Марино. — Знаеш ли дали някой е докосвал пишещата машина. „Оливети“? Надявам се да не е.

— Имаше доста неща за вършене. — Всъщност ми казваше, че полицията е имала по-важни въпроси за разрешаване, вместо да се занимава с някаква си стара пишеща машина. — Намерихме кучето вътре, както ти казах. И спалнята, която, по всичко личи, е използвал Филдинг. Човек би казал, че не е живеел непрекъснато тук, но всичко се е случило на това място. — Посочи пристройката, в която бяхме. — Пишещата машина е в кутията на масата във всекидневната. Отворих я да видя какво има вътре, но само толкова.

— Тампонирай клавишите за ДНК, преди да я опаковаш и да я изпратиш в лабораторията. Искam тези тампони да бъдат анализирани първи. Ще ни подсказат кой е писал на нея.

— Мисля, че знаем кой.

— След това пишещата машина трябва да отиде в лабораторията по съдебна експертиза на документи за сравнение на лицевите страни на печатните букви, анализ на тиксото върху плика и проверка дали не идва от ролката, за която току-що говорихме. Трябва и да потърсим следи по него — ДНК, отпечатьци или каквото и да е. И не бъди изненадан, ако всичко ни насочи към семейство Донахю. Ако уликите са от дома им, или намерим отпечатьци или ДНК оттам.

— Защо?

— За да компрометират сина им.

— Не съм допускал, че Джак е толкова умен — каза Марино.

— Не съм казала, че е компрометирал когото и да е. Не съдя и не обвинявам нито него, нито някого другигo — отвърнах хладно аз. — Разполагаме с неговия ДНК профил и с пръстовите му отпечатьци в случай на извънредна ситуация, както имаме и нашите. Затова лесно бихме го включили или изключили. Имаме ли други профили? Можем да намерим ДНК от повече от едно лице. Всъщност, би следвало да

очакваме подобно нещо. И профилите незабавно да бъдат пуснати през Комбинираната система за ДНК индекс.

— Добре. Щом искаш.

— Трябва да бъдат пуснати веднага, Марино. Защото знаем къде е Джек. Но ако е замесен и някой друг? Не изключвам семейство Донахю. Не можем да си позволим да губим излишно време.

— Както кажеш, докторе. Както кажеш — промърмори Марино.

Можех да прочета мислите му: „Това е къщата на Джек Филдинг, това е неговата «хижа на убийствата», неговото «малко дюкянче на ужасите». Защо ни е да си навличаме всички тия главоболия?“. Но Марино нямаше да ми каже подобно нещо. Приемаше, че спонтанно ще отхвърля всичко. А аз таях смътната и ирационална надежда, че Филдинг не е убил никого; че някой друг по странен начин се е възползвал от собствеността и вещите му и е отговорен за престъпленията; някой друг — не Филдинг, който беше жертвата, а не чудовището, за каквото го смятаха всички.

— Не сме сигурни дали семейството му не е било тук — напомних на Марино търпеливо и спокойно, но с нетърпящ възражение тон. — Съпругата му и двете му малки дъщери. Не знаем кой е идвал в къщата и е бил в контакт с вещите.

— Да бе, ще дойдат от Чикаго в това бунце.

— Кога по-точно са напуснали Конкорд? — Семейството му живееше там, в наета от Филдинг къща, която аз му бях помогнала да намери.

— Миналата есен. Пълно съвпадение във всяко отношение. — Поредната хипотеза на Марино. — Футболистът и случилото се, след като семейството на Филдинг се е завърнало в Чикаго, а той е дошъл и се е опитал да оправи мястото. Всъщност е живял в него като клошар. Можеше да ти изпрати поне някакъв имейл и да те уведоми, че нещата тук не вървят добре за него. Че жена му и децата са офейкали скоро след като Центърът е започнал да приема случаи.

— Не ми е писал. Жалко.

— Е, не казвам, че аз трябваше да го сторя. — Марино запечата ролката тиксо в найлонова торба за вещественни доказателства. — Не е моя работа. Нямаше да започна кариерата си на това място с доноси срещу екипа; с обяснения, че Филдинг, както обикновено, се държи като пълен неудачник, какъвто всъщност е, а ти би трябвало да

очакваш подобно нещо, след като си стигнала до блестящата идея да го приемеш обратно.

— Трябвало ли е да очаквам подобно нещо? — Издържах налятия с кръв и изпълнен с възмущение поглед на Марино.

— Сложи си качулката, преди да слезеш долу. От тавана виси какво ли не, включително и дяволските лампи, увесени като по Коледа. Ще трябва да отида до камиона, а знаей, че и на теб ще ти е нужно малко време.

Наместих закопчалката на твърдата шапка и я затегнах. Марино нямаше да дойде с мен в избата не защото искаше да ми даде времето, от което се нуждаех. Нито пък беше толкова чувствителен, че да ми даде възможност да се справя със ставащото долу, без да ме следва по петите и неотстъпно да ми диша във врата. Може да беше решил така, но като го слушах как шляпа с ботушите във ваните навън, до вратата, докато влизаше и излизаше от водата, си представих доколко неприятна би била подобна сцена за него. Това нямаше кой знае колко общо с отблъскващите телесни течности, вече разтекли се от топлината, нито пък с предпазливостта му относно евентуална инфекция с хепатит, СПИН или някакъв друг вирус; относно всичко, свързано с начина, по който телесните течности бяха попаднали тук. Ритуалното миене на Марино в пълните с вода и препарат за съдове пластмасови вани беше неговият опит да се пречисти от вината, която знаех, че изпитва.

Не беше видял Филдинг да върши каквото и да е, и това беше проблемът на Марино. Начинът, по който мислеше за случилото се, предполагаше, че е забелязал нещо, и както обясних на Бентън, докато шофирахме насам, а после и на Марино по телефона, екстракцията на сперма не е по-различна от вазектомия, като оставим факта, че, по очевидни причини, с мъртво тяло подобна процедура се извършва още по-бързо и е още по-проста. Не е нужна локална анестезия, лекарят не трябва да мисли как се чувства пациентът, дали няма да съжали или да възникне друг някакъв емоционален отклик.

Малката пункция от едната страна на скротума, през която да вкара иглата в еякулаторния дуктус и да екстрахира спермата, беше единственото, което Филдинг е трябвало да направи. Щяло е да му отнеме само няколко минути. Отишъл е в хладилното помещение преди аутопсията, след като се е уверил, че наоколо няма никой и че е

бил при тялото колкото се може по-скоро след настъпването на смъртта, което пък в ретроспекция би обяснило защо той преди всички останали беше забелязал, че мъжът от Нортънс Удс кърви. Първото, което Филдинг е направил в понеделник сутринта, след като е влязъл в сградата, е било да отиде в хладилното помещение, за да се сдобие с последното си недоброволно дарение на сперма. Именно тогава е забелязал кръвта на масата под трупния чувал. После бързо е слязъл по коридора и е уведомил Ан и Оли.

Ако през шестте месеца, докато бях в Доувър, някой е могъл да забележи, че става нещо подобно, то това е била Ан, казах на Марино. Тя така и не е обърнала внимание какво върши Филдинг, нито пък е имала представа, че става нещо нередно. Въз основа на намереното във фризера в избата и от разпилените по пода останки знаехме, че той е екстрахирал сперма от поне сто пациенти, вероятно за стотици хиляди долари, а може би и повече, в зависимост от тарифата, която е сложил, и от това дали е отчитал какво е в състояние да предложи семейството или заинтересованата страна. Полицаяте наричаха „течно злато“ стоката, продавана на черния пазар от Филдинг — негово творение, а аз не можех да спра да мисля за Илай като за обект на неговия избор в качеството му на недоброволен донор, ако приемехме, че това е било намерението на Филдинг, макар че всъщност никога нямаше да узнаем.

Но до момента, в който Филдинг е отишъл в хладилното помещение вчера сутринта, там е имало само един мъжки труп, достатъчно скорошен, че да е подходящ кандидат за екстракция на семенна течност, и това е бил Илай Голдман. Другият труп е бил на възрастен мъж и би било крайно неправдоподобно да е имал близки, заинтересовани от покупката на негова сперма; третото тяло пък било на жена. Ако Филдинг беше убил Илай с инжекционния нож, дали би бил така безочлив и безразсъден, че да вземе сперма от младия мъж, и на кого се е готвел да я продаде, без самият той да се уличи? Подобен опит от негова страна би бил равнозначен на самопризнание за убийство.

Вероятността Филдинг да не е знаел кой е неидентифицираният мъртъв млад мъж, когато са го уведомили в неделя следобед, не ми излизаше от ума. Не си беше направил труда да отиде на местопрестъплението и в онзи момент не е имал повод да бъде заинтересован. Все така подозирах, че не е бил наясно, докато не е

влязъл в хладилното помещение, а тогава е разпознал Илай Голдман. Все пак, поддържали са връзка помежду си. Може да е било заради наркотици и затова Илай да е носел един от пистолетите на Филдинг. Може Филдинг да е дал или продал глока на Илай. Със сигурност някой го е направил. Наркотиците, оръжието, а може би и още нещо. Само да имаше начин да надникна в мислите на Филдинг, когато е влязъл в хладилното помещение малко след седем вчера сутринта. Тогава щях да знам. Щях да знам всичко.

Отстраних висящата крушка от пътя си, за да не ударя твърдата качулка в нея, докато слизам по каменните стъпала с неудобния жълт костюм и грубите гумени ботуши.

По гърба ми се стичаше студена пот. Бях притеснена заради Бригс, заради евентуалната си среща с него; тревожех се и за хрътката на име Сок. Тревожех се за всичко, за което бих могла да се тревожа, най-вероятно, защото не бях в състояние да понеса онова, което щях да видя. Но така беше по-добре; колкото и да се оплаквах от Марино, той всъщност беше постъпил правилно. Не бих искала тялото на Филдинг да бъде пренесено в Центъра. Не бих искала да го видя в чувал върху стоманена носилка на колела. Марино ме познаваше достатъчно добре, за да знае, че ако имах избор, бих поискала да видя как е умрял Филдинг, да получа уверението, че всичко е било такова, каквото изглеждаше, и че установеното от Бригс при огледа на тялото няколко часа по-рано е същото, което съм видяла и аз, и че двамата с Бригс сме на едно мнение относно причината и начина на смъртта на Филдинг.

Избата беше от измазан с варов разтвор камък, със сводест таван, също от камък, и без прозорци. Помещението беше прекалено тясно за толкова много хора, всички облечени като мен в яркожълто с плътни черни ръкавици, зелени гумени ботуши и яркожълти твърди шапки. Някои от присъстващите бяха с твърди, други — с хирургически маски; разпознах и изследователите от собствения си екип. Трима от ДНК лабораторията вземаха с тампони проби от пода, зарит със счупени епруветки и черни тапи. До тях беше нагревателят, за който спомена Марино, и един лабораторен криогенен фризер от неръждаема стомана, същият модел и марка като този, който използвахме в

лабораторията за съхранение на биологични проби при ултраниски температури.

Вратата на фризера беше широко отворена, плъзгащите се полици бяха празни, понеже някой, най-вероятно Филдинг, беше отстранил всички проби и ги беше разбил в каменния под, а после включил нагревателя. Забелязах етикети върху стъклените парчета по иначе чистия под. Помещението беше варосано с нещо матово, грунд, най-вероятно. Приличаше на винарска изба, превърната в лаборатория със стоманена мивка и стоманен тезгях, имаше стойки с епруветки, големи стоманени контейнери с течен азот, а в средата на основното помещение, в което стоях и аз — дълга метална маса, използвана от Филдинг най-вероятно за експедиране на стоката, както и няколко стола, единият от които леко изтеглен, сякаш някой беше седял на него. Огледах първо стола. Търсех кръв, но не забелязах такава.

Масата беше покрита с бяла касапска хартия. Върху нея стояха подредени дълги до лактите яркосини крио-ръкавици, ампули, стативи на колелца, писалки с устойчиво мастило, дълги тапи и телескопични измервателни прътове за хладилни контейнери. Под тях бяха натрупани бели картонени кутии — наричахме ги „криокубове“: евтина опаковка, в каквато обичайно транспортирахме положен в алуминиев контейнер биологичен материал, който можеше да остане замразен при минус сто и петдесет градуса в продължение на пет дни. Специалните контейнери се използваха и при преноса на замразена семенна течност; всъщност, често ги наричаха „резервоари за сперма“; селекционерите на животни особено ги харесваха.

Можех да предположа единствено, че оборудването и материалите, които Филдинг използваше при своето незаконно и безбожно начинание, бяха откъснати от Центъра; че късно вечер или след работно време някак си е успявал да задигне нужното му от лабораториите, без да попадне в полезрението на охраната. Разбира се, не беше изключено да е поръчал необходимото и да ни е натоварил със сметките, макар да е изискал доставката тук, в къщата на капитана. Дори сега, докато сглобявах направеното от него, той беше така близо до мен, че можех да го докосна. Лежеше под чаршафа за еднократна употреба на белия, грундиран под; забелязах върху единия край на пластифицираната хартия петно кръв, част от по-голямата локва под главата му, ако се съди по онова, което знаех. От мястото, където стоях,

виждах, че кръвта вече е коагулирала и е в ранен етап на разлагане — процес, който щеше да бъде драматично забавен заради температурата в килера. Достатъчно студено беше, за да вижда човек дъха си; студено почти като в хладилната морга.

Светкавицата на камерата блесна, после отново, докато фигурата с широки рамене в яркожълто заснемаше варосаната стена — тъмна и замърсена долу, където върху яркожълтата стойка беше инсталиран електронният теодолит. Допусках, че електрооптичната система за измерване на разстояния вече е картографирала местопрестъплението, записала е координатите на всеки обект, включително на онова, което полковник Пруит снимаше в момента. Той улови погледа ми и снижи обектива на камерата, а аз тръгнах към стената, където долових мириса на смърт: леката, остра воня на мухъл и разложена кръв, засъхнала преди месеци в усойното, студено помещение. Мирис на плесен. На прах. Забелязах мръсния раздран килим, събран накуп, шперплата до другата стена. Прахът и мръсотията по белия под ми подсказаха, че килимът и дървото са били довлечени на това място неотдавна.

На височината на главата ми имаше завинтени в камъка железни съединителни скоби. Приличаха на сглобките, използвани при издигане на тежести. Намотаното на макари въже, флаконите със смазочно масло, скобите, колелата, куките и пръстените по тавана ми подсказаха, че Филдинг е изобретил находчив механизъм за подмяна на тежките контейнери с азот, а в някакъв момент, когато е започнал да екстрахира и продава семенна течност, конструкцията се е превърнала в нещо, за което той не е и предполагал.

— Доколкото ми е възможно да се ориентирам, основно е използван секач и това обяснява и тъпите удари, и прорезните рани — направо започна Пруит, без да си прави труда да ме поздрави, сякаш се срещаме при съвсем нормални обстоятелства; просто поредният случай след времето, прекарано заедно в Доувър. — Всъщност, дълга дръжка с ковашки чук от едната страна, а от другата — остър ръб като брадва. Беше под килима и шперплата, до яке с емблемата на Бостънския колеж, чифт маратонки и други части от облекло, за което предполагаме, че е принадлежало на Уоли Джеймисън. Навсякъде тук бяха разпилени такива неща. — Посочи килима и шперплата, вече отместени, но с които, както предположих, е било прикрито

местопрестъплението. — Всичко, включително чука, разбира се, беше пакетирано и изпратено при теб. Видя ли оръжието?

— Не.

— Не мога да си представя някой да тръгне след мен с нещо подобно. Божичко. Призракът на Лизи Бордън^[1]. — Посочи забитите в камъка ръждиви и почернели от стара кръв белезници и пръстени. Почти долових зловонието на кръв, на невъобразимия ужас на футболния играч, измъчван и убит на Хелюин.

— Защо не е почистил? — попитах първото, което ми хрумна, след като огледах местопрестъплението. Изглеждаше непокътното след бруталното и садистичното убийство на Уоли Джеймисън.

— Допускам, че е избрал пътя на най-малката съпротива и просто е покрил всичко с шперплата и със стария килим — отвърна Пруит. — Затова навсякъде тук имаше много мръсотия и влакна. Изглежда, че след убийството изобщо не си е направил труда да почисти. Просто е сложил стария килим отгоре и е опрял дъските на стената. — Той отново посочи скупчения пъстър килим, а до него, върху белия под до затворената задна врата — широките дъски шперплат.

— Нямам представа защо не е почистил — повторих аз.

— Случило се е преди три месеца. Просто е оставил местопрестъплението. Буквално го е оставил непокътното, сякаш капсулирано във времето. Само е хвърлил килима и дъските шперплат отгоре.

— Според една от хипотезите, е изпитвал удоволствие от ситуацията. Подобно на онези, които заснемат или филмират онова, което вършат, за да му се наслаждават след това. Всеки път, когато е слизал тук, е знаел какво има зад дъските и килимите, какво е било скрито под тях, и му се е наслаждавал.

„Или някой друг му се е наслаждавал“, помислих си аз. Мръсотията никога не е доставяла удоволствие на Джек Филдинг. Всъщност, той беше дори педантичен за съдебномедицински експерт. Бентън би казал, че такова е било въздействието на наркотиците. Всички това казваха, и навярно бяха прави. Несъмнено, Филдинг се беше променил.

— Нали знаеш, че можеш да разчиташ на помощ от наша страна — каза Пруит и ме погледна през пластмасовата маска, която се

замъгляваше всеки път, когато издишваше в студения въздух.

Лешниковите му очи бяха бдителни и приятелски, но явно беше обезпокоен. И как би могъл да не е? Чудех се дали долавя какво чувствам. Чудех се дали долавя, че в цялата тази история нещо не беше наред. Дали си задаваше същия въпрос като мен, докато се вглеждахме в почернялата варосана стена със забити в камъка ръждясали белезници?

„Защо Джак Филдинг ще прави нещо подобно?“

Разбираемо беше да екстрахира семенна течност, която да продава на лишени от надежда семейства. Лесно можеше да бъде обвинен в алчност или жажда за власт от усещането, че е в състояние да дари живот там, където той е бил отнет. През съзнанието ми обаче минаха снимките, видеозаписите и скенерът на обезобразеното тяло на Уоли Джеймисън и си спомних какво си мислех по онова време. Тогава си казах, че убиецът му е бил емоционално и сексуално възбуден, сякаш лицето, замахнало с оръжие срещу него, е изпитвало силни чувства, било е обзето от ярост, която не е стихнала, докато Уоли не бил разкъсан, нарязан и контузен до неузнаваемост и умрял от кръвозагуба. После голото тяло било превозено, вероятно с лодка, с лодката на Филдинг, може би, и потопено в пристанището, при сградата на крайбрежната охрана — акт, окачествен от Бентън като безочлив, като насмешка над силите на реда. А това съвсем не беше в стила на Филдинг. Твърде малодушно за непреклонен, мускулист майстор от висок ранг като него.

— Благодаря. Да видим от какво имаме нужда — отвърнах аз на Пруит.

— Е, знаеш, че имаме нужда от ДНК. Събрали сме вече стотици проби. Не само семенна течност, която трябва да бъде проследена до донора си, а и всичко останало да бъде тампонирано.

— Знам. Много работа е и ще отнеме доста време, понеже още не знаем какво се е случило тук. Разполагаме само с частична информация. Не знаем какво е имало във фризера и какво друго е извършено, освен убийството на студента от Бостънския колеж Уоли Джеймисън. — Докато произнасях името му, си го представих. С квадратна челюст, къдрава черна коса, яркосини очи и силно телосложение. Спомних си и как изглеждаше впоследствие. — В колко часа дойдохте тук?

— Двамата с Джон дойдохме с ранен полет, преди около седем часа.

Не го попитах къде беше Бригс сега.

— Той извърши външния оглед и ще обсъди подробностите с теб, когато си готова — додаде Пруит.

— И никой не го е докосвал преди това. — Тялото на Филдинг е било открито малко след три сутринта. Или поне така ми казаха.

— Когато с Джон дойдохме, тялото беше покрито, точно както е сега. Глока го нямаше. От ФБР възстановиха заличения номер, после го опаковаха и вече е в лабораторията ти. — Пруит потвърди казаното от Бентън.

— Допреди малко не знаех за него. Научих, когато дойдох.

— Виж, ако бях тук в три и ако зависеше от мен... — Понечи да ми обясни, че би ми казал всичко, което ставаше. — От ФБР обаче искаха да запазят нещата под контрол, понеже никой не беше сигурен дали е действал сам. — Говореше за Филдинг. — И заради останалите фактори, като доктор Салц и военната полиция, и тъй нататък. И заради страха от терористичен акт.

— Да. Макар и не точно тероризмът, заради който във ФБР обичайно са притеснени. Това е друг тероризъм — коментирах аз. — По-личен е. Нямаш ли усещането, че е по-личен? Какво ще кажеш?

— Никой не е докосвал тялото, откакто го намериха полицията и ФБР. — Пруит нямаше да ми каже нищо повече. — Знам, че вече е бил със същата температура като стаята, че е бил тук, долу, от известно време, но трябва да говориш с Джон.

— Искаш да кажеш, че тялото е било с температурата на въздуха в пет сутринта?

— Около четири градуса, или приблизително толкова. Може би с няколко градуса повече заради хората. Но само Джон може да ти каже подробности.

Пруит отклони поглед от купчината с очертания на човешко тяло, покрити със син чаршаф в другия край на избата, близо до фризера, до разтопените по пода течности, където експертите, с подложки под коленете, събираха стъклени отломки, тампонираха и поставяха всяко парче в отделен хартиен плик, който надписваха с маркер. Нямаше да избързвам с изводите, преди да огледам тялото, но

онова, което чух, потвърждаваше подозренията ми. Нещо не беше наред.

[\[1\]](#) Американка, осъдена за двойно убийство с брадва през 1892 г. във Фол Ривър, Масачузетс. — Б.пр. [↑](#)

21.

Петното върху варосаната стена беше тъмно и грозно, на около метър и осемдесет над пода, най-вероятно там, където са опирали главата и вратът на Уоли Джеймисън, когато е бил пребит и насечен до смърт.

Стената около най-голямото петно беше осеяна със ситни, колкото глава на топлийка, черни петънца. От по-близо изглеждаха удължени и ъгловати. Бяха излетели от оръжието. Многократно размахвано с полепналата по него човешка плът. Секачът, за който Пруит спомена, сякаш беше пред очите ми. Не можех да не се съглася с него. Ужасен начин да умреш. После се замислих за инжекционния нож. Друг ужасен начин да умреш. Садизъм.

— Трябва да е разполагал със система, чрез която е проследявал пробите — говорех на Пруит, без да откъсвам поглед от експертите в яркожълто, коленичили на пода. Не познавах всички. Може би Сейнт Хилеър от Салем беше тук. Може би и Лестър Беззаконника от Кеймбридж. Наистина не бях сигурна кои са дошли. Знаех само, че ФБР работи съвместно със специализираните изследователски групи от различни отдели към Съвета на правоприлагащите органи на Североизточен Масачузетс. — Ако продавах екстрахирана семенна течност — продължих аз мисълта си, — щях да разполагам, предполагам, със система за регистрация на пробите. — Обърнах му внимание върху късчетата намазани със смола етикети, все още залепени върху счупеното стъкло по пода. — По-лесно ще извършим идентификацията, ако открием подобна информация. Може би ще я предоставим предварително, а после и потвърдим чрез ДНК. В случай че всички проби са от случаи на Центъра, значи разполагаме с ДНК от картите с кръвните проби към всяко дело.

— Доколкото знам, Марино проверява това. Разпоредил се е някой да отдели всички случаи с млади мъже, които биха се оказали надеждни кандидати. Особено ако Филдинг е извършил аутопсиите.

— С цялото ми уважение, това са мои разпореждания, не на Марино. — Долових покровителствения си тон, който не можех да потисна, но новият ми самоизбрал се шеф Пийт Марино ми идваше в повече. Бях получила достатъчно намеци, че той ръководи моя офис.

— Все още не сме открили подобен дневник — добави Пруит. — Фаринели се е заела с лаптопа му. Беше мъртъв, колкото и собственикът му, когато пристигнахме тук. Може пък дневникът да е в него.

Винаги ми се струваше странно, когато инспекторите се позоваваха на племенницата ми с фамилното ѝ име. Луси навярно беше в съседното помещение и освен ако токът не беше дошъл, беше без осветление и отопление. Осъзнах, че тук долу можеше и да не разбере това, понеже използвахме спомагателни лампи, донесени и монтирани от нас. Отидох до отворената кутия „Пеликан“ на пода до стълбището и намерих едно фенерче, после се върнах до стената и осветих петната кръв. Искях да видя какво друго ще ми подсказат, преди да огледам лицето, което, както се предполагаше, ги беше причинило — моят заместник, действал в усамотението на своя „Килер на убийствата“. „Моят заместник, вълкът единак, който не е имал помощ във всичко това“, мислех си скептично аз и гневът ми към полицията, към ФБР и всеки, заел се да работи на местопрестъплението без мен, растеше.

На варосания под, под най-тъмната зона върху варосаната стена, имаше също толкова тъмно петно — безброй пръски, съчетани в голяма сянка, в която различих локва кръв, вече почти черна и напукана, пропила се в порестия белосан камък. Някои от капките по ръба на обширната пропита с кръв зона бяха свършено кръгли, с незначителни деформации или завихряния като на раковина, причинени от грапавия камък около ръбовете — пасивни пръски от кръвта на жертвата. Други петна бяха размазани от някого, навярно от убиеца, който беше стъпил и влачил нещо върху тях, докато още са били влажни. Помислих си, че може би това е било килимът или шперплатът. Единствено петната по стената и тавана — черни и издължени или с очертание на капка — сочеха посоката, от която бяха дошли, а аз вярвах, че в по-голямата си част са били провокирани от многократните замахвания с оръжието.

Когато е прокървила, жертвата е била права и както по всичко личеше — прикована с белезници към стената. Онова, за което не бях сигурна, беше часът на фаталния удар. Дали е бил по-рано или по-късно? „Колкото по-рано, толкова по-добре“ — казах си, но не можех да спра да мисля за стореното, за болката и страданието, но най-вече за изживяния от него ужас. Надявах се, че не е бил подложен на насилие за дълго, преди някоя артерия да се разкъса — каротидната отляво на врата, най-вероятно. Бликналата върху стената струя говореше за артериална кръв под високо налягане, в ритъм с ударите на сърцето. Спомних си снимката на дълбоките рани върху врата.

Навярно Уоли Джеймисън е живял минути след като е получил подобни травми. Зачудих се колко ли са продължили разрезите и ударите, след като вече е било твърде късно да бъде нараняван още. Зачудих се на гнева и на евентуалната връзка между Уоли Джеймисън и Джак Филдинг. Трябва да е имало нещо повече от общия гимнастически салон, който и двамата са посещавали. Уоли не се е занимавал с бойни изкуства и доколкото знаех, не е познавал Джони Донахю, Илай Голдман и Марк Бишъп. Не е бил служител или на практика в „Отуол“ и очевидно не е имал нищо общо с работи или други технологии. За него знаех единствено, че е от Флорида, студент от горните курсове на Бостънския колеж, където специализирал история и се радвал на голяма популярност заради футбола, купоните и успеха си сред момичетата. Нямах и най-малка представа откъде Филдинг би могъл да го познава, освен ако двамата не са се срещнали случайно, във фитнеса, а след това и заради наркотиците, заради хормоналния коктейл, за който Бентън спомена.

Кръвните проби на Уоли Джеймисън от токсикологията за терапевтични медикаменти, алкохол и наркотици бяха отрицателни, но нямахме практика да правим тестове за стероиди, освен в случаите, в които не подозирахме, че смъртта може да е настъпила заради тях. Причината за смъртта на Уоли беше безспорна. Определено нямаше причина да мислим, че стероидите го бяха убили, поне не пряко, а сега навярно беше прекалено късно да се връщаме назад. Нямаше как да вземем повторна проба от урината, макар че можехме да се опитаме да изследваме косата му, където в ствола на космите, биха могли да се отложат отделни молекули от наркотици, включително стероиди. Подобен тест едва ли би се превърнал в успешно начинание и нямаше

да ни каже дали Уоли се е сдобил с тях от Филдинг, нито дали е познавал Филдинг или пък е бил убит от него. Аз обаче бях склонна да опитам всичко, понеже, когато се оглеждах в килера и погледът ми попадеше върху тялото на Филдинг под чаршафите на пода, желанието ми да разбера причините се засилваше. Трябваше да разбера причините и не бих приела, че е бил луд, че си е загубил ума. Просто не беше достатъчно убедително.

Върнах се до кутията „Пеликан“ при стълбите и намерих чифт подложки за колене. Сложих ги и приклеках до издутия син чаршаф. Отдръпнах го от лицето на Джак Филдинг и се стъписах от това колко живо изглеждаше то. Това беше думата, която ми хрумна. *Живо*. Сякаш той още беше тук, сякаш беше заспал. В него нямаше нищо жизнено или витално, разбира се; умът ми препускаше, докато оглеждах детайлите. Вкоравените от гела кичури коса, които трябваше да прикрият червените петна по лицето, иначе бледо и подпухнало. Чаршафът изшумоля, когато го отметнах. Коленичих с гумените си ботуши и огледах трупа, отбелязах сплъстената на кичури и изтъняла по края пясъчнокафеникава коса и засъхналата кръв около ухото и в локвата под главата му.

Представих си го как насочва дулото на глока в лявото си ухо и как натиска спусъка. Опитах се да прозра мислите му, да си представя какви са били в последния момент. Защо ще прави това? Защо в ухото? Беше обичайно при самоубийствата с огнестрелно оръжие да се стреля отстрани в главата, но не и в ухото. И защо лявото, а не дясното ухо? Филдинг беше десничар. Имах навика да го дразня заради крайната му неспособност да върши каквото и да е с лявата ръка; каквото и да е, което изискваше сръчност и вещина. Разбира се, че не се е застрелял в лявото ухо, докато е държал пистолета с дясната си ръка. Освен ако в мое отсъствие не се беше превърнал в гъвкав акробат, или това беше поредното предположение, до което всички биха стигнали? Трябваше все пак да проверя ъгъла. Насочих, доколкото можех, пръста на дясната си ръка към канала на лявото ухо, сякаш беше дулото на глока.

— Всъщност, нещата не са чак толкова зле — разнесе се дълбок глас зад мен. — Не се е стигнало чак дотам, нали? — каза генерал Джон Бригс.

Вдигнах поглед и го видях надвесен над мен, с разкрасени крака, ръце на гърба, огромен и тромав в яркожълтото. Не носеше обаче

маска или ръкавици, нито твърда качулка. С грубото си, властно лице приличаше на ястреб. Често го сравнявах с стърнище. Беше мургав и независимо колко често се бръснеше, винаги изглеждаше с набола брада. Очите му бяха в същия тъмносив цвят като титановата сплав на моята сграда, а косата му — черна и леко прошарена от възрастта. Беше точно на шейсет.

— Полковник — каза той, коленичи до мен и взе фенерчето, което използвах преди малко и което сега стоеше изправено на пода. — Сигурно си задаваш същия въпрос като мен. — Включи фенерчето.

— Сериозно се съмнявам — отвърнах, а той насочи светлината към лявото ухо на Филдинг.

— Чудя се къде е бил — каза Бригс. — Оглеждам се за петно, предизвикано от високата скорост, и се питам дали е стоял точно тук? И защо? Дали е стоял до криогенния си фризер и просто е пъхнал оръжието в ухото си?

Взех фенерчето от него, за да мога да го насоча натам, накъдето исках, и да огледам вътрешността на ухото на Филдинг, но видях само тъмна почти засъхнала кръв, вече превърнала се в кора. Когато се приведох по-отблизо обаче, съумях да различа малката черна входна рана. Контактна, удължена рана. И ъгловата. Под главата му имаше много кръв. Засъхнала локва кръв, твърда и лепкава заради влагата в килера. Долових мирис. Леката, сладникава, отблъскваща миризма на разложение. Долових и алкохол. Нямах да се изненадам, ако разбера, че в последно време Филдинг е пиел. Без значение дали се е застрелял или някой друг го беше направил, най-вероятно е бил компрометиран, а аз помнех огромната кола с ксенонови фарове, която преди около шестнайсет часа ни проследи с Бентън, докато пътувахме във виелицата към Центъра за съдебномедицинска експертиза. Хипотезата беше, че в колата е бил Филдинг, че това е бил неговият „Навигатор“, а той е свалил предния номер, за да не разберем кой е зад нас.

Никой не предлагаше удовлетворително обяснение за причината, поради която Филдинг евентуално е решил да ни проследи, и как така съумя изведнъж да се изпари, да се разтвори във въздуха, когато Бентън спря наред заснежения път с надеждата, че нашият преследвач, който и да е той, ще ни подмине. Изглежда, аз единствена обръщах внимание на факта, че „Отуол Технолъджис“ беше съвсем близо до района, в който автомобилът с ксенонови фарове и лампи

против мъгла изчезна, като че ли този човек разполагаше с дистанционно за входа, с кода за мястото или познаваше полицаия от охраната, за да свие изведнъж с „Навигатор“-а, сякаш изчезва в Пещерата на Батман, както описах случилото се пред Бентън, който обаче не изглеждаше впечатлен. „Защо Джак Филдинг ще има достъп до «Отуол»? — попитах Бентън, докато шофирахме насам. — Дори да е имал контакти с някого от персонала там, защо ще има достъп до паркинга им? Възможно ли е толкова бързо да се изтегли и да вярва, че частният полицаи, който патрулира, няма да има нищо против появата му?“

— С това боядисано в бяло пространство тук — каза Бригс, — човек би си казал, че ще открием нещо, което да ни подсказва къде е произведен изстрелът.

Погледнах ръцете на Филдинг. Бяха студени като камъка в избата, а и самият той беше напълно вкочанен. Осветих с фенерчето едрите му, силни длани и релефно очертаните му мускули създадох у мен усещането, че гледам ръцете на мраморна статуя. Чистите му нокти с маникюр ме изненадаха. Очаквах да бъдат мръсни, похабени и занемарени, какъвто беше той в очите на всички. Забелязах мазолите, които винаги е имал, понеже използваше свободни тежести в гимнастическия салон, работеше по колите си или ремонтиреше у дома. Както изглеждаше, беше умрял с пистолет в лявата ръка, или поне всичко е било замислено да изглежда по този начин. Пръстите му бяха свити и дланта му създаваше впечатление, че държи гравирната дръжка на глока. Не забелязах обаче ситните капчици кръв, които биха могли да опръскат ръката му, когато е дръпнал спусъка. Рикоширалите пръски не бяха артефакт, който можеше да бъде имитиран или подправен.

— Ще проверим галваничната реакция на кожата — казах и забелязах, че Филдинг не носеше брачната си халка. Последният път, когато го видях, беше с нея, но това беше през август и доколкото разбирах, още е бил със семейството си.

— По дулото на пистолета има кръв — каза ми Бентън. — Петна от кръвта, всмукана във вътрешността на оръжието.

Ефектът беше следствие от експлозивните газове, когато изстрелът е бил произведен с притисната към кожата цев на оръжието.

— Изхвърлената гилза? — попитах аз.

— Ето тук. — Той посочи мястото върху белосания под на около метър и половина от дясното коляно на Филдинг.

— А оръжието? Къде беше то? — Плъзнах ръка под главата на Филдинг и усетих твърдата издатина от неравен метал под скалпа над дясното ухо, където куршумът беше излязъл от черепа и се беше загнездил под кожата.

— Все така го държеше в лявата ръка. Сигурно си забелязала как са свити пръстите му и дланта. Сякаш е обхванала дръжката. Наложил се със сила да измъкнем пистолета от ръката му.

— Разбирам. Значи, застрелял се е с лявата ръка, макар че е десничар. Не е невъзможно, но е необичайно, и, или вече е лежал точно тук, на пода, когато го е направил, или е паднал, стиснал пистолета в ръката си. Трупен спазъм, и той го е сграбчил силно. И е паднал направо по гръб, ей така. Много любопитно, като се замисли човек. Нали знаеш колко се връзвам на трупните спазми, Джон?

— Случват се.

— Като печалбите от лотарията. И те се случват. Но никога на мен.

Почувствах, че счупената кост се размества под пръстите ми, докато внимателно опипвах главата на Филдинг и си представих раневия канал нагоре, леко отзад напред, и куршума, заседнал на около десет сантиметра от ъгъла на дясната челюст.

— И се е прострелял така? — Отново превърнах лявата си ръка в оръжие и насочих цикламения си, облечен в ръкавица показалец под странен ъгъл, сякаш се готвех да се застрелям в лявото ухо. — Дори да е държал пистолета в лявата ръка, макар че не е левичар, пак е доста объркващо и необичайно, ако е трябвало да извие лакът зад гърба си, не мислиш ли? А и бих очаквала гъсти пръски по ръката му. Разбира се, тези неща не са изсечени върху камък — произнесох аз в боядисаната в бяло каменна изба на Филдинг. — Странното с изстрела в ухото — продължих аз, — е, че хората общо взето са твърде придилични заради шума, от който се страхуват. Нерационално е, понеже така или иначе ще умреш, но такава е човешката природа. Същото като да се застреляш в окото. Почти никой не го прави.

— Трябва да поговорим, Кей — каза Бригс.

— ... И най-вече — по кое време криогенният фризер е бил изключен, а нагревателят — включен, и какво е изгорено на горния

етаж. Листовете за писма на Ерика Донахю? Ако Джак е свършил всичко това сам, преди да се самоубие, защо няма семенна течност или счупени стъкла на пода под него? — Едва повдигнах едрото тяло на Филдинг. Непосилно начинание. Беше напълно вкочанен, но подът под него беше бял и чист. — Ако е слязъл долу и изпочупил всички тези епруветки, а после се е застрелял в ухото, под тялото би трябвало да има стъкла и семенна течност. Навсякъде около него има, но не и под него. Парченце стъкло има дори в косата му. — Вдигнах го и го огледах. — Някой е потрошил всичко това след смъртта му, когато той вече е лежал на пода.

— Осколката може да е попаднала в косата му, когато е чупил епруветките. Изглежда е бил обзет от неконтролируема ярост, докато е трошил всичко тук — каза Бригс.

Беше търпелив и любезен с мен. Сякаш почти ми съчувстваше. Или пък отново говореше моята несигурност.

— Решил си го, нали Джон? Ти и всички останали? — Вдигнах поглед към властното му лице.

— Сама знаеш много добре — рече той. — Имаме за какво да поговорим, а аз бих предпочел това да не се случва в присъствието на останалите. Ще съм в съседното помещение. Обади ми се, когато си готова.

Токът на полуостров Салем дойде около два и половина. Приключвах с Джак Филдинг. Стоях толкова отдавна на колене до него на студения каменен под, че краката ми изтръпнаха. Боляха ме и целите горяха, въпреки подложките, които ползвах.

Плафоните в запуснатата му старомодна кухня светнаха. Къщата беше студена, но въздухът от подовите вентилатори, който долових, докато минавах покрай тях с гумените си ботуши, работните дрехи и жилетката, обещаваеше топлина. Бях свалила защитното облекло, с изключение на ръкавиците за еднократна употреба. Бялата керамична мивка беше пълна с чинии, плувнали в сапунена вода, по която се носеше петно жълтеникава мръсотия; мръсна и захабена беше и жълтата завеса на прозореца над мивката.

Накъдето и да се огледам, виждах единствено останки от храна, отпадъци и празни бутилки. Припомних си мизерията на безкрайните

местопрестъпления, които бях обработвала, гнилостта и разложението, слабата сладникава воня. Мислих си колко често животът преди настъпването на смъртта е истинско престъпление. Последните месеци на Филдинг на тези земя бяха далеч по-мъчителни, отколкото той заслужаваше, а не можех да допусна, че каквото и да е от това, за което беше допринесъл сам, е било по негова воля. Той не би написал съдбата си по този начин; той не беше роден за подобна участ. От ума ми не излизаше любимата му фраза, с която ми напомняше, че не е „роден за това“ или „роден за онова“ и която ми повтаряше винаги, щом го помолах да направи нещо безвкусно или отегчително, по негова преценка.

Спрях до дървената маса с подпъхнати под плота два дървени стола и с изглед към залезената улица и развълнуваната тъмносиня вода в далечината. Масата беше зарита със стари вестници и списания. Разстлах ги с облечената си в ръкавица длан. Забелязах „Уолстрийт Джърнъл“, „Бостън Глоуб“, „Салем Нюз“ от миналата събота и си припомних, че бях видяла няколко вестника, покрити с лед на тротоара пред къщата, сякаш са били хвърлени там, но никой не ги е внесъл преди началото на голямата буря. Имаше поне половин дузина списания „Здраве за мъжа“. Бяха адресирани до Филдинг, но до дома му в Конкорд. Броевете от януари и февруари бяха препратени тук, както и другата поща, струпана на куп, който сега разрових. Помня, че договорът за наема на къщата в Конкорд течеше почти от година, но като гледах бъркотията и струпаните мебели около мен, а и въз основа на онова, което ми бяха казали за домашните му проблеми, реших, че не го е подновил. Беше се преместил в неуплътнената, неудобна, стара, напълно лишена от очарование заради състоянието си къща, и макар да си представях как е виждал бъдещето, когато се е влюбил в това място, впоследствие нещо се беше променило.

„Какво му се е случило?“ Огледах се из мизерията, оставена след него. „Кой си ти в крайна сметка?“ Представих си мъртвите му ръце. Почувствах студенината, вкочаняването и тежестта, която усетих, докато ги държах. Бяха чисти, с поддържани нокти, а тази малка подробност сякаш изобщо не пасваше на всичко, което виждах наоколо. „Ти ли сътвори този ужасяващ хаос? Или някой друг? Дали този друг — немарлив и умопомрачен — не е пребивавал в дома ти?“ Знаех, че последователността е злият гений на дребните умове, но и

написаното от Ралф Уолдо Емерсън беше вярно. Не е лесно да обясниш или категоризираш поведението на хората и стореното от тях невинаги е логично. Филдинг може да е бил неспособен да овладее ставащото около него, но все пак да е бил достатъчно суетен, че да поддържа добра хигиена. Не беше невъзможно.

Но нямаше как да разбере. Компютърният томограф и аутопсията нямаше да ми го подсказат. Не знаех толкова много неща, включително и защо никога не ми беше казвал за къщата си в Салем. Според Бентън, Филдинг закупил имота непосредствено след като се преместил в Масачузетс, а това беше преди година, миналия януари. Никога обаче не го беше споменавал пред мен. Не бях сигурна дали е криел криминално деяние, в което се е забъркал или е замислял да предприеме; по-скоро имах усещането, че е искал нещо, което да бъде само негово, което да не ме засяга и относно което да нямам мнение и да не се опитвам да го подобря, променя или подкрепя. Не е искал да го покровителствам, когато се е заел да превърне безопасния пристан на капитана от осемнайсети век в свое убежище или в инвестиция, или в каквото първоначално е мечтаел. Искал е да го запази изцяло за себе си.

„Много тъжно, ако истината е такава“, помислих си и се вгледах в блесналата като сапфир вода, която се надигаше и разбиваше в сивия, каменист бряг от другата страна на улицата. Минах през широкия портал, на времето с плъзгащи се врати, в столовата с греди от тъмен дъб и бял таван, сега изпъстрен с петна от вода. Мислено отбелязах, че мястото на потъмнелия месингов фенер със сферично стъкло е във вестибюла, а не над масата от орехово дърво, която сега беше прашасала и заобиколена от столове, които не си пасваха и чиято тапицерия се нуждаеше от смяна. Не винях Филдинг, че не е желал присъствието ми тук. Бях прекалено критична, прекалено самоуверена в дяволски добрия си вкус и компетентно мнение. Не е чудно, че го бях докарала до лудост. Бях не само лош наставник, но и лоша майка, а нямах право да бъда ничия майка. Не ми беше работа да бъда каквото и да е за него, освен отговорен шеф, и ако беше тук, щях да му се извиня. Щях да го помоля да ми прости, че го познавах и че бях загрижена за него, понеже що за загриженост беше това?

Загледах се в прашасалия ъгъл на масата, където някой се беше хранил или работил, и може би където е била пишещата машина

„Оливети“. Столът там беше в малко по-добро състояние. Избелялата протрита възглавница от червено кадифе изглеждаше здрава и може би беше безопасно човек да седне на нея. Опитах се да си го представя на тази маса, до старите каси на прозореца с мрачен изглед към покритата с чакъл алея. Невъзможно беше. Невъзможно беше да е седял прегърбен на малкия стол под висящия фенер и да е писал отново и отново онова писмо от две страници върху гравираната с воден знак хартия. Докато се е сдобил с окончателния, свършен вариант.

Филдинг с неговите едри, нетърпеливи пръсти! Никога не го е бивало с пишещите машини. Беше самоук. „Кълвеше“ по клавишите, както сам се изразяваше, а нямаше и логика онзи документ, за който се предполагаше, че е написан от Ерика Донахю, да е бил негово дело. Предвид състоянието, в което е бил Филдинг, и с оглед на видяното от Бентън, когато го е срещнал преди седмица в кабинета ми, не изглеждаше правдоподобно заместник-шефът ми да е стигнал дотам, че да топи някакъв студент от Харвард за убийството на Марк Бишъп. Защо му е на Филдинг да убива онова шестгодишно момче? Не вярвах на казаното от Бентън; не вярвах, че Филдинг се е самоубил, след като е забил пироните в главата на Марк Бишъп. Филдинг зачертавал собственото си, изпълнено с насилие детство, каза ми Бентън, но аз не бях убедена.

Трябваше да си припомня обаче, че много неща в живота имаха смисъл за онези, които ги вършеха, и оставаха загадка за другите. Дори когато ни обясняваха причината, тълкуването пак не се вписваше в никоя схема, която да удовлетворява нашите критерии или логика. Задържах се пред прозореца. Не бях съвсем готова да напусна тази стая и да отида в съседната, откъдето се разнасяха стъпките от тежките обувки на Бригс. Разговаряше с някого по телефона, а аз извадих своя, за да проверя пощата си и да видя дали нямам съобщение от Брайс.

„Защо да не се обадя на Ивлин?“

Опитах да се свържа с нея в лабораторията по трасология, но отговори друг сътрудник от екипа ѝ — млад учен на име Матю.

— Имате ли компютър наблизо? — разнесе се гласът на Матю, уверен и напрегнат от вълнение. — Ивлин отиде до тоалетната, обаче искаме да ви изпратим нещо свършено смахнато, а аз все си мисля, че е грешка или най-безумното замърсяване, което човек може да си представи. Знаете, че косъмът е дебел осемдесет хиляди нанометра,

нали? А сега си представете нещо с дебелина четири нанометра; с други думи — косъмът е двайсет хиляди пъти по-дебел от диаметъра на онова, което намерихме. И то не е органично. Макар пръстовият отпечатък да е почти изцяло изграден от чист въглерод, ние установихме наслагване от нещо, което напомня на фенилциклидин...

— Установили сте фенилциклидин? — прекъснах пороя от думи, който се лееше върху ми.

— Фенилциклидин, ангелски прах — следи от него, наистина съвсем микроскопично количество. Приложихме инфрачервена спектметрия с Фурие-трансформация. При увеличение сто и при обикновена светлинна микроскопия върху болкоуспокояващия пластир са видими гранули и множество други микроскопични замърсители, особено памучни влакна. Може би някои от тези грануларни структури са фенилциклидин, може би „Нуприн“ или „Мотрин“ — каквото там е имало първоначално върху лепенката — а вероятно и някакви други съединения.

— Чакай, Матю, по-бавно.

— Е, при увеличение сто и петдесет хиляди със сканиращ електронен микроскоп ще видите онова, за което говоря, с големината на кутия за хляб. Него искаме да ви изпратим, доктор Скарпета.

— Прати го, да. Ако не намеря другаде, ще отида в камиона и ще вляза в интернет. Изпрати ми и пидиеф файлове, а аз ще видя айфона си. За какво по-точно говориш, всъщност?

— Нещо като сферична, съставена изцяло от въглеродни атоми молекула, но с крачета. Категорично е изкуствено създадена, с размери колкото ДНК верига, както казах, четири нанометра и от чист въглерод, като оставим онова, което е била предназначена да достави. Уловихме и следи от полиетиленгликол. Предполагаме, че е бил част от външната обвивка на каквото там е трябвало да бъде доставено.

— Поясни ми частта с „била предназначена да достави“. Нещо с наноразмери, което е трябвало да достави следи от фенилциклидин, или?

— Това не е в компетентността ми; не разполагам и с атомно-силов микроскоп тук, точка, точка, точка. Бих казал, че за нас това е нова територия. Търсим непривични неща, които навярно трябва да бъдат увеличени милиони пъти. И по мое мнение, ако се използва атомно-силов микроскоп, той може да асемблира всичко на

наноравнище, да манипулира нанотръбите, наночастиците, докато ние се опитваме да ги напаснем, като разчитаме на някоя нанопроба, или каквото имаме. Е, навярно до голяма степен можем да се справим и със сканиращ електронен микроскоп, но атомно-силовият микроскоп не е лоша идея, щом на бял свят вече има такова нещо, и то в най-скоро време ще ни се стовари върху главите, доктор Скарпета.

— Не знаеш какво си намерил. Всъщност, става дума за наноробот, който, по твое мнение, е бил използван за доставката на наркотик или наркотици? Намерил си такъв върху лентата от джоба на престилката? — Не споменах чия е била престилката.

— Само един, заедно с частици, фибри и други замърсявания, понеже не сме анализирали целия филм. Обработихме част от него. Останалата част е в лабораторията за дактилоскопски изследвания, после ще отиде в ДНК лабораторията, после газ хроматография с масспектрометър — каза Матю. — Освен това е счупен и разложен.

— Кое?

— Нанороботът. Или изглежда счупен, или се разлага, понеже предполагахме, че е бил с осем крака, а тук виждам четири крака от едната страна и два от другата. Пращам ви го по пощата сега; няколко снимки, които направихме, за да видите сама за какво става дума.

Успях да изтегля изображенията на айфона си. Призрачната симетрия ѝ съзнанието, че нанороботът прилича на молекулна версия на микромеханична муха по странен начин, резонираха в мен. Нямах представа дали Светият Граал на роботите на Луси изглежда като този наноробот, увеличен хиляди пъти, но сивкавата, изградена изцяло от въглеродни атоми, удължена в елипсоид изкуствена структура на фотографията напомняше тялото на насекомо. Все така непокътнати, деликатните наножици на краиниците бяха прегънати под целесъобразни ъгли, а краищата им — снабдени с приспособления за захващане, най-вероятно за да осигурят прикрепянето към стените на клетките или заравянето в кръвоносни съдове или органи, за да намерят мишената — с други думи, да прилепнат към нея, докато предоставят някакъв медикамент, или може би незаконни наркотици, предназначени за конкретни нервни рецептори.

Не беше чудно, че кръвните проби за наркотици на Джони Донахю бяха отрицателни, помислих си. Ако към сублингвалните медикаменти, които е приемал, или по-конкретно към

кортикостероидния му назален спрей са били прибавени нанороботи, наркотикът би могъл да е под доловимото от тестовите ниво. А още по-удивително би било, ако наркотикът изобщо не е проникнал отвъд кръвно-мозъчната бариера, а е бил програмиран да се прикрепя към рецепторите на фронталния кортекс. Ако не е проникнал в кръвния поток, не би могъл да се изолира и от урината. Не би стигнал до косата, а в това се заключаваше употребата на нанотехнологиите в медицината — лечението на болести и смущения с несистемни медикаменти, които са по-безвредни именно поради същата причина. Както и за всичко останало, онова, което можеше да помогне, със сигурност щеше да бъде употребено и за да навреди.

Подът и стените във всекидневната на Филдинг бяха голи, а по средата на стаята, почти до тавана, бяха струпани прашни кафяви кашони — всичките с еднакъв размер и с щемпела на компанията за пренос „Джентъл Джайънт“. Десетки кашони на ъгловати купчини, които сякаш не са били докосвани, откакто са били донесени тук.

Бригс седеше наред с кашонения бункер. С ботушите и униформата си в бледо пясъчнозелено ми напомни за онази снимка на генерала от Гражданската война от Матю Брейди. Държеше ноутбука в скута си с изпънат до високата седалка на стола гръб. Съвсем типично за него — да седи, а мен да остави да стоя права, за да направлява разговора ни и да ме накара да се почувствам незначителна и подчинена. Изненадващо обаче Бригс се изправи, а аз му благодарих и го уверих, че предпочитам да остана така. Права. Сега и двамата бяхме прави. Отдохме до прозореца и той остави лаптопа си на перваза.

— Стори ми се любопитно, че тук има безжичен интернет — започна Бригс, загледан в океана и скалите отвъд заледената улица, сега покрита с едър пясък. — След всичко, на което станяхме свидетели, би ли очаквала от него да има интернет тук?

— Може да не е бил единственият обитател на това място.

— Може.

— Поне да обмислим подобна възможност. Ще постигнем повече от всички останали тук. — Сложих айфона си на перваза, така че дисплеят да попадне в ползрението му. Видя го, после отклони поглед.

— Представи си два вида нанороботи — рече той, сякаш говореше на някого от другата страна на стария прозорец с неравно стъкло; сякаш вниманието му беше привлечено от яркото слънце и искрящата вода, а не от жената до него. Жената, която винаги се чувстваше млада и несигурна в негово присъствие, независимо от възрастта си или от поста, до който беше стигнала. — Биологично разложим наноробот — каза той, — който в определен момент изчезва, след като е предоставил минимална доза психоактивен препарат, и един друг наноробот, който се самовъзпроизвежда.

В присъствието на Бригс винаги се чувствах като някой друг, не като себе си. Сега стоях до него, ръкавите ни се докосваха, чувствах топлината му и си мислех за удивителния и ужасяващ начин, по който той ме беше изградил.

— Самовъзпроизвеждащите се ме безпокоят най-много. Представи си, че имаш нещо подобно в себе си — каза той, а аз чувствах в себе си единствено неустойчивата сила на генерал Джон Бригс и разбирах какво е изпитвал Филдинг; разбирах респекта и ненавистта, които е хранил към мен.

Разбирах колко ужасяващо и чудесно беше да си обсебен от някого. Хрумна ми, че е като наркотик. Пристрастеност, от която отчаяно се опитваш да се отърсиш и същевременно отчаяно искаш да задържиш. Бригс винаги щеше да ми действа по този начин, мислех си аз. В този живот нямаше да го превъзмогна.

— А самовъзпроизвеждащият се наноробот обслужва освобождаването на някакво производно на тестостерона — каза Бригс и аз почувствах неговата енергия, силата му; осъзнах колко близо сме един до друг, както винаги сме били, а не би трябвало. — Разбира се, препарат от рода на фенилциклидина не се репликира, затова действието му е еднократно и може да бъде повторено единствено ако субектът повтори дозата от назалния спрей, инжекцията, или приложи нов трансдермален пластир, импрегниран с биоразложими нанороботи. Но нещо, което организъмът ти произвежда, може да бъде програмирано да репликира; тогава и нанороботът се възпроизвежда, придвижва се свободно в тялото, по артериите ти, прилепва към целевата зона — към фронталния кортекс на мозъка например, и за това не му е необходима батерия. Той се самозадвижва и самовъзпроизвежда.

Бригс ме погледна; очите му бяха твърди, но в тях имаше нещо, което винаги беше пазил за мен; някаква привързаност, толкова неизменна, колкото и противоречива. Ясно си припомних кои бяхме в Уолтър Рийд, когато бъдещето ни беше обвеляно в тайнство и криеше безкрайни възможности; когато той беше по-възрастният и безкрайно авторитетният в моите очи, а аз бях детето чудо. Наричаше ме „майор Вундеркинд“. После аз се прибрах от Южна Африка и отидох в Ричмънд, а той дори не ми се обади. С години не ми се обади. Връзката ни беше сложна и необяснима, и всеки път, когато бях с него, имах повод да си припомня това.

— Излишно е да воюваме повече — рече той. — Не и във войните, които двамата с теб познаваме, Кей. На прага сме на нов свят, в който нашите стари вражди изглеждат елементарни и човешки.

— Джак Филдинг не беше от този тип учени — отвърнах. — Той не произвеждаше тези пластири и навярно би реагирал крайно неохотно и смутено, ако някой му предложи наркотици, доставяни от нанороботи. Бих се изненадала, ако изобщо е знаел какво е наноробот или е имал представа, че внася в системата ни именно такова нещо. Сигурно си е мислил, че приема нова форма на стероид — дизайнерски стероид, нещо, което би му помогнало в бодибилдинга, би облекчило хроничните му болки от десетилетията претоварване, би му помогнало да превъзмогне старостта. Не понасяше мисълта, че остарява. Старостта не беше вариант за него.

— Е, сега вече няма нужда да се тревожи за нея.

„Да, определено.“

— Не приемам, че се е самоубил, понеже не е искал да остарее. Не приемам, че се е самоубил, и много силно се съмняваме, че го е направил.

— Разбрах, че си била в контакт с един от неговите пластири — каза после Бригс. — Съжалявам за случилото се, но иначе нямаше да знаеш останалото. Кей Скарпета дрогирана. Супер. Съжалявам, че не съм бил там, за да видя картинката.

Сигурно Бентън му беше казал.

— Ние се противопоставяме именно на това, Кей — каза Бригс. — Нашият храбър нов свят, който наричам невротероризъм, както и Пентагонът го е кръстил, е изпълнен със страх. Побъркай ни и ще спечелиш. Побъркай ни и ние ще се самоубием, за да спестим

излишното неудобство на лошите момчета. Дай на войниците ни в Афганистан опиум, дай им бензодиазепин, дай им халюциногени, колкото да притъпят отегчението, а после стой и гледай, като се качат на хеликоптерите, бойните самолети, танковете и разните там „Хъмви“-та. Стой и гледай какво става, като се приберат у дома пристрастени и умопомрачени.

— „Отуол“ — казах аз. — Ние разработваме подобно оръжие?

— Не ние. И не за подобни разработки Агенцията за авангардни проекти към Министерството на отбраната плаща милиони, по дяволите. Но някой в „Отуол“ го прави. И според нас този някой не е сам. Група супермозъци са се заели с експерименти, които не са нито одобрени, нито оторизирани и всъщност са крайно опасни.

— Допускам, че знаеш кои са те.

— Проклети хлапета — процеди той, все така загледан в яркия следобед. — Седемнайсет-осемнайсетгодишни, с коефициент на интелигентност извън класацията, преливат от ентусиазъм, но в крайна сметка дрънчат на кухо. — Той почука челото си. — Да не ти разправам за момчетата — по-специално, фронталните им лобове са съвършено неразвити; до двайсет — двайсет и петата им годишнина са полуизпечени като курабийки, и въпреки това — ето ги, пилеят време и енергия в нанотехнологичните лаборатории, забавляват се със свръхпроводимостта, роботиката и синтетичната биология, с каквото ти дойде на ум. Не можеш да им дадеш оръжие и да ги изпратиш в свръхзвуковите бомбардировачи, понеже ние си имаме правила. — Гласът му звучеше твърдо. — Имаме си структури, организации, командване, най-строг надзор, но какво си мислиш, че става на места като „Отуол“, където на дневен ред са не националната сигурност и дисциплината, а парите и амбицията? Проклетите високоинтелигентни хлапета като Джони Донахю и неговата шайка там пет пари не дават за Афганистан, Пакистан или Ирак. Кракът им не е стъпвал във военна база.

— Като оставим уроците по бойни изкуства на някои от тях, не виждам връзката на Джак с всичко това. — Небето е бездънно и с цвят на дълбок тюркоаз, а под него се надига синият океан.

— Забъркал се е с тях и според мен от непредпазливост се е превърнал в обект на научните им експерименти. Много добре знаеш как се развиват научните проекти и клиничните изпитания, само дето

ние сме запознати със задачи, надзиравани от управителни съвети. Откъде, в такъв случай, ще намериш доброволци, ако си осемнайсетгодишен студент в Харвард или в някоя от инженерните специалности на Масачузетския технологичен институт към „Отуол“? Можем само да предположим, че Джак е създал контактите си или чрез спортния салон, или чрез таекуондо. На всички са ни до болка познати неговите пожизнени проблеми заради злоупотребата с наркотици, най-вече със стероиди, така че сега му се е наложило да си набавя еликсира на живота, фонтана на младостта чрез болкоуспокояващи пластири. Сто на сто обаче не е получил онова, за което се е пазарил. Нито пък Уоли Джеймисън, Марк Бишъп или Илай Голдман.

— Уоли Джеймисън не е работил за „Отуол“.

— Известно време е имал връзка с човек, който е работил там. Дон Кинкейд, още един от невротерористите там.

— Най-добрата приятелка на Джони Донахю — отбелязах. — А къде е тя сега? Имам чувството, че всички, които споменавах, са мъртви. Освен нея. — Почувствах, че ме обзема паника.

— Води се изчезнала — каза Бригс. — Не се е появявала в „Отуол“ нито вчера, нито днес; предполага се, че е във ваканция.

— Разбира се.

— Точно така. Ще я намерим и ще разплетем останалата част от историята, понеже тя сто на сто може да я разкаже, след като специализацията ѝ е в областта на наноинженерството, наномасщабния химичен синтез. Научихме, че най-вероятно тя ръководи и разработката на противните дребни нанороботи, които някак си са се добрали до Джак Филдинг и са го превърнали в мистър Хайд, меко казано.

— Мистър Хайд. Същото каза и Ерика Донахю, че се е случило със сина ѝ — напомних му. — Само че много се съмнявам Джони да е убил когото и да е.

— Той не е убил онова дете.

— Обвинявах Джак за неговото убийство.

— Бил е извън контрол, надрусан — каза Бригс.

— А после е убил Илай. — Коментарът ми увисна във въздуха и аз се зачудих дали е прозвучал така кухо за Бригс, както и за мен. Чудех се дали е доловил колко сама не вярвам на собствените си думи.

— Осъзнаваш, че е заради дяволския свински грип. — Той все така не откъсваше поглед от яркия ден иззад старото прашасало стъкло. — Ако биологичният баща на доведената дъщеря не се беше разболял, Лиъм Салц не би имал честта да я заведе до олтара на сватбата ѝ и нямаше да му се наложи в последния момент да пътува до Съединените щати, до Кеймбридж, до Нортънс Удс. И на Джак нямаше да му се наложи да прободне Илай с инжекционния нож.

— За да му попречи да разкаже на доктор Салц онова, което ти сега казваш на мен.

— Не можем да попитаме Джак, за съжаление.

— Навярно бих разбрала, ако Илай се е готвел да разкрие пред доктор Салц или някой друг, че Джак продава семенна течност, която краде от трупове. Това би могло да е мотив.

— Не сме сигурни какво точно е знаел Илай. Но той вероятно е разбрал за Джак и неговите наркотици и явно го е познавал достатъчно добре, че да притежава един от пистолетите му. Джак не се е зарадвал, предполагам, когато е разбрал от полицията в Кеймбридж, че мъртвецът е носел глок със заличен номер.

— Звучиш, сякаш Марино те е информирал. Разказал ти е тези неща, като че ли са неопровержимата истина по случая. А те не са. Те са само хипотеза. Не разполагаме с явни доказателства, че Джак е убил когото и да е.

— Знаел е, че е загазил. Поне това мога да кажа със сигурност — отвърна Бригс.

— Доколкото изобщо нещо може да се каже със сигурност. Съгласна съм, че ако не се е страхувал, че е загазил, не би взел глока от лабораторията. Въпросът ми е дали се е опитвал да прикрие себе си, или някой друг.

— Много добре е съзнавал, че ние ще възстановим серийния номер и ще проследим пистолета до него.

— „Ние“ — повторих. — Напоследък често чувам тази дума.

— Зная какво изпитваш. — Бригс положи ръце на перваза на прозореца и се приведе напред, сякаш го болеше кръстът. — Мислиш, че се опитвам да ти отнема нещо. Вярваш в това. — Той се усмихна тъжно. — Миналата есен капитан Авалон беше тук.

— Офицер от толкова нисък ранг? За да не събуди подозрения?

— Именно. Да изглежда неангажиращо, сякаш съвсем случайно е наминала на път за някъде другаде. Всъщност истината беше, че до нас стигнаха неща относно управлението на Центъра от твоя заместник, които не ни харесаха. Излишно е да ти обяснявам, че бяхме в правото си да защитим интересите си. Медицинските служби към Въоръжените сили имаха това право. Министерството на отбраната имаше това право, много хора имаха това право. Не беше нещо твое, че да го оставим да се срине.

— Изобщо не е мое — отвърнах аз. — Явно, още преди да започна, съм допуснала ужасна грешка...

— Не си допуснала ужасна грешка — прекъсна ме той. — Аз също нося вина. Ти избра Джак, или да бъдем по-точни, поддаде се на желанието му да се завърне; аз не реагирах, а трябваше. Трябваше категорично да се противопоставя на решението, което взе, въпреки нежеланието си да оспоря избора ти. Мислех си, че след четири месеца ще си у дома, и честно казано, не си представях хаоса, който този човек е в състояние да сътвори за толкова кратко време, но той се е забъркал с шайката от лаборатория „Отуол“, започнал да взема наркотици и се оплел.

— Затова ли ми попречи да се прибера навреме от Доувър? Трябваше ти време да смениш ръководството в Центъра? Трябваше ти време да смениш мен? — Едва намерих смелост да изрека всичко това.

— Тъкмо обратното. Искях да те предпазя. Не исках да си цапаш ръцете. Отлагах завръщането ти възможно най-дълго, без окончателно да те откъсвам от работата ти, а после бащата на булката прихвана проклетия свински грип и един труп започна да кърви. Племенницата ти се появи с хеликоптера си в Доувър, а аз се опитах да те задържа, като ти предложих да транспортирам тялото при нас, но ти отказа и това предреши всичко. И ето ни отново тук.

— Отново, да.

— И преди сме се забърквали в каши. Навярно ще ни се случва и за в бъдеще.

— Не си изпратил Луси да ме прибере.

— Да. А и не мисля, че тя щеше да приеме заповеди от мен. Благодарни на Бог, че не ѝ е хрумвало да се присъедини към военните. Щеше да свърши в Левънуърт.

— Не си ѝ казвал да сложи подслушвателни в кабинета ми.

— Едно подхвърлено мимоходом предложение, за да знаем точно какви ги върши Джак.

— Мимоходом подхвърляш предложения, както канибал сърдечно би поканил някого на вечеря — отвърнах аз.

— Ама че аналогия!

— Хората се вслушват в предложенията ти, и ти го знаеш.

— Луси слуша само ако ѝ изнася.

— А капитан Авалон? Заговорничила ли е с Джак срещу мен?

— Никога. Казах ти защо дойде тук миналия ноември. Тя е съвършено лоялна към теб.

— Толкова лоялна, а е казала на Джак за Кейптаун — изненадах се от себе си, че произнесох подобно нещо на глас.

— Нищо подобно. София не знае за Кейптаун.

— Как тогава Джулия Гейбриъл е разбрала?

— Съдиш по това, че ти се разкрещя? Да — каза той, сякаш току-що бях отговорила на въпрос, който не знаех, че е задал. — Спрях пред вратата ти, исках да разменим няколко думи и чух, че разговаряш по телефона; чух, че си замесена в нещо. Тя говори и с мен. Разговаря с много хора. Била разбрала, че в Доувър имаме практика да извличаме семенна течност от трупове и че всеки съдебномедицински експерт може да го направи, което, разбира се, е пълна глупост. Никога не бихме извършили подобно нещо, освен ако уместността и правомерността му не е съвършено потвърдена. Останала е с подобно впечатление, понеже Джак го е правил тайно в Центъра и го е приложил върху мъжа, убит от такси в Бостън в деня на сватбата си. Някой се е свързал със сина на мисис Гейбриъл. Можеш да се досетиш, мисля, как е стигнала до идеята, че синът ѝ Питър би могъл да бъде подложен на същата процедура.

— Тя не е знаела нищо лично за мен. Не е имала нищо лично предвид. Сигурен ли си в това?

— Защо вярваш във всички тези негативни твърдения по свой адрес?

— Мисля, че знаеш защо, Джон.

— Тя категорично не е имала нищо конкретно предвид. Просто една гневна, агресивна жена, която е търсила отдушник, когато те е нарекла със същите думи, които прикачи и на мен, и на още няколко

души от Доувър. Фанатици. Расисти. Нацисти. Фашисти. Голяма част от екипа се сдоби с грозни прозвища онази сутрин.

Бригс отстъпи от перваза на прозореца и взе лаптопа си. Това беше неговият начин да каже, че разговорът е приключил. Не можеше да води диалог, по-дълъг от двацет минути. Всъщност този, който току-що проведохме, беше твърде дълъг за него и истинско изпитание за търпението му, а и засегнахме прекалено лични теми.

— Можеш да ми направиш една услуга, която ще оценя високо — каза той. — Моля те, престани да разправяш на всеослушание, че за мен ТООТО е най-доброто след фабрично нарязания хляб.

Бентън, помислих си. Допусках, че двамата са си побъбрили сърдечно.

— В това, разбира се, няма нищо вярно, но доколкото разбирам, си останала с такова впечатление и съжалявам, че се конфронтирахме по такъв начин — продължи Бригс. — Да дадем все пак шанс на робота да извлече трупа от бойното поле, вместо жив човек да рискува живота си или някой крайник, за да го направи. Това наричам „избора на Софи“^[1]. Няма добър избор, просто два лоши варианта. Ти не беше права, нито пък аз.

— Тогава да оставим нещата така — отвърнах. — И двамата направихме лош избор.

— Не че не ни се е случвало и преди — промърмори той.

Минахме през стаи, в които вече бях влизала, и заедно излязохме от къщата на морския капитан. Всяко помещение изглеждаше празно и потискащо, сякаш в нея никога не е имало никого. Липсваше усещането, че Филдинг е живял тук. Той просто беше спрял тук, докато е работил, сатанински обсебен от своите изобретения и лабораторната секретност на избата си, а аз дори не разбирах какво го е ръководило. Парите, навярно. Винаги се беше стремил към пари, но в нашия занаят никога нямаше да се сдобие с тях; всъщност, това го безпокоеше и по отношение на мен. Аз се справях по-добре от останалите. Умеех да планирам. Бентън беше получил своето наследство; имахме и Луси, неприлично богата от продажбите на компютърни технологии, които реализираше, откакто беше на възрастта на невротерористите на Бригс. Благодарих на Бог, че поне доколкото знаех, намеренията на Луси бяха законни.

Тя в момента беше в камиона на Центъра заедно с Марино и Бентън. Жълтите костюми и коравите шапки бяха свалени и всички изглеждаха уморени. Ан отново беше заминала със закритата кола с поредната доставка за лабораторията, а тук я очакваха още веществени доказателства в бели кутии, пълни с бели пликове.

— В колата има пакет за теб — каза Бригс в присъствието на останалите. — Най-последният, най-забележителният модел бронирана жилетка с ниво на защита 4-А, специално създаден за жени на бойното поле, в което не би имало нищо лошо, ако обръщате повече внимание и на чиниите.

— Ако не е удобна... — започнах.

— Мисля, че е удобна, но аз имам малко по-различно телосложение. Проблем ще е, ако не прилепва плътно отстрани. Куршумите някак си намират проклетия процеп. Виждали сме го неведнъж.

— Ще я пробвам вместо теб — предложи Луси.

— Добре — обърна се Марино към нея. — Ти я сложи, а аз ще започна да стрелям, за да видим дали действа.

— Или травмите от ударната сила, за които повечето хора, изглежда, забравят. — Говорех на Бригс. — Куршумът може да не пробие жилетката, но ако силата на удара е над четирийсет и четири милиметра в дълбочина, никой не би оцелял.

— Отдавна не съм била на полигон — бърбеше Луси с Марино. — Може да наемем този на Уотъртаун. Ходил ли си на новия полигон там?

— Ходя на боулинг с инструктора им.

— А, да! Отборът кретени. Как му викахте? „Глинените топки“?

— Железни сме. Трябва да дойдете на боулинг с нас някой път — обърна се Марино към Бригс.

— Ще приемете ли, полковник, ако от ДНК лабораторията на Въоръжените сили изпратим екип от учени да помогнат в центъра ви, дявол да го вземе? — Бригс говореше на мен. — Както личи по всичко, количеството доказателства расте като лавина.

— Ще бъдем благодарни за всяка помощ — отвърнах. — Ще пробвам жилетката още сега.

— Гледай първо да поспиш. — Думите на Бригс прозвучаха като заповед. — Изглеждаш ужасно.

[1] „Изборът на Софи“ — роман от У. Стайрън. — Б.ред. ↑

22.

Ветеринарният център в Масачузетс предоставяше двацет и четири часова спешна помощ. Макар че Сок изобщо нямаше вид на особено стресиран и хъркаше, свит на кравайче като малко чихуахуа или пудел, който можеш да сложиш в дамската си чанта, трябваше да видя какво мога да направя за него. Вече беше почти тъмно. Сок лежеше в скута ми; двамата се бяхме настанили на задната седалка на кола под наем и пътувахме на север по шосе И-95.

Когато идентифицирахме мъжа, убит, докато е разхождал кучето си, реших да покажа същата доброжелателност към спасеното от състезанията животно, за което явно никой нямаше представа откъде е дошло. Лиъм Салц не знаеше и не беше уведомен, че доведеният му син Илай има хрътка, или какъвто и да е домашен любимец. Домоуправителят на апартаментите до Харвард Скуеър уведоми Марино, че в сградата не се допускат домашни любимци. Всичко подсказваше, че когато е наел жилището си миналата пролет, Илай не е имал куче.

— Всъщност не е наложително да уреждаме този въпрос тази вечер — каза Бентън, когато потеглихме.

Погалих кучето по копринената глава и се изпълних със съчувствие към него. Гледах да не докосвам разръфаните му уши, понеже това явно не му харесваше. Имаше стар белег и върху заострената муцуна. Беше тих, сякаш онемял. „Само ако можеше да говориш“ — мислех си.

— Доктор Кесъл няма нищо против. Да го направим, докато сме навън — отвърнах.

— Нямах предвид дали някой ветеринар би се възпротивил, или не.

— Знам, че нямаше това предвид. — Галех Сок и усещането, че бих искала да го задържа, се засилваше в мен. — Опитвам се да си спомня името на жената, която води Джет Рейнджър на разходка.

— Да отидем там.

— И Луси не се задържа у дома, затова така ще е най-добре. Май беше Анет, или пък Ланет. Ще питам Луси дали Анет или Ланет може да минава рано сутрин. Да взема Сок и да го води до дома на Луси. С Джет Рейнджър ще си правят компания. После Анет, или както там ѝ беше името, ще връща Сок в Кеймбридж вечер. Какво толкова сложно има в това?

— Когато му дойде времето, ще намерим дом за Сок. — Бентън се насочи по шосето към Уобърн. Забави ход по наклона, фаровете осветиха табелата и тя светна в луминесцентно зелено.

— Ще си имаш прекрасен дом — казах на Сок. — Таен агент Уесли току-що каза така. Чу го.

— Не можеш да задържиш кучето. Подобна идея винаги е била лош вариант — разнесе се гласът на Бентън от тъмната седалка отпред. — Коефициентът ти на интелигентност пада с около петнайсет процента.

— Моля те, престани с небивалиците, които ми поднасяш винаги, когато говорим за животни.

— Опитвам се да се сетя откъде да му намерим храна. Може да отбия и да изтичам до някой магазин или супермаркет да взема нещо — обади се Бентън след малко.

— Не и консервирана храна. Първо трябва да разуча отделните производители, може би някоя серия в ограничено количество за възрастни, понеже той не е в първа младост. И като стана дума, дали да не вземем пилешки гърди, бял ориз, бяла риба, например треска, някаква здравословна зърнена храна — киноа, да речем. Опасявам се, че ще ти е нужен истински магазин. Май някъде тук имаше „Хол Фудс“.

Във Ветеринарния център ме поведоха по дълъг, ярко осветен коридор с множество приемни от двете страни. Придружаваше ни един ветеринарен техник, който беше много мил със Сок. Сок обаче ми се струваше някак вял. Стъпваше леко с малките си лапи, малко колебливо, сякаш никога през живота си не беше участвал в състезание, и не би могъл да участва.

— Опасявам се, че е изплашен — обърнах се към техника.

— Те са лениви.

— Кой би си помислил подобно нещо за куче, което тича със седемдесет километра в час?

— Когато са принудени; иначе по своя воля не биха го направили. Предпочитат да спят на кушетката.

— Не ми се иска да го влача. А и опашката му е между краката.

— Миличкият. — Техникът спираше на всяка втора крачка, за да го погали.

Подозирах, че доктор Кесъл е подготвил екипа си за тъжните обстоятелства покрай хрътката, защото срещаме единствено разбиране, състрадание и много внимание, сякаш Сок беше знаменитост, в каквата най-искрено се надявах да се превърне. Нямаше да ни е от полза, ако изтече информация за него, ако влезе в чатовете или стане мишена на обичайните безвкусни шеги, които, изглежда, никнеха около мен. Водя ли Сок в моргата? Обучила ли съм Сок да открива наркотици или трупове? Как реагира Сок, когато се прибера и занеса трупната миризма у дома?

Нямаше температура, венците и зъбите му бяха здрави, пулсът и дишането — нормални, без сърдечни шумове или следи от дехидратация, но не позволих на доктор Кесъл да вземе кръв или урина. Предложих да направим пълни изследвания друг път. Кучето не се нуждаеше от повече травми.

— Нека първо ме опознае, преди да започне да ме свързва с болка и страдание — предложих на доктор Кесъл, слаб мъж с хирургически халат, който изглеждаше твърде млад, за да е завършил ветеринарния институт.

Прегледа Сок с миниатюрен скенер — с „палката“, както го наричаше, за евентуално имплантиран под кожата на костеливия му гръб микрочип, а аз го галех по главата.

— Има чип — да, малък красив чип за радиочестотна идентификация, непосредствено под плешката — каза доктор Кесъл, докато разчиташе изображението върху екрана на палката. — Имаме идентификационния му номер. Сега ще се обадим в Националния регистър за домашни любимци и ще разберем на кого е било това момче.

Доктор Кесъл проведе телефонния разговор, докато си водеше бележки. Подаде ми лист хартия с телефонен номер и името „Изгубено чорапче“.

— Ама че име за състезателно куче, а, момчето ми? — обърна се ветеринарят към него. — Може пък да си го е заслужил и затова да е

бил пенсиониран. Код на областта 7-7-0. Къде ли е това?

— Нямам представа.

Той отиде до компютъра върху плота и въведе кода.

— Дъгласвил, Джорджия. Вероятно там има ветеринарен кабинет. Да се обадим ли да видим дали работи? Далеч си от дома, а? — обърна се той пак към Изгубено чорапче, а аз вече знаех, че няма да го наричам по този начин.

— Никога вече няма да се изгубиш — уверих го, когато се върнахме в колата, понеже не исках да водя разговора в присъствието на публика.

Жената, която отговори, поздрави кратко, а аз ѝ обясних, че се обаждам заради куче с микрочип с нейния номер.

— Значи е някой от нашите питомци, които сме спасили. — Говореше с подчертан южняшки акцент. — От Бирмингам, най-вероятно. Имаме много оттам, след като се оттеглят от състезанията. Как се казва?

Отговорих ѝ.

— Черно-бял, петгодишен.

— Да, точно така.

— Добре ли е? Не е ранен, или нещо такова? Не е бил малтретиран?

— Спи, свит на кълбо в скута ми. Добре е.

— Сладурче. Ама те всички са такива. Хубавото при него е, че е толерантен към котки и малки кучета, разбира се добре с деца, стига само да не му дърпат ушите. Ако ме изчакате, ще погледна в компютъра дали няма да намеря къде и с кого би трябвало да е. Помня, че го взе една студентка, но не се сещам за името ѝ. Някъде от север. Да не се е изгубил? А вие откъде се обаждате? Зная, че беше обучен и социализиран, справи се с програмата наистина блестящо. Може да сте сигурна, че имате прекрасно куче. Собственичката му трябва да не е на себе си, задето го е изгубила.

— Обучен и социализиран? — попитах и се замислих за собственичката на Сок. Студентка. — Каква програма? Да не би вашата група да организира някаква програма, която подготвя хрътки за придружители в старчески домове или болници?

— В затвори — отвърна тя. — Миналия юли е бил освободен от надбъгвания и е преминал деветседмична програма, в която всъщност

възпитатели са самите затворници. В случая той е бил изпратен в Чатам, Савана, Джорджия.

Спомних си разказа на Бентън за жената, затворена в институция в Савана; за терапевта с обвинение в блудство с Джек Филдинг през годините на проблемното му детство, когато бил изпратен в някакво ранчо недалеч от Атланта.

— Свързахме се с тях, понеже те вече обучаваха следови кучета, които откриват взривни вещества, и решихме да видим дали няма да поискат да свършат нещо по-човешко, с повече топлина — каза жената, а аз включих високоговорителите и увеличих звука. — Например, да приберат някое от тези сладурчета. Затворничките се учат на търпение и отговорност; виждат какво означава да обичаш безусловно, а хрътките са научават да изпълняват команди. Както и да е. Изгубено чорапче е бил обучаван от затворничка в Чатам, която е заявила, че иска да го вземе, когато излезе, но се опасявам, че това няма да стане толкова скоро. Взело го е препоръчано от нея лице — младата жена от Масачузетс. Можете ли да запишете?

Продиктува ми името на Дон Кинкейд и няколко телефонни номера. Адресът беше в Салем — онзи, от който идвахме току-що, домът на Джек Филдинг. Силно се съмнявах, че Дон Кинкейд е живяла там непрекъснато, но не беше изключено да е наминавала често. Съмнявах се, че е живяла непрекъснато и с Илай Голдман, но може би той се е грижел за кучето ѝ. Очевидно я е познавал, и двамата са били в „Отуол“, а аз помнех, че по думите на Бригс Дон Кинкейд специализирала в областта на химичния синтез и наноинженерството. За всеки специалист по наноинженерство би било детска игра да монтира в чифт слушалки скрити микроаудио- и видеозаписващи прибори. Най-вероятно е имала лесен достъп до слушалките и подвижното сателитно радио на Илай. Работела е с него. Кучето ѝ е било в неговия апартамент, което говори, че е била гост и там. Може би е оставала за по-дълго. Или дори е имала ключ.

Брайс още беше в Центъра, когато се свързах с него и му казах да направи фотокопие на писмото на Ерика Донахю, преди да го предостави за лабораторно изследване, а също и да намери папката и да ми прочете телефонните номера. Записах ги и се поинтересувах какво става с ДНК анализите.

— Работим денонощно — отвърна Брайс. — Надявам се, че тази вечер няма да идваш насам. Върви да се напиш.

— Полковник Пруит върна ли се в Доувър, или е в лабораторията?

— Видях го преди малко. Тук е с генерал Бригс. Още техни хора идват от Доувър. Е, те са и твои хора, предполагам...

— Свържи се с полковник Пруит и го помоли от мое име веднага, преди всичко останало, да пусне профилите от пишещата машина през Комбинираната система за ДНК индекс. Или може би вече са го направили? Той знае за какво говоря. Искам обаче и анализ за семейно родство. Искам проверка, за да изключим ДНК на Джак Филдинг и тест за доказване на родство през Комбинираната система за ДНК индекс с профила на една затворничка в Изправителния център в Чатам. Казва се Катлийн Лоулър. — Продиктувах му името буква по буква. — Многократно осъждана...

— Къде?

— Чатам, женския затвор близо до Савана, Джорджия. Нейната ДНК би трябвало да фигурира в базата данни на Комбинираната система за ДНК индекс...

— И докъде ще ни...

— Дватамата с Джак имат дете, момиче. Искам тест за доказване на родство, за да проверим дали ще намерим съответствие с някоя от възстановените проби...

— Добре. Сега вече съвсем ме смути...

— Брайс. Вземи се в ръце и млъкни. И може би е по-добре да си водиш бележки.

— Да, шефе.

— Искам сравнителен анализ с моето ДНК и с това на Филдинг от покривното фолио. Искам го колкото се може по-скоро. Виж кой още може да е докосвал фолиото. Може някой да е изработил или да е подменил пластира, от който идва фолиото. Допускам, че в „Отуол“ снемат отпечатъци от служителите си и пазят информацията някъде във файл. На някое подсигурено място. Важно е да знаем кой точно е предоставил импрегнираните пластири. Полковник Пруит и генерал Бригс ще разберат за какво говоря.

После се обадох на Ерика Донахю, докато Бентън шофираше през Кеймбридж, по същите улици, по които Илай беше вървял за

последен път със Сок в неделя на път към срещата с доведения си баща, за да разобличи „Отуол Технолъджис“ пред човек, който има възможност да направи нещо по въпроса.

— Желан гост, добре. Това колко чести посещения предполагаше? — попитах мисис Донахю, когато тя ми каза по високоговорителя, че Дон Кинкейд неведнъж е посещавала дома на семейство Донахю в Бийкън Хил и винаги е била желан гост там. Семейство Донахю я обожавали.

— На вечеря, или наминаваше просто така, особено през уикендите. Нали разбирате, при нея всичко става трудно. Постига всичко с усилие. Толкова злощастия са й се струпали. Майка й била убита в автомобилна катастрофа, после и баща й загинал трагично, забравих от какво. Такова прекрасно момиче, винаги беше толкова мила с Джони. Запознах се, когато той започна работа в „Отуол“ миналата пролет, макар че тя е по-голяма и работи по докторска програма в Масачузетския технологичен; прехвърлила се там от Бъркли, доколкото си спомням. Просто невероятно умна, и толкова привлекателна! Откъде я познавате?

— Боя се, че не я познавам. Не съм я виждала.

— Единственият човек, близък с Джони, повярвайте ми. Наистина най-близкият човек, който някога е имал. Връзката им не беше романтична, макар да се надявах да стане такава. Но не мисля, че подобно нещо може да се случи. Струва ми се, че тя се вижда с още някого от „Отуол“ — някакъв учен, с когото работи там.

— Знаете ли името му?

— Съжалявам, но не мога да си го припомня; не съм сигурна и дали изобщо някога съм го знаела. Останала съм с впечатление, че той също идва от Бъркли, а после е дошъл тук заради Масачузетския технологичен институт и „Отуол“. От Южна Африка е. Дочух Джони да се позовава донякъде нелюбезно на провинциалиста „африканец“, с когото Дон се срещала. Нарече го и с още няколко прозвища, които няма да повторя сега. А преди това бил някакъв смотан спортист, според моя син, който малко ревнува...

— Смотан спортист? — повторих.

— Ужасно грубо изказване по адрес на човек, умрял така трагично. Но Джони е лишен от такт. Това е част от неговите странности.

— Знаете ли името на мъртвия човек?

— Не го помня. Онзи футболист, когото открили в пристанището.

— Джони обсъди ли случая с вас?

— Нали не намеквате, че синът ми има нещо общо с...

Спокойно я уверих, че не намеквам нищо подобно, и приключих разговора, когато ледът по покритата със сняг алея на Кеймбридж изхрущя под гумите на автомобила. В дъното, под огромния дъб, беше пристройката, превърната от нас в гараж с двойни дървени врати, които сега отразиха светлината на фаровете.

— Чу ли? — попитах Бентън.

— От това не следва, че Джак не го е направил. Не значи, че не е убил Уоли Джеймисън, Марк Бишъп и Илай Голдман — отвърна той. — Трябва да сме предпазливи.

— Разбира се, че трябва да сме предпазливи. Ние винаги сме предпазливи. Нищо от това ли не ти беше известно?

— Не мога да ти разкрия споделеното от пациент. Но да го кажем по следния начин: Казаното току-що от мисис Донахю е любопитно, а аз не съм твърдял, че съм предубеден относно Филдинг. Само съм на мнение, че трябва да сме предпазливи, понеже не знаем определени неща със сигурност. Но ще научим. Това мога да ти обещаю. Всички търсят Дон Кинкейд. Ще подмина последната информация — каза Бентън.

Всъщност имаше предвид, че не можем да направим нищо или не бива да правим нищо, и беше прав. Не можехме да организираме хайка и да тръгнем да търсим Дон Кинкейд, която в момента най-вероятно беше на хиляди километри оттук.

Бентън спря колата и насочи дистанционното към гаража. Дървената врата се вдигна, светлината на фаровете проникна вътре и освети черното му порше с гюрук и трите празни места до него.

Паркира автомобила до спортната си кола, аз сложих каишката на дългия, тънък врат на Сок и му помогнах да слезе от скута ми, а после и от задната седалка, и го поведох към гаража, в момента много студен заради липсващото стъкло в дъното. Вървах със Сок по неравния под и гледах зейналия черен квадрат и заснежения заден

двор. Въпреки тъмнината, успях да различа отъпкания сняг и множеството просеки. Съседските деца отново бяха използвали имота ни, за да минават напърно — това трябваше да престане. Имахме куче; щях да поискам и стена или ограда в задния ни двор. Щях да се превърна в свадливата, несговорчива съседка, която не допуска никого до имота си.

— Ама че ирония — изкоментирах пред Бентън, когато излязохме от пристройката на гаража и се отправихме по хлъзгавата заснежена алея в леденостудената, бяла, застинала нощ. — Реши да сложиш алармена система в гаража. А сега имаме някаква, която не работи и всеки може да влезе. Кога ще монтираме нов прозорец?

Вървахме към задната врата и внимавахме къде стъпваме в хрущящия сняг, който определено не се харесваше на Сок. Сок вдигаше високо лапи, сякаш ходеше по горещи въглини, и целият трепереше. Вятърът люлееше тъмните клони на дърветата, нощното небе беше обсипано със звезди, а луната сияеше високо над покривите на Кеймбридж.

— Прецака се. — Той прехвърли торбата с покупките в другата си ръка и затърси ключа за входната врата. — Утре ще се погрижа да ги пропъдя оттук. Просто отсъствах известно време, а у дома трябва да има човек.

— Дали ще е проблем да направим ограда в задния двор заради Сок? Тогава ще можем да го пускаме навън, без да се страхуваме, че ще избяга.

— Нали не обичал да бяга? Сама ми го каза. — Бентън отключи вратата на остъклената веранда.

Зад нея се открояваха тъмните силуети на дърветата в Нортънс Удс. Сградата от дървени трупи с трислоен метален покрив трмаво тъмнееше на фона на небето. Нито един от прозорците ѝ не светеше. Видът на Американската академия на изкуствата и науките ме натъжи и ми припомни за Лиъм Салц и мъртвия му доведен син. Зачудих се дали повреденият робот все още беше там някъде, заровен в снега и замръзнал; мъртъв, както се изрази Луси, понеже слънцето не го огрява. Но имаш странното усещане, че някой го е намерил. Може би ФБР. Може би хората от Агенцията за авангардни проекти към Министерството на отбраната, от Пентагона. Може би Дон Кинкейд.

— Мисля, че му трябват ботуши — казах. — Има малки ботуши за кучета, а той има нужда от нещо подобно, за да не си нареже лапите в леда и замръзналия сняг.

— Е, в този сняг няма да стигне много далеч. — Бентън отвори вратата и алармата започна да писука. — Повярвай ми. Доста трудно ще ти е да го накараш да излезе в това време. Надявам се, че е научен да уринира на подходящите за това места.

— Има нужда и от няколко палтенца. Изненадана съм, че Илай, Дон или който и да е не са му купили палтенце. По тези места хрътките имат нужда от такова нещо. Тук наистина не е най-удачната географска ширина за една хрътка, но нещата са такива, каквито са, Сок. Сега ще те сгреем, ще те нахраним и всичко ще е наред.

Бентън въведе кода и рестартира алармата в мига, в който затвори вратата, а Сок се сви в краката ми.

— Ти запали камината, а аз ще приготвя напитките — казах на Бентън. — После ще стопля пилето с ориз, или пък треската с киноа, но не веднага. Цял ден е ял пиле с ориз и не искам да го разболея. Ти какво предпочиташ? Или може би да попитам, какво имаме у дома?

— Във фризера още има от твоите пици.

Запалих светлините. Витражът на стълбището тъмнееше, но си го представих отвън, грейнал от светлините на дома. Великолепна гледка. Представих си ярките, жизнерадостни сцени от френската провинция, когато извеждам Сок през нощта. Представих си, че играя с него през пролетта и лятото в пулсиращия от живот двор, а времето е топло, и това ми се стори успокояващо и елегантно. Живеех в покрайнините на Харвард и се прибирах от работа у дома, при старото си куче. Щях да посадя рози в градината отзад. Звучеше чудесно.

— Не искам никаква храна сега — каза Бентън и си свали якето. — Всяко нещо по реда си. Силно питие, моля.

Влезе във всекидневната, а ноктите на Сок потракваха по твърдото дърво, после килимите погълнаха шума, докато преминавахме от стая в стая на път за кухнята, където отново почувствах, че се притиска към краката ми, когато почнах да отварям шкафовете от тъмно черешово дърво над плотовете от неръждаема стомана. Следваше ме на всяка крачка и постоянно се притискаше в мен, докато вадех чашите, после и леда от фризера, след това — бутилката с много старо шотландско уиски, от най-доброто — двайсет

и пет годишно малцово „Гленморанджи“, новогодишен подарък от Джейми Бъргър. Сърцето ме болеше, докато наливах напитките и мислех за разрива между Луси и Джейми, за вече мъртвите хора, за онова, в което Филдинг беше превърнал живота си, а сега и за смъртта му. През цялото това време беше вървял към смъртта, а после някой беше довел пътя му до неговия логичен завършек, беше наврял глока в лявото му ухо и бе дръпнал спусъка, най-вероятно, докато той е стоял до криогенния фризер, където беше съхранявал неправомерно придобитата семенна течност, преди да я предостави на съпругите, майките и любимите на мъже, умрели млади.

На кого Филдинг би се доверил дотолкова, че да го допусне до килера си, да сподели с него незаконния си рисков капитализъм, да му позволи да разполага с къщата на морския капитан и навярно с цялото му имущество? Помнех какво ми каза неговият бивш шеф от Чикаго. Коментарът, с който изрази радостта си, че Джак се премества в Масачузетс, за да бъде близо до семейството си, само че тогава той явно не е имал предвид Луси, Марино и мен. Всъщност, не е имал предвид никого от нас, дори не и настоящата му съпруга и двете му деца. Имах усещането, че шефът му говореше за някого, чието съществуване до онзи момент дори не подозирах, и че ако не бях дотолкова себична и егоцентрична, навярно подобна мисъл би ме споходила по-рано.

Съвсем типично за мен — да приема, че присъствието ми в живота на Филдинг е било от такова значение, а всъщност той изобщо не е мислел за мен, когато е говорил с бившия си шеф за своето семейство. Най-вероятно Филдинг е имал предвид дъщерята, плод на първата му любов; може би и жената, с която за пръв път е имал полов контакт — терапевтката от ранчото до Атланта, която родила дъщеря му, а после се отрекла от нея, както и от Филдинг. Генетично обремененото по думите на Бентън момиче, което би свършило в затвора, ако вече не е намерило смъртта си. А миналата година тя се е преместила тук от Бъркли; после и Филдинг дойде от Чикаго.

— Хиляда деветстотин седемдесет и осма — казах, когато влязох във всекидневната с вградени полици за книги и стари греди по тавана. Светлината беше приглушена, а огънят прашеше и тлееше в тухленото огнище, сред рояка искри от дънера, който Бентън разбутваше с ръжена. — Би трябвало да е почти на възрастта на Луси — около

трийсет и една. — Подадох му чашата със скок. Щедра порция, само с няколко кубчета лед. На светлината на огнището течността изглеждаше с меден цвят. — Мислиш ли, че е тя? Че Дон Кинкейд е биологичната му дъщеря? Понеже аз смятам така. И се надявам, че досега не си знаел за нея.

— Не знаех, уверявам те. Така е.

— Всъщност, ти наистина не обърна внимание на Дон Кинкейд, нито на детето на Филдинг от жената в затвора.

— Не. Но не забравяй колко бързо се развиха събитията, Кей. — Настанихме се един до друг на дивана, а Сок се намести в скута ми. — До миналата седмица Филдинг стоеше извън полезрението ни, поне що се отнася до нещо криминално; нещо, свързано с насилие. Трябваше обаче да се натъкна на всички тези проблеми, за да разбере за осиновеното дете. — Бентън сякаш беше леко раздразнен от себе си. — Зная, че в крайна сметка щях да разбера, а до този момент това не се беше случило, понеже не ми изглеждаше важно.

— В общата схема на нещата и по онова време не е било важно. Не се опитвам да те поставя на подсъдимата скамейка.

— От архивите, които прегледах, зная, че първия път бебето — момиче — е било дадено за осиновяване, докато майката била в затвора. От агенция за осиновяване в Атланта — каза той. — Не е изключено, подобно на някои осиновени деца, и тя да се е опитала да установи кои са биологичните ѝ родители.

— Като вземем предвид интелекта ѝ, навярно не ѝ е било трудно.

— Божичко. — Бентън отпи от чашата си с уиски. — Винаги е онова, което смяташ за незначително; което преценяваш, че може да почака.

— Знам. Почти винаги. Малката подробност, с която не искаш да се товариш.

Седяхме на дивана, загледани в огъня, а Сок се беше сгушил в мен. Привърза се към мен. Не ме изпускаше от поглед. Трябваше да ме докосва, за да се почувства сигурен, че няма да изчезна, а той да бъде изоставен в някоя порутена къща, където се случват ужасни неща.

— Мисля си, че има голяма вероятност ДНК тестовете да ни разкрият повече за Дон Кинкейд — продължи Бентън с равен глас. — Ще ми се да знаех по-рано, но нямахме повод да търсим.

— Не е нужно непрекъснато да го повтаряш. Защо би ти трябвало да търсиш подобно нещо? Какво общо би имало едно бебе, което е заченал в тийнейджърските си години, с развитието на събитията сега?

— Очевидно, много.

— Е, когато колата се обърне...

— Знаех, че той поддържа кореспонденция с Катлийн Лоулър, праща ѝ имейли, но в това нямаше нищо престъпно, дори нищо подозрително. Нямаше и намек за някоя си Дон — просто обсъждаха теми от съвместен интерес. Запомних тази фраза — „съвместен интерес“. Мислех, че има предвид някакво престъпление, може би извършено от двамата им и начина, по който ги е променило, навярно завинаги. Това, в представите ми, беше техният „съвместен интерес“ — унило каза той. Очевидно се опитваше да намери отговорите, докато говореше. — Сега се питам дали „съвместният интерес“ не е било тяхното дете. Дон Кинкейд, може би. Жалко, че Джак така и не е превъзмогнал този епизод от живота си, че още е бил свързан с Катлийн Лоулър, а най-вероятно и тя с него. А после тази дъщеря, наследила неговия интелект, качествата и недостатъците му. Качествата и наистина обременяващите недостатъци на майка си. И само един господ знае къде е била подхвърляна, докато е расла без баща си, когото, подозирам, по онова време дори не е познавала. Разбира се, това са само наши предположения.

— Не съвсем. Като аутопсия е. През повечето време научавам неща, които вече знам.

— Неща, които можехме да знаем, опасявам се. Опасявам се, че наистина можехме да знаем тези неща и че наистина е като филм на ужасите. Говоря за лошата наследственост и за бащините грехове.

— Някой би казал, че в случая става дума за греховете на майката.

— Налага се да проведе няколко телефонни обаждания — каза Бентън и отново отпи от чашата си, без да откъсва очи от огъня.

Беше ядосан на себе си. Не можеше да си прости, че е пропуснал „малката подробност“, както я наричаше. Мислеше си, че да проследи едно бебе, родено от затворничка преди повече от трийсет години, би трябвало да е належаща потребност за него, а подобна идея беше наистина безразсъдна. Защо вярваше, че това би имало значение?

— Джак никога не е споменавал пред мен за Дон Кинкейд или за дъщеря, дадена за осиновяване. Нито дума в този смисъл. Нямах представа. — Уискито ме сгръ. Погалих Сок, усетих изпъкналите му ребра и почувствах тъгата, която се беше загнездила в мен и не искаше да си отиде. — Силно се съмнявам, че е живяла с него, може би съвсем до скоро. Всъщност, не виждам как. Не и в Ричмънд, определено не. Твърде малка е вероятността съпругите му да са позволили дъщерята от тази ранна криминална връзка да се превърне в част от живота им. Дори да са знаели. Но сигурно изобщо не им е казал. Нищо, освен намека за трудностите, които среща при случаите с мъртви деца. Ако изобщо някога е говорил толкова много с жените в живота си.

— С теб е говорил.

— Аз не бях жена в неговия живот. Аз бях негов шеф.

— Това не е всичко.

— Моля те, не започвай отново, Бентън! Вече става нелепо. Зная, че не си в настроение, но и двамата сме изморени.

— Непрекъснато си мисля, че не си била искрена с мен. Не ме интересува какво си вършила по онова време. Нямам правото да се интересувам какво си вършила по времето, когато не сме били заедно.

— Всъщност, интересуваш се и твое право е да се интересуваш от каквото пожелаеш. Колко пъти обаче трябва да ти повтарям едно и също?

— Няма да забравя деня, в който се срещнахме.

— Боже, звучи сякаш е било преди сто години. Приличаме на двойка през петдесетте в неделя вечер. — Докоснах ръката му.

— Хиляда деветстотин осемдесет и осма, онова италианско ресторантче. Помниш ли го? „При Джо“.

— Всеки път, когато излизах с ченгетата, накрая отивахме там. Нищо не може да се сравни с голяма порция печени спагети след местопрестъплението.

— Отскоро си била шеф. — Бентън говореше на огъня и леко галеше ръката ми. Седяхме, сплели пръсти върху гърба на Сок. — Попитах те за Джак, понеже беше така внимателна към него, така предпазлива, така целенасочена. Помислих си, че подобно нещо е необичайно. Но колкото повече настоявах, толкова по-агресивна ставаше ти в желанието си да се защитиш. Никога няма да го забравя.

— Не беше заради него — отвърнах. — Причината беше в начина, по който се чувствах аз.

— Заради Бригс. Не е лесно човек като него да ти е шеф. Нямам предвид нещата такива, каквито изглеждат. Не е нужно да си непременно негова подчинена, или подчинена на когото и да било. По-скоро бих очаквал да те видя на върха.

— Не ставай саркастичен, моля те.

— Шегувам се, а двамата наистина сме прекалено изтощени и скапани за подобни шегии. Извинявай.

— Както и да е, случилото се е моя грешка. Няма да прехвърля вината върху него или когото и да е — продължих. — Но тогава той беше като господ. Поне за мен. Наистина ме покровителстваше. Мисля си, че единственото, което някога бях правила, беше да ходя на училище, да уча, да бъда отдадена на болниците, в които пребивавах, и аз не знам колко години, като в дълъг сън, в който работех много и рядко спях, и разбира се, изпълнявах онова, което ми нареждаха висшестоящите. В началото дори не поставях под въпрос подобно съществуване, понеже имах усещането, че не заслужавам да съм лекар. Трябваше да поема бакалницата на баща си, да бъда съпруга и майка, да живея просто, като всички останали в семейството ми.

— Джон Бригс е бил най-силната личност, на която някога си се натъквала. И мога да си представя защо — каза Бентън и аз си помислих, че може би той го познава по-добре, отколкото си представях.

Запитах се колко ли бяха общували през изминалите шест месеца, и не само по повод на Филдинг, а изобщо.

— Моля те, не се чувствай застрашен от него — изрекох го и се запитах какво ли знаеше Бентън за Бригс — и най-вече, какво ли знаеше за мен. Миналото ми с него вече беше без значение. А и така или иначе, всичко беше само плод на моите възприятия. — Изпитвах нужда той да бъде силен. По онова време изпитвах нужда той да е именно такъв.

— Защото баща ти е бил всичко друго, но не и силен. Години наред е боледувал, ти си се грижила за него, за всички. Имала си нужда поне веднъж някой да се погрижи за теб.

— А когато получих онова, което исках, познай какво се случи. Джон се погрижи по ужасен начин за мен. Или по-точно, аз се

погрижих по ужасен начин за себе си. Знам, бях принудена да престъпя принципите си и да бъда въввлечена в нещо, което не беше коректно.

— Политика — каза Бентън, сякаш беше информиран.

— Какво знаеш за случилото се тогава? — Вгледах се в привлекателното му лице с волеви черти, по което играеха пламъците от огъня.

— Доколкото се ориентирам, ставаше дума за това, че военните заплащат една година обучение по медицина или право за всеки две години служба. И, освен ако не бъркам в изчисленията, ти си дължала на правителството на Съединените щати осем години служба към Военновъздушните сили, и по-конкретно към Съдебномедицинските служби към Въоръжените сили.

— Шест. Завърших „Хопкинс“ за три години.

— Да, точно така. Но си служила колко? Година? А всеки път, когато те питах, ти започваше с онзи рефрен за Съдебномедицинските служби, които искали да поставят началото на изследователска програма във Вирджиния и затова те сложили там за шеф.

— Ние наистина инициирахме изследователска програма към Съдебномедицинските служби. По онова време нямаше много възможности за съдебномедицинска практика и специализация. Затова изградихме службата в Ричмънд. А сега, разбира се, и нашия Център. Центъра за сертифицирана съдебномедицинска експертиза. В най-скоро време вече ще работим на пълни обороти. Още тези дни.

— Политика — отново повтори Бентън и отпи от чашата си. — Винаги си изпитвала вина заради нещо, а си мисля, че това е продължило най-дълго с Джак. Заради връзката, която си имала с него. И травмата, която той е носел в себе си. Силна жена, с която е служебно ангажиран, прави секс с него, кара го да се почувства като жертва и го връща към сцената на първото престъпление. А ти? За теб подобно нещо би било непроситимо.

— Като оставим това, че не съм го направила.

— Сигурна ли си?

— Уверявам те.

— Е, направила си нещо. — Бентън нямаше да спре, докато не си кажехме всичко.

— Направих, да, но то беше преди Джак — отвърнах.

— Направила си онова, което са ти наредили, Кей. И е трябвало да оставиш нещата без последствия — каза той, понеже знаеше. Очевидно знаеше.

— Така и не уведомих семействата им — отвърнах аз, а Бентън не реагира. — Двете жени, убити в Кейптаун. Не можех да се обадя на семействата им и да им кажа какво всъщност се е случило. Мислят си, че е било акт на расизъм. Африканери, членове на банда, по време на апартейда. Политическите лидери по онова време са били заинтересовани от високата престъпност от страна на чернокожи, които убиват бели. Искали са нещата да са такива. И колкото по-висока била престъпността, толкова по-добре.

— Тези политически лидери вече ги няма, Кей.

— Трябва да проведеш телефонните си обаждания, Бентън. Обади се на Дъглас, или на когото трябва там, и им кажи за Дон Кинкейд и за това коя най-вероятно е тя; кажи им и за тестовете, които назначих.

— Администрацията на Рейгън отдавна е в миналото, Кей. — Бентън се опитваше да ме накара да говоря, а аз бях убедена, че вече съм казала достатъчно. Сигурно Бригс беше споделил нещо с него, понеже Бригс знаеше колко бях обсебена.

— Но не и това, което съм направила.

— Не си направила нищо лошо. Нямах нищо общо с тяхната смърт. Не е нужно да знаеш подробностите, да го кажем по този начин — каза Бентън и сплете пръсти с моите. Ръцете ни се повдигаха и отпускаха в ритъм с дишането на Сок.

— Чувствам се, сякаш трябва да свързвам всичко с това — отвърнах.

— Не е необходимо — каза Бентън. — Други хора са го направили, а ти си била заставена да мълчиш. Знаеш ли колко често не съм сигурен какво точно знам? Целият ми живот мина така. Другият вариант е нещата да станат по-зле. Това е тест. Дали споделянето влошава нещата и е повод другите да бъдат преследвани и убивани. *Primum non nocere*. Първо, да не вреди. Аз винаги претеглям всичко спрямо това, и съм сигурен, че и ти правиш същото.

Точно в момента нямах нужда от лекция.

— Мислиш ли, че тя го е направила? — попитах. Сок дишаше бавно, блажено, сякаш винаги бе живял тук и това беше неговият дом.

— Дали е убила всички?

— Сега и аз това се питам. — Той сведе поглед към чашата си и напитката с цвят на мед в нея.

— За да избави Джак от злощастieto му?

— Най-вероятно го е мразела — каза Бентън. — Затова е била и привлечена от него, искала е да го опознае в зряла възраст. Ако наистина го е направила.

— Не мисля, че той е завлякъл Уоли Джеймисън в избата си и го е накарал. Ако Уоли е отишъл доброволно в къщата в Салем, то най-вероятно е било по покана на Дон, за да види нея. Може би като част от някаква измислена игра, зловеща сексигра в навечерието на Хелюин. Може би е направила нещо подобно и с Марк Бишъп, и когато ги е подчинявала, когато им е налагала властта си по начина, по който би искала, ги е нападала. Заради тръпката, заради възбуждането за човек със сатанинска нагласа като нея.

— Втората съпруга на Лиъм Салц, майката на Илай, е от Южна Африка — каза Бентън. — Както и съпругът ѝ от по-ранния ѝ брак, биологичният баща на Илай, а Илай е носел пръстен, взет най-вероятно от дома на семейство Донахю, може би от Дон, както и пишещата машина, и листовите за писма. Не е изключено да е използвала тиксо, за да събере влакна, отпечатащи, ДНК от дома на семейство Донахю, когато им е гостувала. За да изглежда, че авторът на писмото наистина е майката, за да разклати още повече алибито на Джони.

— Сега вече мислиш ирационално като мен — подхвърлих аз. — И аз предполагах, че се е случило това, или поне приблизително.

— Играта — замислено произнесе Бентън с онази интонация, с която говореше, когато не понасяше стореното от някой друг. — Игри, и още игри, замислени като безупречен лабиринт от драматични събития. Нямам търпение да видя шибаната кучка. Наистина нямам търпение.

— Може би скокът ти дойде в повече.

— Ни най-малко. Кой по-умело би манипулирал Джони Донахю от жена като нея; от ума на някоя привлекателна, по-възрастна довереница като нея? Която да посее в съзнанието на бедното дете идеята, че е убил шестгодишно момче, докато е халюцинирал, а не помни нищо заради наркотиците, с които е подправяла медикаментите

му? С които е подправяла и медикаментите на Филдинг. И кой знае още на кого. Зловредна особа съсипва онези, които се предполага, че обича, и им отмъщава за всяко престъпление, извършено срещу нея, а ти хвърляш вината върху генетичното ѝ предразположение и навярно същия коктейл, на който е бил и Филдинг.

— Зловещ сценарий от най-ниска проба, както се казва.

— Да видим каква машина за убийства мога да бъда и как мога да се измъкна — каза той с онази характерна своя интонация. Знаех какво ще видя, ако можех да надникна в очите му — пълно презрение. — А когато всичко приключи, тя единствена ще е оцеляла. Желязна логика.

— Сигурно си прав. — Непрекъснато мислех за кутията в колата. — Защо не проведеш телефонните си разговори?

— Граничен тип, садистична, манипулативна, самовлюбена.

— Някои хора могат да бъдат всякакви, предполагам. — Сложих чашата си на масичката за кафе и оставих Сок на килима.

— Някои хора просто са си такива.

— Забравих кутията, която Бригс ми е приготвил. — Станах от дивана. — И ще изведа Сок. Готов ли си да отидем до тоалетната? — попитах кучето. — После ще претопля пицата. Надявам се, че имаме някаква салата. Какво, за бога, си ял през цялото време, докато ме нямаше? Чакай да позная. Притичвал си до „Чан Ан“ за китайска храна и следващите три дни си карал на нея.

— Точно сега това ще ми се отрази добре.

— Навярно всяка седмица е било едно и също.

— Но бих предпочел твоята пица.

— Не се опитвай да бъдеш мил — отвърнах аз.

Отидох в кухнята за каишката на Сок и я нахлузих на врата му, после намерих едно фенерче в чекмеджето — стар „Маглайт“, подарък от Марино отпреди векове — дълго, от черен алуминий, захранвано от големи цилиндрични батерии, които ми напомняха за доброто старо време, когато полицаите носеха фенери с размерите на палка вместо днешните „Шуърфайър“, които Луси харесваше, а и Бентън държеше в жабката. Изключих алармената система. Тревожех се за Сок, за студеното време, а когато слязохме по задното стълбище в тъмното, осъзнах, че не се бях сетила да взема палто за себе си. Забелязах, че светлината на детектора за движение в гаража не свети. Опитах се да

си спомня дали беше загасена преди около час, когато се прибрахме у дома, но не бях сигурна. Толкова много неща трябваше да се довършат, променят, направят. Откъде щях да започна утре?

Бентън не заключи вратата на гаражната пристройка, понеже заради отворения прозорец с размерите на голям телевизионен екран това би било безсмислено. В преустроения гараж беше тъмно и студът хапеше, вятърът вееше през черния квадрат, който едва различавах. Включих фенера, но се оказа, че не работи. Сигурно батериите бяха изтощени. Много глупаво от моя страна да не проверя, преди да изляза от къщи. Насочих дистанционното към колата и ключалката изщрака, но светлините така и не светнаха, понеже това беше кола на проклетото Бюро, а агент със специално предназначение Дъглас бе предпочела купе без светлини. Заопипвах задната седалка. Търсех кутията, която беше доста голяма. Осъзнах, че няма да ми е лесно да я внеса заедно със Сок. Всъщност, нямаше да успея.

— Извини ме, Сок — казах аз на кучето, което трепереше, притиснато до краката ми. — Знам, че е студено. Дай ми само минутка. Съжалявам, но нали виждаш, че съм много глупава.

Разкъсах тиксото върху кутията с ключа от колата и извадих жилетката. Позната ми беше, макар досега да не бях разглеждала именно тази марка. Не можех да сбъркам обаче грубия найлон и твърдите плочи от кевлар, които Бригс или някой друг вече беше поставил във вътрешните джобове. Разкопчах самозалепващите се ленти отстрани и те се отделиха с остър звук. Отворих жилетката, за да я прехвърля през раменете си. Почувствах тежестта ѝ, когато затръшнах вратата на колата, а Сок отскочи от мен като заек. Изплъзна се с каишката от ръката ми.

— Това е само вратата на колата, Сок. Всичко е наред. Ела тук, Сок...

Едновременно с вика ми нещо се размърда в гаража близо до отворения прозорец. Извърнах се, за да видя какво е, но беше прекалено тъмно.

— Сок? Ти ли си?

Тъмният, леден въздух се раздвижи около мен, а ударът върху гърба ми се стовари като чук между плешките, сякаш ме връхлетя огромен съскащ дракон. Изгубих равновесие.

Разнесе се пронизителен вик, съскане и някаква топла, влажна мъгла изпръска лицето ми в мига, когато паднах тежко върху колата и замахнах с всички сили, без да знам срещу какво. Фенерът изпука като бухалка при досега с твърдо тяло. То поддаде под силата ми и се отмести. Замахнах и отново ударих нещо; нещо, което този път почувствах по различен начин. Долових металния мирис на кръв, почувствах я върху устните си, когато замахнах пак, но сега уцелих въздуха, а после някой запали светлините. Блясъкът им ме заслепи. Бях покрита с тънък кървав пласт, сякаш бях напръскана със спрей. Бентън стоеше в гаража с пистолет, насочен към жената с огромно черно палто, паднала по лице на гумирания под. Забелязах изпод дясната ѝ окървавена ръка да струи кръв, пръстите бяха с блестящ френски маникюр, а до тях имаше нож с тънко желязно острие и масивна черна дръжка с бутон за освобождаване върху миниатюрен предпазител.

— Кей? Кей? Добре ли си? Кей! Добре ли си?

Осъзнах, че Бентън ме вика. Приклекнах до жената и докоснах шията ѝ отстрани, за да намеря пулса. Уверих се, че диша, и я обърнах. Искях да видя зениците ѝ. Нито едната от тях не беше фиксирана. Лицето ѝ беше окървавено от удара с фенера. Останах удивена от приликата. Тъмноруса, късо подстригана коса, волеви черти и плътна долна устна, която толкова напомняше на тази на Джак Филдинг. Дори малките, прилепнали до главата ѝ уши приличаха на неговите. Усетих силата на тялото ѝ, на раменете ѝ, макар че не беше едра — може би метър и шейсет и пет или метър и седемдесет, слаба, но с едър кокал като баща си. Всичко това нахлу в мислите ми, докато казвах на Бентън да отиде в къщата и да се обади на 911, а на връщане да донесе лед.

23.

През нощта топлият фронт се беше преместил и бе донесъл още сняг. Този път мек сняг, който се сипеше тихо, заглушаваше всеки звук, покриваше всичко грозно и придаваше мека закръгленост на всичко остро и твърдо.

Седях в леглото в просторната спалня на втория етаж в дома ни в Кеймбридж, а снегът падаше и натежаваше върху клоните на дъба от другата страна на най-близкия прозорец. Преди миг върху тях стоеше огромна тлъста катерица. С нея се гледахме, втренчили поглед една в друга. Бузите ѝ се движеха, докато надничаше през стъклото, а аз разлиствах документите и снимките в скута си. Вдишвах мириса на стара хартия и прах; на кърпичките, които използвах за Сок, чиито уши, както заподозрях, не бяха чистени в скоро време, а може би и никога — не и по начина, по който аз ги почистих. Първоначално никак не му хареса, но му говорех меко, а лакомството от сладък картоф, подарък от Луси заедно с кутия от същите кърпички, които тя използваше за булдога си, свърши останалото. Миконазол-хлорхексидинът помага при пахидермия^[1] по ушите на кучетата. Допуснах грешката да го спомена пред племенницата си рано сутринта, когато тя мина да ме види.

На Джет Рейнджър нямало да му хареса да бъде окачествен като пахидермален, уведоми ме Луси. Не бил слон или хипопотам. Да, по повод на теглото му наистина имало много какво да се желае. Била намерила нова диета за кучета на възраст, но той не можел да прави упражнения заради ставите на задните си крака, а по някаква причина снегът предизвиквал обриви по лапите му; да не забравяме и краката му, прекалено къси за толкова дълбок сняг. По това време на годината той просто не бил в състояние да направи и най-кратка разходка, не спираше тя. Явно много я бях засегнала. Но такива бяха реакциите на Луси, когато беше притеснена и изплашена, а най-много я разстройваше фактът, че снощи не е била тук. Беше бясна, че не е била тук, за да се саморазправи с Дон Кинкейд, макар че аз не съжалявах ни

най-малко. Не бих казала, че се гордеех с причинената линейна фрактура на черепа и мозъчно сътресение, но ако Луси беше в гаража вместо мен, щяхме да имаме още един мъртвец. Племенницата ми определено щеше да причини смъртта на Дон Кинкейд, най-вероятно да я застреля, а вече имахме достатъчно жертви.

А имаше вероятност и Луси да не оцелее след подобен конфликт, независимо какво твърдеше. Два момента биха предопределили разликата между пребиваването ми тук сега и изолацията на Дон Кинкейд в съдебномедицинското отделение на местната болница. Не мисля, че тя е очаквала да вляза в гаража. Допусках, че е надничала от другата страна на прозореца и е изчаквала да изведе Сок в тъмния заден двор. Аз обаче я изненадах, първо като влязох в гаража, за да взема пакета от задната седалка на колата, а след това и с жилетката с ниво на защита 4-A, която разопаковах и наметнах върху раменете си, докато тя успее да се провре през обширното пространство, където би трябвало да е прозорецът. Когато ме удари в гърба с инжекционния нож, той попадна върху покритата с найлон плоча кевлар и ужасяващият откат, предизвикан от напълно блокираното движение, беше станал причина пръстите ѝ да се плъзнат по острието. Порязала три от тях до костта и отсякла върховете им едновременно с освобождаването на въглеродния двуокис, който ме обля с капчици кръв, ситни като мъгла.

Искам да кажа, че ако не беше лишила Дон от момента на изненада при нападението и нямаше защитна жилетка, Луси може би нямаше да има такъв късмет като мен. Затова щеше да е по-добре племенницата ми да престане да повтаря колко съжалява, че снощи не е била тук, за да се погрижи за нещата, сякаш аз не го бях направила, макар че при мен си беше чиста проба късмет. Мисля, че се погрижих за нещата по чудесен начин; надявах се единствено на възможността да се погрижа за далеч по-съществени въпроси, които до момента не ме бяха убили, но в някои периоди определено бяха на ръба да го сторят.

— Разказа ми, че имало освирквания и грозни подмятания — каза ми мисис Пиесте по телефона, докато заедно анализирахме случая на дъщеря ѝ. — Наричали я „бур“. Повтаряли ѝ, че бурите трябвало да си вървят у дома, а на африкаанс това означава „селянин“, но всъщност се използва като пренебрежително название на всички бели

южноафриканци. А аз все повтарях на човека от Пентагона, че не ме интересува дали Нуни и Джоан са бели, американки или южноафриканки, както се смятало. Не ме интересуваше. Просто не исках да повярвам за страданията, описани от него.

— Помните ли какъв беше този човек от Пентагона?

— Някакъв адвокат.

— Полковник? — изказах на глас предположението си.

— Беше някакъв млад полковник от Пентагона, на служба при министъра на отбраната. Не му помня името.

Не е бил Бригс.

— Един такъв, говореше бързо — отбеляза пренебрежително мисис Пиесте. — Никак не ми хареса. Но аз не бих харесала никого, ако ми каже нещата, които ми разказа той.

— Единствената утеха, която бих предложила в тази ситуация — повторих, — е, че Нуни и Джоан не са страдали, както са ви убедили. Допускам, че не са осъзнали, че ги задушават, макар да не мога да кажа с пълна сигурност, но е много вероятно и това да не се е случило, понеже са били упоени.

— Това би трябвало да се докаже — произнесе гласът на мисис Пиесте с Масачузетски акцент, който не можеше да артикулира „р“, а аз досега така и не бях разбрала, че е от Андовър. Току-що установих, че след убийството на Нуни семейство Пиесте са се преместили в Ню Хампшир.

— Мисис Пиесте, надявам се, разбирате, че нищо не е доказано по начина, по който би трябвало — отвърнах.

— Защо?

— Медицинският инспектор в Кейптаун...

— Но вие сте подписали смъртните актове, доктор Скарпета. Както и доклада за аутопсията. Пазя копията, които ми изпрати адвокатът от Пентагона.

— Не ги подписах. — Отказах да подпиша документи, за които знаех, че са лъжа, но така или иначе съзнанието, че са лъжа, ме караше да се чувствам виновна. — И не разполагам с копия, колкото и да ви е трудно да повярвате — добавих после. — Не ми бяха предоставени. Разполагам единствено с личните си бележки, със записките си, които изпратих по пощата за Съединените щати, преди да напусна Южна

Африка, понеже се опасявах, че багажът ми ще бъде претърсен, както и стана.

— Но документите, които имам, са подписани от вас.

— Не съм ги подписвала, уверявам ви — повторих спокойно, но твърдо. — Допускам, че определени хора са се погрижили подписът ми да бъде подправен на фалшифицираните документи, в случай че реша да направя онова, което върша сега.

— В случай че решите да кажете истината.

Трудно беше да чуя подобна откровена формулировка. Истината. С намека, че онова, което бях казала или не бях казала през годините, ме превръщаше в лъжкиня.

— Съжалявам — повторих отново. — Имали сте право да узнаете истината още когато е настъпила смъртта на дъщеря ви. И на приятелката й.

— Не разбирам все пак защо не сте казали нищо по онова време — въздъхна мисис Пиесте, но сякаш не беше кой знае колко разстроена. По-скоро заинтригувана и облекчена от възможността да разговаря за нещо, обсебило по-голямата част от живота й. — Когато хората вършат подобни неща, никой не може да каже докъде ще стигнат. Няма граници. Нараняват други хора. Вас също.

— Никога не съм искала който и да е да бъде наранен — отвърнах и се почувствах по-зле, сякаш тя намекуваше, че съм мълчала от страх за собствената си сигурност. Страхувах се от много неща, а мнозина не виждаха това. Страхувах се други хора да не умрат, да не бъдат неправомерно обвинени.

— Надявам се, разбирате, че когато прочетох смъртния акт и заключението от аутопсията — не казвам, че съм успяла да вникна във всички медицински термини — но останах с впечатлението, че последната дума е била ваша, както би се случило и с всеки друг.

— Това изобщо не е така; фалшифицирани са. Липсваше каквато и да е тъканна реакция на травмите. Всички са били послесмъртни. Всъщност, часове след смъртта, мисис Пиесте. Стореното на Нуни и Джоан се е случило дълги часове след смъртта им.

— Ако не е направен тест за наркотици, как можете да сте сигурна, че са им дали нещо? — продължаваше гласът й, а аз дочух звука от друга телефонна слушалка, която някой вдигна.

— Аз съм Едуард Пиесте — каза мъжки глас. — Присъединих се към разговора ви. Аз съм бащата на Нуни.

— Съжалявам за загубата ви. — Прозвуча неубедително и блудкаво. Щеше ми се да можех да намеря подходящите думи. — Съжалявам, че сте били излъгани и че аз допуснах това да се случи. Всъщност, сега няма да си търся оправдание...

— Разбираме защо не сте могли да разкажете за случилото се — прекъсна ме бащата. — Как сте се чувствали тогава; тайното споразумение между нашето правителство и онези, които са искали да запазят апартейда. Затова и Нуни започна работа по онзи документален филм. Не пускаха екипа в Южна Африка. И двете решиха да отидат като туристи. Голяма, мръсна тайна, укривана от нашето правителство, за да подкрепи зверствата там.

— Не беше кой знае каква тайна, Еди — чу се гласът на мисис Пиесте.

— Е, Белият дом държеше на благоприличието.

— Убедена съм, че са ви разказали за документалния филм, върху който е работила Нуни. Имаше такова бъдеще — каза ми мисис Пиесте, докато се взирах в снимката на дъщеря им, която не бих искала те да видят.

— За децата на апартейда — отвърнах. — Всъщност, гледах го, когато го излъчиха тук.

— Злините от господството на белите — рече тя. — От всяко господство.

— Пропуснах първата част от разговора ви — каза мистър Пиесте. — Чистех алеята от снега.

— Не ме слуша какво му говоря — каза съпругата му. — Мъж на неговата възраст да почиства снега! Дебела глава е. — В гласа ѝ прозвуча привързаност. — Доктор Скарпета ме уведоми, че Нуни и Джоан са били упоени.

— Настина ли? Е, това все пак е нещо. — Гласът му прозвуча немощно.

— Отидох до апартамента няколко дни след смъртта им и възстанових събитията. Разбира се, било е постановка; местопрестъплението е било постановка — поясних. — В кухненския кош за отпадъци имаше кутии от бира, пластмасови чаши и бутилка вино от Стеленбош. Успях да запазя кутиите, бутилката и чашите,

наред с други неща; изпратих ги до Щатите и ги дадох за анализ. Установихме високи нива на гама-хидроксибутират киселина в бутилката за вино и в две от чашите. Гама-хидроксибутиратът обичайно е позната като средство, което сваля всички задръжки и те оставя без спомени; често се използва при сексуално насилие.

— Настина ни казаха, че е имало изнасилване — каза мистър Пиесте със същия празен глас.

— Зная. Но нямаше физически следи от подобно нещо; никакви рани, освен инсинуираните и нанесените послесмъртно. Впоследствие тук, в Съединените щати, изследвахме намазките. Тестовите за сперма бяха отрицателни — отвърнах аз, вперила поглед в голите тела, привързани за столове, на които знаех, че жените не са седели, когато са били убити. Взрях се отблизо в снимките на трупните петна. Те говореха, че жертвите са лежали в легло с намачкани чаршафи поне дванайсет часа след настъпването на смъртта. Прегледах направените от мен, със собствения ми фотоапарат снимки на порезните рани. Едва бяха прокървили; и връзките почти не бяха оставили следи върху кожата, понеже садистите, стоящи зад всичко това, са били така невежи, че изобщо не са знаели какви ги вършат. Някой, нает или изпратен от правителството или военните да подправи бутилка местно вино и да покани жените да пийнат; навярно приятел, или те са го мислели за приятел, на когото да се доверят, а всъщност той е бил всичко друго, но не и това. Казах им и че серологичните тестове, които проведох, след като се завърнах, показват присъствието на мъж. По-късно, когато изисках ДНК анализ, получих профила на бял мъж, който така и остана неразкрит. Не можех да съм сигурна, че това е профилът на убиеца, но определено е бил някой, консумирал бира в апартамента — добавих.

Доколкото изобщо беше възможно да се възстанови каквото и да е, казах на семейство Пиесте, че след като Нуни и Джоан са били упоени до безсъзнание, убиецът ги е положил в леглото и ги е удушил с възглавница — поне това сочеше местоположението на кръвоизливите и другите наранявания, както поясних. После, по някаква причина, въпросното лице навярно е напуснало жилището. Може би се е завърнало по-късно с другите, замесени в заговора, или ги е изчакало на местопрестъплението — не знаех. Но до момента, в

който били вързани, нарязани и обезобразени, жените вече са били мъртви от известно време. В това отношение нямах никакво съмнение.

— При нас снегът вече натрупа петнайсет сантиметра — добави мистър Пиесте. Беше чул достатъчно. — Върху леда. Имате ли лед в Кеймбридж?

— Мисля, че трябва да подадем оплакване. Има ли значение колко време е минало?

— Никога няма значение колко време е минало, когато казваш истината — отвърнах. — А при убийствата няма срок за давност.

— Само се притеснявам да не са затворили някого, който няма вина — каза мисис Пиесте.

— Случаят е останал неразрешен. Приписан е на членове на чернокожа банда, но не са извършени арести — уведомих ги аз.

— Но най-вероятно е бил някой бял — каза тя.

— Някой бял е пил бира в апартамента — това мога да потвърдя с доста голяма сигурност.

— Знаете ли кой го е извършил? — попита мисис Пиесте.

— Тъй като бихме искали извършителите да бъдат наказани — обади се съпругът й.

— Зная единствено от какъв тип са хората, които най-вероятно са го извършили. Страхливци, обсебени от страст за власт и политическо влияние. А вие постъпете, както ви подсказва вътрешното усещане.

— Какво ще кажеш, Еди?

— Ще напиша писмо до сенатор Чапъл.

— Нали знаеш, че от това няма да има полза.

— Тогава до Обама, до Хилъри Клинтън, до Джо Байдън. Ще пиша до всички — заяви той.

— И кой ще си направи труда сега? — мисис Пиесте говореше на съпруга си. — Не съм сигурна, че мога отново да преживея всичко това, Еди.

— Трябва да допочистя снега от алеята — каза той. — Продължава да вали и ще натрупа. Благодаря за времето и труда, който си направихте, госпожо — обърна се към мен той. — И за желанието да споделите с нас. Зная, че решението не е било лесно, а съм убеден, че дъщеря ми би оценила жеста ви, ако беше тук и можеше да ви го каже.

Затворих телефона и седях в леглото още известно време. Бях прибрала документите и снимките в сивата папка, в която стояха от две десетилетия. Реших да я върна в сейфа в мазето. Но не сега. Точно сега не ми се слизаше в мазето, до сейфа, а и ми се стори, че някой току-що спря на алеята пред къщи. Дочух как изхрущя снегът. Не бях в настроение да се срещам с когото и да било. Щях да остана още малко тук. Може би да помисля за списък за покупките, за поръчките, които трябваше да направя, или пък просто да погала Сок.

— Не мога да те изведа на разходка — казах му.

Беше свит на кълбо до мен, положил глава на бедрото ми, безучастен към разговора, който току-що дочу, и без ни най-малка представа за онова, което той подсказваше за света, в който живеехме. Той обаче познаваше жестокостта. Навярно по-добре от повечето от нас.

— Никакви разходки без палто. — Потупах го, той се прозя и облиза ръката ми. Чух сигнала от дезактивираната алармена система и захлопнатата предна врата. — Мисля да изпробваме ботушките — казах на Сок, когато гласовете на Марино и Бентън долетяха от коридора долу. — Сигурно тези малки обувчици, специално направени за кучета, няма да ти харесат и много ще ми се разсърдиш, но те уверявам, че са добри. Имаме си компания. — Разпознах тежките стъпки на Марино по стълбите. — Нали го помниш от вчера, от големия камион. Големият мъж в жълто, който през повечето време ми лазеше по нервите. Само като информация, иначе за в бъдеще нямаш повод да се страхуваш от него. Не е лош човек, а както вече навярно си забелязал, хората, които се познават отдавна, са склонни да проявяват повече грубост едни към други, отколкото към онези, с които не са от толкова отдавна.

— Има ли някой в къщи? — Гръмкият глас на Марино го изпревари в спалнята. После кръглата брава се завъртя и вратата се отвори. — Бентън каза, че се държиш прилично. По телефона ли говореше? С кого?

— Значи е ясновидец — отвърнах от леглото, на което лежах само по пижама под завивките. — С никого не съм говорила.

— Как е Сок? Как си, момче? — попита той, преди да успея да реагирам. — Защо мирише така? Какво си му сложила? Лекарство

против бълхи? По това време на годината? Изглеждаш добре. Как се чувстваш?

— Почистих му ушите.

— И как си, докторе, значи?

Марино се надвеси над мен. Стори ми се по-внушителен от всякога, понеже беше с дебело яке, бейзболна шапка и туристически ботуши, а под одеялото и юргана, под които се бях сгушила, аз нямах друго върху себе си, освен фланелената пижама. Държеше малка черна кутия. Реших, че е айпадът на Луси, освен ако самият той не се беше сдобил с такъв, в което силно се съмнявах.

— Не съм ранена. Нищо ми няма. Просто днес сутринта си останах вкъщи. Трябваше да се погрижа за някои неща — казах му аз. — Надявам се, че Дон Кинкейд е добре. Последното, което разбрах за нея е, че е стабилизирана.

— Стабилизирана? Шегуваш се, нали?

— Имам предвид физическото ѝ състояние. Възстановяването на откъснатите пръсти и на нараняванията по другите, останали на ръката ѝ. Това, че в гаража беше хладно, навярно е облекчило състоянието ѝ. Разбира се, погрижихме се да поставим ръката и пръстите ѝ в лед. Надявам се да сме ѝ помогнали. Знаеш ли, и дума не съм чула оттогава. Какво е състоянието ѝ? Не съм чувала нищо, откакто я приеха в болницата снощи.

— Шегуваш се, нали? — Марино втренчи поглед в мен. Както и вчера в Салем, очите му пак бяха кървясали.

— Не се шегувам. Никой не ми е казал и дума. Бентън обеща да провери, но не мисля, че го е направил.

— Цяла сутрин бяхме във връзка по телефона.

— Би ли се обадил в болницата да провериш?

— Пет пари не давам дали си е изгубила някой пръст, или всичките пръсти — каза Марино. — Защо ти пука? Да не би да се страхуваш, че ще те съди? Очевидно е, че ще го направи. Най-вероятно ще го направи. Може би психопат като нея ще те осъди, задето си е изгубила пръстите и контрола над ръката си, и вече не може да създава нанороботи, или каквото и да е там? Допускам, че като постоянстват в болестното състояние на мозъка си, психопатите са най-стабилните хора, които можеш да си представиш. Може ли човек да е едновременно и луд, и психопат? И пак да е дотолкова уравновесен, че

да работи в „Отуол“? Случаят с нея ще ни създаде главоболия. А ако се измъкне? Представяш ли си?

— Защо да се измъкне?

— Само ти казвам, че този случай може да ни създаде проблеми. Няма да сме в безопасност, ако я освободят. Никой от нас няма да е в безопасност.

Настани се в другия край на леглото, матракът хлътна, а аз изведнъж се оказах нависоко, докато той се наместваше удобно, потупваше Сок и ми разказваше за наетата от Дон „дупка“, която полицията и ФБР разкрили. Едностаен апартамент в Ривиър, досами Бостън, където пребивавала, когато не била с Илай Голдман, с биологичния си баща Джак Филдинг или когато успеела да оплете в мрежата си в един или друг момент. Марино извади айпада от кутията и го включи, докато ми разказваше, че им отнело доста време с Луси и още няколко полицаи да открият онази „миша дупка“, апартамента на Дон, да прегледат компютъра ѝ и вещите ѝ, включително всичко, отмъкнато от нея.

— А майка ѝ? — попитах. — Някой разговарял ли е с нея?

— Дон от години е била в контакт с нея, посещавала я от време на време в затвора в Джорджия. Нееднократно се свързвала с нея и с Филдинг. Лепвала се, когато имала нужда от нещо — първокласен манипулатор и използвач.

— Майка ѝ знае ли какво ѝ се е случило тук?

— Защо ти пука за някаква проклета изнасилвачка на деца?

— Отношенията ѝ с Джак не са били толкова прости. Нещата не могат да бъдат обяснени така просто, както ги формулира току-що. Ще ми е неприятно, ако разбере от новините за случилото се с дъщеря ѝ.

— На кого му пука?

— На никого не пожелавам да разбере подобно нещо по такъв начин — отвърнах аз. — Не ме интересува за кого става дума. Връзката ѝ с него не е била толкова проста — повторих. — Винаги е така с подобни отношения.

— За мен нещата са съвсем черно-бели.

— Ако разбере от новините... — започнах и осъзнах, че непрекъснато повтарям едно и също. — Ненавиждам подобни неща. Такъв нечовешки начин хората да научат за ужасяващи събития. За това ме е грижа.

— Клептоманка — възкликна Марино; вниманието му беше изцяло погълнато от айпада и намереното от инспекторите в апартамента на Дон Кинкейд.

Очевидно е била съвестен клептоман, ако цитирам Марино. Вземала си сувенири от всякакви хора, продължи той, включително предмети, отмъкнати от хора, за които няхаме и най-малка представа. Някои от откритията на инспекторите до момента обаче бяха идентифицирани като бижута и редки монети на семейство Донахю, както и няколко музикални ръкописа с автограф. Мисис Донахю едва ли подозираше, че липсват от семейната библиотека.

В заключено ковчеже в гардероба в апартамента на Дон беше намерено оръжие, за което се предполагаше, че е отнето от колекцията на Филдинг. Там беше и брачната му халка. В същия сандък имаше спортна чанта с аксесоари за бойни изкуства, а в нея — черен сатенен колан, бяло кимоно, спаринг принадлежности, кутия за обяд, пълна с ръждясали Г-образни гвоздеи за дюшеме, чук, чифт детски маратонки за таекуондо „Адидас“, с които се смяташе, че е бил Марк Бишъп, докато е упражнявал ритници в задния двор в късния следобед, когато е бил убит. Никой обаче не беше сигурен как Дон е успяла да придума момчето да легне по лице на земята и да ѝ позволи да започне с него някаква ужасяваща игра, в която „наужким“ да забива пирони с чук в главата му, или по-конкретно, да забие първия пирон.

— Този, който е влязъл тук — гадаеше Марино, като посочи тила си в основата на черепа — го е убил веднага, нали?

— Ако трябва да използваме тази фраза — съгласих се.

— Искам да кажа, че тя сигурно му е помагала в някой от класовете за деца „Малките тигри“ на Филдинг — продължаваше да разплита историята той. — Затова детето я е познавало, възхищавало ѝ се е, а нея си я бива. Имам предвид, че наистина изглежда добре. Ако бях на нейно място, щях да кажа на детето, че ще му покажа ново движение или нещо подобно, и да го накарам да легне на двора. Детето, разбира се, ще направи, каквото му е казал специалистът, каквото го е посъветвал преподавателят му. Легнало е, било е вече почти тъмно, а после — прас! И това е.

— Човек като нея не би следвало изобщо да излезе на свобода — казах аз. — Ще продължи в същия дух и следващия път ще бъде по-лошо, ако подобно нещо е възможно, разбира се.

— Отрича всичко. Почти не говори. Повтаря единствено, че Филдинг бил извършил всичко и тя била невинна.

— Не го е направил той.

— И аз така мисля.

— Ще ѝ е трудно да обясни намереното в апартамента ѝ.

Продължавах да разглеждам фотографиите. Марино сигурно беше направил стотици.

— Изглежда добре, очарователна е и е дяволски интелигентна. А Филдинг е мъртъв.

— Уличаващо. — Повторих го няколко пъти, докато гледах фотографиите на айпада. — Ще бъдат от полза за обвинението. Не разбирам защо смяташ, че случаят ще представлява проблем.

— Така ще бъде. Защитата ще лепне всичко на Филдинг. Психиясалата кучка ще събере звезден екип от адвокати, а те ще убедят съдебните заседатели, че цялата вина е на Филдинг. — Марино се приведе още повече над мен и наклонът на леглото отново се промени. Сок тихо похъркваше. Не се интересувахе от бившата си собственичка и нейната дупка, в която, както ми показва Марино, е имало легло за куче.

Все така приведен над мен, Марино плъзна курсора по няколкото снимки на покритото с кариран плат легло и играчките, а аз му показах, че бих предпочела сама да разгледам фотографиите. Двамата със Сок бяха почти върху мен. Задусавах се.

— Само исках да ти ги покажа, понеже аз ги направих — каза Марино.

— Благодаря, ще се справя. Свършил си много добра работа с фотографиите.

— Въпросът е, че явно кучето е живяло там. — Марино имаше предвид, че Сок е пребивавал в дупката на Дон Кинкейд. — А също и при Илай, и при Филдинг — добави той. — Трябва да ѝ го призная — както изглежда, харесвала е кучето си.

— Оставила го е в къщата на Джак без отопление, съвсем само. — Преглеждах крайно уличаващите снимки.

— Пет пари не дава, ако нещо не я устройва. Реши ли, че е така, по един или друг начин го разкарва. Грижила се е за него само докато ѝ е било удобно.

— Това е по-достоверната история — съгласих се.

Гледах снимките на неоправеното двойно легло, а после и на малка, шокиращо претъпкана с боклуци спалня, сякаш Дон Кинкейд приличаше на животните, които се запасяват.

— А е имала и допълнителна причина да го изостави — продължи Марино. — Ако остави кучето в къщата на Филдинг, можело да решим, че той е убил всички, а после се е самоубил. Кучето е там. Червената му каишка е там. Лодката, на която бихме предположили, че е било пренесено тялото на Уоли Джеймисън, е там; и дрехите на Уоли са там, а оръжието на убиеца е в избата на Филдинг. Беше склонна да мислиш, че Филдинг ви е проследил с Бентън, когато сте тръгнали от Ханском. Че Филдинг се е побъркал. Че те шпионира. Че те е проследил и се опитвал да те изплаши. Наблюдавал те е и е възнамерявал да те убие.

— По времето, когато ни проследиха, той вече е бил мъртъв. Макар да не съм в състояние да посоча точния час на смъртта, по мои изчисления в понеделник следобед вече е бил мъртъв. Най-вероятно е бил убит скоро след като е напуснал Центъра за съдебномедицинска експертиза и се е прибрал в Салем с глока, който е взел от лабораторията. Дон ни е проследила в понеделник вечерта със своя „Навигатор“. Тя е била смахнатата. Беше се залепила за бронята, за да е сигурна, че знаем, че сме следени, а после изчезна. Най-вероятно се е шмугнала в паркинга на „Отуол“. В крайна сметка се е очаквало да помислим, че е бил Джак. Всъщност той вече е бил убит от нея с пистолета, който най-вероятно е дала на приятеля си Илай, преди да убие и него. Но си прав. Опитала се е така да нареди нещата, че цялата вина да падне върху Джак, който не може да се защити. Натопила е Джак и го е направила, сякаш Джак топи Джони Донахю. Ужасно е.

— Трябва да убедим съдебните заседатели в нещата такива, каквито са.

— Това винаги е голямо предизвикателство, независимо от случая.

— Не е добре, че намерихме кучето в къщата на Филдинг — повтори Марино. — Свързва го с убийството на Илай. Имаме го записано на видео. Илай е разхождал кучето, когато е ударен.

— Микрочипът — припомних му. — Може да бъде проследен до Дон, не до Джак.

— Това нищо не значи. Убил е Илай, взел е кучето, а то познава Филдинг нали? — каза Марино, сякаш Сок не беше на сантиметри от него, заспал с глава върху крака му. — Кучето познава Филдинг, понеже Дон е ходила в Салем и понякога е водила кучето в къщата на Филдинг. И така, Филдинг убива Илай, после отвежда кучето. Или поне Дон е искала да помислим така.

— Всъщност, нещата са различни. Джак не е убил никого. — Стигнах до извода, че апартаментът на Дон носи следите от същата мизерия като къщата на Филдинг в Салем.

Навсякъде кутии и безпорядък. Дрехи, струпани на купчини или захвърлени на странни места. Зарита с чинии мивка. Препълнена кофа с боклук. Планини от вестници. Компютърни разпечатки, списания, а върху масата във всекидневната — множество предмети, етикетирани и сложени там от полицията, включително същия модел спортен часовник с джипис, какъвто бях избрала за Филдинг преди няколко години за рождения му ден, и един набор за дисекции в кутия от розово дърво като този, който му подарих, докато работеше за мен в Ричмънд.

Имаше и снимка в близък план на чифт черни ръкавици. На китката на едната имаше малка черна кутийка. Марино ги описа като леки еластични ръкавици с безжични датчици и вградени акселерометри, трийсет и шест сензора и приемник/предавател с ултранисък волтаж, макар че ми се наложи да се досещам за всичко това и да го пресявам от погрешните му формулировки и обърканото му описание. Ръкавиците, обстойно разгледани и от Бригс, и от Луси на местопрестъплението, очевидно бяха предназначени да упражняват контрол над робот чрез жестове, и по-конкретно, да направляват летящия робот, който Илай е носел у себе си, когато е бил убит от жената, предоставила му откраднатия пръстен с печат.

— Значи летящият робот е бил в апартамента ѝ — допуснах. — Бентън предложи ли ти кафе?

— Отровен съм от кафе. Някои от нас още не са си лягали.

— Аз работя в леглото. Това не означава, че съм спала.

— Сигурно е хубаво. Ще ми се и аз да си стоя в къщи и да работя в леглото. — Той взе айфона от мен и затърси из файловете.

— Може пък и да нагласим длъжностната ти характеристика. Да си стоиш в къщи и да работиш в леглото по няколко дни всяка година,

в зависимост от възрастта и грохналостта ти, която ще се наложи да отчитаме. Предполагам, че аз ще съм тази, която ще я отчита.

— Така ли? А кой ще отчете твоята? — Марино намери няколко снимки, които искаше да ми покаже.

— Моята не се нуждае от оценка. Очевидна е за всички.

Показа ми летящия робот в близък план, макар и в перспектива, при която трудно можеш да прецениш за какво става дума — просто блестящ предмет върху квадратен лист бяла хартия на масата във всекидневната на Дон Кинкейд. Хрумна ми, че микромеханичното приспособление би могло да е обеща. Сребърна обеща, върху която някой е стъпил, както първоначално помислили, каза ми Марино. Луси била на мнение, че е стъпкана, докато екипът от спешна медицинска помощ работел върху Илай, а по-късно Дон го намерила, когато се върнала в Нортънс Удс, облечена най-вероятно в същото дълго черно вълнено палто, с което беше и в гаража ми; всъщност, палто, за което смятах, че е на Филдинг. Според показанията на свидетел, млад мъж или жена — свидетелят не беше съвсем сигурен в пола на лицето — с огромно черно палто е обикалял из Нортънс Удс с фенерче часове след смъртта на Илай Голдман. Лицето с огромното палто е било там само и на свидетеля му се сторило странно, защото било без куче, но изглежда, търсело нещо и правело странни движения с ръце.

— Навярно е било прекалено голямо за нея и буквално се е влачело по земята — каза Марино и стана. — Не казвам, че се е опитвала да заприлича на мъж, но с късата си коса и голямото палто, с шапката, очилата и господ знае още какво... Докато не видиш циците й. Има страхотни цици! Трябва по някакъв начин да е свързано с баща й, нали така?

— Джак едва ли е имал голям бюст.

— Искам да кажа, че и двамата са добре сложени.

— Значи, когато е преценила, че е безопасно, се е върнала, и макар летящият робот да е бил тежко увреден, пак е реагирал на радиочестотните сигнали, изпратени от сензорните ръкавици? — Изключих айпада и му го подадох.

— Мисля, че просто го е забелязала на земята; проблясвал е там някъде, и така го е забелязала. Луси каза, че бил мъртъв при пристигането на местопрестъплението. Смачкан.

— Знаем ли точно какво е правел или какво се предполагало, че прави?

Марино вдигна рамене и отново се надвесил над мен, все още с якето си, което дори не си направи труда да разкопчае, сякаш нямаше намерение да остане дълго.

— Това не е от моята компетентност, нали се сещаш. Не разбрах и половината от онова, което си говореха Луси и генералът. Само разбирам, че това, което прави това нещо, е потенциален повод за притеснение, а от Министерството на отбраната се готвят за някаква инспекция на „Отуол“, за да видят какво, по дяволите, всъщност става там. Не съм сигурен обаче, че наистина не знаем какво става там.

— Какво искаш да кажеш?

Марино прибра айпада в кутията и отвърна:

— Говоря за изследванията и разработките, за които правителството е адски добре осведомено, но просто не иска никой друг да разбере за тях. После са изгубили контрол над хлапетата и са сплескали всичко. Мисля, че разбираш какво имам предвид. Кога ще се върнеш на работа?

— Не днес, най-вероятно.

— Чакат ни много задачи — каза той.

— Благодаря, че ми напомни.

— Звънни, ако ти трябва нещо. Ще се обадя в болницата и ще ти кажа как е оная психарка.

— Благодаря, че намина.

Изчаках, докато звукът от тежките му стъпки спря пред входната врата. Вратата се затвори, после настъпи пауза и Бентън пак включи алармата. Дочух стъпките му, много по-леки от тези на Марино, когато мина покрай стълбите към задната част на къщата, където беше неговият кабинет.

— Хайде, да ставаме — казах на Сок. Той отвори очи, погледна ме и се прозя. — Знаеш ли какво означава „довиждане“? Сигурно не. Не са те научили на това в затвора. Искат ти се само да спиш, нали? Аз пък трябва да свърша много неща, така че, хайде. Много мързелуваме, знаеш ли? А ти сигурен ли си, че си печелил състезания, или изобщо си участвал в състезания? Не ми се вярва.

Преместих главата му и стъпих на пода. Наоколо би трябвало да има магазин за домашни любимци, в който да предлагат всичко

необходимо за една кльоцава, ленива стара хрътка по това време.

— Хайде да пообиколим. — Говорех на Сок, докато търсех чехлите и халата си. — Да видим какво прави таен агент Уесли. Най-вероятно е в кабинета си, пак с телефона. Искаш ли да се обзаложим? Зная, винаги е с телефона си и съм съгласна, че наистина е много дразнещо. Може да ни заведе на пазар, а после ще направя много вкусни спагети, домашни папардели с щедра порция сос „Болонезе“, крехка телешка кайма, червено вино и много гъби и чесън. И искам предварително да поясня, че ти ще получаваш само кухня за кучета. Такива са правилата на дома. За теб киноа и треска днес. — Продължавах да говоря, докато слизахме надолу по стълбите. — Няма да е зле след всичкото онова пиле с ориз от гръцкия ресторант.

[1] Удебелена и задебеляла кожа. — Б.пр. ↑

Издание:

Патриша Корнуел. Военна морга

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2012

Редактор: Анна Балева

ISBN: 978-954-655-356-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.